

КРИСТИНА СКАЙ

БАРД

КОНСТАНТИН
1992

*Това е историята
на пламенната Индия
Деламиър, твърдо решена
да разкрие тайните
на мъжа, когото обича!*

Индия

Кристина Скай

Индия

ПРОЛОГ

Говореше се, че Девлин Джордън Карлайл може да накара всеки благородник, без да се усети, да се раздели и с последната си гвинея, а една монахиня – с последната си бреница.

Мъжете шепнеха помежду си, че когато станал на тринайсет години, жените започнали да го проследяват с поглед... а след това и да го следват не само с погледа си. Лондонското общество го бе обявило за завършен чаровник и изключителен мошеник; измамник, наследил стара семейна традиция, чието начало бе сложено през 1355 година. Тогава първият граф бе дал бойния си кон на своя господар, за да му даде възможност да избяга в безопасност. В последвалото клане Десимъс Карлайл се простил с живота си... и бил възнаграден с благородническа титла от изпълнения с благодарност крал.

В продължение на пет столетия мъжете от рода Торнуд никога не са имали две гвинеи накуп, но винаги са успявали да се харесват – на жени, на мъже или на родината. И най-вече – на самите себе си.

За едно нещо обаче цял Лондон бе напълно единодушен: дванайсетият граф Торнуд беше най-буйният и най-безразсъдният от дългата поредица очарователни, пламенни мъже. Със сребристи очи, поразително лице и смайващ живот, Девлин Карлайл беше разпътна личност, която не беше причинила на никого нищо наистина лошо... но и нищо истински добро.

Уви, повечето от скандалните клюки, които се носеха за него сред висшето общество, бяха верни.

Затова, когато в „Газет“ отпечатаха вестта за смъртта на Торн в една царевична нива на юг от Катр Бра по време на кървавата битка при Ватерло, всички мъже в радиус петдесет мили от Лондон си отдъхнаха с облекчение, докато всички жени в столицата изтриха крадешком по една сълза.

В това число и младата особа на име Индия Деламиър, която бе открила истинската личност под защитната обвивка на хладния чар на Карлайл.

1

– Излез, негоднико!

Слънчевата светлина обгръщаше в златисто сияние стройната фигура наред полегатите зелени поляни. На пандели върху тициановски тип коси висеше смачкана сламена шапка, а току до десния ѝ крак стоеше среброкос вълк.

Индия Деламиър, дъщеря на херцог Девънам, един от най-едрите земевладелци в Англия, насочи пистолета си към хресталака до декоративното езерце в Суолоу Хил, който в този момент потрепна. Кой можеше да бъде толкова нагъл, че да навлезе в семейното им имение в този час? Дори онези глупаци, които дебнеха край хълмовете и тормозеха пазача на дивеча и разрушаваха заложените от него капани, не биха били толкова дръзки на дневна светлина.

А може би само така си мислеше?

– Излез на минутата или ще стрелям!

Тонът на Индия беше непреклонен; вълкът усети това и изръмжа заплашително.

Тъй като и този път отговор не последва, младата жена си пое дълбоко въздух и свали предпазителя.

– Добре тогава, не ми оставяш друг избор. Имаш три секунди, преди да ти пусна един куршум между очите.

Само допреди две минути всичко беше спокойно. Ято гъски се плъзгаха по повърхността на езерото, а големият сребърен вълк лежеше до Индия и се печеше на слънцето. Тогава гъските бяха излетели в паника, а вълкът долови миризмата на натрапника.

– Едно. Две...

Наследницата на едно от най-старите състояния в Англия отметна от тициановските си коси сламената шапка и се прицели през мерника на пистолета.

Отговор все така нямаше.

– Три!

И тя стреля.

Зеленината край езерото се разлюля. Във въздуха се разлетяха листа, а от най-близкия храст се дочу стон. В същия миг оттам излетя широкоплещеста фигура.

И се протри по очи между двата реда лавандула.

– Озапти си пистолета, дявол да го вземе!

– Иън? – Индия отпусна пръсти. Оръжието падна до нея. – Глупак такъв, можех да те убия!

Братът на младата жена се изправи, като изгърсваше прахта от бялата си риза. Нехайна усмивка разтегна силно загорялото му лице.

– Изключително съм ти благодарен, че умишлено стреля в края, а не в сърцето на храста... което щеше да бъде и в моето сърце.

– Защо не каза нещо?

– Защото, дръзка ми сестро, ми беше много забавно да те подразня. – Изгупа длани една в друга и погледна към разкъсания си ръкав. – Ти наистина си абсолютна мъжкарана, Индия. Опасявам се, че на двайсетгодишна възраст си станала още по-безразсъдна, отколкото беше на дванайсет.

Младата жена върна предпазителя на място и прибра пистолета в торбичката от еленова кожа на кръста си.

– Какво правеше там в храсталаците?

Иън повдигна рамене.

– Вървах след едни следи. По навик, нали разбираш.

Индия не му повярва нито за миг. Зад тези привидно сънливи сиви очи се криеше изключително неотстъпчив характер, особено когато Иън усетеше, че някой заплашва семейството му. Несъмнено по-големият й брат, Люк, също я държеше под око, както впрочем правеше непрестанно и цялото й прекрасно семейство през четирите месеца, откакто се бе върнала от Континента.

Континентът.

Дори сега спомените я изпълниха с болка и с тъга.

Защото мъжът, когото обичаше, бе мъртъв. Девлин Карлайл нямаше да се върне никога вече. Индия не можеше да отрича повече истината.

Но защо той продължаваше да я навестява в задушаващата нощна тишина, когато свалеше гарда. Защо го виждаше в среднощните сенки и в спусналата се на зазоряване мъглица, а усмихнатото му лице изглеждаше така реално, както и през последните седмици преди Ватерло?

Призраците обаче никога не оставаха за дълго. Съвсем скоро проницателните сиви очи се изпълваха с тъга, докато наблюдаваха как се отдалечават колите и конете и цялата лудост и шум, характерни за вечерието на всяка битка. Както винаги Индия зърваше за последен път любимото лице, огряно наполовина от слънцето, в сянка от другата страна, докато той стоеше на хълма, преди да се обърне да догони своя

полк.

Този спомен младата жена носеше със себе си дълго след като Девлин Карлайл бе изчезнал зад възвишението и бе потеглил на изток, за да се изправи срещу Наполеон в калните царевични поля.

Там и бе умрял Девлин Карлайл, с разсечени от сабята на френски кавалерист гърди. Но споменът за него живееше в Индия. Всеки път, когато вятърът започнеше да шепне из клоните на старите буки в Суолоу Хил, той сякаш придобиваше тембъра на дрезгавия смях на Девлин; повееше ли в дългите коси на младата жена, дъхът ѝ секваше от болка, защото това ѝ напомняше начина, по който я бяха галили силните му пръсти. Бе изминала повече от година, но спомените все още не ѝ даваха мира. И именно за да се отърве веднъж завинаги от тях, Индия се беше върнала в семейното имение в Норфолк и кръстосваше просторните равни пространства от зори до мрак.

През този слънчев септемврийски следобед обаче раздражението измести спомените ѝ.

– Кажете истината, Иън. Никога не си успявал да ме излъжеш.

Младият мъж потърка брадичка.

– Така ли? Ами, може би, държах под око дивото зверче до теб.

– Врели-некипели. С Луна сме си много добре заедно.

Индия въздъхна. Иън я наглеждаше, както, за нейно недоволство, правеха и всички останали покровителствено настроени роднини откакто се беше върнала. И през цялото това време тя се стараела да скрие истинската причина за своята мъка. Затова обикаляше из самотните хълмове и близеше безмълвно раните си, докато семейството ѝ се питаше какво ѝ се бе случило, че да я докара до такова състояние.

Сведе поглед към великолепната вълчица, която бе отгледала самотвержено, и я погали по козината. Беше я спасила от тъпа разярени селяни недалеч от Брюксел. И сега животното я следваше навсякъде. Щом го докосна, то издаде нисък, плачлив вой, сякаш усетило мрачните ѝ мисли.

Младата жена поклати глава.

– Можех да те застрелям, Иън. Онези глупаци само обикалят наоколо и тормозят пазача на дивеча, замерят го с камъни и разрушават капаните му. И всичко това заради Луна. – Чула името си, красивата вълчица погледна с очакване към своята господарка, която в отговор потърка буза в сребрилата ѝ козина. – Не виждам защо се страхуват толкова. Луна е напълно безопасна.

– Може би, засега – рече тихо брат ѝ.

– Но аз съм я отгледала от съвсем малка. Тя не би наранила нито мен, нито който и да било друго, освен ако не нападне член от семейството.

– Ти знаеш това, но другите не го знаят, Индия. И винаги ще се страхуват от Луна, защото тя е див звяр. А страхът ще поражда и омразата им. Не трябва да забравяш това, скъпа. Луна е в безопасност, но само в границите на Суолоу Хил.

Индия подритна снопчето трева под прашния си ботуш.

– Побеснявам, когато я замерват с камъни. Виждам ги как надничат и знам, че се надяват все някой път да улучат. Как могат да бъдат толкова ограничени?

Иън подпря леко длан върху рамото ѝ.

– Така е устроен светът. Вече се убедихме в това с татко, когато бяхме в Индия, видяхме го отново в Египет. Страхувам се, че няма голям шанс да бъде променен начинът на мислене на хората.

Индия забеляза бръчицата, набраздила челото на брат ѝ.

– Ще се връщаш ли там, Иън?

За миг светлите му очи потъмняха.

– Не мога да кажа още. Европа е все още в пълен хаос, макар Наполеон да е разгромен. Все още мнозина поддържат този луд – дори тук, в Англия.

– Не може да бъде!

– Самата принцеса Шарлот изказа съчувствието си по повод онова, което го очаквало. Много твърдят, макар и шепнешком, че към френския император са се отнесли по позорен начин и че той трябвало да бъде посрещнат с почести тук, в Англия, а не да бъде заточен на някакъв си далечен остров в Атлантически океан. – Иън сведе поглед към големия вълк; изражението му беше сурово. – Често хората се страхуват от това, от което не трябва и се възхищават от онова, от което би трябвало да се страхуват. Ще се изненадаш, ако разбереш колко много такива люде има в Англия. Но сега мисля, че е по-добре да си поговорим за нещо по-приятно.

– Е, няма да ти досаждам с въпроси, тъй като очевидно си дал обет да пазиш тайна. – Индия се взря към обграденото от зеленина езеро. – Струва ми се, че ще трябва да се предам и да замина за Лондон, както ме увещава баба.

Вече от няколко месеца херцогиня Кранфорд не даваше мира на твърдоглавата си внучка с настояванията си да се присъедини към живота на висшето лондонско общество. Младата жена бе отказвала твърдо,

но знаеше, че това не може да продължава вечно. Не беше честно нито към нея самата, нито към семейството ѝ.

– Може би това ще бъде по-добре, отколкото да стоиш тук и да се тормозиш до смърт – рече тихо брат ѝ.

– О, Иън, как да го направя? Не мога да понасям брътвежите и глупостта им. Не и сега. – Вгледа се в брат си, който бе участвал в най-разгорещените кръвопролития при Ватерло. – Трябва да знаеш как се чувствам. Видях ранените и мъртвите в Брюксел. Бяха толкова много.

Отмести очи, с надеждата да прикрие мъката от погледа си. Естествено не успя. Индия Деламиър не можеше да скрие нищо от любимия си брат. Иън се стараше да не покаже, че бе забелязал всеки нюанс от тъгата ѝ.

– Може би трябва да го направиш заради баба. Напоследък тя не се чувства добре, Индия. О, опитва се да скрие това, но гостуването ти ще ѝ помогне повече от всякакви лекарства. Възнението около всичките рокли, ръкавици и балове ще отвлече ума ѝ от сковаността, която обхваща все по-силно ставите ѝ.

Очите на младата жена се стрелнаха към лицето на брат ѝ.

– Не знаех за това. Тя винаги ми се е струвала несломима.

– И наистина е такава, скъпа. Но това не пречи на болката да я измъчва. И, страхувам се, положението само ще се влошава още повече.

Индия сведе очи и се взря в ризата, която бе откраднала още преди години от гардероба на брат си.

– Тогава ще трябва да се оставя да ме бодат и мушкат като възглавничка за игли. Как бих могла да ѝ откажа, ако това ще я накара да забрави болката. Няма обаче да позволя да ме мъкнат като чучело из Лондон и някакви си негодници, с остри като бръснач погледи, да се отнасят безцеремонно с мен.

Младият мъж отметна назад глава и се засмя.

– Такива ли ти изглеждаме, скъпа? Какво ниско мнение имаш за нас.

Индия прехапа замислено долната си устна.

– Каж ми, Иън, как разбираш кога... ъ-ъ-ъ, кога си се влюбил? Когато срещнеш онази, която е създадена за теб, чувстваш ли го? Тялото ти започва ли да трепери и сърцето – да пее, както казват хората?

Погледът на брат ѝ изстина.

– Не съм сигурен, че знам, скъпа. Има радост, разбира се, но ми се струва, че мъката ни казва повече по този въпрос. Изпитваш ужасно чувство на загуба всеки път, когато не сте заедно... нещо подобно на

смърт, на жив мъртвец.

Дъхът на младата жена секна.

– Открил си някоя, Иън. Каква идиотка съм само. Бях дотолкова изолирана в собствения си свят, че не забелязах нищо от онова, което ставаше край мен.

И целуна импулсивно брат си по бузата. Той стисна челюсти, но почти веднага се разсмя безгрижно.

– Имаш голямо въображение, дори за една Деламиър.

Думите му обаче не успяха да я заблудят.

– Тя е глупачка, Иън. Не заслужава да страдаш и минута заради нея. Нито една жена с капчица разсъдък не би могла да ти обърне гръб – заяви буйно Индия.

– Така ли мислиш, мъжкаранке? – Иън разроши с нежност косите ѝ. – И си толкова лоялна, дори след като те съборих в езерцето с жабите и счупих кутията с любимите ти бои, когато беше на шест години?

Сестра му присви устни.

– Доколкото си спомням, първо аз изпочупих всичките ти оловни войничета и после те изтиках от плевнята за отплата.

– Вярно, така направи – съгласи се младият мъж и се изхили. – Все още имам синини от този случай.

– В такъв случай значи сме квит.

Индия се обърна, дочула стъпки, които се приближаваха към тях по лъкатушещата пътека между розовите храсти.

– Иън? Индия? Къде сте? Дори не си мислете да се криете от мен!

Младата жена смръщи чело и погледна към брат си.

– Баба? Защо е тук?

Иън се сконфузи леко. Знаеше, че херцогинята вече бе разпратила поканите за голямото празненство, което щеше да се състои в дома ѝ в Лондон в края на идната седмица. Беше предвидено сестра му да бъде почетният гост, макар тя още да не знаеше.

– Предполагам, че във връзка с един или друг свой план.

– Не и заради онази лондонска шивачка и сандъците с платове, надявам се.

Младият мъж се засмя.

– Повечето жени биха дали мило и драго за едно-единствено творение на най-търсената лондонска модистка.

– Не и аз – отвърна безцеремонно Индия. – Елегантните обувки ми стискат на пръстите, а корсетите са прекалено стегнати, за да се чувства човек удобно в тях.

Младата жена не бе успяла да изброи всичките си оплаквания от възмутителната мода, когато херцогиня Кранфорд се приближи до тях; сините ѝ очи блестяха от възбуда. Държеше крехкото си тяло абсолютно изправено и се навеждаше едва забележимо над бастуна със сребърна топка на върха, който бе обхванала с едната си, обвита в ръкавица, ръка.

– Търсих ви къде ли не. – Междувременно хвърли възмутен поглед към мъжкото облекло на внучка си. – Доколкото си спомням се споразумяхме, че тези дрехи трябва да бъдат изгорени, Индия Деламиър!

– Не, не сме се споразумявали за подобно нещо. Ти ме помоли – отвърна твърдо младата жена. – Аз просто слушах. Тези дрехи са прекалено удобни, за да бъдат изгорени.

– Как според теб ще се омъжиш, щом държиш да се мотаеш насамнатам, облечена като последния селски нехранимайко? Мили Боже, цялата си в лунички, а косата ти е неопишимо разчорлена, гребен не можеш да прекараш през нея!

Индия вдигна рамене.

– Проблемът за женитбата не ме интересува.

Едва доловимата тъга в гласа ѝ накара брат ѝ и баба ѝ да се спогледат разтревожени.

– Не те интересува? – Херцогинята удари с бастуна си с царствен жест. – Само тази седмица получих три предложения за ръката ти, момиче, и всички те бяха прекрасни.

– Хмм!

– Още ли не те интересува?

– Хмм!

– Не искаш ли поне да разбереш от кого бяха?

– Не особено.

Иън се засмя и хвана за ръцете двете жени.

– Хайде, да не се караме. Защо не се приберем вкъщи и да опитаме чая, който ти изпратиха от Китай, бабо? Сигурен съм, че след като улегне, Индия няма да има нищо против да ѝ направят проба за три-четири рокли.

– Хмм! Не забравяй за кожените пелерини. И за пантофките, и за ръкавиците, и за шаловете, и за...

Младият мъж хвърли предупредителен поглед към сестра си.

– Хмм! – повтори тя, но не се дръпна, когато брат ѝ я помъкна покрай розовите храсти и през грижливо поддържаната градина към красивата каменна къща в извивката на хълма.

И макар на лицето ѝ да се четеше безпокойство, херцогинята се

въздържа да направи коментар по повод на красивата сребриста вълчица, която ги последва щастливо.

* * *

– Прекалено е стегнато, бабо. Не мога да дишам!

– Глупости. Роклята е превъзходно скроена и ти е абсолютно по мярка.

Индия изсумтя пред голямото огледало. Шарени коприни и великолепни дантели се подаваха от всевъзможните кутии и кошници, заели всяко ъгълче на салона на втория етаж, който херцогинята бе окупира за пробите на внучка си. Младата жена се намръщи при вида на метрите атлас в екрю, които обвиваха стройната ѝ фигура.

– Лесно ти е да го кажеш, бабо. Ти не трябва да носиш тези неща.

– Но младата госпожица изглежда очарователна – възпротиви се шивачката, като извади една карфица от устата си. После прикачи изкусно последния кадифен ширит към високата, според тогавашната модна тенденция, талия на роклята. – Цветът си подходжда прекрасно с косите на миледи.

Зоркият поглед на херцогинята обгърна роклята.

– Минава – рече одобрително тя. – Ако питаш мен, с тези тицианови коси ще превземеш на един дъх Лондон, скъпа моя. Жалко, че не можем да направим нищо за луничките и за мазолите по ръцете ти. Може да опитаме с чифт от моите ръкавици от пилешка кожа и с един специален крем с розова вода, който ще си слагаш преди лягане.

– Няма да направя такова нещо, дори заради теб, бабо – разгърси непокорно глава Индия. – Ръкавици от пилешка кожа, така ли! Каква абсурдна идея... всъщност цялата тази работа е абсурдна. Не искам да ходя в Лондон, не искам да нося тези ръкавици, и, особено сигурно, не искам съпруг!

Гласът ѝ секна, когато се завъртя на пети и вкопчи пръсти в дантеленото перде на прозореца.

– Това е всичко засега, мадам Гре – рече тихо херцогинята. – Фрогет ще ви придружи до помещенията за прислугата, където ще ви сервират чай.

– Много добре, ваше превъзходителство.

След като вратата се затвори, херцогинята се запъти към прозореца. Както подозираше, по излъчващите здраве бузи на внучката ѝ блестяха сълзи.

– Той не го заслужава – заяви бурно възрастната жена. – Нито един

мъж не заслужава сълзите ти, Индия. А сега ще ми кажеш какво стана в Брюксел и защо се върна оттам бледа и с такъв вид, сякаш са ти изтръгнали сърцето.

Индия си пое бавно и дълбоко въздух, като мачкаше с пръсти дантелените пердета.

– Не мога. – В очите ѝ отново блеснаха сълзи. – Не мога да говоря за това, бабо.

Белите вежди на херцогиня Кранфорд се повдигнаха заплашително.

– Поканите са изпратени, Индия. Петстотин лондончани очакват да се запознаят с теб идната седмица.

– Не мога да дойда, бабо. Не съм готова.

– Имаше повече от година да оплакваш този мъж, Индия. През цялото това време те наблюдавах и се притеснявах, но не казвах нищо. Мисля, че на това трябва да се сложи край. Който и да е бил той, няма да се върне.

– Мъж ли? Не разбирам за какво говориш – отвърна твърдоглавата ѝ внучка.

Херцогинята изсумтя.

– Само един мъж може да те накара да изглеждаш така покрусена и да отнеме смеха ти. Някой е пленил сърцето ти, момиче, и не се опитвай да твърдиш противното. Но вече е време да започнеш отново да живееш. Дължиш го на твоето семейство и на самата себе си, Индия. Достатъчно време прекара потопена в тъга.

Младата жена се загледа през прозореца. Зелените поляни на Суолоу Хил бяха побелели от цветовете на крема. Тук осем поколения Деламиър бяха подкрепяли своя сюзерен, бяха преследвали дивите си ексцентрични мечти и бяха оставили света в известен смисъл по-богат, отколкото при появата си в него. Дали и тя щеше да направи същото?

Индия прокара длан по кадифения си маншет.

– Това си казвам и аз всеки ден, бабо. Може би дори още по-често. Но тогава чувам някакъв глас или виждам сянка... и внезапно се връщам отново на последното парти на лейди Ричмънд в Брюксел. Покрай мен преминават екипажи и войници бързат да догонят полка си. Изглежда не мога да забравя. О, знам, че той не ме обичаше, защото му бях скъпа. – Постави ръка върху прозореца, забравила за безценния атлас, обгърнал стройното ѝ тяло, безразлична както винаги към гледката, която представляваше с гъстите си лъскави коси и бялата като каймак кожа. – Струва ми се, че ме мислеше за смела. Но аз не съм смела. Напоследък като че ли не ми е останал кураж да направя каквото и да било. Не мога

да отида у лейди Джързи и да бърря за последната необмислена постъпка на принца-регент, сякаш не се е случило нищо. Аз се промених, бабо. Всичко се промени. – Очите й потъмняха от спомените. – След Ватерло пренасяха ранените с каруци, платформи и товарни коли. Нямахте чисти превръзки, нито легла, нито дори храна като хората. – Индия потръпна, пренесла се отново в тъмното минало. – Работехме в продължение на часове без прекъсване, губехме повечето от тях, но все пак успяхме да спасим някои, борехме се да извършим малкото добро, което зависеше от нас. И през всичкото това време непрекъснато се надявах – и се молах – да видя един мъж да се показва от цялата тази пушилка, прахоляк и хаос. Да върви както обикновено – бързо и наперено усмихнат. – Главът й секна. – Но той не се появи, бабо. Нито тогава, нито в последвалиите безкрайно дълги седмици. Сега нищо няма да бъде същото за мен.

Младата жена избърса сълзите, които бе крила прекалено дълго време.

– Ела тук, невъзможно дете – Херцогинята привлече своята внучка в обятията си. – Защо досега не си ми казала това?

– Не можех. Всичко стана толкова... толкова бързо. А когато мъжът, за който ти говорих, не се появи, не можех да понеса да обсъждам случилото се. С когото и да било.

– Сладкото ми скъпо момиче – произнесе дрезгаво възрастната жена, като галеше косите й. – Страхувам се, че си станала жена по възможно най-трънливия път. Но трябва да погледнеш фактите в очите. Този човек вече го няма. Целият живот е пред теб, колкото и невъзможно да ти се струва това сега. Трябва да откриеш нови радости и нови предизвикателства, за които да живееш, чуваш ли ме? – Херцогинята се стараеше да говори със строг тон. – Дължиш го на самата себе си и на онези, които те обичат. Дължиш го и на очарователния младеж, който очаква да грабнеш сърцето му и да преобърнеш живота му, когато се появиш в балната зала и го омаеш.

– Не и за втори път – отвърна тъжно Индия. – Никога вече.

Знаеше, че тази дива, сляпа страст бе останала завинаги зад гърба й. Баба й обаче имаше право – имаше дълг към своето семейство и към себе си.

Така че щеше да отиде в Лондон. Щеше да носи подбраните бижута на майка си и да посети всички балове и празненства, които херцогинята уреди в нейна чест. Ако някой почтен човек от подходящо семейство поискаше ръката й, щеше да се съгласи, ако приемеше, че сърцето й нямаше да участва в сделката.

Защото Индия Деламиър знаеше, че вече нямаше сърце за даване. Не и след като го бе дарила на Девлин Карлайл.

Под прозореца се чу тих вой на уплашено животно. Младата жена се обърна мигновено; погледът ѝ бе потъмнял от тревога.

– Това е Луна!

Отметна атлазената си рокля и това движение разкри чифт от прилепналите бричове на Иън.

– Индия Деламиър, казах ти да не обличаш повече дрехите на брат си!

– Извинявай, трябва да вървя, бабо. – Индия грабна старата бяла риза на Иън и я преметна през главата си, вече на половината път до вратата. – Ако тези отвратителни хора са дошли пак да замерват с камъни Луна, кълна се, че ще напълня задниците им с олово.

Херцогиня Кранфорд поклати глава, докато вироглавата ѝ внучка изхвърча през вратата, обгърната от облак кожа и батиста. Тогава устните ѝ бавно се разтегнаха в усмивка, тъй като белокосата жена си припомни един особено буен свой подвиг, извършен преди половин век.

* * *

Ъглите на стаята бяха потънали в мрак. До камината, над танцуващите пламъци, стоеше висока фигура. Очите му имаха цвета на лъскава стомана, а косата му бе един тон по-светла от черното.

Онова, което го отличаваше особено, беше устата му. Пълните устни издаваха, че някога се е смял с лекота.

Но нищо повече. Сега тези устни бяха плътно стиснати.

А силните му рамене и загорялото лице не издаваха радост, поне не през тази есенна нощ на 1816 година.

„Отново у дома“ – мислеше си той, като оглеждаше прекрасните стари гравюри, редиците книги и сложните модели на кораби, които някога бе правил с такова търпение.

Кога ги беше направил? Струваше му се, че оттогава бяха изминали десет живота.

Стисна мраморната рамка на камината и се засмя; звукът прозвуча плоско и горчиво в празната стая. Защото бе започнал да се съмнява, че някога би могъл отново да се върне у дома.

2

– Нещо не е наред. Наистина не е наред.

Великолепен, в аметистов атлас и в червеникавокафяво кадифе, седмият виконт Мънкътн оглеждаше бляскавата тъппа, изпълнила балната зала в лондонския дом на херцогиня Кранфорд.

– Торн трябваше да бъде тук. Той е вечният чаровник. Изобщо не знам какво прави на онзи скапан хълм край Ватерло. – Въздъхна и пусна монокъла обратно в джоба на жилетката си. – Тук няма какво да се види. Все същите лица. Все същите истории, които са ми дошли до гуша. Този сезон не стана поне един порядъчен скандал. – Внезапно се намръщи. – Боже мили, това там не е ли Уелингтън, който флиртува с графиня Марчмънт? Това няма да доведе до добро, запомни ми думите. Няма още две седмици, откакто погребва съпруга си, а тя вече е излязла на лов за нови партньори в леглото.

Приятелят му, граф Пендлуърт, поклати глава.

– Тя излизаше на лов дори още преди смъртта му. Проблемът при теб, Мънк, е, че си се разглезил. Винаги очакваш най-доброто от хората, а повечето от тях не са на ниво да задоволят подобни надежди.

– Ако съм разглезен, това е дело на Торн. Той винаги е знаел как да извърши по възможно най-добрия начин всяко нещо, Пен. – Докато говореше, лицето на Мънкътн доби даже още по-меланхолично изражение. – Нещо не е наред – повтори той. – Кой друг би могъл да препусне от Алвънли до Брайтън в двуколката си и да се върне навреме за дуел на честта във връзка с една недискретност около съпругата на Рептън? Целият град е узнал, казвам ти. И освен това Торн ми липсва.

Лорд Пендлуърт присви далекогледите си очи.

– Умолявам ви да прикриете тъгата си, скъпи ми Мънк. По всичко, което видях по време на престоя ми в Белгия, стигнах до извода, че лейди Деламиър имаше слабост към Торн. Няма да бъде добре да увеличаваме тъгата ѝ с още спомени. Тя е пристигнала току-що в Лондон, знаеш ли. Когато я видях вчера на Бонд Стрийт, ми се стори определено бледа.

Мънкътн играеше с бродираната си жилетка.

– Не възнамерявам да избегна тази тема, ако намекаш за това, Пен. Торн бе най-добрият ми приятел. Освен това, ако дамата е толкова невярна и вече го е забравила, нищо не би ми доставило по-голямо удоволствие от това да ѝ причиня тъга.

– Мънк, глупако, мина вече повече от година. Дори една наследница на рода Деламиър би трябвало да помисли за своето бъдеще. Тя трябва да се омъжи, и то добре. Херцог Девънам е всеотдаен родител, но дори неговото търпение започва да се изчерпва. Чух, че баба й подбирала подходящи ухажори, но Индия отказва до погледне когото и да било от тях. Всички, с изключение на Лонгборо, може би.

– Лонгборо? – изсумтя Мънкътън. Беше се взрял в една по-строга фигура, застанала сред вдовиците. – Не го вярвам. Та той е лишен от всякакво чувство за цвят и дори няма представа как да си върже шалчето около врата. Не проумявам как Индия би могла даже да помисли, че е възможно да се омъжи за подобна личност.

– Може би дамата търси нещо друго, а не изкусно падащото от врата шалче на евентуалния си съпруг, когато решава дали да приеме или не едно предложение – заяви с убийствена ирония компаньонът му.

– Отново се правиш на дяволски умен, Пен. Това не ми се нрави. Когато изведнъж поумнееш и започнеш да говориш с този изумително хладен тон, не проумявам и една дума на всеки десет, казани от теб. Искан ми се Торн да беше тук. Той знаеше как да се оправя с теб при всяка ситуация. Бога ми, аз не знам. – Виконтът поклати глава и въздъхна тежко. – И не ми пука какво казваш. Наздраве за Торн, най-добрия приятел, който сме имали. Никога не ме е карал да се чувствам глупав. Винаги успяваше да ми заеме някоя гвинея, без най-напред да ми прочете лекция. Научи ме също така как да завържа първото си шалче за врат. – От трите изброени достойнства, последното очевидно заемаше най-видното място в скалата с ценности на Мънкътън. – Наздраве в твоя чест, Девлин Карлайл, където и да си. Дяволски ни липсваш тук.

* * *

Навън, на улицата, от другата страна на тракащите екипажи, на окичените с бижута жени, на малчуганите в окъсани ризи, които стояха в очакване да зърнат аристокрацията в целия й блясък, стоеше човек и се взираше в яркоосветената бална зала на херцогиня Кранфорд.

Това бе висок мъж, загърнат в тежко наметало за езда с качулка. Погледът му беше замислен, сребристите дълбини на очите му просветваха на лунната светлина.

Около него преминаваха хора. Изпоцапани деца просеха. Човекът със сериозен вид обаче не ги забелязваше. Погледът му бе прикован в прозорците на балната зала в другия край на площадчето.

Нощният пазач го подмина, но в крайна сметка се спря.

– Изгубихте ли се? Може би сте нов в Лондон?

Човекът като че ли се пробуди. Усмихна се горчиво.

– Не съм се изгубил. Просто... отсъствах няколко месеца.

– Някакъв адрес ли търсите? Или информация за даден обитател? Някого, когото сте обичали?

Сребристите очи се присвиха.

– Разполагам с всичката информация, която ми е нужна.

Суровият му тон накара нощния пазач да отстъпи неволно крачка назад.

– Е, тогава аз си тръгвам. Явно не съм ви необходим.

Широкоплещестата фигура в сянката не отговори. Само се намръщи, все така вторачена в светлината от другата страна на градинката. Улицата бе потънала в мрак; тя приличаше на тесен проход, който сякаш разделяше мъжа от онова, което той бе преди Ватерло.

Това бе Девлин Карлайл и макар да бе оцелял, в действителност не се чувстваше съвсем жив.

Беше се завърнал и същевременно – не се бе завърнал истински. Притисна длан към гърдите си, там, където го бе пронизала сабятата на някакъв френски кавалерист и го бе проснала в белгийската кал. Бе останал да лежи там два дни, преди най-после да открият тялото му.

Спомени...

Прекалено много спомени. Особено за нея.

Прихлупи шапката още по-ниско на челото си и се присъедини към бляскавата тълпа, която се носеше към Девънам Хаус. Нямаше да му бъде лесно да си пробие път през подобно множество. Очевидно цял Лондон се бе втурнал да види внучката на херцогинята.

И макар да бе изключително необмислено от негова страна, Девлин не можеше да се въздържи и да не се присъедини към тях.

Щом сви по една странична уличка, луната освети лицето му и белегът на челостта му проблесна студено.

* * *

Белите свещи танцуваха на топлия вятър, който надипляше елегантните дантелени пердетата. Въздухът бе топъл, стаята – тиха, изпълнена с уханието на рози от оранжерията на херцогинята.

Индия Деламиър потръпна, внезапно почувствала неестествен хлад, докато стоеше пред голямото огледало по долна риза. Дантела обгръщаше врата и млечнобелите ѝ рамене. Наблизо бяха метнати дълги ръкавици от ярешка кожа и майчината ѝ пелерина с перли и диаманти.

Знаеше, че трябва да се облича. Семейството ѝ я чакаше долу. Шумът от екипажите бе престанал – очевидно всички гости бяха пристигнали.

И въпреки това Индия стоеше като препарирана и поглаждаше светлосивата дамаска. Бе разбрала от баща си, че великолепият атлас идваше от далечните работилници на Китайската империя, където бил тъкан за самата императрица.

Синьото обаче я подсещаше за едно студено, безкрайно небе и за глъчката, съпровождаща движеща се армия. Караше я да мисли за Брюксел в края на пролетта – град, обхванат от отчаяно веселие, изправен на острия като бръснач ръб на войната.

Караше я да мисли и за един човек с мъжествена уста и сиво-сини очи, който я бе целунал и след това бе заминал завинаги под същото то ва небе.

За някои той бе Торн, най-смелият от цяла генерация луди глави. За другите офицери обаче той бе легенда както заради чара си, така и заради несравнимата си смелост. Индия никога нямаше да забрави образа, който пазеше от последната им среща. Той току-що се бе преборил с треската, но бе твърдо решен да се върне в полка си в калните ниви, за сети с царевича и ръж.

Ниви, които отсега нататък щяха да станат известни под името Ватерло.

Пръстите ѝ се вкопчиха несъзнателно в прохладната дамаска.

В лудостта, изпълнила тези безумни седмици, тя му бе подарила сърцето си. Макар Девлин от своя страна също да не бе останал безразличен към нея, той бе твърдо решен да брани честта ѝ. Беше я отблъснал с цялата си несравнима любезност. Говореше се, че никой не можел да устои на чара на Карлайл.

Индия поне не бе устояла. Не и тогава. Нито пък по-късно, когато пеещият в една пълна с рози градина славей се бе оказал последната капка вода, преляла чашата на ослепителната им страст.

Индия се бе разтопила в обятията му, цялата плам и копнеж. Желанието ѝ бе по-силно от онова, на което можеше да устои Торнхил и при зори двамата вече бяха любовници.

Той бе силно впечатлен от нейната невинност и почтеност, омаян и зашеметен от духа ѝ. Ако разполагаха с повече време, това очарование щеше да прерасне в нещо далеч по-сериозно.

Дълбоките емоции обаче бяха непознати за Девлин Карлайл.

През целия си живот бе изпитал много малко мигове на подобна

близост. Майка му се интересуваше много повече от това как да се сдобие с още повече пари, отколкото от нуждите на сина си. Баща му пък бе прекалено закоравял играч, за да се вълнува от друго освен от следващата игра на фаро. В резултат на това Девлин се бе научил да се страхува от всяко чувство, което излизаше извън неговия контрол и разбиране.

А онова, което изпитваше към Индия, излизаше далеч отвъд границите и на двете.

Индия бе подразбрала за тези неща от редките коментари, които Девлин бе правил за изпълненото му със студенина детство. Не след дълго се бе убедила, че двамата бяха като лампата и молеца, като огъня и леда, тъй като тя бе израсла сред веселие и топлота, а той – сред сменящи се един след друг вдървени прислужници, които трябваше да заместват безчувствената му майка и нехайния му баща. Тъкмо бяха започнали да се учат от силните си страни, когато Дев бе призован обратно в полка си.

Така че Индия бе преглътнала сълзите си, беше се усмихнала и след това го бе целунала. Девлин я бе дарил с една последна, дръзка, раздираща сърцето й усмивка. И бе отишъл на смърт.

А сърцето на Индия бе умряло с него.

* * *

– Индия? Там ли си, момичето ми?

Вратата се отвори. Младата жена се изправи стреснато, щом видя вперения в себе си поглед.

– Тук съм, бабо.

– Онзи дяволски вълк не се е скрил някъде тук, нали?

Индия се засуети край огледалото, като опитваше да скрие лицето си.

– Разбира се, че не. Той е навън, в конюшнията, както ме помоли.

– Хм. – Херцогинята се намръщи на внучка си. – Защо не си облечена? Цялото висше общество е дошло да те види, а ти съзерцаваш луната през прозореца! – С гръмки цъкване възрастната жена вдигна с царствен жест бляскавата тъкан от леглото и я положи върху раменете с цвят на слонова кост на Индия. – Какви ги вършиш, момиче! – Гласът й прозвуча напрегнато. – Брат ти Люк вече е долу заедно със съпругата си. Каква прекрасна двойка са само двамата. Фигурата на Силвър се е възстановила почти напълно след неотдавнашното й раждане – добави херцогинята, докато пригладваше и подръпваше гънките на роклята.

През цялото време нейната внучка стараше да се усмихне,

опитваше се да събере достатъчно ентузиазъм, за да застане пред тълпата от гости на долния етаж.

– Колко... хубаво. Истинско щастие за мен ще бъде да видя отново Силвър. Близнаците още ли са в провинцията?

– Не – изсумтя възрастната жена. – Люк натъпка и двамата в детската им стая заедно с новата бавачка. Кълне се, че двамата със Силвър не можели да понесат да бъдат и една нощ далеч от къдрокосите пакостници. Неестествено, ако питаш мен – добави ядосано херцогинята.

Внучката ѝ обаче знаеше, че в действителност баба ѝ бе много щастлива да е близо до своите правнуци. Властната жена просто смяташе, че е под достойнството ѝ да разкрива подобна емоционална привързаност.

Докато херцогинята се суетеше над ръкавиците ѝ, Индия се вслушваше в звуците на валса, които се носеха отдолу. Вероятно шестстотин гости бяха изпълнили балната зала в очакване да зърнат по-големия ѝ брат, завърнал се неотдавна в Лондон, след като бе смятан за мъртъв в продължение на пет дълги години. Висшето общество се надяваше също така да види и красивата, рижа съпруга на Люк, разбира се.

Индия се надяваше брат ѝ да отвлече част от вниманието от нея самата. Тази вечер нямаше настроение за празни приказки и безпричинен смях.

Намръщи се на отражението си в огледалото на тоалетката. Прекалено бледа беше. Очите ѝ бяха прекалено тъмни, скулите – прекалено остри, а устните – прекалено широки. Беше виждала как реагират мъжете при вида на устата ѝ, как я съзерцаваха почти лакомо.

И това я бе карало неизменно да потръпва.

Винаги, с изключение на един случай.

Когато един мъж я бе погледнал по този начин, тя бе разбрала веднага, че той е различен от останалите. А когато Девлин Карлайл я бе целунал, бе усетила само пламенност и отчаян копнеж.

„О, Дев, защо трябваше да отидеш там? Защо не можеше да се върнеш при мен? Нищо вече няма да бъде същото.“

– Индия Деламиър, къде отлетя умът ти? – Херцогинята пхна едно прекрасно ветрило от сандалово дърво в ръцете ѝ. – Горките ти братя долу се опитват да задържат половината Лондон, а ти си мечтаеш тук.

Младата жена потисна въздишката си, преглътна мъката. Когато се обърна, погледът ѝ беше студен, а брадичката – вирната. Поне можеше да разчита на семейната си гордост.

– Не знам кой е бил той или какво е направил с теб – изрече буйно

баба й, – но е крайно време да оставиш миналото зад гърба си. – Тънките й пръсти обхванаха китката й за момент. – Ако този човек имаше поне капка почтеност, щеше да те потърси. От Ватерло мина повече от година!

Индия въздъхна. Баба й беше права. Ватерло бе останал зад нея.

И нямаше да позволи целият свят да види, че сърцето й кърви. В крайна сметка беше от рода Деламиър. И беше прекалено горда, за да допусне такова нещо!

– Братята ти чакат долу край стълбището. Те ще те съпроводят през тълпата. Онези двама твои приятели, Мънктън и Пендлуърт, искат да те видят, както впрочем и Конър Маккинън, приятеля на Люк. Да не ги караме да чакат повече, какво ще кажеш?

– Толкова си добра с мен, бабо – рече тихо младата жена. – Люк, Иън, Силвър, всичките. Прекалено сте добри.

– Глупости. Правя само това, което биха желали неуморните ти родители. Човек би помислил, че вече би трябвало да са се наситили да се скитат по света в търсене на антики. – Старицата поклати глава. – Междувременно само помни, че те обичаме и искаме да те видим щастлива.

„Само да можеш да бъда щастлива“ – помисли си внучката й.

Въпреки това вдигна глава, погледна за последен път тициановата си коса и оправи атлаzenia си ръкав.

– Добре, бабо, мисля, че съм готова. Да вървим в търсене на няколко мъжки сърца, които да разбием.

Ръка за ръка, двете заслизаха по широкото стълбище към бляскавата бална зала. Светлините от свещите се отразяваха в перлите на херцогинята и потрепваха в камелиите, прикрепени скромно в косите на Индия.

* * *

При вида на безупречното лице и очите с опушено син цвят на лейди Индия Деламиър, четири мъжки сърца потрепнаха в мускулестите гърди на своите собственици.

Нощта едва започваше. Наглият корсиканец бе разгромен и светът най-после се бе избавил от тиранията му. Тази вечер цяла Англия бе решила да празнува.

А Индия Деламиър, макар сърцето й да умираще бавно в нея, успяваше да изобразява една след друга весели усмивки на лицето си.

Вечерта мина някак си.

Виконт Мънктън беше очарователен и сипеше блудкави приказки

както обикновено, докато приятелят му Пендлуърт се опитваше с всички сили да накара Индия да се засмее. Дватамата не можеха да знаят, че самото им присъствие беше жива рана за сърцето ѝ, тъй като бяха приятели на Торн.

Младата жена бе успяла на няколко пъти да се засмее, с надеждата, че е успяла да заблуди своите приятели. Те бяха последвани от лорд Лонгборо, великолепен в дрехите си в пурпурно и зелено; той настояваше да излязат в коридора, докато ѝ донесе чаша леден пунш.

И предложение за женитба, подозираше Индия.

Беше отказала смутено; нямаше сили да се разпрва с брачното предложение на Лонгборо или на когото и да било друго. Твърдо решена изтанцува по един валс с всеки от красивите си братя, третия в компанията на екзотичния приятел на Люк, Конър Маккинън. След което отказа всички следващи предложения.

Дватамата офицери до нея спореха кой ще има честта да ѝ донесе пунш и парче кейк с рак. След трите чаши шампанско се чувстваше странно неспокойна. Наоколо се носеше прекалено много смях, имаше прекалено много бижута. Балната зала беше гореща, отвсякъде я притискаха богато украсени и парфюмирани тела.

Внезапно ѝ се зави свят и преди да разбере какво става, се подпря на ръката на енергичния лейтенант. Той ѝ се усмихна щастливо, а в това време неговият брат по оръжие го изгледа с изпепеляващ гняв.

Младата жена ги съзерцаваше с усещането, че стои пред ученици. Чувстваше се толкова стара до тях, заобиколена от смяха, клюките и богатите парфюми.

Толкова стара...

А беше само на двайсет години.

Може би бе видяла прекалено много през тревожните дни след Ватерло. Може би преследващите я спомени за страданията и мъките, резултат от голямата битка, я бяха променили завинаги.

Индия с въздишка се отърси от моментната си слабост и пушна ръката на своя обожател. Огледа се за братята си; отчаяно желаше да се измъкне. Наблизо наскоро овдовялата лейди Марчмънт се кискаше остро, докато забавляваше събралата се около нея групичка мъже с разказа за това, как миналата седмица само за един час игра изгубила петстотин лири. Някой от слушателите ѝ подхвърли идея как да възвърне загубеното – в неговите обятия.

Индия се обърна; главата ѝ щеше да се пръсне. Въздухът бе прекалено тежък, смеховете – прекалено силни, парфюмите – прекалено

пресищащи.

Якаш в отговор на молитвите ѝ, тълпата се раздели на две. Светлината от бляскавите полилеи се отразяваха върху яркочервена военна куртка със златни ширити. Танцуващите свещи играеха върху две широки рамене и стоманеносиви очи.

Торн.

Младата жена усети, че коленете ѝ се подгъват.

Не беше възможно! Граф Торнуд беше мъртъв, посечен при първата неистова атака при Ватерло. Трима от близките му офицери бяха видели конят му да пада в нивата. И веднага след това бе последвал дивият удар на сабята на френски кавалерист.

Мъртъв.

Лично беше прочела рапорта.

Но ето, че сега той стоеше пред нея; светлината го обгръщаше в златисто сияние и смекчаваше резките линии на лицето му. Изглеждаше по-стар, по-суров, по-тъжен.

– ...прекалено бледа, миледи...

– ...трябва да ми позволите да ви донеса нещо за пиене...

Индия чуваше тревожните въпроси като през мъгла. Сърцето ѝ обаче, цялата ѝ душа, се бяха впили в отразяващата светлината фигура, която я съзерцаваше безмълвно от другия край на претъпканата с народ бална зала.

Внезапно пръстите на херцогинята обхванаха китката ѝ.

– Индия, какво има? Бледа си като пъпките на моите нарциси.

Младата жена потрепера.

– Той се върна, бабо.

– Кой се върна?

– Мъжът, за когото ти говорих. Той е тук.

Замаяно се обърна отново към претъпканата зала; цветът започваше да се връща в бузите ѝ, в очите ѝ с необичайна форма просветна радост.

Но безмълвната фигура във военна куртка бе изчезнала. Сега под полилея бърбеха две матрони.

Индия сподави вика си; сърцето ѝ щеше да се пръсне от мъка.

Протегна ръка напред и в същия момент полираният под се устреми към нея.

А две очи, които я наблюдаваха от сенчестия ъгъл, потъмняха, когато младата жена се отпусна в ръцете на баба си.

* * *

Благодарение на светкавичната реакция на брат й, неразположение-то на Индия бе забелязано само от неколцина. Иън я бе отнесъл в библиотеката. Името й още не бе успяло да влезе в устите на присъстващите, когато вниманието им бе привлечено от нова клюка.

Беше името на един войник, когото отдавна смятаха за умрял.

– Но това наистина е той? – обменяха мнение две матрони, заврели главите си една в друга.

– Не може да бъде.

– Но все пак е той. Тази студена усмивка не може да бъде сбъркана. Типично за Торнуд – да влезе така, сякаш ни лук ял, ни лук мирисал, олицетворение на спокойния чар, и всичко си му е на мястото. Превъзходен Карлайл, всеки един сантиметър от него. Коровосърдечен като баща си, комарджията. Дори още по-лош непрокопсаник от него, страхувам се.

Ветрилата се размахваха, веждите се присвиваха, и едно име преминаваше от уста на уста, докато високият, широкоплещест офицер в червена куртка се движеше безмълвно из балната зала. Девлин Карлайл като че ли бе излязъл от гроба в разгара на сезона в Лондон, но това очевидно не го бе променило изобщо, ако се изключи сребристият белег на челюстта му.

И не проявяваше абсолютно никакъв интерес към вълнението, което предизвикваше.

Единствено Мънкън и Пендлуърт, които си пробиха път през тълпата, за да поднесат шокираните си приветствия, забелязаха вдървения му вид и мрачното изражение, нещо, което не бяха виждали никога досега на лицето му.

– Дявол да го вземе, Торн, това ти ли си наистина? – Мънкън се добра пръв до офицера с гранитносивите очи. – Но как... кога... т.е., по дяволите, човече, чухме, че си мъртъв!

Сивите очи се присвиха.

– Очевидно не съм. Но, простете, виждали ли сме се?

– Разбира се, че сме се виждали! Това съм аз, Мънкън. Не ми казвай, че си забравил кой съм, за Бога.

Пълните устни се присвиха леко.

– Така се случва, че точно това казвам. Забравих... Мънкън, нали така беше?

– Забравил? За...

Пръстите на Пендлуърт възпряха протестите на приятеля му.

– Това не е нито мястото, нито времето, за подобни дискусии,

Мънк. – Взря се в суровото, бронзово лице на офицера. – Какво ще кажете за „Уайт“?

Девлин Карлайл повдигна едната си вежда.

– За съжаление трябва да тръгвам. Тази вечер ме зоват неотложни задължения.

– Но...

И отново Пендлуърт прекъсна приятеля си.

– Разбирам прекрасно. Някой друг път, в такъв случай.

Мънкът обаче продължаваше да се вира в широките рамене на възкръсналия, пребледнял така, сякаш гледаше призрак.

– Той не ме познава, Пен. И се е променил. Същият е и същевременно не е съвсем същият.

– Струва ми се, че той точно това се и опитваше да ни каже, Мънк.

– Но какво ще правим? Не можем да го оставим да се държи като абсолютен непознат. Това е... това е отвратително!

Пендлуърт присви очи.

– Може би нямаме избор.

Стотици други също забелязаха преминаването на Девлин през претъпканата стая. Мъжете поклашаха глава в неохотно възхищение, докато окичените с бижута жени край тях се надуваха и се кискаха с надеждата да изкопчат изпълнен с горещи възпоминания поглед от това сурово, загоряло лице.

Но нищо такова не идваше.

Граф Торнуд се движеше сред множеството подобно на акула сред пасаж досадни дребни риби. И, един по един, останалите също започнаха да забелязват промените в него. Беше станал по-силен и по-жилест. Погледът му изглеждаше с двайсет години по-възрастен, изпълнен със съжаление. А малкото усмивки, които се насили да даде, така и не достигнаха до гранитносивите му очи.

Хелена Мармънт проследяваше с особено очарован поглед минаващия покрай нея Карлайл. И грациозно размахваното ветрило, и леко нацупените ѝ устни обаче останаха незабелязани.

Събеседникът ѝ херцог Уелингтън премигна веднъж-дваж, преди да опита да поднови прекъснатия разговор.

Херцогиня Кранфорд излезе от библиотеката и се намръщи, когато Уелингтън се обърна и се запъти към нея.

– Прелестно парти, Амилия, щастлив съм, че успях да дойда, тъй като след броени дни се връщам на Континента. Надявам се, че внучката ви не е болна.

Херцогинята повика на помощ една неискрена усмивка.

– Индия? Това момиче е здраво като кон. Предполагам, че ѝ прилоша заради горещината и многото народ. Не е привикнала да ходи на балове.

– Тя беше в Брюксел, нали? Доколкото си спомням я видях на бала у лейди Ричмънд.

Изумително бе наистина, че херцогът бе способен да си спомни подобна подробност за нощ в навечерието на Ватерло, когато всичко трябваше да е било в пълен хаос.

– Така е, беше в Брюксел. Остана там и после. Страхувам се, че войната остави своя отпечатък върху ѝ.

– Както и върху всички нас – отвърна мрачно Уелингтън. – Победа наистина ни костваше много. Но тя ще забрави. Ако се вярва на слуховете, лорд Лонгборо и цял отряд младши офицери биха били много щастливи да ѝ помогнат да забрави.

Херцогинята се намръщи и погледна към вратата, зад която бяха сложили внучката ѝ да легне. Лонгборо беше безгръбначен глупак, офицерчетата не струваха много повече. Индия имаше нужда от смел и почтен мъж, от мъж с авантюристичен дух като нейния. Спомни си отново как тази вечер радостта на младата жена се бе превърнала в разтърсваща болка, когато бе погледнала към претъпканата стая.

Но защо?

– Сигурна ли сте, че не мога да помогна с нещо?

– Не можете. Много мило от ваша страна, но внучката ми ще се оправи. Вие се забавлявайте. Разбира се, ако чуете лейди Джързи да разправя ехидно, че внучката ми вървяла на зло, ще ви бъда много благодарна ако ѝ отвърнете както подобава, ваше превъзходителство.

– С най-голямо удоволствие. А, ето един стар приятел от Съсекс. Бих искал...

Уелингтън спря да говори внезапно и се вкамени.

– Ваше превъзходителство, какво има?

Той пооправи ръкава си, вперил поглед в претъпканата бална зала.

– Нищо... няма. За момент ми се стори, че зърнах лицето на един познат. Извинете ме.

Херцогинята се намръщи и се обърна отново към библиотеката. Беше изпратила един от слугите да доведе семейния лекар от улица „Монтегю“. Той беше стар, но усърден и акуратен. Беше лекувал Индия от раждането ѝ, макар, доколкото си спомняше баба ѝ, тя да се беше разболявала само два пъти.

Възрастната жена дочу зад гърба си смеха на лейди Джързи, последван от дразнещото кискане на Хелена Марчмънт. „Гаднярки“ – помисли си тя. Молеше се само Уелингтън да изпълни добре задачата си да пресече всеки опит за клюкарстване по повод състоянието на внучката ѝ.

„Нека само някой се опита да ѝ каже нещо“ – смръщи заплашително вежди тя. Всеки сантиметър от крехкото ѝ тяло се втвърди при тази мисъл. Семейството винаги бе идвало на първо място в живота ѝ и всеки, който опиташе да напада Индия в най-скоро време щеше да бъде разкъсан на парченца.

И щеше да ѝ достави истинско щастие да започне с лейди Джързи и с Хелена Мърчмънт, която имаше лисиче лице.

* * *

Неразположението на Индия обаче, противно на очакванията, не се превърна в главна тема на вечерта. Висшето общество бе обхванато от силно любопитство при появата на един от своите най-големи разгулници, превърнал се по-късно в доблестен войник, който току-що се бе завърнал от света на мъртвите.

Уелингтън също бе забелязал Торнуд. Кимна хладно на бившия си адютант и за момент погледите им се срещнаха – тюркоазено с гранитено. Без нито дума повече, херцогът излезе от стаята.

Единствено Иън Деламиър, застанал пред библиотеката, забеляза лекото кимване на Уелингтън.

И пак Иън, с умишлено сурово изражение, догони Торнуд; той се канеше да напусне бала, който очевидно не го интересуваше.

– Само няколко думи, ако обичаш.

Торнуд се обърна бавно. И повдигна вежди.

– Да?

– Нищо ли нямаш да кажеш, човече? – Иън съзерцаваше изумено мъжа, с когото бе прекосил Португалия и снеговете из половина Испания. – Мислех, че си мъртъв. Всички го мислехме.

– Очевидна грешка, както виждаш сам.

– Но къде беше през всички тези месеци? – Младият Деламиър присви очи. – Разбира се, ако това е някаква тайна, просто ми кажи да вървя по дяволите.

– Нищо подобно. – Лицето на Девлин бе непроницаемо. – Просто съм... уморен.

Иън го сграбчи за китката.

– Дявол да го вземе, видях как те прониза онази сабя. Торнуд! Трябва да поговорим.

– Сабята не беше особено точна. Оставиха ме... в доста неудобно положение, под купчина мъртви тела. Минали три дни, докато ме открият, поне така ми казаха.

– Казаха?

Торнуд си играеше с белия си маншет.

– Изглежда си решил твърдо да ме въвлечеш в скучни обяснения. Познавам ли те?

– Така мисля – изсумтя събеседникът му. – Бихме се заедно при Бадахос и отново при Вимейро. Ти ми спаси живота на два пъти и аз със сигурност няма да го забравя.

Извивката на устните на Торнуд стана още по-строга.

– Разбирам. Страхувам се, че заради това положението става още по-объркано.

– По дяволите, Торнуд, престани да говориш с гатанки.

– Възможно най-откровен и пряк съм. Не знам кой сте, нито който и да било друг в стаята зад гърба ви. Тук съм, защото това изглеждаше най-бързият начин да...

– Да какво?

– Да известя истината.

– Каква истина?

Торнуд въздъхна.

– Трябва ли да обсъждаме това сега?

– На мига. И на това място. – Иън кръстоса ръце на гърди. – Искам да знам, къде по дяволите, беше?

– Добре тогава. Истината е, че Торнуд, когото виждаш, не е Торнуд, когото познаваше. Човекът, когото си познавал – човекът, когото всички в балната зала са познавали – си е отишъл завинаги, оставил спомените и ума си сред калта на една царевична нива в Белгия.

– Шегуваш се.

Погледът на Торнуд стана неприветлив.

– Така ли?

– Но, за Бога, човече, нали не вярваш, че ще повярвам...

– Честно казано, не ми пука какво вярваш. Това е истината и можеш да я приемеш както желаш.

– Значи затова не си се върнал досега.

Младият офицер повдигна рамене.

– Трябваше да минат няколко месеца, преди да започна да се движа

сам. С времето раните ми заздравяха... с изключение на онази в главата. – Усмихна се мрачно. – Сега вече разбираш, че не съм искал да бъда груб с теб. Просто за мен миналото не съществува. Всичко, което съм, всичко, което знам, започна преди четиринайсет месеца, когато дойдох на себе си, омотан в мръсни превръзки, в една воняща селска къща недалеч от границата с Франция. А сега, надявам се, ще ме извиниш. Вечерта беше дълга и се чувствам изморен. – Графът пое ръкавиците и шапката от лакея, застанал с безстрастно изражение до вратата. – Ще бъда благодарен, ако се погрижиш да обясниш положението на приятелите си. Никога не бих обидил по собствено желание, но не ми се иска да предизвиквам и фалшиви надежди. Предишният граф Торнуд е мъртъв – рече в заключение той.

– Не го вярвам.

– Трябва да го повярваш. – За миг в очите на младия мъж се появи отчаяние, но изчезна бързо. – Миналото ми не съществува. Колкото по-бързо ти и другите приемете този факт, толкова по-добре ще бъде за всички ни. Искам просто да ме оставят на мира. Не се опитвай да ме откриеш или да разговаряш с мен. Разбра ли?

Трябваше да изминат няколко дълги мига, преди Иън да успее да кимне вдървено.

– Е, за това поне съм ти благодарен. А сега, приятна вечер.

Иън проследи с поглед отдалечаващата се към очаквания я екипаж фигура; цялото му същество крещеше и се съпротивляваше. Тук нещо не беше наред. Торнуд, човека, с когото го свързваше няколкомесечна бойна дружба, никога не би се държал така студено и сдържано.

Освен ако бе казал истината. Освен ако всичко бе станало точно така и раните бяха унищожили завинаги предишния Торнуд.

Това не му се нравеше никак. Дори не беше сигурен, че вярва на тази история. А след това се намръщи, като се сети за Индия, пребледняла и трепереща, когато я отнесе в библиотеката.

„Ако Торнуд има нещо общо с това, ще плати скъпо, кълна се в Бога“ – помисли си младият мъж. Знаеше обаче, че няма никакъв шанс да изкопчи нещо повече от твърдоглавата си сестра; тя твърдеше упорито, че неразположението ѝ се дължеше на нервното напрежение, подсилено от горещината в балната зала.

Нервно напрежение ли?

Индия Деламиър никога в живота си не бе имала проблеми с нервите, Иън знаеше прекрасно това.

А то означаваше, че сестра му криеше прекалено много тайни от

него.

„Защо, по дяволите? – Младият мъж се взираше в притихналия коридор и през отворената врата. – Защо, Торнуд? Защо тук и защо сега?“

Отговор обаче не последва. На стълбите нямаше никой, а стройният офицер се бе скрил в каретата си.

Иън продължи да гледа замислено в мрака навън, дълго след като чаткането на копитата бе заглъхнало.

3

– Индия? Индия, чуваш ли ме? – Херцогиня Кранфорд сведе поглед и се намръщи. – Какво става с нея, Иън? Чувстваше се чудесно, когато излязох, но изглежда пак е припаднала.

– Чувстваше се чудесно, когато излязох и аз – отвърна разтревожено младият мъж.

В този момент сестра му премигна и отвори очи.

Срещу нея стояха две напрегнати лица – херцогинята, крехка и властна, и Иън, с ядосано изражение.

– Доведи Люк и съпругата му – нареди баба му.

– Не, не искам да ги тревожа. Моля ти се, ще се оправя. – Индия се опита да се изправи до седнало положение. – В крайна сметка това трябваше да бъде грандиозното им завръщане в Лондон. Ще ми бъде много неприятно, ако разваля вечерта им. – Хвана деликатната длан на херцогинята. – Моля ти се, бабо.

– Добре – отвърна най-сетне възрастната жена. – Но трябва да ми кажеш какво става.

– Изглежда се опозорих отново – рече Индия; беше дочувала предостатъчно коментари по свой адрес като се започне от времето, когато бе четиринайсетгодишна и бе отишла да се упражнява в стрелба, заедно с Иън, за огромно удоволствие на баща си и за ужас на баба си.

В този момент в стаята влезе намръщен по-големият ѝ брат.

– Индия?

– Добре съм, Люк. Наистина, не трябваше да...

– Индия? Скъпа, какво стана?

Червенокосата съпруга на Люк го следваше по петите.

Зълва ѝ въздъхна.

– Явно всички са видели. Утре ще бъде в устата на цял Лондон. Все едно че ги чувам: „Най-младата представителка на семейство Деламиър се строполи пред очите на шестстотин смаяни гости.“

Херцогинята обаче я потупа по дланта.

– Глупости. Съвсем малко хора забелязаха, уверявам те. Важно е как се чувстваш.

– Добре съм, наистина. Случи се заради горещината и тъпканицата.

Баба ѝ се намръщи. Реши да не ѝ казва за другата изненада на вечерта, единственото, което бе попречило вече наистина да бъде в устите

на всички. Не че това имаше значение. Момичето вероятно дори не познаваше Девлин Карлайл, който беше поне с осем години по-възрастен от нея.

Люк Деламиър седна до сестра си, като се стараеше да не показва своята тревога.

– Трябва да дойдеш и да поостанеш при нас в Норфолк. Силвър смесва нов аромат за „Лавъндър клоуз“; знам, че ще бъде много щастлива, ако ѝ правиш компания. – Усмихна се многозначително на съпругата си. – Истината е, че на този етап от своята работата тя става изключително раздразнителна и не желае да има нищо общо с мен.

Младата жена стисна ръката на брат си, забелязала колко щастлив изглежда. Обхвана я завист и виновно побърза да я прогони. Люк беше преживял толкова мъчителни години и тя нямаше право да завижда на щастието му.

– Много мило, Люк, но не бих искала да се натрапвам, особено сега, когато времето ви е погълнато от тези двама прекрасни немирници. А ти бабо, дори и не помисляй за други покани. Най-добре ще се чувствам като се върна в Суолоу Хил. Единственото, от което се нуждая, е физическа активност и чист въздух. Още тази нощ ще приготвя един куфар и ще си тръгна, като взема Фрогет с мен.

– Нищо подобно няма да правиш – възкликна възмутено херцогиня Кранфорд. – Да пътуваш самичка през нощта! Не искам и да чувам за такива неща!

– Страхувам се, че баба има право, Индия. Пътищата са порядъчно опасни. – Люк се засмя мрачно. – Би трябвало да знам това, като се има предвид колко години прекарах по тях. Изчакай до сутринта и ще те изпратим с дилижанса. Аз самият също с радост бих си тръгнал, но покупката на всичко, от което ще има нужда Силвър за новото си ухание, ще ни задържи в града поне за още една седмица.

– А ти какво ще кажеш, Иън? – попита възрастната жена.

Широкоплещестият воин с измамно сънливи сиви очи поклати глава.

– Страхувам се, че засега не мога да напусна Лондон. Имам... ангажименти, които ще ми отнемат сигурно половин месец.

– Поредната мисия за Уелингтън? – Люк изглеждаше замислен. – Не ме гледай така ядосано, Иън. Обещавам, че няма да се опитвам да изкопча отговора.

– Иска ми се да престанете да бъдете толкова неприятно услужливи – промърмори Индия, изправи се до седнало положение и се облегна на

дебелите кадифени възглавници. – Всичко ще бъде наред. Просто имам нужда от чист въздух.

Но това беше лъжа. Младата жена се страхуваше, че нищо вече нямаше да бъде наред. Всички в семейството ѝ бяха изключително мили и загрижени, но никога нямаше да може да сподели с тях истината за онава, което се беше случило с нея по време на няколкомесечния ѝ престой в Белгия. И така, както бе правила винаги досега, тя просто заключи мъката дълбоко в себе си и успя да разтегне устните си в неискрена усмивка.

Усмивка, предназначена за света, който бе престанал да я интересува.

– А колкото до тръгването, утре наистина ще бъде добре – излъга спокойно тя.

Любящите роднини кимнаха и част от загрижеността изчезна от лицата им.

Но още докато поемаше чашката с бадемов ликьор от Иън, Индия вече планираше какво щеше да вземе в единствения куфар, който щеше да отнесе със себе си тази вечер, когато напусне Лондон.

* * *

Луната плуваше над керемидените покриви и се плъзгаше зад редиците от комини, когато Индия заслиза безшумно по стълбите. Стиснала наметалото и изпомачканата шапка под едната си мишница, тя се промъкна покрай представителите на седем поколения Деламиър, които я наблюдаваха от портретите си с безмълвно неодобрение заради дръжкия ѝ план.

В цялата къща цареше абсолютно спокойствие. Гостите си бяха отишли, безкрайно доволни от богатите теми за клюки, които им бе предложила вечерта. За пореден път семейство Деламиър бяха оправдали репутацията си и бяха дарили Лондон с прекрасен скандал.

Именно съзнанието за това даваше на Индия такава твърда решимост да напусне столицата. Чувстваше се достатъчно зле, за да трябва на всичкото отгоре да понася любопитните погледи, които несъмнено нямаше да ѝ се разминат. Беше натъпкала една рокля и два чифта бричове в пътната чанта и бе навлякла една обемна и демодирана рокля, избрана тъкмо заради способността да скрие ботушите за езда и старите бричове, които носеше под нея.

Почти беше стигнала входната врата, когато вратата на библиотеката се отвори широко. Младата жена се сви в сянката на статуята на

Диана, която баща ѝ бе донесъл след едно от посещенията си в Гърция. Приведе се ниско и прибра багажа си, така че да не се вижда, точно в мига, в който от библиотеката се показаха братята ѝ и се запътиха бавно към главното стълбище.

– Ще ми се да беше толкова просто – рече Иън. – Но приказките вече започнаха. Изглежда от пристигането си досега е бил съвсем съдържан.

– Странна работа. Преди Ватерло за него можеше да се каже всичко, освен че е съдържан.

Изражението на Люк бе строго.

Индия се намръщи. Искаше ѝ се братята ѝ да се отдалечат по-бързо, за да може да излезе.

– Какво мисли Уелингтън?

Иън се усмихна едва забележимо.

– Кой, за Бога, може да знае какво мисли Великият човек? Той става напълно непроницаем, когато реши.

– Мислиш ли, че историята му е вярна?

„Каква история?“ – запита се раздражено младата жена.

Иън повдигна рамене и червеният вълнен плат се опъна от здравите мускули, добити по време на схватките в Португалия и Испания.

– Иска ми се да знам. Там беше пълен хаос, Люк. Дори сега се правят всевъзможни заговори и навсякъде бъка от шпиони. Всичко е възможно, а напоследък започнах да мисля, че там, където са намесени французите, липсата на вести е вече лоша вест.

– Но с победата над Наполеон всичко това се промени.

Иън се изсмя мрачно.

– Така ли? Кажете го на хората, според които след капитулацията на корсиканеца с него са се отнесли недостойно. Кажете го на принцеса Шарлот, която взема присърце съдбата на Наполеон.

Люк се намръщи.

– Нямах представа. Има ли нещо, с което бих могъл да помогна?

Брат му го удари по рамото.

– Дори и да имаше, не бих те молил за това, Люк. Ти си имаш достатъчно грижи, за да си навличаш нови. Освен това, ако истината изобщо може да бъде открита от някого, то това може да бъде само Уелингтън. Мрачните спомени от Ватерло продължават да го измъчват, бди сигурен в това. Точно така, както, страхувам се, измъчват и Индия.

Младата жена замръзна зад статуята.

Иън сведе поглед към прекрасния персийски килим.

– Той ѝ липсва много повече, отколкото би признала някога. Тя го обичаше, Люк. Както ти казах, веднъж ги видях двамата заедно в Брюксел. Носех телеграма и бързах страшно много, иначе щях да спра. Това обаче нямаше да промени нищо. Двамата с Торнуд все едно че бяха на друга планета; другите, в това число и аз, не съществуваха за тях.

Индия сплете пръсти. Брат ѝ знаеше. Беше ги виждал заедно.

Зави ѝ се свят.

– Не искам тя да чуе тази клюка, Люк. Би било прекалено жестоко. Погрижи се да напусне Лондон и да се върне в Суолоу Хил. Междувременно аз ще отида на „Белгрейв Скуеър“ и ще открия какво, по дяволите, прави в Лондон Торнуд.

„Торн? В Лондон?“

Младата жена притисна пръсти към устните си. Той беше тук! Мъжът, когото обичаше, не бе умрял сред хаоса на Ватерло! Възможно ли беше дори в този момент да се намира на няколко пресечки оттук, в елегантната си градска къща на „Белгрейв Скуеър“?

Ушите ѝ започнаха да бучат и почти заглушиха последвалите думи на братята ѝ.

– Кога възнамеряваш да ѝ кажеш?

Иън се намръщи.

– Не още. Първо искам да разбера какво е намислил Торн. Няма да позволя Индия да получи нови удари. Ако за Торн историята помежду им е приключена, ще трябва да намеря начин да ѝ го съобщя по-предпазливо. Но ако става дума за нещо повече и Торн е изложен на някаква опасност, искам сестра ни да бъде по-надалеч от цялата тази работа, в противен случай тя също може да се превърне в нечия мишена. Не че това би било от някакво значение за тази беладжийка. Тя като че ли се опива от опасността.

В този момент младата жена се подхлъзна и кракът ѝ се удари в мраморното коляно на Диана.

Двамата мъже се обърнаха. Намръщен, Иън се запъти към сенческия ъгъл, където сестра му лежеше по корем със силно тупкащо сърце. Внезапно по стълбите се разнесе гласът на баба им.

– Иън? Люк?

Люк хвана брат си за ръката.

– Нямах намерение да казваш на херцогинята, нали? Ще ни излезе през носа, тъй като баба ще иска да узнае всичко до най-малките подробности. Честно казано съм учуден, че все още не е успяла да изкопчи истината от сестра ни. Ако това се беше случило тук, в Лондон, тя вече

щеше да знае всичко. Но щом Индия не желае да говори за това, мисля, че би трябвало ние също да пазим тайната ѝ.

Иън кимна.

– Съгласен съм. Въпреки че ако тя продължи да бъде все така мрачна и бледа, не давам гаранция, че ще удържа още дълго обещанието си. Мислиш ли, че е по-добре да пишем на татко и да го помолим да доведе мама вкъщи?

– Не, не още – отвърна замислено Люк. – Нека да ѝ оставим още малко време. Но разбирам прекрасно как се чувстваш, Иън. Сърцето ми се къса, като я гледам как не прилича на себе си. Всъщност, много ми се иска аз също да отида да изкопча някой и друг отговор от Торнуд.

– По-добре остави тази работа на мен.

Гласът на Иън заглъхна, тъй като двамата тръгнаха; графиня Кранфорд се бе показала в коридора и ги гледаше.

Скрита в сянката, Индия ги проследи с поглед. Бе впила несъзнателно пръсти в мрамора на статуята.

Торн беше жив! Но в такъв случай защо не ѝ се бе обадил? Да не би да беше болен? Или бе забравил така скоро всичките си обещания?

Младата жена знаеше, че няма да намери покой, докато не чуе отговорите от собствената му уста.

* * *

Индия нахлупи качулката на кадифеното си наметало и забърза напред, без да поглежда нито вляво, нито вдясно. Улиците бяха съвсем тихи. Само неколцина отегчени кочияши дремеха във файтоните си, а две пияни контета се препъваха по калдъръмената настилка.

Младата жена не забелязваше нищо наоколо си, залята от бурни емоции.

Какво се бе случило с Дев? Да не би да беше болен или да го измъчваха дълбоки рани? Дори да беше така, защо не ѝ се бе обадил? Разбира се, нямаше отговорите на всички тези въпроси. Бързаше по калдъръмената улица, без да забелязва възхитените погледи или прошепнати по неин адрес коментари от някой лакей.

Дев ѝ бе описал лондонската си къща, така че тя познаваше прекрасно жилището му. Изкачи стъпалата под зорките погледи на два каменни лъва; сърцето ѝ биеше до пръсване.

Щом вдигна месинговото чукче, смръщен сивокос иконом отвори широко вратата и попита:

– С какво мога да ви помогна?

– Търся лорд Торнуд.

– Той е, въъ, зает. – Кафявите му очи се спряха върху прашните поли на Индия и се присвиха. – Най-добре изпратете съобщение на негово превъзходителство утре. А сега ви пожелавам лека...

– Трябва непременно да го видя. – Младата жена блъсна икономата и влезе в обширното фоайе. От портретите със златни рамки й се усмихваха представителите на рода Карлайл. В другия край на коридора, пред някаква полуотворена врата, светеше сребърен полилей. – Не е нужно да съобщавате за мен.

– Наистина, мис, трябва да ви спра. Работите не стават по този начин. Коя сте вие, че да ме избутвате и без да се представите, да искате да се срещнете с лорд Торнуд?

– Коя съм аз ли? – В очите на Индия се появи мрачно, болезнено изражение и изчезна почти веднага. – Аз съм съпругата му.

4

Икономът пребледня.

– Съпруга ли? – повтори той.

– Съпруга. – Индия сплете пръсти. – Моля ви, къде е той?

– Бъъ, оттук, мис... бъъ, миледи. – В изненадата си мъжът едва не се спъна в масичката вдясно от входа. – Но вие не можете...

– Чилтън, ти ли си? – дочу се дрезгав глас през откренатата врата.

– Къде е портвайнтът, който те помолих да ми донесеш?

Този глас Индия познаваше добре.

И бе мислила, че никога вече няма да го чуе.

Младата жена се олюля леко, подпря се с една ръка на стената, пребледня. Значи беше истина. Човекът, когото бе видяла в балната зала, не беше илюзия. До този момент си бе мислила, че е било грешка.

– Добре ли сте, мис? – попита разтревожено икономът.

Индия си пое мъчително въздух и кимна; главата ѝ бе пълна с хиляди въпроси. Как ли щеше да реагира? Колко ли се беше променил след всички тези месеци, през които бяха разделени?

– Чилтън, там ли си? – отново достигна до ушите ѝ познатият нисък глас.

Младата жена потръпна и се сети за първия път, когато бе чула този глас на една пълна с народ и много мръсна белгийска улица. Високият офицер бе хванал бонето ѝ, отнесено от пролетния вятър.

Бе я погледнал с открито възхищение.

– Изправен съм пред жестока дилема, както съм изправен пред две престъпления. Не съм сигурен кое е по-голямото – бе добавил дрезгаво той.

Устните на Индия се бяха разтегли в усмивка, докато го наблюдаваше как съзерцава като омагьосан лицето ѝ.

– Така ли? – бе попитала тихо тя. – И какви са тези престъпления?

Той не бе отговорил за момент, очите му се бяха присвилили. Пръстите му бяха докоснали нейните само за миг. На младата жена ѝ се бе сторило, че усети това докосване чак до подметките на меките си ботуши от ярешка кожа, потънали дълбоко в калта на брюкселската улица.

Непознатият се бе поклонил бавно, и грациозно бе подал очарователното сламено боне с миниатюрни декорации с цветчетата на дивии ягоди.

– Първото престъпление би било такава прекрасна дама да изгуби това прелестно боне. – Бе вдигнал поглед и с него изгаряше лицето ѝ. – За мен обаче би било дори още по-зле, ако го върна.

– И защо? – бе попитала неуверено Индия, като усещаше топлината от погледа на този непознат и необузданата сила, която се излъчваше от него.

– Защото тогава ще го използвате, за да скриете най-забележителните очи, които съм виждал някога. – Гласът му бе прозвучал безрадостно. – И най-красивата уста.

Дори сега при този спомен, младата жена усети топка в гърлото си. Нима това бяха просто някакви думи? Нима любезностите на Торн бяха продължили толкова дълго, колкото бе и прекараното заедно време?

Индия стисна юмруци. Отказваше да повярва подобно нещо. Неговите чувства бяха толкова истински, колкото и нейните собствени. Отсъствието му трябваше да има друго обяснение.

Но сега всичко щеше да бъде чудесно. Той се бе върнал и с това бе дошъл краят на всичките ѝ мъки.

В този момент вратата на библиотеката се отвори. В осветения ѝ отвор се очерта широкоплещеста фигура.

– Чилтън, няма ли да донесеш най-последна портвайна? – Мъжът пристъпи напред и присви очи. – Коя е тази жена, Чилтън? – попита той.

Студените, бездушни слова накараха Индия да спре рязко. Вдигна поглед към изваяната челюст и слабото лице на човека пред себе си.

Към Девлин Карлайл, когото бе изпратила на война и чиято смърт я измъчваше вече от месеци.

Човека, за когото се беше омъжила в навечерието на битката при Ватерло.

Младата жена тръгна отново бавно, а сърцето ѝ тупкаше бясно.

– Дев, ти ли си това?

Той замръзна на място, присви сурово устни.

– Моля?

Индия се приближи със замъглени от радостни сълзи очи. Бавно свали кадифената качулка и по косите ѝ заиграха червеникави отражения от светлината.

– Ти си жив. Най-последна се върна при мен.

Протегна ръка и го хвана за китката.

Мъжът обаче само сведе смръщен поглед към дланта ѝ. Изражение то му стана още по-строго и той се отдръпна бавно.

– Страхувам се, че има някаква грешка.

Младата жена се взираше в слабото лице, в сивите студени очи; сега виждаше промените, които не бе забелязала преди.

– Трябва да ти е било много трудно, нали? Изглеждаш по-стар, по-суров. Предполагам, че същото се отнася и за мен. – Засмя се остро. – Но всичко това сега е без значение. Ти се върна и аз имам да ти казвам толкова неща. – Очите ѝ се замъглиха от съжаление за момент, но след това тя се усмихна отново. – Е, ще имаме достатъчно време за въпроси и обяснения. Нека първо да те докосна, за да се убедя, че наистина си жив.

Протегна ръце, допря ги в твърдите мускули под яркочервената куртка. Усети го как трепва от този почти неусетен допир.

– Дев?

Той измърмори под носа си някаква псувня, загледан в белите пръсти върху тъмната вълнена материя.

– Казвам се Торнуд.

– Не и за мен.

– Да не би да сме... близки познати? – попита грубо мъжът пред нея.

– Ти си мой съпруг и мъжът, когото обичам – отвърна с достойнство Индия. – Не ме ли познаваш?

Торнуд издърпа ръката си изпод дланта ѝ и погледна намръщено икономата, който наблюдаваше с жадно любопитство.

– Това е всичко, Чилтън – обяви лаконично той. – А сега ни остави.

– Разбира се, милорд.

– Какво има, Дев? Каква жестока игра играеш?

– Това не е игра.

Младата жена все още очакваше той да разтвори обятия и да я притисне в тях, а очите му да блестят както тогава, в Брюксел.

Въпреки надеждите ѝ, никаква радост не го озари и болката от това откритие прободеше сърцето ѝ като с меч. Как можеше да я гледа така студено, без сянка от спомен или емоция в очите?

– Страхувам се, че е станало някакво голямо недоразумение, мис...

– Лейди Деламиър. По-точно, лейди Торнуд. Като че ли не знаеш.

– И вие ли сте дошла като другите, изгаряща от желание да научите някоя клюка за току-що завърналия се граф?

Гласът на младия мъж я опари с цинизма си.

– Не за клюка. Дойдох да видя мъжа, когото обичам. Мъжа, който мислех, че ме обича. Мъжа, за когото се омъжих в Брюксел непосредствено преди битката при Ватерло. – Гласът ѝ потрепера. – Сега обаче започвам да се питам дали ти наистина си същият човек.

– Скъпа госпожо, тази вечер вече идваха да ме видят десетина жени. И всяка една от тях твърдеше, че сме имали много близки отношения. Трябва да извините скептицизма ми, макар вие да сте първата, заговорила за брак.

Индия се олюля, напълно обърквана, докато изучаваше познатите черти, които сега ѝ се струваше, че принадлежат на някакъв студен, враждебно настроен непознат.

– Но това е вярно.

– Нима? И къде трябва да се е състояла тази церемония?

Младата жена стисна още по-силно юмруци.

– Не се шегувай. Не и за това, Дев. Това не е в твой стил.

– Но може би вие не знаете нищо за мен, мадам. Може би не съм онзи, за когото ме мислите.

– Как можеш да ми говориш така? Толкова дълго те чаках. Непрекъснато се надявах, че ще се покажеш от дима и хаоса, доволен както винаги от живота. Но колкото и да се надявах и да чаках, ти така и не се появи.

Гласът ѝ секна и от гърлото ѝ се откъсна тих вопъл.

– Мисля, че е най-добре да влезете и да седнете.

– Не искам да сядам. Искам да те докосна. Искам да те целуна – за яви пресипнало тя.

Вената върху челото на граф Торнуд биеше силно до пръсване.

– Виждам, че има някои неща, които трябва... да обясня.

Индия избърса сълзите, които блестяха на светлината на свещите.

– Да обясниш ли? Какво искаш да кажеш?

– Не тук – рече мрачно мъжът, който имаше лицето на съпруга ѝ. За момент в гласа му се прокрадна безкрайна тъга. – В библиотеката. Имам нужда да пийна нещо. – Поклони се вдървено. – След вас, мадам.

Младата жена влезе; тялото я болеше от напрежение. Погледна разсеяно полиците с овехтели от много четене книги, които покриваха стените от пода до тавана. Тук-там бяха наредени прекрасни дървени модели на испански галеони, плоскодънни китайски лодки и тесни английски кораби с хоризонтални рейки. В единия край на широкото махагоново бюро бяха разхвърляни вестници, визитни картички, кореспонденция, географски карти и покани върху веленова хартия.

Нещо в сърцето на Индия се скъса. Припомни си колко се бе смяла на описанието на Девлин за хаоса, царящ в кабинета му. Той някак си ѝ напомняше за него самия, поне за човека, който бе тогава, неуморим и кипящ от живот.

И избощо не приличаше на този непознат със строг поглед, който стоеше сега пред нея.

– Седнете, лейди Деламиър.

– Ще остана права, благодаря.

– Седнете. – Изражението му беше безкомпромисно. – Ако обичате.

Младата жена се отпусна върху креслото със странични облегалки за главата с тафтена тапицерия, което се намиреше срещу претоварено-то писалище.

– Простете, но ще се опитам да обясня възможно най-ясно положението, лейди Деламиър.

– Лейди Торнуд – поправи го буйно Индия.

Очите му блеснаха за секунда.

– Както кажете. – Графът напълни мълчаливо с бренди една чаша и го изпи на един дъх. Едва тогава се обърна отново към своята посетителка. Междувременно маската бе паднала обратно върху лицето и криеше чувствата му. – Отлагането ще направи процедурата само още помъчителна. Вярно е, аз съм Девлин Карлайл. Вярно е, че се върнах в Лондон преди седмица. Всичко останало обаче... – Обърна се и се вгледа в редицата кристални гарафи върху масата с напитки, сякаш ги виждаше за първи път. В действителност оглеждаше цялата стая така, сякаш не я бе виждал, това поне бе впечатлението на младата жена. – С две думи, прибрах се у дома и в същото време това не е моят дом. Не си спомням нищо от времето, когато съм бил Девлин Карлайл. Нямам представа какво го е карало да се смее или да плаче. Или да обича... – Докато говореше, дългите му пръсти се плъзнаха по долната челюст, където проблясваше белегът във формата на полумесец. – Наръгали са ме в Катр Бра, така ми казаха. – При тези думи от устните на Индия се изтръгна вопъл, на който графът решително не обърна внимание, випил поглед в чашата в ръката си.

– Не помня нищо повече – нито френската сабя, която ме е пронизала, нито трите дни, които съм прекарал сред купчината ранени и мъртви тела. Може би дори така е по-добре. Оставили са ме, тъй като са ме помислили за мъртъв. В крайна сметка някакъв английски офицер ме открил и ме закарал при един претоварен с работа хирург, който ме върна обратно в света на живите. Всичко това знам единствено от разказите на другите. Моите собствени спомени започват няколко месеца по-късно, когато се събудих омотан в изцапани превръзки в една опушена селска къща някъде край френската граница.

– Но как си се озовал там?

– Не мога да ви кажа това. Не мога да ви кажа нищо повече от тези няколко факта. Всички тези месеци са изтрити от съзнанието ми. Вие претендирате, че съм ваш съпруг и аз няма как да го оспоря. Твърдите, че сме били влюбени и аз не мога да оспоря и това. Но истината е, че аз не съм същият човек, нито някога ще бъда. За вас съм непознат... както впрочем и за мен самия.

Ръцете на младата жена затрепериха.

– Ти... не си спомняш нищо?

– Нищо – поклати мрачно глава Торнуд.

Неспособна да каже нищо повече, Индия се вторачи в него. Възможно ли бе да казва истината? Нима действително не помнеше нищо от срещата им в розовата градина на лейди Ричмънд след случайното им запознаване на улицата и подобното на вихрушка ухаждане, което бе последвало? Нима бе забравил нежната страст, всепоглъщащото желание, смазващата мъка от раздялата? Нима това наистина бе някакъв си студен, невъзмутим непознат, който я гледаше през тези добре познати и обични черти?

Младата жена трепереше, впила пръсти в плюшените странични облегалки на креслото.

При тази реакция Торн се намръщи.

– Съжалявам, че трябваше да ви кажа всичко това, миледи. Ако всичко, което ми разказахте е вярно, това трябва да е голям шок за вас.

Отново тези лишени от всякакви емоции думи, които се връзваха като нож в сърцето ѝ.

– Но вече е минала повече от година. Все още ли не можеш да си спомниш?

Нещо хладно се допря до пръстите ѝ. Индия сведе поглед и видя, че той притискаше в ръката ѝ чаша с някакъв алкохол.

– Изпийте го. После ще продължим разговора си – нареди сериозният непознат, който беше нейният съпруг.

Тя отпи и остави успокояващата горещина да изгори гърлото ѝ. Наблюдаваше с неவிждащ поглед Девлин, който бе започнал да крачи из стаята.

Всяко движение бе до болка познато, но сега си даваше сметка, че действително съществуваше някаква едва доловима разлика.

– Какво се случи, Дев? Какво се случи с нас?

– Война се случи, мадам. Все едно че ни разделя цял един живот. – Изсмя се сухо. – През това време аз едва не умрях. Понякога си мисля, че наистина съм умрял.

И дългите, силни пръсти отново се плъзнаха по сребристия белег на брадичката му.

– Но това със сигурност ще се промени. – Индия го наблюдаваше обърквана, като се опитваше отчаяно да запази поне искрица надежда, въпреки целия този ужасяващ поток от думи. – В крайна сметка ще си припомниш. Първо дребните, а след това и по-важните неща.

– Не – прекъсна я рязко той; очите му горяха. – Не се заблуждавайте с напразни илюзии. Лекарите клатят глава и цъкат, но не дават никаква гаранция. – Прокара длан през тъмната си коса, в която, на светлината на огъня, се отразяваха златни нишки. Тогава вдигна очи. Дъхът на Индия секна от смазващото отчаяние, което видя в тях. – Както виждате, лейди Деламиър, аз не мога да ви бъда от полза. Разбира се можете да изпратите вашия адвокат, за да ми представи нужните документи. Ако бракосъчетанието е законно, ще трябва да уредим някои въпроси.

– Законно е – отвърна напрегнато младата жена.

Той се взря в лицето ѝ със сурово изражение.

– Разбирам. Връзката беше ли консумирана?

Индия скочи на крака, по бузите ѝ изби червенина.

– Как смееш да питаш подобно нещо?

– Длъжен съм. Вие твърдите, че сте ми съпруга, трябва ли да ви го припомням? Не е трудно неконсумираният брак да бъде анулиран. Ако обаче е консумиран или с наследници, работата ще бъде много по-объркана.

Лаконичният му отговор беше повече, отколкото бе способна да понесе.

– Объркана? Така ли мислиш? Аз те чаках! Претърсвах всяка каруца с ранени, която пристигаше в Брюксел. Бродех по пътищата призори и спирах всеки английски войник в отчаяното търсене на някаква вест. Седмица след седмица те очаквах. – Устните ѝ затрепериха и помежду им се отрони задушен вопъл. – През цялото време стоях там и работех, грижех се за рани, чийто вид само ми бе непоносим. Но аз бях готова да изтърпя това, тъй като се надявах, че можех да науча нещо за теб от някой от войниците, за които се грижех. Понякога ми се струваше, че те виждам да се появяваш иззад облак прах с познатата дяволита усмивка на лице. И тогава ме обхващаше треската. Но дори в тези случаи не спирах да работя, докато един ден болестта повали и мен самата. – Лицето ѝ бе побеляло като хартия. – Казват, че една нощ едва не съм умряла, милорд. Малко след това... – Очите ѝ блесяха, истински извори на мъката. – Няма значение. Само ми кажи как можеш да ме гледаш и да

наричаш нашето минало – нашия брак – объркани?

Девлин Карлайл изруга под носа си и се приближи към нея.

– Седни. Няма смисъл да...

Индия заби треперещите си юмруци в гърдите му.

– Не ме докосвай. – Беше на ръба на психически крах, чувстваше го. Но никога нямаше да покаже мъката си пред този груб непознат с лицето на мъжа, когото бе обичала. – Бяхте пределно ясен. Трябва... трябва да си вървя.

– Късно е, мадам. Останете тук и си починете още малко. След това ще повикам файтон. Точно сега не сте в състояние да ходите където и да било.

Младата жена го отблъсна с разперена длан; щом докосна гърдите му, потрепера при спомените, които я връхлетяха.

Спомени за топли, здрави мускули.

Спомени за силни ръце и нисък, гърлен смях.

И нежните, приятни до болка удоволствия, които ѝ бе показал в една притихнала градина, обсипана с рози, докато наоколо един отчаян град се готвеше за война. Докато луната плуваше през кадифеното небе, те бяха вкусили от божествената наслада, като се опитваха с всички сили да отдалечат безмилостната зора, която съвсем скоро щеше да ги раздели.

Трепереща, Индия прогони спомените. Беше ѝ прекалено трудно да ги понесе.

– Вече трябва да си вървя. Не ме задържайте, моля ви.

Усещаше ужасно напрежение в раменете си, докато опитваше отчаяно да се овладее. Торнуд настръхна.

– Съжалявам.

Дрезгавият ѝ смях бе изпълнен с отчаяние.

– Съжаляваш ли? Каква полза от съжаления? – Отстъпи непохватно крачка назад. Погледна го с блеснали от сълзи очи. – Довиждане – рече тя. – Довиждане, Девлин Карлайл. Не идвай да ме виждаш. Не се опитвай да се свържеш никога повече с мен. Вече съм така мъртва в чувствата си към теб, както и ти към мен. Нямам друг избор, освен в крайна сметка да се науча да приемам този факт.

След това вирна брадичка и се отправи гордо към вратата.

5

През следващите два дни граф Торнуд изпрати пет съобщения за Индия в градския дом на херцогиня Кранфорд.

И получаваше обратно неотворени всичките си послания. Когато изпрати като посредник и управителя на своя бизнес, той също се прибра безславно, без да е изпълнил мисията си.

При всеки следващ неуспех настроението на младия мъж се влошаваше. Най-накрая реши да отиде лично.

Приемът му в никакъв случай не можеше да се нарече радушен.

Не, лейди Деламиър не приемала посетители.

Не, нямало да приеме писмено съобщение от граф Торнуд.

Не, нямало никаква възможност да говори с нея, обяви царствено старият иконом и затвори полираната дъбова врата в лицето на младия мъж.

Вбесен, той се отправи обратно към „Белгрейв Скуеър“. Щом тя искаше война, щеше да я получи. Щом се озова в кабинета си, извади перо и фина хартия и само след миг едрият му почерк започна да запълва страницата.

Посланието обаче не беше предназначено за Индия, а за Иън. Торнуд не обичаше нечестните игри, но не виждаше по какъв друг начин да се свърже с тази вироглава жена, която на всичкото отгоре му бе съпруга. А с нея щеше да се свърже на всяка цена, тъй като бурната среща в кабинета му го бе разтърсила по-силно, отколкото му се щеше да признае.

Миналото си беше минало, беше си казал мрачно той, но голите слова не можеха да прогонят от съзнанието му образа на Индия Деламиър, на бледото ѝ лице и треперещи ръце.

Нито пък да го освободят от странната, тъпа болка, която глождеше и денем, и нощем сърцето му.

* * *

Улиците около „Белгрейв Скуеър“ бяха осветени от луната и потънали в тишина; само от време на време се чуваше тракането на някой самотен екипаж. В този момент вратата към кабинета на граф Торнуд се отвори със замах.

– Какво искаш от мен?

Пред него, настръхнала и яростна, стоеше Индия Деламиър, с пламнали бузи.

– Щастлив съм да разбера, че си получила писмото ми. Нека да ти помогна да свалиш пелерината си.

Младата жена сграбчи тъмносиньото кадифе.

– Не е нужно, тъй като няма да стоя дълго. – Отметна ядосано върху раменете си подплатената с коприна качулка. – Помолих те да ме оставиш на мира, но ти отказа. Каква игра играеш?

– Не играя никаква игра – отвърна напрегнато Торн. – Просто исках да се уверя, че... че си добре.

– Дори превъзходно, благодаря.

– Защо не изпрати твоя управител да се види с мен?

Индия повдигна рамене.

– Ще ви уведомявам за решенията си, когато му дойде времето. А сега, милорд, свършихте ли вече?

– Още не.

Пръстите му обвиха несъзнателно китката ѝ, както бяха сторили преди три дни. Нима бяха изминали само три дни? Струваше му се, че от предишната им среща го делеше цял един, изпълнен със студенина, живот.

– Да остана, за да бъде подложена на онзи обиден разпит ли? По-добре да не го правя. Казал си на Иън, че трябва да говориш спешно по много важен въпрос с мен; затова и дойдох. Очевидно това е било лъжа.

– Не, има още нещо. – Торнуд извади бавно ръка от джоба си. – Докато преглеждах стара документация, попаднах на това писмо. Аз самият не си спомням, но ти спомена, че съм разнасял кореспонденцията на Уелингтън. – С непроницаемо изражение ѝ подаде сгънат лист хартия. Между гънките му се подаваше деликатна ръкавица от фина дантела. – Това познато ли ти е?

– Моята ръкавица.

Лицето ѝ пребледня.

– Беше в писмото, което ми изпрати. – Младият мъж присви очи. – Пишеш, че принадлежала на семейството ти вече от двеста години. Стори ми се редно да ти я върна сега, след като...

Лейди Деламиър пое нежната дантела.

– Сега, след като е дошъл краят на нашия обет. – Засмя се насила. – Колко трогателно. Безкрайно съм ви благодарна за вашата любезност, милорд.

– Лейди Деламиър, недейте.

– Недейте какво? „Не се засягайте“? Или „не се тревожете, че земята под краката ви се е превърнала в плаващи пясъци и всеки момент ще потънете под собствената си тежест така, че никога повече да не можете да се измъкнете“? – За миг очите ѝ се замъглиха от сълзи. – Не хабете тревогите си заради мен. Ще преживея и това, както преживях всичко друго, лорд Торнуд. А междувременно ще ви бъда благодарна, ако престанете да се бъркате в живота ми!

Индия се завъртя на пети и вече почти бе достигнала вратата, когато във вестибюла се появи дребна фигурка, стиснала в едната си ръка раздърпана кукла. По дългата нощница с многобройни бастички на момиченцето се спускаха златни къдрици, а погледът му беше сънен.

– Чух гласове – обяви разтревожено то. – Ядосани гласове, също като преди. Защо крещяхте? И защо плаче красивата дама, татко?

Едно мускулче на лицето на младия мъж трепна и той стисна челюсти, като погледна малкото същество, което влачеше по пода след себе си прекалено дългата и широка нощница.

– Красивата дама не плаче, Алексис. – Вдигна очи към своята посетителка; в тях тя прочете недвусмислена заповед. – Не плачехте, нали?

Тя го изгледа с лудо разтуптяно сърце. „Татко“, момиченцето го бе нарекло „татко“! Мили Боже, какви други тайни бе скрил от нея този човек? Но той, разбира се, бе прав. Какъв смисъл имаше да показва вълнението си пред невинното дете? Индия се усмихна широко, макар да ѝ се плачеше.

– Баща ти е прав, скъпа. Просто в окото ми влезе нещо.

Малкото същество кимна разбиращо.

– Ясно. Това ми се случва често и на мен. – Докато говореше, притисна отново овехтялата кукла към телцето си. – Но защо говорехте толкова силно? Чувах ви по целия път надолу по стълбите.

– Големите правят това понякога, Алексис – отвърна сериозно Торн. – Но сега мисля, че е време с Джоузефин да се връщате в леглото. Бавачката ще се погрижи за теб.

Момиченцето се намръщи.

– Бавачката ще спи до обяд. Отново сипа в чая си нещо от онази бутилка. Това винаги я кара да говори странни неща и да се блъска в стените, когато ходи.

Лицето на младия мъж посивя.

– Бутилка ли? Каква бутилка?

Острият му тон накара детето да отстъпи рязко назад и несъзнателно да се скрие в меките гънки на полата на непознатата посетителка.

– Всичко е наред – прошепна Индия. – Сигурна съм, че татко ти не се сърди на теб, скъпа.

Алексис подсмръкна, но не пусна полите ѝ.

– Мисля, че си права – рече най-сетне тя. – Той вика много. Това изглежда се случва с него всеки път, когато получи онези писма с червения восъчен печат. Тогава започва да говори за разни смотаняци, идиоти и вързани в ръцете глупаци. – Вдигна глава и погледна към Торнуд. – Какво означава „вързани в ръцете глупаци“, татко?

– Не сега, Алексис – отвърна младият мъж и се намръщи. – Вече трябваше да си в леглото. И искам да престанеш да ме наричаш „татко“. Вече обсъждахме това, нали така?

Очите на Индия се разшириха. Моментално изпита облекчение, сякаш от гърдите ѝ се вдигна товар. Значи той все пак не беше баща на момиченцето.

Миг по-късно в коридора се появиха още две деца. По-високото бе дванайсетгодишно момченце с доста зрял за възрастта си поглед. До него стоеше сивооко момиченце на около девет години, което гледаше намръщено сестра си.

– Колко пъти съм ти казвала да не притесняваш лорд Торнуд? – Преметна ръка през раменете на Алексис. – В стаята ти няма никой. Никога няма. Това е просто поредният ти сън.

– Там наистина имаше някой – заяви с потрепващи устни детето. – Видях го. Беше с ужасни очи и огромни зъби, а една черна маска прикрива белега на бузата му. Беше там, казвам ви, стоеше до леглото ми.

Момчето зацъка с език.

– Просто си сънувала, Алексис. А сега се качвай с Мариан и с мен, и престани да тревожиш негово превъзходителство. Не искаш да започне да съжالياва, че ни доведе тук от Брюксел, нали?

– Разбира се, че не, Андрю – отвърна жално малката. Вдигна тревожното си лице към Девлин. – Не съжالياваш, нали? Не съжالياваш, че ни взе, след като родителите ни бяха...

Гласът ѝ секна.

Младият мъж се наведе така, че главите им се изравниха. Внимателно прибра кичур коса от лицето ѝ.

– Разбира се, че не, Нарцисче. Кой тогава ще ме научи как да играя на микадо и на жмичка? Помисли си само колко неща ще пропусна.

Момиченцето кимна сериозно, а след това направи крачка напред, като се показа от полите на Индия.

– Радвам се – отвърна тихо то. – Защото не знам какво щеше да

стане с нас, ако не бяхме дошли тук.

– Ето къде сте били значи.

Трите деца се извъртяха, когато в стаята връхлетя някаква особа с кисела физиономия, с развят около раменете голям шал.

– Човек не може да ви има доверие, не и на такива като вас! Виждам, че в бъдеще ще трябва да бъда по-строга с вас, за да ви отуча веднъж завинаги от подобно скандално поведение!

„Това значи е гувернантката“ – помисли си младата жена. Бузите на бавачката бяха неестествено червени, несъмнено от пиетието, описано така невинно от Алексис.

– Онова, което ще направите, мисис Портър, е да се погрижите децата да си легнат – заяви лаконично Торн. – А утре сутринта ще се явите в кабинета ми точно в седем часа, за да обсъдим вашето бъдеще тук. Или липсата на такова.

Очите на гувернантката се разшириха. Понечи да отвърне ядосано нещо, но в крайна сметка се задоволи само да изпусне със съскащ звук въздух измежду зъбите си, след което се обърна и подкара пред себе си малките нагоре по стълбите.

Индия усети, че сърцето ѝ се свива, когато Алексис се обърна и погледна тъжно назад, преди да изчезне.

– Вече трябва да си разбрала, че не са мои деца – произнесе рязко младият мъж. – Открих ги да се скитат бездомни в едно селце край Катр Бра. Прибрах ги и започнах да се грижа за тях. Тъй като не открих никакъв техен роднина, ги доведох със себе си в Лондон. Но, страхувам се, са доста недисциплинирани. – Прокара пръсти през косата си и се засмя мрачно. – Но моите малки драми вероятно не са от интерес за вас. Вече е късно, лейди Деламиър, и вашето присъствие тук може да бъде поставено под въпрос, меко казано. Предлагам да обсъдим утре нашия проблем. Може би у вас?

– Не е нужно. – Индия вирна брадичка. – Не желая по-нататъшни контакти с вас. Напълно прав сте, лорд Торнуд. Сега вече виждам, че мъжът, когото познавах, мъжът, когото обичах и за когото се омъжих, е умрял край Ватерло. Нямам никакъв интерес към непознатия, който дойде на негово място.

Младият мъж се намръщи.

– Трябва да сложим край на тези схватки. И двамата сме възрастни хора. Сигурен съм, че можем да се държим цивилизовано, докато разрешим този заплетен проблем.

Думите му бяха посрещнати от дрезгав смях.

– Цивилизовано, а? Ако знаеше нещо за моето семейство, щеше да си наясно, че цивилизоваността не е сред силните страни на рода Деламиър. Всъщност, трябва да се радваш, че не нося пистолета си. – Обърна се към вратата. – А сега, лека нощ, милорд. Или по-скоро, довиждане.

– Това е лудост – изръмжа нейният домакин. – Настоявам да се върнеш. Ще изпратя камериера си да спре някой файтон, за да се прибереш вкъщи.

– Моята безопасност не те засяга. – Разтреперана, младата жена се отскубна от ръката му. – По-добре отдели повече време и внимание на бедните сирачета горе, вместо да се тревожиш за мен.

С тези думи тя прелетя край него и се запъти към вестибюла.

Графът остана неподвижно за дълго, докато светлинките от огъня играеха по широките му рамене. Чуваше гневните й стъпки, последвани от ядосания й глас по адрес на шокирания Чилтън, и накрая затръшването на входната врата. Торнуд се намръщи и си наля чаша бордо; пресуши я прекалено бързо, за да изпита наслада от нея или да запази яснотата на мисълта си.

А после захвърли чашата в огъня. Тя се разби на хиляди парченца. Това беше лудост, истинска лудост; знаеше го прекрасно.

Някои неща обаче не можеха да се променят.

Когато малко по-късно граф Торнуд се запъти от кабинета си към кухнята, стоманеносивите му очи бяха изпълнени с една решимост.

6

Индия бе готова да се закълне, че я следят. Обърна се рязко и се загърна плътно в пелерината си, докато оглеждаше тъмните съседни улици.

Не се виждаше нищо.

Тръгна отново, стиснала здраво в ръце елегантния си лакиран бас-тун, готова при нужда да го използва като оръжие.

Мислите ѝ непрестанно се връщаха към едно сурово, загоряло от слънцето лице със сребрист белег край челността. Гласът на Торн бе толкова студен, дотолкова лишен от каквито и да било емоции, че бе напълно невероятно да я лъже. Той очевидно бе непознатият, за когото се представяше, човек с изтрити спомени и изпразнено от чувства сърце. Младата жена потрепера при спомена за безкрайните върволици каруци, които отнасяха ранени от ужасите на бойното поле край Ватерло. Един мъж бе паднал там и бе оставен да умре, под купчина от други ранени...

Да, можеше да повярва, че подобен кошмар е способен да изтрие спомените на човек. А тя самата какво щеше да прави сега? Откакто Девлин Карлайл я бе оставил в Брюксел, бе прекарала живота си в нещо като полусън, с безчувствени сърце и съзнание. Беше се затворила за всякакво щастие. Сега разбираше, че през последните месеци тя също бе умряла в известен смисъл. Изолирана в свят без надежда и без радост, тя сама се бе отказала от живота.

Засмя се диво, дрезгаво. Нейният съпруг се бе завърнал от мъртвите и ѝ бе дал болезнен урок. И сега тя отново се връщаше към живота, приемаше реалността на собствената си природа, която винаги се бе отличавала с необузданата си независимост.

Може би така беше по-добре, реши Индия. Беше типична Деламиър и следователно с неспокоен и горд дух, воден от други страсти, различни от заобикалящото я мнозинство. В този момент даваше обещание пред самата себе си, че отсега нататък нямаше да тъгува повече.

Младата жена се усмихваше доволно при тази мисъл, когато зави зад ъгъла и се озова пред две навъсени особи, които препречиха пътя ѝ.

– К'во ѝ туй пред нас, Грейвс?

По-високият от двамата, със скрито от парцалива кафява шапка лице, се запъти бавно към нея.

– Едно хубаво гълъбче, готово да го оскубем, т'ва ѝ – отвърна през

смях приятелят му.

Прокара ръка по рамото ѝ; беше достатъчно близо, за да помирише дъха му, вонящ на уиски. Индия стисна още по-здраво елегантния си бастун.

– Съветвам ви да се дръпнете от пътя ми.

– Охо – рече по-едрият, като се приближи още повече. – Значи трябва да освободим пътя на дамата, а? Мисля обаче, че все още не е дошъл моментът за туй. Не и преди да сме взели портмонето, което несъмнено се крие под тези поли.

Младата жена вдигна бастуна и го насочи към гърдите на натрапника.

– Върви си или ще трябва да го използвам срещу теб.

– Олеле, чак партенките ми се разтрепераха, миледи – промърмори нейният нападател.

Усмехнато протегна ръка към бастуна или по-скоро към мястото, където трябваше да бъде. Но полираното дърво просветна във въздуха и се стовари върху рамото му. Непознатият се олюля и с ругатни се строполи върху калдъръмената настилка. Младата жена се обърна към другия натрапник.

– Вземай приятеля си и се махай, иначе ще сторя същото и с теб.

– Дяволски ми съ ще да тъ видя как шъ го напрайш.

Индия се намръщи при вида на напавателя си, който започна бавно да се приближава. Беше се научила да се бие преди години на пясъчните равнини край Делхи, където баща ѝ се бе обучавал при един индийски майстор на древни бойни техники. Беше се оказала добра ученичка и превръщаше дори невинния бастун в смъртоносно оръжие. Дори Иън трябваше да се съобразява с нейните способности и двамата често тренираха заедно. Младата жена планираше стратегията си, когато от мрака зад гърба ѝ изплува още една фигура.

На слабата лунна светлина проблесна пистолет.

– Дръпни се от нея.

„Торн?“ Тя се обърна, повдигнала вежди. Какво правеше той тук? Трябва да я бе проследил по целия ѝ път дотук. Честно казано, това вече бе върхът на всичко. Можеше да се погрижи прекрасно за себе си и без неговата помощ.

Засага обаче онзи, който имаше затруднения, бе самият Торнуд. Високият със смачканата шапка вече се бе съвзел от удара ѝ и с ръмжене се изправи на крака. Сега вече и двамата започнаха да се приближават към нейния защитник.

– Бягай – нареди той, без да отделя очи от своите нападатели. – По дяволите, бягай на безопасно място.

Подобна лудост можеше да я накара само да въздъхне. Какво щеше да ѝ остане от честта, ако побегнеше точно сега? Вместо да вдигне поли и да търти нанякъде, както се очакваше от нея, Индия вдигна бастуна и застана в очакване на подходящия момент да го използва.

– Какво правиш? Казах да се махаш отгук! – заяви задъхано Торн, докато залъгваше двамата негодяи.

Бастунът ѝ отново се вдигна със светкавична бързина и в следващия миг се стовари върху непознатия вдясно от Девлин, като го накара да падне на колене. Секунда по-късно той самият довърши своя нападател с дясно кроше и остър лъв.

Двамата лежаха върху калдъръма и стенеха от болка. Девлин изчетка палтото си и погледна намръщено към Индия.

– Казах ти да бягаш.

– А аз реших да остана. Щяхте да останете двама срещу един, което не ми се струва особено справедливо.

– Ти си жена, по дяволите. Не би трябвало да излизаш сама, камо ли да се биеш с някакви си негодяи.

– Предпочиташ да бях избягала и да оставя да те убият, така ли?

– Не става дума за предпочитания, дявол го взел! – Девлин я хвана за ръката и опита да я издърпа надолу по улицата. – Ще поговорим за това по-късно. Това не е нито времето, нито мястото за...

Индия изтръска ръката му.

– Напротив, точно това е моментът, лорд Торнуд. Аз би трябвало да побягна, стиснала полите си в ръце, задушена от ужас – това ли очакваше от мен?

– По дяволите, никога не съм казвал...

– Точно това каза.

Изражението на младия мъж стана сурово.

– Онези двамата ще се свестят всеки момент. Не би трябвало да бъдем още тук, когато това стане. Да тръгваме!

И хвърли поглед към притъмнените къщи наоколо.

– Нямах право да ми даваш заповеди.

– Така ли? – Девлин повдигна подигравателно вежди. – Твърдеше, че съм твой съпруг. Наложил ли се да избира да упражня законните си права, даването на заповеди ще бъде само началото на онова, което бих могъл да сторя с теб, миледи.

– Не би се осмелил!

– По-добре не се опитвай да видиш какво ще направя.

Индия отпусна юмруци отстрани на тялото си.

– Прибирам се у дома. И не се меси повече в живота ми.

Младата жена се завъртя сред облак муселин, но бе направила само една крачка, когато край нея се стрелна някаква сянка. Ненадейно гръмна пистолет и тя извика, като се строполи върху студения калдъръм.

Торн стреля, но разбойниците вече бяха изчезнали в тъмната уличка, която водеше на север. Изруга, вдигна Индия и се взря в лицето ѝ.

Беше бледа, стискаше зъби. Младият мъж премести погледа си понадолу и видя кървавата дияра, оцветила роклята ѝ.

– Малка глупачка – възкликна дрезгаво той.

Ръцете му обаче трепереха, когато се отправи обратно към „Белгрейв Скуеър“; имаше неприятното усещане, че жената в обятията му не можеше дори да го чуе.

* * *

Лекарят като че ли нямаше да дойде никога. Девлин изминаваше за стотен път разстоянието между спалнята на горния етаж и главния вход, когато той най-после се появи, раздърпан и разтревожен.

– Това трябва да е най-малкото момиченце? Надявам се треската ѝ да не се е подновила. Жалко, при последния преглед ми се стори, че вече е съвсем добре.

– Не, този път не става дума за Алексис. Една жена бе ранена с пистолет.

– Боже, Боже, Лондон става по-опасен с всеки изминал ден!

Торн го поведе нагоре към спалнята, където, със затворени очи, лежеше Индия. Изглеждаше тревожно бледа и като че ли не дишаше. Младият мъж погледна към лекаря.

– Е?

– Доста необичайно. – Мъжът се изкашля. – Благоприличието на всичко това...

– По дяволите благоприличието! Само я измъкни от това и можеш да искаш всичко от мен.

Докторът нави ръкави и се приведе над чантата си.

– Моята цена е еднаква за всички пациенти, лорд Торнуд. А сега предлагам да донесете чаша, за да приготвя лауданум, в случай, че тя се събуди. Има неприятна подутина на главата, ако не се лъжа. – Намръщи се, тъй като Дев не помръдваше. – Вървете. И не се връщайте преди да са минали поне двамадесет минути!

* * *

Младият мъж се отправи към кабинета си, пресуши чаша бренди, а после взе друга чаша за лекаря. След като направи това, провери пръсти в косите си и се загледа в огъня.

Изминаха доста мъчителни мигове, преди да стане отново. Приближи се до лавиците с книги и взе оттам томчето със заглавие „Пространен тракт по естествена история“. В същия миг се чу изщракване и цялата етажерка се отдели от стената.

Торнуд взе един свещник и премина през тъмния отвор, откъдето тесен коридор водеше надолу към един от килерите край кухнята. Нещъмнено през вековете тайният проход бе служил за незаконно пренасяне на стоки.

Сега се използваше с малко по-различна цел.

Младият мъж спря в долния край на стълбите и зачака. В далечния край на стената се отвори някаква врата. През нея се показва човек.

Девлин се взря критично в него; новодошлият бе с черни коси и сиви очи.

Лицето му като че ли бе лицето на самия Торн.

– Добра ли се до онези документи без да те видят? – попита напрегнато той.

– И още как. Ще имаме отговор след няколко часа. Да...

Торнуд поклати глава.

– Не, този път ще отида аз. Така е по-безопасно. А и не мисля, че мога да остана повече тук. Не и при положение, че тя е под един и същ покрив с мен. – Погледна през единствения прозорец на стаята към при тихналата улица. – Всичко това е моя грешка, разбира се. Трябваше да я накарам да се качи на скапания фойтон, вместо да опитвам да я следя. А проклетото ми рамо ме забави.

– Трябва да бъдеш щастлив, че изобщо имаш рамо след онова, което преживя при Катр Бра – отвърна мрачно другият. – Освен това не можеше да знаеш, че ще я проследят и нападнат.

– А би трябвало. Знаем, че някой държи къщата под непрекъснато наблюдение. Тази нощ с нищо не е по-различна от другите, нали?

Девлин се обърна и стовари юмрук в стената.

– Ти имаше твоите заповеди. Както впрочем всички нас.

– Може би съм уморен от заповеди и тайнственост. Може би е време войната най-после да свърши и за мен, Херингтън.

Човекът, когото бе нарекъл „Херингтън“, се намръщи.

– Но не е свършила. И няма да свърши докато не бъдат открити диамантите. Знаеш какво каза Уелингтън. Попаднали в ръцете на тези, които не трябва, те може да преобърнат историята и да ни отнемат победата, спечелена на такава висока цена при Ватерло. Междувременно целият този план зависи от секретността, Торнуд, и ти го знаеш не по-зле от мен. В противен случай и двамата нямаше да бъдем тук, а на мен нямаше да ми се налага да се правя на проклет аристократ, докато ти самият се промъкваш насам-натам и опитваш да откриеш въпросните изчезнали диаманти на Наполеон.

Човекът до прозореца изруга тихичко. Светлината на свещите затанцува върху лицето му, а очите му се изпълниха с гняв.

– Уелингтън ме убеди да довърша тази последна моя мисия, но сега няма да ходя никъде. Тази вечер, за първи път от толкова дълго време, отивам горе, за да бъде до моята съпруга.

– Но в последния рапорт пишеше...

– По дяволите рапорта!

Граф Торнуд взе свещника и пое обратно по тесния коридор, като остави своя двойник да клати намръщено глава.

* * *

Стоеше безмълвно и се опиваше от гледката пред себе си.

Златисточервеникавите коси блестяха, разпилени върху възглавницата. Лицето ѝ бе млечнобяло и нежно, а пълните устни както винаги караха страстта да препуска диво в кръвта му.

Девлин Карлайл продължаваше да стои под рамката на вратата и да изпива Индия с поглед.

Не трябваше да бъде тук, разбира се. Уелингтън му бе дал да разбере пределно ясно от какво огромно значение е мисията му. Но тя пък беше негова жена. Индия бе запазила в тайна брака им, както се бяха договорили; Дев от своя страна копнееше да ѝ обясни за опасния маскаррад, който Уелингтън го бе принудил да играе.

Не можеше обаче да обяснява нищо. Тя дори не трябваше да бъде тук. Всяка външна намеса я поставяше в ужасна опасност и заплашваше целия план на Уелингтън. Пред очите на младия мъж отново изплува образът на генерала при последната им среща и отчаянието, изпълнило очите му. Този спомен го накара да преглътне псувнята, готова да се отрони от устата му, и да прехапе език.

Не можеше да става дума за никакви обяснения. Не и тази нощ. Може би никога, тъй като неговата любима вероятно щеше да откаже да

разговаря повече с него.

Лекарят, който тъкмо привършваше с поставянето на превръзката, вдигна глава.

– Загубила е доста кръв, но сега вече положението е овладяно. Превързах раната, но предполагам, че тя още тази нощ ще вдигне висока температура. Ако се наложи, може да ѝ дадете малко лауданум. – Лекарят погледна тревожно своя домакин. – Милорд? Струва ми се, че трябва да седнете. Не изглеждате добре.

Торн знаеше, че това е вярно. Индия лежеше там, толкова бледа и спокойна, и тази гледка бе повече, отколкото можеше да понесе. Дори за момент не бе искал да ѝ причини мъка, но изглежда точно това бе правил още от мига на тяхното запознанство.

Отпусна се тежко върху стола край леглото. Край него се чу дрънкане на кристал.

– Изпийте това.

Лекарят пхна в дланта му чаша бренди; Торн я пресуши на един дъх и усети как алкохолът изгаря гърлото му.

Той обаче не успя да се пребори с ледената буца в гърдите си, нито пък с гнева, който заплашваше да го задуши. Протегна се и взе ръката на Индия в своята. Тя самата се бе свила под белите чаршафи.

– Толкова е бледа – произнесе дрезгаво Дев.

– Така е. Но ще се оправи. Тревожа се обаче от евентуалната треска. Тя е нещо обичайно след подобни наранявания. Успокоява ме мисълта, че махнах най-грижливо и най-малките парченца плат от роклята ѝ, попаднали в раната.

Торн стисна юмруци.

– Не се притеснявайте, тя не усеща нищо. Слава Богу, през цялото време беше в безсъзнание. Някой обаче ще трябва да я наблюдава неотстъпно в случай, че стане по-неспокойна.

– Аз ще остана тук.

– Мога да изпратя някоя жена да я наглежда. Познавам доста напълно надеждни госпожи, които съм изпращал многократно да помагат на мои пациенти и на които...

– Аз ще се грижа за нея.

Тонът на младия мъж не търпеше възражения. Лекарят разбра това.

– Добре тогава. Погрижете се да ѝ давате лауданум на всеки четири часа и изпратете да ме предупредят, ако състоянието ѝ се влоши. Ако всичко е наред, сутринта ще се отбия отново, за да я видя.

Младият мъж кимна разсеяно, съсредоточил цялото си внимание

върху жената на леглото. След като докторът си тръгна, по пода се плъзна сянка.

Без да е прочел новия рапорт, забравил за мисията си, аристократичният граф Торнуд се наведе и дари с най-нежната целувка на света спящата си съпруга.

* * *

– Не, той трябва да е там. Опитайте сред ранените!

Няколко часа по-късно Индия Деламиър, с пламнало от треската лице, се мяташе в белите чаршафи, като движеше неуморно и хаотично ръце.

Торнуд се наведе незабавно напред, без да обръща внимание на предупрежденията на лекаря. Хвана ръцете на младата жена и ги задържа неподвижно, като същевременно прибра дълъг златисточервеникав кичур от бузата ѝ. Тя обаче се съпротивляваше; тялото ѝ се гърчеше от виденията, които единствено тя можеше да съзре.

– Каруците докараха нови ранени на площада. Трябва да отида да го търся, Мария. Не, пет пари не давам за това. Тръгвам веднага!

Опита да се изправи до седнало положение, като се бореше отчаяно с Девлин; погледът ѝ беше див.

Тогава той си даде сметка, че в момента тя преживяваше отново своята адска версия на Ватерло. Индия бе останала, вярна на своя съпруг и изпълнена с решимост да го търси сред прииждащите от бойното поле каруци, пълни с отчаяни ранени и умиращи войници.

Сърцето му се вледени. „Нищо чудно, че сега има такива кошмари“ – мислеше си мрачно младият мъж.

Докосна бузата ѝ, избърса влагата по нея.

– По дяволите, Индия, бори се! – изръмжа той.

Отговор обаче не последва, нито тогава, нито през последвалите дълги, неспокойни нощни часове.

И така, Девлин Карлайл седеше и мислеше за Брюксел, за миговете на радост, откраднати въпреки надвисналата над главите им ужасяваща сянка на войната. Мислеше също така за историята, която бе разказал на Индия; тя не беше много далече от истината. Той наистина бе паднал наред полето, засято с царевица, повален от сабята на неизвестен французин. Бе останал да лежи там, един от многото, намиращи се между живота и смъртта, докато една стара френска селянка, която търсеше си на си, не се бе натъкнала на него точно когато бе опитвал безуспешно да се изправи. Междувременно куртката и ботушите му бяха откъснати от

т.нар. „чистачи на бойното поле“, които можеха да се видят след всяка битка, така че жената го бе взела за френски офицер. Беше му помогнала да се добере до нейната каруца и го бе откарала до една порутена селска къща, където се бе грижила за него, споделяйки оскъдната си храна. Пресните зеленчуци и хранителните бульони бяха помогнали на Дев бавно да възвърне силите си.

Връщането на паметта обаче бе изисквало доста повече време. Той говореше френски като французин, тъй като бе извършил не една тайна мисия във Франция в изпълнените с несигурност дни преди Ватерло. В резултат фермерът и неговата съпруга така и не бяха разбрали, че спасеният от тях бе всичко друго, но не и френски офицер.

Не го беше разбрал и Дев.

До деня, в който бе видял минаващите наблизко английски офицери. При вида на яркочервените им куртки нещо в мозъка му бе помръднало и част от изгубените спомени бяха изплували на повърхността. Миналото бе започнало бавно да се връща в живота му, мъчително, парченце по парченце.

И първото, което беше сторил, дори преди да се появи и да докладва на Уелингтън, бе да се погрижи за сигурността на Индия. Но квартирата, която бе обитавала в Брюксел, бе празна, а хазайката нямаше представа къде е отишла. Точно тогава бе видял на улицата Уелингтън; срещата им бе възможно най-сърдечната изява, на която бе способен херцогът с гранитеносивите очи. На бутилка бордо край топлия огън, генералът го бе запознал с всичко, което се бе случило след неговото раняване, в това число и с новината, че Индия Деламиър е добре.

Железният херцог обаче бе изгубил повечето си помощници при Ватерло и бе настоял пред Девлин да приеме една последна мисия от изключителна важност.

Каква беше задачата ли?

Да открие изгубени диаманти, почти хиляда на брой.

През цялата вечер Торнуд не се бе съгласявал да бъде въвличен и бе оборвал и най-убедителните аргументи на Уелингтън. Единственото му желание бе да се възстанови напълно и да се върне в имението си в Норфолк, където възнамеряваше да заживее с Индия. Преди обаче да успее да изпълни намерението си, генералът бе донесъл шокиращата вест, че неговата любима вече си бе тръгнала.

Изпълнен с печал, младият мъж не бе заминал; бе останал ден, два, десет. С всеки изминал час слуховете за подготвяния опит за връщане на власт на Наполеон ставаха все по-настойчиви. Междувременно

Индия се бе прибрала при своето семейство и живееше жива, здрава и щастлива в Норфолк. Новините измъчваха Торн, който се разкъсваше между верността си към своята съпруга и по-належащата в онези дни лоялност към своята родина.

След две седмици, изпълнени непрестанно с натиск от страна на Уелингтън, младият мъж най-после бе отстъпил. Никой англичанин не познаваше по-добре от него Франция. Освен това уверяваше сам себе си, че беше по-хубаво за самата Индия да остане още малко разделена от него.

И така, през следващите четири месеца Дев бе кръстосал Европа от Виена до Кадис в преследване на скъпоценните камъни, откраднати от френската съкровищница през 1792 година, през най-мрачните дни на Френската революция. Но никакъв сандък не бе намерен нито след битката, нито сред вещите на императора след неговата капитулация.

А сега поддръжниците на Наполеон отново излизаха на сцената. Онзи, който притежаваше тези диаманти, можеше да екипира цяла армия, която да освободи френския предводител от неговото заточение на самотния остров Света Елена. Дори сега Наполеон имаше доста поддръжници и в Англия, хора, които виждаха единствено неговия триумф и не забелязваха, че той бяха заплащени скъпо и прескъпо с човешка кръв. Самата принцеса Шарлот бе приела благосклонно доводите, според които генералът трябваше да бъде върнат с почести във Франция.

Уелингтън имаше право, Девлин разбираше прекрасно това. Докато изгубените бижута не бяха намерени и стоящите в сянка поддръжници на Наполеон – разкрити, в Европа нямаше да настъпи мир, а в умерената от войни Англия нямаше да има сигурност. Торнуд сведе поглед към бледото лице на Индия и очите му потъмняха. Имаше още една причина, поради която бе отстъпил пред настойчивите молби на Железния херцог, причина, за която дори самият Уелингтън нямаше представа. Младият мъж подозираше, че убиецът на родителите на трите дечица, които бе взел под своя закрила, бе един от поддръжниците на френския император, които се опитваха да го върнат на власт. Бащата на децата, стар приятел на Торн, се бе впуснал в бясно разследване, без знанието на самия Девлин, твърдо решен да залови конспираторите.

И през същата нощ младият лейтенант Гремъ и неговата съпруга бяха убити по жесток начин, докато децата им спяха спокойно на горния етаж.

Чувството за вина измъчваше Девлин дори сега. Ако през онази фатална нощ бе останал с Гремъ, вместо да се впусне презглава в

собственото си разследване в отчаяното си желание да се върне по-скоро при Индия, приятелят му можеше все още да бъде жив.

Торн сви юмрук. Беше разбрал колко тежко и колко скъпо се заплаща за дързостта – както за своята собствена, така и за тази на най-близкия му приятел. И никога вече нямаше да забрави този урок.

Междувременно дори най-силното желание не можеше да върне Алекс Греъм и неговата съпруга. А Дев нямаше да намери покой, докато не види повален на земята техния убиец.

А после, вече се бе заклел пред самия себе си, нямаше да има повече мисии. Беше приключил със сенките в мрака и със секретността. Беше време да се установи в земите на своето семейство в мочурливите поля на Норфолк. Като момче се бе разхождал край потъналите в тишина езера и бе наблюдавал как проблясват като сребърни на есенното слънце. Тогава те го бяха дарявали с покой; надяваше се, че и сега щяха да умиротворят духа му.

Тъй като този път, когато отидеше там, възнамеряваше да бъде с Индия. Но дотогава трябваше да намери начин да предпази тази вироглава, всеяваща го и невероятно смела жена.

С всеки следващ ден от престоя му в Лондон тази задача ставаше все по-трудна.

Къщата му в града бе под наблюдение; противникът подозираше връзката му с Уелингтън. Планът на херцога бе семпъл и същевременно – истински шедьовър. Беше изнамерил Джеймс Херингтън от някакви доброволни милиционерски подразделения в тихо провинциално градче в Девън. Така, при положение, че Херингтън стоеше в къщата на „Белгрейв Скуеър“, Дев можеше да се отдава свободно на тайната си мисия. Историята за изгубената памет даваше на Херингтън прекрасно извинение за грешките, които неизбежно щеше да допуска и същевременно щеше да приспи бдителността на неприятелите на Девлин. В крайна сметка човекът без спомени не представляваше заплаха за тях. Поради тази причина никой не трябваше да узнае истината до приключване на мисията.

Дори Индия.

Едно мускулче на бузата на Торн потрепна. Особено Индия. Деламиър до мозъка на костите, тя винаги се бе проявявала като прекалено проникателна, бе чувствала прекалено силно и той не се и надяваше да може да я излъже и да скрие истината от огромните ѝ изразителни очи.

По улицата премина някакъв екипаж. Небето на изток започваше да поруменява и зората опитваше да се промъкне през завесите в стаята, в

която спеше спокойно неговата любима; кошмарните сънища най-после я бяха оставили на мира. Торнуд взе ръката ѝ с мрачно изражение.

Нямаше как да мине без лъжата. Едно изпълнено с подозрения око не след дълго щеше да долови разликите между него самия и Херингтън. В полза на маскарада последният се бе съгласил да боядиса косите си в по-тъмен нюанс, а на челюстта му да бъде направен белег, подобен на белега на Торн. По-старият белег на едната вежда на Херингтън обаче можеше да развали цялата конспирация, също както и лекото различие в акцентите на двамата мъже.

Това означаваше, че Девлин трябваше да стои в сянка. Щом Индия покажеше признаци на пробуждане, той трябваше да си тръгне и да остави Херингтън да заеме мястото му. Ако прекарваше малко повече време със своята съпруга, тя със сигурност щеше да забележи дребните разлики.

Така, както щяха да ги забележат и другите.

А подобен пропуск можеше да коства живота на всички тях.

През следващите няколко часа граф Торнуд отново стана безпомощен свидетел на обхванатата от нов пристъп на треската Индия, измъчвана от неприятни спомени. Всеки неспокоен вик бе свидетелство за ужаса на дългите дни след Ватерло, когато го бе търсила.

Терзанията ѝ се забиваха като нож в сърцето на младия мъж, но дори тогава той не се издаде; това би било прекалено опасно и за двамата.

И така той мълчаливо и даваше да пие вода, сменяше мократа кърпа на челото ѝ или наливаше в устата ѝ лауданум тогава, когато сънищата я караха да се мята особено буйно. Най-сетне, когато слънцето бе увиснало високо над димящите комини и покривите на Лондон, тя изведнъж се надигна вдървено и седна в леглото.

– Той е тук, бабо. Казах ти, че ще се върне.

Протегна ръце някъде пред себе си и една самотна сълза се търкулна по бузата ѝ. Девлин осъзна, че става свидетел на сцената, разиграла се по време на бала в дома на семейство Девънам преди няколко нощи. Дори тогава тя очевидно бе усетила присъствието му.

– Спи, неспокойна моя. Не прави това още по-мъчително и за двамата ни.

На лицето на ранената се появи нещо и изчезна почти веднага.

– Девлин, ти ли си това? Наистина ли си ти?

Прокара треперещите си пръсти по белега му и след това въздъхна тихичко. Тялото ѝ се отпусна, отново завладяно от съня.

Торн я намести внимателно на леглото и я зави, макар това да бе последното му желание. Прекалено дълго бе чакал да свали дрехите ѝ една по една и да почувства бързото надигане на страстта ѝ.

Но все още не можеше да си го позволи.

Не и преди завършването на тази последна, отчаяна мисия.

* * *

Следобедното слънце заливаше красивата стара къща на ъгъла на „Белгрейв Скуеър“, когато Девлин Карлайл се промъкна през тайните проходи в сградата, невидим за останалите ѝ обитатели.

Усилията му започваха да дават резултати. Треската на Индия бе почти преминала и сега тя спеше, макар и не особено спокойно, в задната стая с изглед към оградената с високи стени градина.

Младият мъж се намръщи. Беше рисковано да продължава да стои при нея сега, след като състоянието ѝ започваше да се подобрява. През последните шест часа не ѝ бе дал нито капка лауданум и тя можеше да се събуди всеки момент.

А когато това станеше, емоцията в очите му несъмнено щеше да го издаде.

Зад гърба му скръцна врата. Той се обърна пъргаво.

– Как е тя? – попита Херингтън.

– Много по-добре. Все още спи, а раната очевидно вече не я измъчва чак толкова.

– Рискуваш, като стоиш тук.

– Целият живот е един риск, Джеймс. – Погледът на Торн потъмня. – Ти би трябвало да го знаеш по-добре от другите. Половината ти полк падна при Ватерло.

– Повече от половината – отвърна дрезгаво бившият офицер. – И това е единствената причина, заради която се съгласих да участвам в този луд маскарад. Цялата тази работа ми е омразна, Торнуд. Слава Богу не се наложи да ходя на онази тъпканица у херцогиня Кранфорд, иначе щях да зарежа всичко. Това не е моят свят и аз се чувствам дяволски притеснен да се представям за някой, който всъщност не съм.

– Нека това не те притеснява – успокои го с привидно безгрижие Девлин. – Ти вършиш страхотна работа.

Херингтън погледна към жената в леглото.

– Нещо ми подсказва, че няма да успеем да я заблудим дори за секунда.

В този момент Индия въздъхна и се обърна на една страна.

Съпругът ѝ се изправи мигновено и се запъти към вратата, а неговият двойник застана така, че да го прикрие с тялото си. Дев обаче не устоя на изкушението да я погледне за последен път, бавно и в подробности, сякаш можеше да запази образа ѝ в себе си и да го скъта в своето сърце.

Младата жена отвори бавно очи.

В същия миг Торнуд излезе от стаята.

* * *

– Да, раната зараства много добре. Дори чудесно. – Лекарят изцъка с език, изправи се и затвори чантата си. – Очевидно сте изключително здрава жена.

– Заслугата е ваша. Дори не усещам болка. – Индия помръдна и

трепна. – Е, не много силна.

Замръзна, когато видя падналата върху пода сянка.

– Добре е, нали, Ричардсън?

– Прекрасно, лорд Торнуд. Великолепна пациентка. – Лекарят раз-
ви ръкави и взе чантата си. – Искане ми се всичките ми пациенти да бяха
толкова силни. Това, което ви е нужно сега, младо момиче, е да останете
да си почивате в леглото още два дни, а през следващите няколко сед-
мици – да се ограничавате в движенията. Вярвам, че ще се вслушате в
съвета ми. В противен случай ще се наложи да идвам отново, за да по-
правя нанесените повреди.

Младата жена успя да се усмихне леко.

– Ще внимавам, уверявам ви.

Торнуд се готвеше да изпрати лекаря, когато на вратата се появиха
три любопитни личици.

– Подслушвате ли?

Андрю Грѐм поклати глава, очевидно без да се чувства особено
гузен.

– Ни най-малко. Не можахме да чуем нито дума.

– Но въпреки това се опитахме. – Алексис си проби път, като при-
тискаше към гърдите старата си кукла. – Радвам се, че си тук – обърна
се към болната тя. – Може би ще останеш завинаги. И тогава ще можеш
да станеш нашата нова мама.

Андрю погледна сестра си.

– Не можеш просто така да се разхождаш и да молиш хората да ти
станат майка, Алексис!

Момиченцето се нацупи.

– Знам. Помолих я да ми стане новата мама. Нашата истинска май-
ка е мъртва. – Устничките ѝ потрепераха. – Понякога дори не мога да си
я спомня.

Пръстите ѝ започнаха да треперят, след което се вкопчиха в
куклата.

Брат ѝ се наведе и я прегърна.

– Тя, разбира се, ти липсва. Липсва и на трима ни. Но това все още
не означава, че можеш да нареждаш на някого да заеме нейното място.

– Защо да не мога?

– Защото... ами, това просто не се прави така.

– А как тогава се прави? – попита нетърпеливо детето.

Момчето изглеждаше смутено.

– Просто е по-различно, това е всичко.

Устните на Алексис отново потрепераха.

– Не съм нареждала на никого. – Погледна към Индия. – Нали така?

– Това не беше точно нареждане – уточни младата жена и на бузата ѝ се появи трапчинка. – А ако все пак беше нареждане, то това е най-хубавото нареждане, което някога съм получавала.

– Ето, виждаш ли? – Алексис хвърли победоносен поглед към брат си. – Казах ти, че не съм ѝ нареждала.

В този момент граф Торнуд се изкашля.

– Можете да останете пет минути с лейди Деламиър – заяви вдървено той. – А след това трябва да се върнете в стаите си и да се захванете отново с уроците.

Последва всеобщ стон, но Девлин беше непреклонен.

– Пет минути и нито секунда повече. Изпратя ли лекаря, всички трябва да се върнете в детската стая.

Веднага щом настойникът ѝ излезе, Алексис се обърна към болната.

– Как стана това? Да не би да те простреля някой шпионин? Да не е бил някой от хората на Наполеон? Татко... искам да кажа графът, ни казва, че навсякъде има шпиони, дори тук, в Лондон.

Андрю се изкашля.

– Сигурен съм, че лейди Деламиър е запозната добре с природата на английско-френските отношения, Алексис. Освен това не трябва да я уморяваме.

– О, аз пък съм сигурна, че лейди Деламиър не е изморена – отвърна оживено момиченцето. – Шпионин беше, нали?

Младата жена се усмихна слабо.

– Всъщност бяха двама крадци.

Трите деца въздъхнаха едновременно, като си представиха сцена, изпълнена със страховтни опасности и възхитителен героизъм.

– И само като си помисля, че пропуснахме всичко това, – поклати глава Алексис. – Трябва да е било голямо приключение.

Индия повдигна вежди.

– Тогава не мислех така.

– Разбира се, всички много съжаляваме, че си пострадала. Сигурно са били двама на брой, до един яки и с пушки?

– Страхувам се, че бяха само двама.

– Само двама? И графът не успя да се отърве от тях? – Момиченцето явно беше разочаровано. – А аз си мислех, че той може да се справи с голи ръце с цял полк.

– Без никакво съмнение – побърза да отвърне болната.

– Така ли мислиш? – Детето приглади косите на куклата си. – Знаеш ли, той беше страшно смел, когато се връщаме тук от Брюксел. След нас се спуснаха някакви лоши хора с пистолети и той извърши истински чудеса с камшика, който измъкна от торбата на седлото. Може би крадците в Лондон не са като крадците в Брюксел.

– Стига толкова приказки засега, Алексис. Забрави ли какво каза графът? – Андрю постави длан върху рамото на сестра си. – Вече трябва да се прибираме по стаите и да си научим уроците.

– Но аз не обичам да рисувам и да шия – възпротиви си момиченцето.

По-голямата ѝ сестра изсумтя раздражено.

– Искам да посетя Амфитеатъра на Астли и менажерията. После искам да ям сладолед в сладкарница „Гюнтер“. Освен това чух, че в Лондон имало истински влак с парен локомотив.

– Точно така – потвърди младата жена. – Всъщност, аз вече го видях.

Очите на Андрю се разшириха.

– Така ли? По специален път ли се движи? Вдига ли много шум? Разбрахте ли какво е съотношението между подадените въглища и енергията на изхода?

Индия се засмя и поклати глава.

– Боя се, че в тази насока ти си много по-напред от мен.

Момчето се намръщи.

– Няма никаква вероятност да посетим което и да било от тези места. Графът е много зает, а последното, което искаме, е да правим нещата още по-трудни за него.

– Особено, когато изглежда толкова... толкова замислен – добави Мариан. – Наистина е много странно как следобед излиза мълчалив и разсеян, а по-късно същия ден се връща като най-радостния човек на земята. – Намръщи се, без да отделя поглед от болната. – Андрю мисли, че това е заради раните, които е получил при Ватерло.

– Напълно е възможно – усмихна се леко младата жена.

Поверениците на Торнуд действително бяха много забавни. Но видът им не беше особено спретнат. Фустата на Алексис например се влачеше поне петдесет сантиметра зад роклята ѝ, а пантофките на Мариан бяха разкъсани на пръстите. Андрю определено се нуждаеше от нов жакет, тъй като раменете му бяха опънали до скъсване сивия плат на дрехата. Да, трябваше да поговори с настойника им по този въпрос. Беше

недопустимо децата да продължават да се обличат така.

След като момчето помъкна двете си сестрички към детската, Индия остана загледана дълго време в играта на слънчевите лъчи с липата в малката задна градина. Усещаше в хълбока си горещо пулсиране, но във всяко друго отношение се чувстваше доста добре. Истинската ѝ болка идваше от съзнанието, че се намира под покрива на Торнуд.

Потъна в спомени за последния път, когато го бе видяла. По улици цареше пълен хаос, а той я бе придърпал под някаква порта и бе започнал да я целува с бясна, отчаяна жажда. А след това се бе отдръпнал и бе пригладил косите ѝ, като се наричаше абсолютен глупак, задето едва не я бе разсъблякъл наред центъра на Брюксел. Бе се разсмял неубедително с думите, че бе направила лоша сделка, като се бе омъжила за него.

Индия го бе прекъснала, като го бе цапнала шеговито по устата.

И така, мигът на лудост, на сяпо желание и отчаяна нежност, бе преминал и бе останал в миналото. Но младата жена бе запомнила завинаги погледа му. Беше сигурна, че в него имаше достатъчно копнеж, за да стигне за цял живот и за двама им.

Беше се излъгала. Жестоко.

Сега той бе изтъкан от студенина и официалност, истински непознат. Мисълта за всичко, което бе изгубила, разкъсваше сърцето ѝ. Разбра, че не може да остане тук нито миг повече, независимо, че беше ранена.

Отметна завивките и се изправи несигурно на крака. Без да обръща внимание на тъпата болка в хълбока, навлече роклята върху долната си риза и се запъти към задното стълбище за прислугата. Тук поне имаше по-малка вероятност да се натъкне на Торнуд.

Точно бе спряла на долното стъпало, за да си отдъхне, когато откъм полумрака зад себе си дочу нисък глас.

– Какво, за Бога, правиш тук, вместо да бъдеш в леглото?

Индия се обърна бавно. Единственото, което можеше да види, бе мрачната извивка на челюстта му и тъмния кичур коса върху челото.

– Тръгвам си, естествено. Тук само ще те притеснявам. Освен това имаш достатъчно грижи с всички тези деца на ръцете си.

Въздухът се нажежи от напрежение.

– Напротив, миледи. Никъде няма да ходиш, освен обратно в леглото си.

Младата жена стисна здраво перилата, на които се подпираше.

– Не.

Олюля се леко, победена от болката.

Торнуд направи вбесен двете крачки, които го делеяха от нея, и хвана китките ѝ. Лицето му бе цялото прорязано от гневни линии, очите му горяха ядосано.

Индия премигна зашеметена. Ръцете на Девлин я обхванаха през кръста и той бавно я привлече към себе си.

Притисна я към гърдите си. Младата жена усещаше бушувания в него гняв, който се бореше с желязната му самодисциплина.

Тя потрепера, притисна се още повече, увлечена от някогашната си страст, внезапно възпламенена без никакво предупреждение. Та той бе съпругът ѝ, дявол да го вземе! Крайно време беше да си го спомни!

Индия притвори клепачи, леко замаяна. От сгорещеното му тяло се носеше лека миризма. „Кожа – реши тя. – Естествена кожа.“

– Какво правиш? – изпъшка Торнуд.

– Концентрирам се. Когато човек не може да забрави, единствено то, което може да стори, е да опита да си спомни. – Засмя се остро. – Изглежда дори прекалявам със спомените. – Пое си дълбоко въздух. – Кожа, бренди и още нещо.

Младият мъж се изкашля.

– Време е да се връщаш горе.

Съпругата му замръзна на място. Едната ѝ ръка се вдигна към белега на челюстта му.

– Болеше ли? – попита едва чуто тя.

Тялото му се напрегна. След миг Девлин повдигна рамене.

Спомените нахлуха като порой в съзнанието на Индия. С тях се появи желание, толкова силно, че ѝ причиняваше болка. Притисна се към мъжа до себе си и целуна нежно малкия сребрист белег.

– Недей.

Този път гласът на Торнуд прозвуча дрезгаво. Безразличието му се бе изпарило, а с него – и по-голямата част от самообладанието и самоконтрола. Не ѝ убягна болезнената нотка в тона му. Както и напрежението и надигащото се желание.

Нещо тъмно и диво, някакъв инстинкт, изпълнен със спомени и загуба, я накара да се надигне на пръсти. Бавно, внимателно прокара пръст по заключените му устни.

Стоманената му длан се впи в китката ѝ.

– Край. Връщаш се в леглото.

– В леглото? Това звучи... интригуващо.

Разтвори уста и облиза с език долната си устна.

Младият мъж изруга, сграбчи я ядосано в обятията си и я понесе нагоре по тесните, тъмни стълби. Неговият гняв се предаде по индукция и на нея, пробуди неукротимата гордост на рода Деламиър, която изискваше от нея да проникне през дебелия стени на неговата заборава.

Това, разбира се, бе опасно. Индия Деламиър обаче от край време имаше слабост към опасностите.

Тя вдигна глава и се вгледа в здраво стиснатите челюсти на Торн. Предпазливо прокара длан по раменете му и вплете пръсти в косите му.

Девлин стисна зъби.

Съпругата му, изпълнена с копнеж, долепи устни до врата му.

Младият мъж настръхна, изпсува.

– Това няма да има ефект, да знаеш.

– Няма ли? Нищо ли не си спомняш, Дев? – Гласът ѝ прозвуча ниско от желание. – Дори последната нощ в Брюксел? Беше пълнолуние, розите бяха разцъфнали. От една бреза се носеше песента на славей и ние поспряхме да послушаме. – Засмя се дрезгаво. – Само че слушането не беше краят на нощта, нали?

– Недей. – Вената на врата му пулсираше бясно. – Няма да успееш.

– Така ли, Дев? – прошепна Индия.

И тя се приближи още два сантиметра по-близо. Бузата ѝ погали вдлъбнатината на шията му, настръхналите ѝ зърна се потъркаха в меката ленена тъкан на снежнобялата му риза.

– Не може да се надяваш да постигнеш нещо с това, по дяволите.

– Спомни си, Дев. Спомни си аромата на розите. Спомни си нежния ветрец и звуците на носещия се отдалеч валс. Спомни си мен.

– Нима не разбираш?

Сега вече бе изкачил стълбите. Отвори с ритник вратата на стаята ѝ. И тогава застина, вгледан в нея.

Поглъщаше я с поглед.

– Ти си пълна глупачка. Всеки друг мъж би те хвърлил на леглото и би потърсил наслада между белите ти бедра.

– А вие какво бихте направили, лорд Торнуд?

Младият мъж сведе поглед и очите му потъмняха. Тъмнорозовото връхче на едната ѝ гърда беше само на сантиметри от дланта му, мамещо изпод батистената ѝ рокля.

– Може би аз не съм по-различен – отвърна дрезгаво той. – Може би дори съм доста по-лош от останалите.

Запъти се към леглото, постави я върху него и я последва, като я зацисна под тялото си и напъха коляно дълбоко между краката ѝ, докато

полата ѝ се вдигна чак до горния край на пищните ѝ бедра.

Очите му я изгаряха.

– Сега не носиш панталони под полата си, миледи. Можех да те съблека само с един жест. И тогава, още преди да проникна там, където ми е мястото, вече щеше да бъдеш задъхана и влажна. Тази мисъл плаши ли те?

Нещо се появи в погледа ѝ, но почти веднага изчезна.

– Да – отвърна бавно тя. – Но това плаши също така и теб. Усещам го по треперенето на ръцете ти. Ти ме желаеш, Девлин Карлайл, и това те плаши до смърт. Искам да знам защо.

– Не се надявай да разбереш, а аз съм глупак, щом в момента все още съм тук.

– Откъде знаеш на какво се надявам?

Гърдите ѝ бяха топли и закръглени, притиснати към широката му гърд. Косата ѝ се бе разпиляла в златисточервеникав облак върху възглавницата.

– Не знам. Това е проблемът, нали така? Всичко си е отишло, всяка следа от общото ни минало. И докато не приемеш този факт, лейди Деламиър...

– Индия.

– Лейди Деламиър.

Пръстът ѝ се разходи по устната му.

– Индия.

– Това не променя нищо. Каквото и да сме правили, каквото и да сме имали заедно, е свършило. Спомените, за които говориш, принадлежат на друг човек. Трябва да приемеш това. – Гласът му прозвуча по-сурово. – И двамата трябва да го приемем.

Точно това пък бе последното желание на младата жена. А и така или иначе от подобни опити нямаше да излезе нищо. Прекалено дълго бе носила в сърцето си този мъж.

Индия вдигна поглед към тъмния кичур на челото му и усети как нещо се пречупва в гърдите ѝ. Пулсът ѝ се учести.

– Тогава ме целуни. – Устните ѝ се разтвориха в знак на капитулация. – Целуни ме и докажи, че си забравил.

– Глупачка – изпъшка Девлин. – Какво е нужно, за да те убедя?

– Истината – прошепна тя. – Само истината. Защо тя те плаши толкова много, Дев?

Погледът му я изгаряше.

– Защо ли? – повтори дрезгаво въпроса ѝ той. – Защото въпреки

всичко съм мъж. А никой мъж не може да те види и да не пожелае...

Младата жена усети как тялото му потрепера. Но не възнамеряваше да проявява никаква милост към него. Отпусна се на лакти и почувства как роклята ѝ се плъзва надолу по раменете. Прокара пръсти през косите на темето му.

– Какво да не пожелае?

– Това. И това.

Хванал меката батиста, Торнуд разкри безупречните ѝ налети гърди. Разтвори длани и ги напълни със гладката като атлаз топла плът.

– Божичко – прошепна той.

В следващия миг устните му, горещи и възискателни, се затвориха около мамещото го тъмнорозово връхче, оградено с батиста и дантела. С всяко тяхно движение изтръгваше дрезгав стон от съпругата си.

Очите ѝ се отвориха; бяха замъглени от желание.

И най-накрая – с триумф.

– Ти... си спомняш. Трябва да си спомняш.

– Така ли?

Ръцете подеха опияняващия ритъм на езика му. Милувките на мазолестите му длани действаха безкрайно еротично на топлата ѝ чувствителна кожа. Младата жена затвори отново очи, притисна се в него, жадна за удоволствията, на които я бе научил както ѝ се струваше преди цяла вечност.

– А вие, миледи? Да не би да имате навик да предлагате на всеки срещнат мъж наладата на телцето си?

Леденостудените му слова я пронизаха право в сърцето. Дъхът ѝ секна, кръвта нахлу в главата ѝ.

Вдигна ръка.

Удари го по лицето с всичка сила.

Торн не помръдна дори когато под загорялата му кожа започнаха да прозират червени следи.

– Трябва ли да приема това като „да“, миледи? – попита подигравателно той.

– Отвратителен, арогантен... – Дланта ѝ обаче замръзна във въздуха. – Ти искаше да ме накараш да направя това – заяви бавно Индия. – Нарочно ме ядоса. Само така можеше да се спасиш, тъй като не можеше да разчиташ на собствената си сила, за да кажеш „не“.

Суровият му поглед нито потвърждаваше, нито отричаше направеното обвинение.

– И успя – продължи студено младата жена. – Мразя те, Девлин

Карлайл. С цялото си сърце те мразя. Надявам се само, че този успех ще те направи щастлив. – Извърна глава, опитвайки да скрие гневните сълзи в очите си. – Махай се. Освен ако не възнамеряваш да останеш, за да позлорадстваш.

Без да каже нищо, Торнуд се обърна. Ботушите му се удариха шумно в пода.

Индия струпа двете възглавници една върху друга; ръцете ѝ трепереха. Вратата зад нея се затвори тихо.

– Нима всичко е било сън? Нима всичкото ми чакане е било само една жестока шега?

Девлин обаче бе видял сълзите ѝ. Бе чул думите, произнесени пресекливо с уста, завряна във възглавниците.

Всяка една от тях остави в него по-дълбока рана от сабята на французина, която за малко не бе сложила край на дните му.

8

– Опитваше да си тръгне. И щеше да го направи, ако по една случайност не минавах в същия този момент през отделението за прислугата.

Девлин пъкна ръце в джобовете си и впи поглед в Джеймс Херингтън. Дватамата стояха в килера, която извеждаше от обширната кухня на „Белгрейв Скуеър“ 61. Изражението на Торнуд бе сурово.

– Мислиш ли, че те разпозна? Всеки път, когато тя се събудеше от треската, наоколо бях аз.

В погледа на Девлин се появи нещо и изчезна почти веднага.

– Съмнявам се. Малката глупачка беше почти в безсъзнание, когато я открих на стълбището. А освен това... имаше и други неща, които отвлякоха вниманието й – рече мрачно той. – Постъпих глупаво, че останах. – Обърна се рязко и затвори кожените торби отстрани на седлото. – Ще трябва да я наблюдаваш зорко, Херингтън. Както и децата. Обърнах се към една агенция; ще ми изпратят три дами, за да избира евентуално някоя от тях за гувернантка. Поне една от тях несъмнено ще бъде подходяща, макар онова, което за мен е подходящо може би няма да се стори такова на висшето общество. Ако не успея да открия следите на онзи, у когото са бижутата, по никакъв друг начин, тогава ще се наложи да използваме децата. Поне едно от тях трябва да си спомня някой детайл от случилото се през онази нощ във фермата край Катр Бра. Ако инстинктът не ме лъже, предателят се е измъкнал с диамантите точно тогава. Предполагам, че Алекс Греъм е открил дирите им и затова са го убили.

– Би било истинско чудо, ако тези нещастни деца си спомнят нещо – отвърна мрачно Херингтън. – В крайна сметка те откриха по-късно, че родителите им са мъртви.

– Страхувам се, че те са последният ни шанс. Засега никой от моите източници в Дувър и Льо Авр не е успял да ни помогне. Които и да са тези хора, те са смущаващо умни.

Джеймс поклати глава.

– Може да се окаже опасно за децата.

– Мислиш ли, че това не ми е ясно? – Торн стовари кожените чанти върху една стара маса от борово дърво. – В крайна сметка те са мои повереници. Младият Греъм бе най-добрият ми приятел. Отиде във въпросната ферма без мен.

– Не си можел да знаеш, че...

– Че ще го проследят и убият, и то заедно със съпругата му ли? – Девлин привърши с пълненето на чантите и закопча кайшката. – Един от куршумите в тялото му е бил предназначен за мен, Херингтън. Ако бях с него, бих могъл да усмиря неспирните му опити да направи връзката между отделните детайли. Сега той е мъртъв, а аз никога няма да мога да си го простя.

Събеседникът му въздъхна.

– Кога ще се върнеш?

– Един Господ знае. Уелингтън ми е направил цял списък с имена, които трябва да проверя в Дувър. Ако се появят затруднения ще трябва да прекося Ламанша и да отида във Франция.

– Нима най-после си на път да разбереш кой върти нещата тук в Лондон?

Торн направи рязък жест с ръка.

– По-добре да не знаеш, Херингтън.

– Разбира се – отвърна другият и поруменя леко. – Не исках да прозвучи нахално...

– Въпросът ти е напълно естествен. Ще ме разбереш обаче, ако не ти кажа нищо повече. Поне не още. Има прекалено много празнини.

Дев се обърна. В същия момент на вратата се почука. Той побърза да влезе в килерчето под стълбата. Херингтън отвори вратата, зад която се появи смутен Чилтън.

– Един човек желае да говори с вас, милорд. Настоява, казано точно. Това е братът на младата дама – добави задъхано той.

– Чудесно, Чилтън. Идвам веднага. Покани госта в жълтия салон.

След излизането на иконома, Торнуд се появи от скривалището си.

– Значи Иън Деламиър е горе, така ли? – По лицето му премина усмивка. – Какво не бих дал да можеш да му кажа истината. Той би могъл да бъде прекрасен съюзник в цялата тази работа. Но за подобно нещо, разбира се, и дума не може да става.

Херингтън се намръщи.

– И оставяш на мен да се справя с един раздразнен брат?

Девлин метна кожените чанти през рамо.

– Страхувам се, че нямам друг избор, Джеймс. Иън е твърдоглав, но е почтен. Сигурен съм, че ще успееш да се справиш с него. Всичко, което си направил досега, е извършено блестящо.

– Доверието ти в мен ме ласкае – отвърна по-скоро мрачно другият. – Но се съмнявам, че ще мога да заблуждавам още дълго децата.

Мозъците им са остри като бръснач, също като на Греъм. Колко жалко. – Херингтън сподави дълбока въздишка. – Надявам се само лорд Деламиър да не реши да пусне в употреба някое от екзотичните си бойни изкуства преди да съм успял да обясня какво се е случило със сестра му.

* * *

– Дявол да го вземе, Торнуд, дай ми отговор! Сестра ми тук ли е или не?

Лорд Иън Деламиър стоеше намръщен в залетия от слънцето салон. Бе стиснал юмруци; широките му рамене изпъваха безупречно ушитата от синьо сукно куртка.

– Да, тук е. – „Граф Торнуд“ опитваше да скрие смущението си. – Точно се готвех да ти изпратя няколко думи, за да те уведомя.

– Дяволски много време ти беше нужно да го направиш, Торнуд. Искам да знам какво прави в твоя дом сестра ми.

– Възстановява се от огнестрелната си рана, така се случи.

– Мили Боже, да не би да се шегуваш?

– Ще ми се да се шегувах. Снощи я изпращах до вас, когато ни нападнаха двама нехранимайковци.

– Изпращал си я до нас ли? Какво е правила тук снощи?

Джеймс, който се чувстваше доста неудобно в ролята си на Девлин Карлайл, прекара ръка през тъмните си коси.

– Това е доста дълга история. Седни да пийнем по чаша бренди, докато аз... въз, ти обясня всичко.

– Не си прави труда за брендито – отвърна соннато братът на Индия. – Единственото, което ме интересува, е да чуя обяснението ти. Възщност, по-добре да минем и без него. Искам да бъда сигурен, че сестра ми е добре.

– Разбира се – отвърна Херингтън, опитвайки се да скрие облекчението си. – Лекарят мина да я види вече два пъти днес. Раната е чиста, куршумът бе изваден безпроблемно.

– Слава Богу. – Но веднага се намръщи. – Ще й насиня гърба заради този луд епизод. Трябва да разбере, че Лондон не е пустошта в Норфолк. Не може да прави каквото й хрумне.

– Ако ме последваш, ще те заведе при нея.

Младият мъж се подчини; изражението му бе неспокойно. В подножието на стълбите чу весел смях и детски гласове. Хвърли въпросителен поглед към своя домакин, но той само мълчаливо кимна към отворената врата.

Зад нея лежеше Индия, заобиколена от възглавници. Слънцето блестеше в косите ѝ и образуваше лъскави златисти и сребристи нишки сред блестящото червено. На леглото край нея седяха три деца, провесили крака от ръба му. Изражението на всички беше съсредоточено.

– Не – казваше точно в този момент Андрю. – Балонът се е издигнал от Хайд Парк, сигурен съм. Те виждали целия град под краката си. Преживяването трябва да е било страховтно. Точно това бих избрал.

– Не и аз – възпротиви се сестра му. – Аз бих предпочела да посетя Амфитеатъра на Астли, а после да отида в сладкарница „Гюнтер“ за сладолед.

Двамата погледнаха с очакване към Алексис.

– Е? – не се стърпя Андрю. – Как би искала да изглежда твоят любим ден, Алекс?

Подтиквани от Индия, те обсъждаха своите предпочитани занимания в Лондон. Алексис задъвка долната си устна, като гледеше смутено.

– Говори, скъпа, можеш спокойно да ни кажеш.

– Е, това не е занимание. Не съм. – Момиченцето погали куклата си и наведе главата ѝ, докато говореше. – Онова, което ще ми достави най-голямо удоволствие, е да виждам графа да се усмихва по-често. Напоследък винаги изглежда много разсеян. Понякога обаче се качва в детската късно през нощта и тогава е съвсем различен. Гъделичка ме зад ухото и ме хвърля във въздуха. Веднъж дори донесе на Мариан люлеещо се дървено конче. Да, това бих искала най-много, но не знам как да го постигна.

Другите замълчаха, поразени от простодушното желание на детето; отговорите, които бяха дали току-що, ги караха да се чувстват егоисти.

Едва тогава забелязаха новодошлите. Алексис се изчерви веднага, а Андрю се изправи смутено.

– Милорд! Ъъ, не трябва да стоим повече. Макар лейди Девънам да е много мила с нас, страхувам се, че ѝ досадихме.

– Глупости. – Лицето на младата жена наистина изглеждаше леко бледо, но тя се разсмя. – Започвах да се отегчавам до сълзи тук сама. Трябва да ви благодаря, че дойдохте. Но нека да ви запозная. Това едро, намръщено същество, е брат ми, Иън. Иън, запознай се с Андрю, Мариан и Алексис, повереници на графа.

Алексис се приближи до младия мъж, без да пуска дървената кукла. Вдигна глава и го изгледа преценяващо.

– Ти си много висок, нали? – обърна се към сивоокия офицер тя.

Иън се усмихна и застана на едно коляно пред нея.

– Не, не съм. Сега съм висок колкото теб. Какво ще кажеш за това?

След секунда по бузите на момичето се появиха трапчинки.

– Мисля, че си не само висок, ами и много добър.

Откъм леглото се чу смехът на Индия.

– Не се заблуждавай, миличка. Той изпочупи всичките ми неща за рисуване, когато бях горе-долу на твоята възраст, а след това имаше дори нахалството да ме блъсне в нашето езеро.

Мариан се изкиска. Дори Андрю се усмихна едва забележимо. Изражението на Алексис обаче остана сериозно, докато оглеждаше ново-дошлия така, сякаш погледът ѝ можеше да проникне през него и да изследва даже тайните на сърцето му.

– Струва ми се, че си приличате доста. – Кимна одобрително. – А сега си дошъл да видиш какво се е случило със сестра ти. Някакви нехранимайковци – обясни тя. – Били поне двацет. Графът се справил с тях с голи ръце. Сестра ти, разбира се, също помогнала – побърза да добави детето. – Сама трябва да е повалила цели десет. А това значи, че тя също е много смела, нали?

Иън погледна към Индия, която му се усмихваше от леглото.

– Струва ми се, че това е най-смелата жена на света.

Алексис кимна тържествено.

– Наистина си добър. Мисля, че и двамата сте добри. – И изведнъж се обърна с повелителен тон към другите. – Да си вървим. Лейди Деламиър би желала да остане насаме с брат си. – После погледна към Херингтън, застанал смутено до вратата. – Струва ми се, че е по-добре вие също да дойдете с нас, милорд.

„Графът“ кимна и хвана детето за ръката.

– Защо не ми разкажеш още нещо за твоя любим ден? – предложи сериозно той. – В това време ще слезем в кухнята и ще видим какви сладки е приготвила готвачката. Какво ще кажеш?

Лицето на Алексис светна.

– О, това ми допада повече от всичко друго. И ако са вкусни, ще извикаме и Андрю и Мариан, нали?

– Разбира се.

Джеймс се засмя и изведе децата от стаята.

След като остана сам със сестра си, Иън я наблюдава дълго време, без да каже нищо. Лицето ѝ беше бледо, но спокойно. Само той можеше да забележи леката влага в очите ѝ и напрежението в раменете. Несигурен откъде да започне, той предпочиташе да ѝ даде възможност сама да обясни.

Пръстите на младата жена увиваха и развиваха крайчето на чаршафа.

– Не се мръщи, Иън.

– Така ли правех? Много съжалявам.

– Откъде да започна? – рече най-после тя. – Това беше Дев, разбира се. То се случи, когато бях в Брюксел; изведнъж всичко излезе изпод контрола ми. Искях да ти кажа, но ти все отсъстваше за една или друга мисия. А после дойде Ватерло. – Погледът ѝ беше вперен във вратата. – Когато всичко свърши и аз разбрах, че съм го изгубила, не можех да понеса да говоря за това. Може би вярвах, че ако не изрека словата, те няма да се осъществят и някой ден той може да се върне при мен.

Сърцето на брат ѝ се сви при вида на облените ѝ в сълзи бузи.

– И ето, сега той се върна, но това не променя нищо. Той е забравил всичко, Иън. Все едно че е непознат. Това е непоносимо.

Гласът ѝ секна. Младият мъж се приведе и допря челото си в нейното. Прокара нежно длан по бузата ѝ.

– Това не може да продължи вечно, Индия. Спомените му ще се върнат.

– Възможно е – прошепна тя. – Но как да изтърпя очакването? Как да понеса да го гледам в очите и в тях да виждам само безразличния поглед на непознат човек? И то след всичко, което бяхме един за друг? – Дъхът ѝ излезе на пресекулки. Тя обърса несръчно бузите си. – А сега ще си помислиш, че съм истинско нещастие, задето изцапах така красивата ти куртка.

Прокара длан по великолепно скроената дреха. Брат ѝ обаче изсумтя звучно.

– Нищо такова не си. Мъжкарана и палавница – да, но не и нещастие. – Тогава усмивката му изчезна. – А колкото до Торнуд, мисля, че ще трябва да се научиш да чакаш. Той се върна при теб жив и здрав, поне телом. Можем само да се молим паметта му също да се върне. А сега – додаде сериозно той, – искам да знам какво точно правеше снощи из улиците и как, за Бога, успя да се забъркаш с онези гангстери, така че да те прострелят.

– Трябваше да го видя, Иън. Не можех да понеса да се сблъскам сред тълпата непознати пред „Бритиш Мюзийъм“ или в някоя претъпкана бална зала. Оказа се по-лошо, отколкото си го представях. В очите му нямаше нищо, нищо не изразяваше и лицето му. Мислех, че смъртта му ме е съсипала, но това е... това е дори още по-страшно. – Пръстите ѝ стиснаха несъзнателно чаршафа. – Знам, че имам нужда от покой до

зарастване на раната, но ми е непоносимо да стоя тук и да го виждам такъв.

Брат й се намръщи.

– Не би трябвало да ставаш още няколко дни.

– Ще се справя – отвърна мрачно младата жена. – Трябва.

– Няма съмнение, че ще опиташ, но аз не мога да ти го позволя.

Колкото и необичайно да е, трябва да останеш тук дотогава, докато лекарят не разреши да се пътуваш.

– Но...

– Никакво „но“. Нужно ти е време, за да възвърнеш силите си. Договорихме ли се?

Индия сподави протеста си.

– Индия?

– Не се тревожи, Иън. Няма да направя нищо необмислено.

Брат й се усмихна леко.

– Каза съвсем същото в деня, в който реши да скочиш от хамбара с чифт копринени крила. Струва ми се искаше да видиш дали можеш да летиш.

Младата жена се усмихна при този спомен.

– Е, така поне получих отговор. Слава Богу счупих само едната си ръка, когато се приземих върху купчината сено.

Младият мъж я погледна с обич.

– Второто ти име винаги е било „безразсъдност“. Понякога ми се струва, че това е проклятието на всички Деламиър. – Въздъхна. – Единственото, за което те моля, е да бъдеш внимателна.

– Ще опитам. – Индия докосна ръката му. – Почти се страхувам да попитам какво ще каже за всичко това баба.

Иън завъртя очи.

– По-добре не питай. Подозирам, че ще бъдеш посетена и от нея покъсно днес следобед. Тя възнамерява да разбере дали графът е роднина на Хампшърските Карлайлови. Определя ги като ужасни и цинични и заяви, че ако види у него някаква прилика с тях, лично ще те отведе у дома.

– Има ли човек в Англия, когото баба да не познава? – възкликна възхитено младата жена.

– Няма такъв сред хората от значение – донесе се звучно откъм вратата.

И след това се появи самата херцогиня със сребърен бастун в ръка, изправила гръбнак, без да отделя поглед от своята внучка. Иън

премести един стол до леглото и ѝ помогна да седне.

– Изключително необичайно и извън реда на нещата – започна без предисловия възрастната жена. – Дори за семейство като нашето, което не знае какво означават тези думи. Добре ли се чувстваш?

Индия кимна.

Херцогинята не изглеждаше особено убедена.

– Говорих с въпросния лекар на Торнуд. Той ме увери, че раната е чиста и след няколко дни ще можеш да си тръгнеш. Междувременно настоява, че най-добре за теб е да останеш тук. Предполагам ще трябва да се съглася с него. – Изкашля се. – Запознах се дори с трите деца. Странно наистина, ако питате мен, че са попаднали под грижите на Торн. Обноските им са в ужасяващо състояние, но са изключително сладки. Особено най-малката. – Стараше се гласът ѝ да звучи безизразно. – Впрочем сигурно ще бъдете щастливи да узнаете, че графът не е роднина с Карлайлови от Хампшир, които познавам. Добра новина, тъй като Хенри Карлайл е най-съвършеният проstack, който съм виждала.

Индия потисна усмивката си, докато баба ѝ се оглеждаше с царствен вид наоколо. Леглото беше отрупано с възглавници, а книгите стояха на една ръка разстояние върху близката масичка. От двете страни на прозорците със снежнобели завеси, в красиви рамки, висяха репродукции на дворцовите градини във Версай.

Херцогинята кимна одобрително.

– Много хубаво. Да, ще трябва да останеш тук още известно време, Индия. Ще идвам да те виждам всеки ден, разбира се. Както впрочем и несръчният ти брат. – Хвърли неодобрителен поглед към внука си. – Естествено само тогава, когато не е на една или друга тайна мисия.

Някой външен човек можеше да помисли, че е необосновано критична; Индия обаче беше свикнала с този стар спор помежду им и само се усмихна. А след това се опита да прикрие прозявката си, на което баба ѝ изсумтя.

– Доста си преживяла, момичето ми, както виждам. Тръгвам си и ще отведа със себе си и брат ти. Ако имаш нужда от нещо, каквото и да било, изпрати някой да ми каже.

– Благодаря – отвърна доста тихо младата жена.

Всъщност едвам държеше очите си отворени. Когато баба ѝ и брат ѝ напуснаха стаята, тя вече бе наместила глава върху възглавницата.

* * *

Присвила очи, херцогинята стоеше изпъната като струна във

файтона, който ги носеше из слънчевите улици.

– Е, бабо?

– „Е“ какво, момчето ми? Да не мислиш, че съм разкрила някаква мистерия?

– Просто се чудя защо си се замислила така?

– Хм! – Възрастната жена въртеше неуморно дръжката на сребърния си бастун. – Тук има нещо, което не разбирам. Нещо странно.

Иън стисна зъби.

– Какво имаш предвид, бабо? Да не искаш да кажеш, че Торнуд е пристъпил линията на благоприличието с Индия? В такъв случай, кълна се в Бога, ще...

Херцогинята махна нетърпеливо с ръка.

– Не, не, той беше студен като шотландска съомга. И точно това ме притеснява. Всеки нормален мъж, в чиито вени тече гореща кръв, щеше да се почувства поне малко притеснен от присъствието на сестра ти в дома му. Това момиче е истинска красавица, а ако човек гледа нейния домакин, ще рече, че е бил затворен в едно помещение със старица като мен.

Лейди Деламиър се намръщи и погледна през прозореца, към дима, който се издигаше от комините и се виеше над керемидените покриви.

– Не, в цялата тази работа има нещо доста странно, помни ми думите. И аз възнамерявам твърдо да открия какво е то.

Следващите два дни преминаха бавно. Индия редуваше почивката с четене на книжки на буйната компания на децата, които очевидно не бяха способни да стигнат до съгласие по какъвто и да било въпрос. Ако Алексис искаше поезия, Мариан и Андрю желяеха приключенски роман. Ако Андрю искаше история, двете му сестри пожелаваха поезия. Ако Алексис помолеше за „Спящата красавица“, тогава пък другите двама припираха за последната творба на сър Уолтър Скот. Младата жена нямаше опит с деца, но откри, че компанията на поверениците на Торн ѝ доставя огромно удоволствие. Те бяха искрени, неуморно любопитни и способни и тримата да допускат същите гафове, които често се страхуваше да не направи и тя самата.

Междувременно лекарят идваше всеки ден, както бе обещал. От своя страна графът продължаваше да бъде безкрайно приятен, но резервиран домакин. И именно тази любезност – и резервираност – караха гърлото на младата жена да пресъхва и очите ѝ да горят от съдържаните сълзи след всяка среща. След бурната им среща на стълбището, в погледа на Торн не бе съзряла нищо повече от вежливост. Понякога ѝ се струваше, че дори физически изглеждаше по-различен. Като че ли бе изчезнал всякакъв намек за емоции и страст и от време на време Индия се питаше дали буйният им сблъсък не бе плод единствено на нейната фантазия.

С всеки следващ час я обхващаше все по-отчаяно желание да се махне от дома му. На втората нощ, когато старите ѝ сънища се върнаха с разтърсваща сила, тя разбра, че не можеше да отлага повече тръгването си.

Бягаше като обезумяла.

Преследваха я коне, наобикаляха я от всички страни, цвилеха диво из побъркания град. Надалеч се чуваше гърмът на топовете на Наполеон, наредени шест на един срещу войските на Уелингтън. Ранените вече започваха да прииждат в Брюксел, бледи и изтощени, покрити с барут, прах и чернилка. Не бяха многословни, но и не беше нужно. В очите им имаше прекалено много думи, които носеха в себе си ужаса от бойното поле.

Мъжът, когото Индия чакаше, не се появяваше. След като в продължение на дълги часове бе помагала на ранените, налягали в

импровизирани палатки, младата жена най-после се бе прибрала и се бе свила на пейката край малкия прозорец, от който се виждаше една от най-оживените улици. И тук бе заспала.

А сега, почти две години по-късно, преживяваше отново същия този сън с цялата му сила. Преживяваше отново нощта в една осветена от луната градина, където хората бяха излезли, за да избягат от жегата и глъчката в претъпканата с народ бална зала. Девлин я бе заварил в момента, в който тя вадеше попадналото в обувката си камъче, и галантно бе настоял да се наведе, за да ѝ помогне да я обуе. Това бе сложило начало на магията, на онзи тип магия, която поразява човек само веднъж в живота. Докато лунните лъчи блестяха в тъмните коси на Девлин и играеха по суровите му черти, върху Индия се бе спуснала пелена от светлина, която галеше меките извивки на тялото ѝ и подчертаваше пълнотата на устните ѝ. Приведен пред нея с коляно върху земята, Карлайл я съзерцаваше безмълвно, поразен от буря от чувствени усещания. Цялото му тяло се напрегна от желание да я има. Извисена над него, Индия си пое рязко и пресекливо дъх, усетила трънчето, забило се в този миг в дланта ѝ. Болката обаче беше незначителна, сравнена с натиска, който оказваше върху сърцето ѝ някакво невидимо менгеме; в този момент бе осъзнала, че гледа в очите мъжа, когото щеше да обича вечно.

Сънят я носеше върху крилето си, припомняше ѝ буйни откъси от седмиците, които бяха прекарвали заедно в Брюксел. След това дните започнаха да преминават край нея като в мъгла. Младата жена се изви рязко при спомена за мига, когато се бе взряла в тревожния поглед на своята хазайка. „Извинете – бе рекла на своя припрян френски тя. – Някакъв офицер иска да ви види.“

Индия бе полетяла надолу по стълбите, само за да спре рязко, когато видя пред себе си не Дев, а един от неговите колеги.

Очите му блестяха, лицето му бе покрито със сажди, но въпреки това офицерът взе ръката ѝ и я целуна галантно. „Разполагам само със секунда – бе рекъл с извинителен тон той. – Трябва да тръгвам веднага след това. – Пръстите му увеличиха натиска си върху ръката ѝ. – Съжалявам, но той искаше аз да ви кажа, ако се случи нещо. Аз бях с него, когато започна нападението. Видях коня му да пада, а после сабята да пронизва гърдите му. Никой не би могъл да оживее след подобно раняване.“

Ушите ѝ забучаха диво. Стаята внезапно започна да се накланя. В следващия миг всичко около нея потъна в мрак.

Сега, както през толкова много нощи преди това, Индия отново

преживяваше същия ужас от загубата на човека, на когото бе отдала сърцето и живота си. Спомените я бяха приковали към леглото, докато тя протягаше сляпо ръце към едно бъдеще, което никога нямаше да има, и щастие, което не можеше да забрави.

Скрит в полумрака, Девлин Карлайл наблюдаваше как Индия се мята неспокойно в съня си. Беше покрит с прах и уморен от дългите часове върху коня, но не устоя на изкушението да ѝ хвърли един поглед преди да отиде да си почине на свой ред. Прекара ръка през косите си; намръщи се на неустойното си желание да я вземе в обятията си. Топлината на тялото ѝ щеше да му подейства успокоително.

Девлин обаче знаеше, че не трябва да си позволи да я докосне отново. Вече на два пъти едва не се бе издал. Всяка следваща грешка щеше да изложи и двама им на още по-голяма опасност, а с тях и интересите на тяхната страна.

Но, Господи, как само я желаше! Нуждата да я притежава както винаги досега бе голяма. Желанието пулсираше в него, горещо и примамливо. Можеше да подуши топлото ѝ ухание във въздуха, нещо, което напомняше виолетки и съвсем слабо – градински чай.

На една от колоните на леглото висеше изпомачканата ѝ сламена шапка с бяла ленена лента на периферията. Колко типично в неин стил беше тя! Красиво изработена, с елегантни пропорции; всичко бе премерено така, че да бъде удобно за употреба.

Ставаше му все по-трудно да се бори с изкушението. Приблужи се още, взе неспокойните ѝ пръсти и притисна устни към дланта ѝ; искаше му се да направи много повече от това.

Но не можеше да си го позволи. Изтощението намаляваше силата на волята му.

Хвърли един последен, изпълнен с копнеж поглед, после се обърна, загърби собствените си мечти и изчезна в нощта така безшумно, както се бе появил.

* * *

Луната приличаше на крехка сребърна дъга между полюшващите се завеси, когато Индия се събуди. Чувстваше се изтощена, изпитваше леки болки по цялото тяло. Изправи се бавно до седнало положение, потривайки очи, като опитваше да се освободи от нападналия я рояк спомени.

Някъде отдолу се чуваха гласове. След малко младата жена разпозна ниското буботене на Торн, по-рязко от обикновено. Приблужи се до

вратата и се заслуша напрегнато.

– Но аз не разбирам защо не. Сега сте свободен. След като проклетата война приключи вече всичкото ви време е свободно.

– Може и така да е, но вашият съпруг е в гроба едва от три седмици, миледи.

– Какво значение има от колко време е мъртъв Фредерик? Никога не съм го обичала, ако имате това предвид. Хайде, милорд. Ще бъде незабравимо. Целунете ме и аз ще ви покажа.

Женският глас звучеше бавно и страстно.

Индия се намръщи; знаеше, че е чувала този глас и преди. Опитваше да го идентифицира точно, когато дочу лаконичния отговор на Девлин.

– Много е късно, лейди Марчмънт. Красотата ви е очевидна, но съм сигурен, че можете да намерите много други мъже, които ще приемат с радост великодушното ви предложение.

Младата жена чу потропване на крак, последвано от трясъка на разбит порцелан.

– Не искам никакъв друг мъж. Искам вас, Торн. А аз неизменно получавам онова, което желая – измърка графинята.

– Не и този път.

– Така ли? Ще видим.

Последва зноен смях и шумолене на коприна.

Огън изпълни очите на Индия. Така значи – прочутата лейди Марчмънт бе спряла погледа си върху Торнуд. Доколкото зависеше от Индия, красивата вдовица щеше да остане разочарована от резултатите на тазвечерните си усилия.

Мрачно усмихната, младата жена вдигна полите на роклята си и се залови на работа.

* * *

– Хайде, Девлин, не може да не изпитваш поне известна симпатия към мен. Аз съм млада, страстна жена. Останах самотна и съкрушена след смъртта на съпруга си.

Събеседникът ѝ се засмя мрачно, като опитваше да се дръпне от хватката на силните ѝ пръсти.

– Съмнявам се, че някога сте оставали самотна, миледи. Всъщност дори мисля, че мъжете чакат в редичка, за да се доберат до вашето благоволение.

– Може и така да е, но това не означава, че съм приела когото и да

било от тях – прошепна изумителната вдовица. – Поне допреди тази нощ – добави многозначително тя.

В този момент откъм вратата се чу тракане на кофи с въглища и в стаята се появи някакво видение, покрито с мръсотия. Лицето на жената бе покрито със сажди, а косите ѝ бяха прибрани в изпоцапано боне.

Индия придвижи към камината двете кофи, пълни с четки и парцали, като спря само колкото да се поклони набързо.

– А, ето къде сти били двамката. Нема да ви притеснявам. Просто шъ си работя край вас. Не мойм да оставим всичките тез сажди. Една моя племенница, дет' работи кат' прислужница, веднъж не чистила два дни камините, та после цялото семейство легнало с болни дробове. Тъй, тъй, вий си правети ваш'та работа и ни ми обръщайти внимание. Аз шъ си чистя, ей тук до вас.

Индия прекоси стаята, постави шумно кофите до мраморната камина и започна да вади едно подир друго своите сечива.

Хелена Марчмънт обаче нямаше намерение да упражнява уменията си на съблазнителка пред публика.

– О, това наистина е прекалено! Погрижете се това същество да напусне стаята, милорд.

– Но нали чухте какво каза тя, Хелена. Все пак хигиенните норми трябва да се спазват.

Гневни пламъчета проблеснаха в очите на вдовицата, вперени в мръсната фигура край огъня.

– Отдавна ли работиш като прислужница? – попита рязко тя.

Гласът изпод бонето прозвуча задушено.

– Достатъчно дълго, мис. В Лондон сигурно съм вечи три месеца.

Гостенката присви очи. Наклони глава на една страна с надеждата да види по-добре тази странна, нахална слугиня. Но кой знае как все не успяваше да стори това.

Графът се изкашля.

– Както виждате, Хелена, нашият, зъз... разговор е по-добре да бъде отложен.

Вдовицата отвори уста, за да протестира. В този момент едната кофа издрънча току до краката ѝ. В следващия миг към белите ѝ атлазени пантофки се вдигна мазен облак сажди и въглищен прах. Графинята изпищя гневно и отскочи назад, но при това движения прахта се понесе още по-високо и изцапа копринената ѝ рокля.

– Направи го нарочно! – изкрещя остро тя.

– О, моля да ма извинити. Понякогъж ставам наистина непохватна.

Туй е зарад' старити ми кости. Утре шъ вали, не можи да има грешка. Ам'чи да, едва миналия месец казвах на племенницата си...

– Нямаме никакъв интерес нито към теб, нито към твоята глупава племенница – изсъска лейди Марчмънт. – А сега донеси чист парцал, за да почистя съсипаните си обувки.

– О, в никакъв случай ни мога да направя туй, не и сега. Аз трябва да съ грижа за каминити. Не искам цялата къща да съ поболей. И на вас няма да ви съ размини, миледи – не се уморяваше Индия. – Казват, че болестта се отразявала ужасно на вида на една жена. Да, след боледуване може да изглежда измъчена, с посивяла кожа, състарена преждевременно.

Вдовицата отскочи назад с писък, като долепи внимателно длани към грижливо ружосаните си бузи.

Нейният събеседник едва удържа усмивката си.

– Наистина мисля, че е най-добре да си вървите, Хелена. Ще повикам някой от моите камериери да ви изпрати.

Дръпна шнурчето на звънеца за прислугата и икономът се появи след подозрително кратко време.

– Да, ваше височество?

– Лейди Марчмънт си тръгва, Чилтън. Погрижи се за пелерината и ръкавиците й, ако обичаш.

Графинята се завъртя на пети.

– Но аз не съм казвала, че...

Не успя да довърши думите си.

Махагоновата масичка вляво от гостенката се преобърна с ужасен трясък. Кристалните гарафи с бордо, портвайн и уиски полетяха във въздуха, последвани от кристалните си запушалки и съдържанието им се разля върху и без това вече очернената пола на вдовицата.

Тя се развика, като оглеждаше пораженията по дрехата си.

– Тази рокля ми струва петдесет гвинеи. Ще си удържа цялата сума от твоята заплата, чакай само да видиш!

Графът постави твърдо длан върху гърба на лейди Марчмънт и я побутна към вратата.

– Аз ще се погрижа да компенсирам загубите, не се тревожете. Междувременно по-добре побързайте да се приберете у вас. В тази мокра дреха рискувате да се разболеете сериозно от инфлуенца.

– Както и от белодробна зараза – добави с надежда Индия.

Хелена се обърна и измери с поглед прислужницата пред камината.

– Бих се заклела, че нещо в тази жена ми е познато, ако подобно

нещо не беше невъзможно.

– И то напълно. – В гласа на Торнуд прозвуча убийствен сарказъм. – Освен ако не сте започнали да общувате с хора от съвсем друга класа, Хелена.

Ядният отговор на вдовицата не се чу, тъй като тя вече бе излязла навън. А Индия Деламиър, застанала до огъня с покрити със сажди ръце, едвам изчака тръгването ѝ, за да даде воля на смеха, който не можеше да съдържа нито миг повече.

* * *

– Какво е направила?

Торн се обърна откъм тясното походно легло, скрито на тавана; изражението му бе буреносно. Готвеше се да легне за няколко часа – имаше голяма нужда от този сън – когато Джеймс Харингтън дойде да го потърси през тайния проход.

– Накара Хелена Марчмънт да побегне през глава, ето какво. И трябва да кажа, че никога досега не съм виждал извършването на по-съвършени бойни маневри.

– Графинята позна ли я? Ако я е познала, още призори историята ще се е разчула из цял Лондон.

– Струва ми се, че подобна вероятност няма. Твоята лейди Деламиър бе прикрила прекрасно чертите си под голямо боне и пласт сажди. Изглеждаше истинска повлекана.

Девлин се намръщи.

– Тя не е „моята лейди Деламиър“.

– Така ли?

– Не! – поклати глава младият мъж. – И ако се разбере за това, репутацията ѝ ще бъде съсипана.

– Оставям на теб да ѝ го кажеш; аз лично не държа да имам още едно спречкване. Не и след като едва се отървах от ноктите на Хелена.

Торн се ухили широко.

– Истинска хищница, нали?

– Бях готов да се закълна, че аз съм заек, а тя ме оглежда и взема мярката на козината ми.

– О, не козината ти я е интересувала – отвърна цинично графът.

Харингтън се засмя печално.

– Осмелявам се да се съглася с това твърдение. – Погледна към изчапаните с кал ботуши на своя събеседник. – Бил си в Дувър, нали?

– В Дувър и на още пет-шест други места. Никъде обаче нямах

късмет. Изглежда никой не знае нищо за съмнителната група хора, наречена „Аврора“¹, която се кълне да създаде нова зора със завръщането на власт на Наполеон.

– Какво възнамеряваш да правиш отсега нататък? Нищо, което да въвлече децата, надявам се. Те са смели симпатяги и не бих искал да им се случи нещо лошо.

– Ще се погрижа да не им се случи. – Девлин свали жакета си с движение на раменете. – Междувременно, струва ми се, ще трябва да дам урок на онази беладжийка горе.

– Алексис ли имаш предвид? – попита невинно Херингтън.

– Не, не Алексис. – Торн сви челюсти и устата му образува права линия. При това движение малкият сребърен белег изпъкна още по-силно. – Говорех за Индия Деламиър, разбира се.

* * *

Когато няколко минути по-късно Торн влезе в библиотеката, сребристите му очи изпуснаха огън и жупел, а устните му бяха здраво стиснати. Индия стоеше в люлеещия се стол, а лицето ѝ бе обляно със сълзи от смях. Бе успяла да поправи част от хаоса в помещението, но по килима все още проблясваха парченца стъкло.

– Постъпила си глупаво, че си станала от леглото – заяви рязко младият мъж. – Остави това и се качвай горе.

Лейди Деламиър обърна глава.

– Дори постъпката ми да е глупава, именно тя ви спаси от една доста неделикатна сцена, милорд. – Присви устни. – Освен, разбира се, ако предложението на лейди Марчмънт не ти е допаднало. В такъв случай се извинявам, че прекъснах една така прекрасна възможност за прелъстяване.

– Не бъди смешна – озъби се Торн. – Радвам се, че се намеси, но не би трябвало да го правиш с риск за здравето си. Нито пък с цената на твоята собствена репутация. Хелена Марчмънт щеше да разпространи случилото се из цял Лондон, ако при тази ситуация не би изглеждала като пълна глупачка.

– Мисля, че наистина си е такава. Колкото до мен, няма причина за притеснения. Лекарят ти свърши чудесна работа. – Младата жена докосна замислено хълбока си. – Бих забравила напълно за раната си, ако не беше лекото опъване, когато се движа прекалено бързо. Видяш ли? –

1. Зора (фр.) – Б.пр.

Изправи се внезапно, очевидно за да демонстрира казаното. – Що се отнася до моята репутация...

При рязкото движение обаче полата ѝ се закачи на железните пръчки край камината. Полученият отпор я накара да изгуби равновесие и тя се олюля. За част от секундата ръцете на Торн вече я обгръщаха и той я притисна към гърдите си.

Прегръдката му стана по-силна, а сребристите му очи изгаряха лицето ѝ.

– Казвахте нещо за репутацията си, миледи?

10

Пръстите на младия мъж се плъзнаха бавно в косите ѝ и освободиха златисточервеникавите къдрици от старото боне.

– Малко глупаче – прошепна дрезгаво във врата ѝ той. – Никога ли не ти идва наум, че някой път може да се провалиш?

– Никога – излъга Индия; усещаше в собствените си гърди ударите на сърцето му и топлината на кожата му. Замаяна от желанието, което струеше във всяко ъгълче на тялото ѝ, вдигна ръка. – А сега може да ме пуснеш да си вървя. Достатъчно се възстанових.

Девлин говореше толкова тихо, че тя не бе сигурна дали наистина чува думите му или си ги въобразява.

– Ти може да си се възстановила, но аз – не съм.

В следващия миг устните му се впиха в устните ѝ, а от гърлото му се изтръгна стон.

Младата жена стоеше като в транс, неспособна да повярва на ушите си. Да не би все пак дълбоко в него да бе останал някакъв спомен? Възбудата прищпорваше ударите на сърцето ѝ, когато постави длан върху рамото му и отпусна назад глава.

Торнуд се възползва от предимството си и се наклони, за да целуне оголената извивка на шията ѝ.

– Дев? – прошепна тя.

– Не, не казвай нищо – последва дрезгава команда.

Устните му станаха още по-настойчиви, по-търсеци. Ръцете му обхванаха хълбоците ѝ, за да я привлекат с интимен жест собственически към него. Индия почувства в мекото си бедро твърдата издутина на неговата мъжественост.

От устата ѝ се отрони лека въздишка, породена от съвършенството на контакта помежду им, живял толкова дълго в спомените ѝ през всички онези мъчителни месеци. Желанието се взриви подобно на лятна буря; тя се притисна несъзнателно още по-силно към него, като търсеше неговата топлина.

Пръстите на Девлин, поставени върху хълбоците ѝ, увеличиха натиска си. Наклони главата ѝ още по-назад, като страстно я любеше с устата си.

Устните ѝ ставаха по-меки и отстъпчиви под неговите. Не можеше да се съпротивява на тази интимност, за която бе копняла толкова

дълго. Дишането ѝ се бе учестило, докато мачкаше раменете му. Сега и нейните устни се бяха стегнали и работеха по цялата дължина на езика му. Вече цялото ѝ тяло бе в огън, напрегнато от желание, влажно на интимни местенца, които молеха за неговото докосване. Младата жена не можеше да мисли, не можеше да диша. Единственото, което усещаше, бе Девлин и този ужасяващ, прекрасен глад за неговите ласки.

Телата им сякаш се бяха сраснали едно в друго. Индия го хапеше лекичко, водена от някакъв неясен женски инстинкт да претендира за него така, както той изявяваше претенции за нея. Като през мъгла дочу шумоленето на ленена тъкан. По раменете ѝ премина прохладен повей.

Гърдите ѝ се показаха, освободени от корсажа на старата ѝ рокля. Младата жена изпъшка тихо, почувствала дланите му, топли, големи и силни, близо до подутите си до болка зърна.

А когато Девлин я придърпа между краката си, където изпъкваше дръзко страховитата подутина на неговата мъжественост, желанието я разтърси още по-силно.

Замаяна, много замаяна, чуваше дрезгавите му възклицания. После устните му обхванаха набъбналото връхче. Тя промърмори нещо, без да си дава сметка какво прави.

Торн я дразнеше като истински майстор в доставянето на най-необузвано удоволствие. Това наистина беше Дев, мислеше си тя, върнал се от света на мъртвите. Паметта му не може да си бе отишла. Ласките му бяха прекалено буйни, прекалено умели. Трябва да бе запазил спомена за прекараните заедно седмици някъде дълбоко в мозъка си.

Несъзнателно младата жена плъзгаше длани все по-ниско, като търсеше неуморно. Дъхът ѝ секна, когато го откри, огромен и твърд под пръстите ѝ.

Миг по-късно се озова в обятията му; нейният любим я бе понесъл нагоре към спалнята си. Стигна до леглото си, без да отделя горящите си от желание очи от лицето ѝ.

– Вие победихте, миледи. Надявам се, че сте щастлива.

Стаята бе потънала в мрак, разкъсан само от лунния лъч, който влизаше през отворения прозорец. Индия се размърда, докато той се навеждаше, обхванал здраво хълбоците ѝ. Очите ѝ горяха от страст, устните ѝ бяха почервенели от целувките му. Гърдите ѝ се белееха леко в тъмнината и надигаха гладно връхчетата си.

Младият мъж обаче не се помръдна дори тогава.

– Дев? Какво има?

Дрезгавата интонация, страстта в думите ѝ накараха Карлайл да

затвори очи и да произнесе нечуто живописна псувня. Тя беше негова съпруга, напълно отдадена и разголена в желанието си.

А той беше само един глупак от най-лош вид, задето отново бе паднал в капана на глада си за нея. Всяка секунда, която прекарваше с нея, беше опасна. Не можеше да я има, както копнееше до полуда тялото му. Не и преди края на този маскарад.

Стисна зъби. Желанието го правеше спял. Единственото, за което можеше да мисли, беше да повдигне полите ѝ и да се намести между меките ѝ бедра, като се опива от страстните ѝ викове.

Разтвори длани. Отпусна бавно глава върху налятата ѝ гръд. Индия изохка и изви гръбнак, като го придърпа към себе си.

Това явно доказателство за нейната любов изтръгна сърцето на Девлин от гърдите му. Не можеше да продължава повече в този дух, преди да е свободен да даде обяснения, които би трябвало да последват една такава сцена на пълно единение и абсолютна близост.

Ако направеше нещо повече сега, щеше да покрие със срам и двамата.

Така поне си казваше Торн – и опитваше напразно да накара сгорещеното си тяло да му повярва.

Погледът му беше непроницаем, когато я пусна и се изправи бавно. Първоначално младата жена не разбра какви са намеренията му. Очите ѝ се разшириха, болка и несигурност помрачиха красивите им сивосини дълбини.

– Дев? – Гласът ѝ беше по-скоро едва чута въздишка. – Къде отиваш?

– Късно е. – Кой знае как Девлин успяваше да говори с приемлива яснота. – Сигурно си изтощена, а аз трябва да възвърна самообладанието си. Онова, което направих, беше пълна лудост. Вие сте гост под моя покрив, лейди Деламиър.

– Аз съм твоя съпруга!

На лицето на младия мъж потрепна мускулче.

– Така казваш ти.

– Все още ли не искаш да го признаеш?

– Аз съм мъж, просто мъж. Тук, в мрака и на лунната светлина, за малко не се възползвах от теб.

– Ти просто взе това, което ти предложих по своя воля и с любов.

– В такъв случай ти си по-глупава дори от мен самия.

Торнуд затвори очи, като се стараеше да избяга от образа ѝ. Спомените му обаче бяха детайлни, по-жестоки от действителността. Косите ѝ

бяха разпилени на златисточервени вълни върху възглавницата. Гърдите ѝ бяха налети и твърди, гладни за докосването на устните му. Девлин знаеше точно как щеше да реагира тя на допира му. Щеше да изстене, да се размърда и да се разтвори за напращелия му член; щеше да го посрещне охотно, за да сложи край на нуждата ѝ.

На челото му блестяха капчици пот.

– Да, желая те. И това желание ме прави най-големият сред престъпниците – заяви рязко той. – Желанието ме кара да правя предположения за някакво минало, което не помня.

Индия се отдръпна назад; гласът ѝ потрепваше.

– Дори сега ли не си спомняш нищо?

– Нищо. – Лицето му все едно че беше изсечено от гранит, половината осветено от луната, половината – изчезнало в мрака. – Вие сте много красива, лейди Деламиър. Тялото ви може да се превърне в смъртоносно изкушение за всеки мъж. Страхувам се, че това е единственото ми извинение.

Младата жена сви длани в юмруци. Отдръпна се от него, с подивели от болка очи. Хладният блясък в очите му я накара да вдигне ръце, за да прикрие голотата си.

– Излез отук! – заяви тя, с побледняло от шока лице.

С право беше вбесена, мислеше с горчивина Дев. Беше извършил непростимото, беше мислил немислимото и неизразимото. И не можеше да даде никакво обяснение, не и сега, когато то щеше да бъде от най-голяма важност.

Не и преди да намери изгубените диаманти на Наполеон и да спаси своята страна от нова война.

Затова той се поклонил студено, с безизразно и сурово като въпросните скъпоценни камъни изражение. Знаеше, че ако остане, щеше да ѝ причини още по-голяма болка.

В сяпото си желание да я отърве от мъчителното си присъствие, младият мъж не забеляза първите сълзи, които се разпиляха като хладни диаманти по бузите на неговата любима.

* * *

Час по-късно Девлин стоеше напрегнато пред камината, вперил поглед в танцуващите пламъци. Мислите му бяха все така мрачни, както и в първия миг, в който бе дошъл, когато драскането на малки пръстчета по вратата на библиотеката го накара да вдигне очи.

Алексис се поклащаше нерешително от крак на крак, стиснала

здро̀во под едната си мишница овехтялата кукла.

– Съ... съжалявам, че те притеснявам, татко. Т.е., ваше височество. Но реших, че ще искате да знаете.

– Да знам какво, Нарцисче?

– Че тя си тръгна.

Торнуд се спусна към вратата, смръщил чело.

– Тръгна ли си? Кой си тръгна? Това да не е пак някой от твоите въображаеми натрапници?

– Не, тя беше. Красивата дама – уточни нетърпеливо момиченцето.

– Лейди Деламиър?

Девлин се наведе над детето.

– Точно така. – Алексис изви глава. – Защо сега си с други дрехи, а не с онези, с които те видях преди малко? Целият си прашен. – Вдигна ръка и докосна челото му. – А и белегът над веждата ти го няма.

Младият мъж преглътна напирещата в устата му псувня.

– Това е просто резултат от играта на светлината, Алексис.

Момиченцето се намръщи, като опитваше да види под тъмния кичур коси, закрил челото му.

– Но аз не видях белега.

Торнуд повдигна с длан лицето ѝ към своето.

– Как разбра, че лейди Деламиър си е отишла?

– Видях я. Беше наметнала една от старите пелерини на Мариан върху раменете си. Наблюдавах я откъм стълбището, когато си тръгна. – Детето помълча за момент. – Плачеше.

Девлин стисна още по-силно зъби. Вдигна Алексис на ръце и я понесе към стаята ѝ.

– Остани тук с Мариан. Чилтън ще наглежда обстановката, докато ме няма.

– Но къде ще ходиш?

– Отивам за най-невъзможната жена на света.

Детето проследи с поглед своя настойник, докато излезе от стаята ѝ. Пръстите ѝ си играеха нервно със старата кукла.

– Бъди много внимателен – прошепна то. – Той отново е навън. И сега ни наблюдава всичките.

Индия слизаше по задното стълбище на къщата на Торнуд. Сърцето ѝ биеше силно до пръсване. Очакваше всеки момент отвътре да се покаже Чилтън или дори самият Торн, с опънато от гняв лице.

Това нямаше значение. Не можеше да стои повече тук. Всеки следващ час рискуваше да получи много по-тежка рана, и то в самото сърце. Колко се бе лъгала с надеждата, че милувката на устните ще накара любимия ѝ да си спомни. Не можеше да забрави болезнено приятните мигове, когато бе стоял над нея и се бе опивал от голотата ѝ. Изражението му бе силно развълнувано, но не защото си бе припомнил нещо или я бе разпознал. Единствено сладострастието го бе изкушило да влезе в пригъмнялата тиха спалня.

Каква глупачка беше само! Младата жена вървеше в мрака, без да изпуска бастуна си. Огледа се за някой файтон; най-голямото ѝ желание в момента обаче бе да се отдалечи колкото се може повече от неговия дом. Едва тогава щеше да се тревожи за своята безопасност.

Дочу зад гърба си чаткане на копита. Обърна се нетърпеливо, но след миг раменете ѝ увиснаха.

– Не трябваше да бягаш от мен.

Белегът на Девлин проблясваше на лунната светлина, като се очертаваше ясно върху стиснатите му челюсти.

– Така ли? Да не би да ти се иска да злорадстваш още?

– Обясних ти причините да постъпя така, дявол да го вземе.

– Може би не ми трябват никакви причини. А сега ме остави да си вървя, преди...

В следващата секунда Торн я сграбчи в обятията си, като се приближаваше към екипажа, който бе оставил да го чака на улицата. Кимна вдървено на кочияша и той отвори вратичката.

– Къде ме водиш? – попита Индия, когато любимият ѝ я дръпна вътре и затвори вратата, а после почука на стената на файтона и конете се спуснаха напред.

– Още не съм решил. Очевидно никакви стени не са в състояние да те задържат.

Младата жена замърмори ядосано и го блъсна в гърдите.

– Не можеш да сториш това!

При това движение меките ѝ хълбоци се потриха в твърдите му

бедра. Погледът му стана суров.

– Аз съм човек, не светец. – Преглътна напирашката на езика му псувня, пръстите върху раменете ѝ стиснаха по-силно. – Стой мирно или ще съжаляваш.

– Аз вече съжалявам – изсъска младата жена.

В този момент каретата зави по улицата и това движение запрати младата жена в единия край на файтона. Болката в хълбока ѝ я прониза и тя замръзна на място. Девлин се намръщи, присегна се напред и я взе в скута си, за да я предпази с тялото си от неравното движение на колата.

Болката, която Индия усещаше в хълбока бе нищо в сравнение със страстта, която се надигна в нея от интимния натиск на ръцете му и напрежението в бедрата, върху които седеше.

Единственото ѝ желание бе да се отърве от него. Веднага, преди го-рещината вътре в нея да е станала непоносима.

– Не можеш ли да ме оставиш поне да избягам спокойно?

– Не и така. Можеха да те убият – заяви дрезгаво Торнуд.

– Може би съществуват различни начини да се умре. – Младата жена си пое пресекливо въздух. – Но аз няма да се върна назад. Не можеш да ме накараш да го направя.

В гърдите си усети тежест, която се събираше все повече като утринната зора по норфолкските блата.

– Ще се върнеш. Лично ще се погрижа за това.

– Така ли? В мига, в който се обърнеш с гръб, аз отново ще избягам. Няма да ти бъда затворничка.

– Заради случилото се в спалнята ми ли? Ако причината е това, не е нужно да се тревожиш. Тази сцена никога няма да се повтори, уверявам те.

Студенината в гласа му пришпори гнева на Индия. Нима самоконтролът му бе толкова безупречен, че можеше да я изхвърли от мислите си подобно на въглищен прах от мръсно огнище?

Стисна юмруци.

Някакъв неукротим инстинкт я караше да копнее да научи този твърдоглав непознат, че не е чак толкова недосегаем, колкото си въобразяваше. Тя се премести по-близо до него, движение, останало почти незабележимо поради люлеенето на файтона. Не си направи труда да помисли, а последва гневния си инстинкт. Гърдите ѝ се отъркаха в неговите.

Тялото му мигновено се напрегна.

Това бе обещаващо начало за младата жена. Присви очи, докато преминаваше към следващия етап на своята атака, която се оформяше все по-ясно в съзнанието ѝ.

Пръстите ѝ се плъзнаха по рамената му.

– Какво мислиш, че правиш?

– Подлагам на изпитание решимостта ви, милорд. Та нали ме уверихте, че самоконтролът ви е абсолютен. – Очите ѝ блестяха и опровергаваха грижливо постигнатото спокойствие на тона ѝ. – Така ли е в действителност?

Дланта ѝ се промъкна към тъмните му коси.

– Недей – промълви дрезгаво Торн.

– Къде е всичкият този прекрасен самоконтрол, за който разправяше?

Това бе немислено и опасно, но в момента на нея не ѝ пукаше. Единственото, което я интересуваше, бе жаждата ѝ да види как самоконтролът на този мъж се пропуква. Може би тогава щеше да зърне истинското му аз, скрито под слоеве резервираност.

– Не надценявайте късмета си, миледи.

Гласът му беше като гранит.

– Страхуваш се, че няма да успееш?

– Не прави това. Така само ще накараш и двама ни да съжаляваме.

Индия обаче вече бе турила капациите върху ушите си, безразсъдна както всички представители на рода Деламиър. Тя беше почти с лице към него, седнала напреки в скута му. Бавно наведе глава, докато лицето ѝ се озова на сантиметри от неговото. Впери поглед в устата му, добре очертана на лунната светлина и сенките. Безмълвно повдигна ръка към гърдите на своя любим.

В този момент планът ѝ започна да дава заден ход, тъй като всеки жест пробуждаше в нея спомени за разгорещените удоволствия, на които я бе научил преди толкова месеци в Брюксел. Преди да осъзнае в каква голяма опасност се намира, тя вече бе изгубила. Онова, което бе започнало като дръзка провокация в крайна сметка се превърна в неукротимо желание.

Погледите им се срещнаха.

– Нямаш представа какво вършиш.

– Много добра представа имам.

– Така ли мислиш? – отвърна пресипнало Торн. Отпусна длан, откри прохладната линия на шията ѝ и плъзна пръсти надолу по нея. Сред напрегнато мълчание си проправи път през слоевете муселин, докато

усети топлината на налята, жадна за ласки гърда. Младата жена се раздвижи неспокойно до него. В това време той я разголи още повече за ненаситния си поглед. – Все още ли мислиш така? И това ли искахте от мен, миледи?

Този път в гласа му усети не само желание, а и гняв. Като през мъгла Индия си даде сметка, че бе прекалила.

За момент изпита страх. Бяха сами във фойтона, на някаква пуста лондонска улица. Не можеше да се надява на нечия помощ. Всичко обаче й се струваше за предпочитане пред тази празнота. Заслужаваше си да преживее следващите сто години в мъки, но да има тази нощ, в която да знае, че той не я бе забравил.

– Все още ли имаш настроение да викаш опасността?

Точно така се чувстваше тя. И, Господ да ѝ е на помощ, беше в настроение да го има. Така че тя не се отдръпна нито от пръстите му, нито от устните, които ги следваха.

Внезапно се озова огъната върху ръката му, когато устните му обхванаха едното ѝ зърно. Тя изпъшка; желанието я прониза като вихрушка и я остави омаломощена и пламнала.

А Торн чувстваше прекрасно това. Подобно на ловец той обмисляше предварително всеки свой ход, забелязваше всеки момент на слабост в нея. Само с едно движение дръпна роклята ѝ още по-ниско. Ненаситните му устни я хапеха лекичко, караха я почти да вика.

– Щом искате опасност, опасност и ще получите, миледи.

– И... твоята памет ли?

– По дяволите паметта – отвърна дрезгаво младият мъж. – Може би искам онова, което е имал той, онзи мъж, когото не помня. Може би това ми е нужно повече, отколкото би могла да си представиш.

Дланите му мачкаха ханша ѝ. Миг по-късно и ленът, и батистата бяха премахнати от пътя му и той се озова директно пред нейната страст, нежна и отстъпчива под пръстите му.

– Дев, не. Не, докато помежду ни не се появи нещо повече от докосването. Не и преди да си си спомнил.

– Прекалено късно е, миледи. Може би докосването е единственият начин, да върнеш онзи непознат, когото си познавала.

Преди всички онези дълги месеци той бе нежен, сдържан, търпелив, докато ѝ помагаше да се приближи стъпка по стъпка до разбирането на собственото си тяло и всички степени на желанието.

Сега от търпеливия учител нямаше и помен. В тялото си Индия усети ядната линия на неговото желание и разбра, че това не беше учител, а

мъж. Мъж, лишен много дълго от близост. Тя самата го желаше прекалено силно, за да спре сега. Неговото безразсъдство подклаждаше нейното, което и без това обикновено бе съвсем близо до повърхността, готово да изплува всеки момент. Почувства устните му върху шията си, последвани от прекрасно леко ухапване на зъбите му, които оставяха любовни знаци по кожата ѝ. Ръцете ѝ политнаха към врата му и започнаха да се борят с копчетата, които делеяха телата им.

Дев обаче беше по-силен. Той разтвори бедрата ѝ, изпъшка тихо, когато усети опияняващата, влажна топлина на нейната възбуда.

– Мили Боже – промълви прегракнало младият мъж.

Тръпка разтърси Индия. Всичко извън фойтона – тракането на колелетата, стоновете на вятъра, цвиленето на конете – всичко остана някъде надалеч, пометено от чувствената мъгла, която се бе спуснала над нея. Струваше ѝ се, че се е озовала в някакъв свят на тъмнина и усещания. И тъй като ласките на Дев бяха нежни и бе лишена прекалено дълго време от тях, тя не им се съпротивляваше.

Някъде в мрака се чува два удара на часовник. Това възкреси в съзнанието на младата жена спомена за един друг часовник, когато двама влюбени стояха и се вслушваха в отмиращия звук на последния удар, здраво сплели пръстите на ръцете си.

– Ще се върна – бе прошепнал Девлин. – Ще те открия, моя неразумна Деламиър, дори ако за това се наложи да мина покрай самия Наполеон.

Младата жена мислеше за тези пламенни слова, вперила поглед в полускритото от мрака лице на Торн. Мили Боже, ами ако това беше вярно? Ами ако той не си спомнеше никога? Какво щеше да стане, ако нейният Дев изчезнеше завинаги и оставеше след себе си само един мъж със своя образ?

– Престани – възкликна буйно тя и отблъсна ръцете му, макар тялото ѝ да не бе съгласно с логиката на нейните мисли. – Не мога, не и по този начин.

Девлин стисна челюсти.

– Да, можеш. Така и аз ще мога да видя какво точно съм изгубил. Ще мога да чуя страстните ти викове. Прекалено дълго очаквах това.

Суровият му тон я накара да потръпне. Този глас сякаш принадлежеше на непознат, а в същото време ръцете му се промъкваха бавно на невероятни места. Как можеше да му позволи подобни ласки? Това щеше да покрие със срам паметта на мъжа, когото бе обичала.

– Не, не по този начин. Не и с теб... като с непознат.

Девлин изруга. В следващия миг пръстите му замръзнаха на място, макар да не се отделяха от нея.

– Непознат ли? – Изсмя се с горчивина. – Но аз още от самото начало ти казах кой съм. Аз съм и в същото време – не съм Девлин Карлайл. Аз съм просто мъж, миледи, попаднал под твоя чар, омагьосан от нежната ти страст. Но ще спра – продължи мрачно той, – ако ми кажеш, че искаш това. Ако ме убедиш.

И зачака, напрегнал тяло, като контролираше внимателно дишането си.

Индия усети издутия му до пръсване член и си даде сметка, че в действителност той не успяваше да се контролира толкова, колкото си даваше вид. В този момент забеляза, че бе поставил ръката си в изключително неудобно и вероятно доста болезнено положение, за да предпази хълбока ѝ от издатината в средата на стената на файтона. Беше го направил по собствена воля, заради нея, въпреки болката, която му причиняваше.

Може и да беше непознат, но той я бе защитил без колебание, без коментари.

Който и да беше този човек, той нямаше да ѝ причини мъка. Беше честен, беше почтен.

Тогава в нея се обади някакъв последен остатък на разума. Индия потръпна, пришпорвана от желанието и от нещо много по-дълбоко от желание. Това може би бяха спомените, колкото мъчителни, толкова и прекрасни, или пък копнежът на едно сърце, срещнало своята половинка. Може би причината нямаше значение.

Младата жена простена тихо и се размърда под дланта му.

Точно този знак бе чакал Торн. Със светнали очи проникна дълбоко в нея; всяка секунда бе заредена до полууда с удоволствие и с безкрайно мъчение.

– Искам те! – промълви пресипнало той. – Тук и сега. Искам да бъдеш нежна и страстна с мен, като излязла от най-бурните мечти на някой мъж. Но това няма да е достатъчно за теб, нали? Ти винаги ще искаш отговори и спомени, които не мога да ти дам. – Стисна зъби, а очите му пламнаха от страст. – Може би този спомен е единственото, което ми е нужно.

Палецът му откри малката пъпка на нейното желание.

Индия извика веднага. Тялото ѝ потрепера, пометено от ослепителна вълна от страст. Той не преставаше да се движи, нежен и опитен. А тя се увиваше около него, приемаше безумното чудо, което нарастваше

все повече и повече, докато обхвана цялото ѝ тяло, приело тъмните ласки на някакъв непознат точно така, както тя бе приела него и ослепителната страст, на която я бе научил със съзнанието, че неизвестно защо и как, с него тя беше в безопасност.

Дори тогава, когато кръвта на рода Деламиър кипеше във вените ѝ и последното нещо, което искаше, бе да бъде в безопасност.

* * *

Мъжът стоеше в мрака и гледаше към притъмнялата стая на втория етаж. Стаята бе залостена и завесите – спуснати. Светлините в голямата къща угасваха една подир друга. Той обаче все така не помръдваше. Мислите му бяха черни, устата – изпъната в права линия.

Това все още не бе свършило, беше готов да се закълне. Пръстите му пречупиха розата, която бе донесъл от претъпканата с народ бална зала; яркорозовите ѝ листенца му напомнях за млечнобелите бузи на Индия Деламиър.

Листенце след листенце падаха безшумно върху студения калдъръм, за да бъдат след това стъпкани безмилостно под тока на ботуша му.

Скоро и последната награда щеше да се озове в ръчичките му.

* * *

Индия отвори очи. Стотици различни емоции се блъскаха в нея, докато се вглеждаше в мургавото лице на Торн, осветени от луната.

Пое си неуверено въздух.

– Девлин, аз...

– Не, недей. – Гласът му беше нисък, напрегнат. Младият мъж стана и седна вдървено върху отсрещната седалка. – Не ме разбирай неправилно. Направих го както заради теб, така и заради мен самия, Принцесо.

– Принцесо?

Гласът ѝ прозвуча несигурно.

– Би могла да бъдеш принцеса. Гордостта на Деламиърови е част от теб, очевидно присъства във всеки твой жест и поглед. Тази нощ обаче имах нужда да почувствам как в теб препуска сляпа страст. Имах нужда да видя дали твоята нежност и твоята страст ще запълнят мълчанието и всички онези тъмни празнини. – Изкашля се. – Тъмнината ти е позната и на теб. Видях я в очите ти.

Индия потрепера.

– Това беше хаосът...

Торн сви силно устни.

– Няма да срамя нито себе си, нито теб, като се извиня за нещо, за което не съжалявам ни най-малко. И въпреки това... – Стисна юмруци и погледна към минаващите покрай прозорците улици, притихнали и безлюдни в последните часове преди зазоряване. – За едно мога да се закълна. Това няма да се повтори. Никога.

Младата жена се изправи бавно.

– Значи всичко трябва да бъде забравено, сякаш никога не се е случвало, така ли?

– Точно така. Няма друг начин. Онова, което стана току-що, не трябваше да се случва... и няма да се случи никога повече. – Внезапно се отдръпна назад. – Ти кървиш отново.

Индия сведе поглед и съзря изненадано тъмното петно на хълбока си.

– Наистина – отвърна механично тя.

Девлин измърмори припряно нещо, смъкна шалчето от врата си и го притисна към раната.

– Не мърдай. Как можах да постъпя толкова глупаво и да... – Поклати глава. – Може би имаш право. Моят дом вече не е безопасно място за теб. – Огледа отново тъмните петънца върху ленената тъкан и се обърна отново към нея. – По-глупав съм, отколкото си мислех – прошепна младият мъж. Надвеси се през прозореца и се провикна: – Карай към дома на семейство Девънам, кочияш. И по-бързо!

Екипажът направи обратен завой и миг по-късно те се носеха на север. Торнуд седеше мълчаливо стиснал устни, без да отделя ръка от хълбока на своята любима.

– Ами ако паметта ти е без значение за мен? – произнесе неуверено Индия. – Ако съм съгласна да те приема и така, само и само да те имам, Девлин Карлайл?

– Но не и за дълго, готов съм да се обзаложа. Достойнството ти е прекалено голямо за подобна постъпка. А и дори ти да си готова да ме приемеш, мислиш ли, че аз бих се съгласил със съзнанието, че мога да ти дам само част от себе си? Със съзнанието, че всяка секунда, която прекарваме заедно, се гради върху лъжи и пропуски, които в крайна сметка ще разкъсат сърцето ти? – отговори с горчивина Торн и протегна ръка, за да хване дланта ѝ. А после я вдигна към устните си с неописуема грация. – Не съм съгласен да бъда като среднощен крадец. Не, за Бога, не и по този проклет начин, когато между нас ще има толкова много

празници.

Екипажът спря пред елегантната градска къща на херцогиня Кранфорд.

След като отвори вратата, Девлин съзерцава дълго своята любима. А после, без да каже дума, я притисна в обятията си.

– Напълно способна съм да ходя и сама.

– Но аз не съм способен да те оставя – отвърна дрезгаво той. – В крайна сметка услугата е съвсем нищожна.

Цялото ѝ тяло бе стегнато, докато той изкачваше стълбите. Сънливият камериер отвори вратата.

– Кой... – Стреснато потърка очи. – Миледи?

– Да, Томас, връщам се отново у дома. Не е нужно да оставаш повече.

– Но, миледи, тече ви кръв!

Младият човек отправи обвинителен поглед към Карлайл.

– Разбира се, че ще кърви. Тя не знае какво означава думата „почивка“. – Девлин усещаше дланта си мокра от кръвта ѝ. – Ще я отнеса в стаята ѝ.

– Но...

Графът не изчака да чуе отговора му. Влезе и се отправи към стълбите. Още не бе изкачил първото стъпало на голямото извито стълбище, когато пред него се изправи с величествен вид икономът.

– Е, човече, къде е стаята ѝ?

Възрастният домоуправител, мълчалив и изпълнен с достойнство, не помръдна.

– Стаята ѝ, дявол да го вземе. Не разбираш ли английски?

Усети, че Индия го дръпна за ръкава и я погледна.

– Не си прави труда – обясни тя. – Днес е вторник.

– Вторник ли? Какво общо има това, по дяволите?

Смръщено ѝ чело говореше красноречиво какво мисли за езика му.

– Хиляди извинения, Принцесо. А сега ми обясни защо изведнъж денят на седмицата придоби такова значение.

– Ами във вторник Бийч разбира се не говори.

– Разбира се – повтори младият мъж. – Как не съм го знаел? Щом като вашият иконом не благоволява да говори, защо ти не ми кажеш къде е стаята ти?

– Нагоре по стълбите и после вляво.

Девлин обаче едва бе направил няколко крачки, когато пътят му

отново бе препречен, този път от една пухкава жена с връзка ключове, които висяха на кръста ѝ.

– Извинете – рече той, – но трябва да се кача по стълбите.

Новопоявилата се не помръдна. Всъщност тя дори не показваше с нищо, че е забелязала присъствието му.

Торнуд понечи да изкоментира събитието, но в последния момент спря. И впери поглед в Индия.

– Не ми казвай. Днес е вторник и тя...

– О, не, причината не е във вторника. – В тона ѝ прозвучаха покровителствени нотки. – Мисис Харисън никога не приема присъствието на мъж след полунощ през втората седмица на всеки месец. Това има нещо общо с някакъв чичо, който ѝ обещал да осигури пътуването ѝ до Антилските острови, където тя трябвало да се срещне с бъдещия си съпруг. За нещастие чичо ѝ умрял от препиване, а неговият наследник ѝ отказал всякаква помощ. В резултат шансът на мисис Харисън да бъде обичана бил пропилян. Подозирам, че тя все още не е простила напълно на целия мъжки род.

– А защо тогава е мисис?

– Просто формалност. Тя не се е омъжвала – обясни младата жена.

Девлин се намръщи. На Индия Деламиър всичко това очевидно ѝ се струваше напълно нормално, но той бе изумен. В неговото семейство се бяха отнасяли към прислугата добре, но безлично. Майка му и баща му никога не бяха правили и най-незначително усилие да запомнят предпочитанията или личната история на слугите.

Едва сега си даде сметка, че той самият никога не бе изпитвал особена привързаност към онези, които бяха прислужвали мълчаливо. Започваше да мисли, че по този начин животът му беше станал доста победен.

Запита се какво ли още го очакваше, когато мина покрай неподвижната готвачка и понечи да тръгне по красивото стълбище, което се виеше като спирала към втория етаж.

Но едва бе поставил крак върху първото стъпало, когато гласът на Индия го пресече рязко.

– Не, недей!

Младият мъж я погледна, извил в дъга едната си вежда.

– Какво има пък сега? Не, не ми казвай. Наполеон ви е дошъл на гости и никой друг не може да използва стълбите по време на неговото посещение.

– Разбира се, че не – присви очи лейди Деламиър. – Разбирам –

додаде сериозно тя. – Подиграваш се с нашите дребни ритуали. Предполагам, че изглеждат лекомислени за външния посетител. Други вече са ми казвали достатъчно често.

– Не, не бих казал, че са лекомислени. Просто на човек му е нужно известно време, за да свикне с тях. А сега може би ще ми кажеш защо не мога да се качвам по стълбите?

Индия погледна към елегантното емайлирано часовниче, прикрепено към корсажа на роклята ѝ.

– Защото минава дванайсет часа.

Девлин чакаше. Очевидно това трябваше да означава нещо за него, но той нямаше представа какво.

– Почти е време, нали разбираш.

И тя погледна очаквателно нагоре.

Торнуд проследи погледа ѝ. На горната площадка се появи висока фигура, облечена в яркочервената униформена ливрея на дома на херцогиня Кранфорд. Втрещен, Карлайл видя как новопоявилият се праметна крак върху парапета и се спусна надолу по зашеметяващ, абсолютно балансиран начин, от който косите на всеки наблюдател можеха да настръхнат. Само след секунди той вече бе два етажа по-долу. Тук отскочи сръчно и спря пред Индия.

Поклони се елегантно.

– Миледи – прошепна той и се запъти към кухнята.

Едва тогава Девлин забеляза, че слугата накуцваше.

– Някаква злополука ли е станала?

– Албърт и семейството му винаги са работили при нас. Той е придружавал татко при много от археологическите му екскурзии в чужбина. Бил ранен тежко край Сиудад Родриго. Татко повикал най-добрия лекар, но въпреки това той изгуби крака си. Татко настоя да му даде полка работа, но Албърт не искаше и да чуе за подобно нещо. И упорито всяка нощ патрулира из къщата, за да осигури безопасността на нейните обитатели. С Иън измислихме този начин, за да го улесним при слизането на всички тези стълби. – Погледна към Торн; изражението ѝ бе по детски искрено. – Така е по-добре за него, какво ще кажеш?

Неспособен да отвърне, граф Торнуд само я наблюдаваше смаян. Беше ли се замислил поне веднъж през целия си живот за хората, които миеха чиниите му, палеха огъня или се грижеха за дрехите му?

Кимна сериозно.

– Да, напълно си права, Принцесо. Системата е много добра. Дватамата с Иън сте се сетили много умно.

– Радвам се, че си съгласен. Сега вече можем да се качваме безопасно. През следващите петнайсет минути няма да има никаква активност насам.

Младият мъж повдигна вежди.

– А какво трябва да стане тогава?

– Тогава Албърт се прибира с малката плетена кошница, която сме приспособили за стълбището. Той се справя чудесно и сам с нея, но ще се почувства неудобно, ако го наблюдаваме.

Девлин опита да прикрие усмивката си.

– Разбира се, че не трябва да присъстваме – отговори убедено той.

– Не виждам изобщо защо трябва да ме носиш – додаде Индия. – Напълно способна съм да се кача и сама. Изтече само малко кръв, но хълбокът ми е в прекрасно състояние, уверявам те.

– И дума не може да става. Ще те отнесе горе и ще се погрижа да си легнеш послушно в леглото. И не трябва да мърдаш от него, докато лекарят не дойде да те види утре сутринта.

– О, така ли трябва?

– Да, ще направиш точно каквото ти казвам.

В този момент нещо се отърка в крака му. Пред него се промъкна едра сива сянка и се изпречи на пътя му. „Какво има пък сега?“ – запита се Торн.

Погледът му срещна две хищни зелени очи, дълга широка муцуна и блестящи бели зъби.

Боже мили, това бе огромен вълк, който при това се бе привел, готов за нападение!

12

Девлин мрачно се извъртя, за да прикрие с тялото си Индия от звяра, с отчаяното желание да има някакво оръжие под ръка, каквото и да е. Дори един бастун бе за предпочитане пред голата му десница.

– Долу, Луна. Всичко е наред, той е приятел.

„Луна?“ Ниското предупредително ръмжене премина в скимтене. „Боже Господи, да не би този див звяр да е домашното й животинче?“

Младата жена вдигна поглед и се усмихна.

– Знам, че е страшно егоистично от моя страна, но просто не можех да я оставя. Открих я полумъртва край Брюксел, когато... когато пътувах из околностите.

„Пътувала из околностите.“

Дев разбра начаса какво имаше предвид. Когато го беше търсила. Мили Боже, какво ли беше видяла сред всичкия хаос и опустошение през онези кошмарни седмици след Ватерло? И колко типично за нея бе да прояви загриженост към едно безпомощно същество, дори когато самата тя си имаше собствени проблеми.

Торн сви несъзнателно пръсти. Усещаше изпепеляващо желание да я притисне в прегръдките си и да я целуне с цялата си душа.

Но тогава големият звяр сигурно щеше да отхапе и двата му крака, помисли си мрачно Карлайл.

– Нещо да не би да не е наред?

– Защо задаваш такъв въпрос?

– Защото ако продължаваш да ме стискаш така, утре сигурно ще бъда цялата в синини.

Младият мъж моментално отпусна пръсти, като изруга наум.

Погледът на неговата любима обаче остана замислен. Преди Девлин да успее да каже нещо, тя обърна глава.

– Върви напред, Луна – нареди тихо тя. – Покажи ни пътя.

Сребристият вълк се обърна и заизкачва стъпалата. Торн го последва безмълвно с чувството, че всичко това е странен сън.

– Колко е голяма? – попита той, без да отделя поглед от великолепно животно, което пристъпваше по скъпия персийски килим.

– Мисля, че е на малко повече от две години. – Индия се намръщи.

– Не можех да понеса да я оставя в Норфолк, но животът ѝ тук в Лондон се оказа истинско мъчение за нея. Един следобед я вързах на кашка и я

изведох да побяга на Хампстед Хит, но стана така, че подплаши всички овце. А после двама отвратителни старци имаха нахалството да опитат да я застрелят. Това, естествено, не можех да допусна.

– Разбира се – съгласи се Дев, като кой знае как успя да запази спокойното звучене на гласа си. – Предполагам, че вместо това ти ги застреля.

– Щях да го направя, ако си бях взела пистолета. Затова пък накарах овцете им да се пораздвижат малко. – На бузата ѝ се появи трапчинка. – Е, може би не съвсем малко. След като свърших, блеещите създания се спуснаха във всички посоки. Събориха двамата гадняри, преди да успеят да навредят на Луна, така че в крайна сметка всичко завърши благополучно.

Двеста овце, препускащи влудени от страх из Хампстед Хит? Несъмнено техният собственик не виждаше нещата по същия начин, по който ги виждаше Индия.

Торн прехапа устна, за да не се размее на глас, когато си представи какъв хаос трябва да бе настанал. Започваше да желае с тях при Ватерло да бяха имали някой с нейната изключителна решителност. Без съмнение тя щеше да накара Наполеон да хукне с викове към Париж още преди да бе гръмнал първият изстрел.

Индия го погледна смръщено.

– Съжалявам, че ни виждаш в такава комична светлина.

– О, нищо подобно. По-скоро – в необикновена. Приключенска. Решителна. Но не и комична.

– О! – Последва дълга пауза. – Наистина, няма причина да ме носиш. Бих... – Лицето ѝ пламна. – Бих предпочела да вървя.

– И в резултат раната ти да започне отново да кърви ли? В никакъв случай.

Минаха покрай мраморна ниша, украсена с гръцки статуи в естествени размери, с индийски божества и деветметрови италиански ренесансови гоблени.

– А сега накъде?

Младата жена посочи към един коридор, декориран с пейзажи. В далечния край се виждаше махагонов скрин, покрит с полирани фигурки от балтийски кехлибар, великолепна миниатюра на испански галеон и окачена на стената колекция от змийски кожи.

Девлин поклати глава.

– Чувствам се така, сякаш се намирам в Бритиш Мюзеем. Има ли нещо, което твоето семейство да не колекционира?

Лицето на Индия изглеждаше бледо. Карлайл разбра, че любимата му се бореше с изтощението и болката.

– Колекционираме всичко, което ни заинтригува – отвърна тя. – Цената или материалът не са от значение. Единственото, което има значение, е да бъдат правдиви. Правдивостта носи сама по себе си своя красота.

Думите ѝ го накараха да се намръщи; знаеше, че те бяха въпрос към него, на който той обаче не можеше да отговори. Не и преди да открие проклетите диаманти на Наполеон.

Спря пред една отворена врата.

– Това е – рече Индия. – Сега вече можеш да ме оставиш.

Торн не направи нищо подобно. Вместо това, все така прав и без да я пуска от обятията си, заоглежда голямата стая. Един поглед му бе достатъчен, за да се убеди, че това действително е нейната спалня. Върху дълга лакирана маса бяха наредени скъпи корали от Тихи океан. Край тях поставени в линия раковини ограждаха все още работещата астролабия на един испански галеон и средновековна книга с прекрасни илюстрации в ярки цветове. На масичка под прозореца бе разположен миниатюрен въздушен балон, направен от коприна и бамбукови клечици. До него лежеше бележник, изпълнен със скици на различни съоръжения от този вид.

Младият мъж сведе поглед към жената в ръцете си.

– Скиците твои ли са?

– Разбира се. Дватама с Иън работихме върху някои изменения.

Девлин изпсува под носа си.

– Само не ми казвай, че сте летели в подобно нещо.

Лейди Деламиър повдигна вежди.

– Те са напълно безопасни, ако човек е пресметнал правилно нужното количество баласт. Разбира се, ако вземеш много, ще се разбиеш. А ако пък не е достатъчно, ще...

Торнуд поклати глава.

– Не искам да слушам за това. Летене с балон – промърмори той. – Вече очаквам да ми кажеш, че възнамеряваш да скочиш от едно от тези неща с чифт копринени криле, за да видиш дали можеш да летиш.

Младата жена поклати със сериозен вид глава.

– О, не, не с криле. Съществува ново изобретение, дело на един французин. То има извит балдахин и висящи от него върви. Нарекъл го е „парашут“ и аз се опитвах да убедя Иън да...

– Не искам да чувам подобно нещо! Твоите роднини трябва да ти

намерят съпруг ако не заради друго, то поне за да ти попречат да си разбиеш главата и главите на всички наоколо в радиус три графства.

Индия настръхна.

– Разбирам. Това очевидно според тебе е причината една жена да се омъжи.

– Тя като че ли е по-добра от повечето причини, поради които се омъжват жените – отвърна мрачно Девлин.

– Е, аз, както изглежда си забравил, имах съпруг, а обноските ти ми се струват отвратителни. Остави ме веднага.

– С радост. – Младият мъж я постави на върха на купчина възглавници. – Балони с горещ въздух – промърмори ядосано той, обърна се и се запъти към вратата.

Пътят му към изхода обаче бе пресечен от появата на херцогиня Кранфорд. Тя изглеждаше по-деликатна от всякога, скрила миниатюрното си телце под тежък шал.

– Какво точно мислите, че правите вие двамката? – Затвори вратата, за да не даде възможност на любопитните слуги да надничат. – Вече е почти един през нощта.

Карлайл пхна ръце в джобовете си.

– Ами, тя се опита да...

– Той очевидно не знае първото за... – прекъсна го неговата любима.

– Замълчете, и двамата. – Херцогинята ги измери с поглед един след друг. Присви очи при вида на малкото кърваво петно отстрани на роклята на своята внучка. – Очевидно нямаш повече мозък от хванат в клетка бабун, Индия. След миг ще се погрижа за раната ти. Междувременно ще лежиш в леглото и няма да помръдваш нито едно мускулче, ясно ли е?

Младата жена отвори уста, после я затвори. Въздъхна, кимна; знаеше, че всеки опит за спор с баба ѝ в крайна сметка се оказваше безполезен.

След това дребната крехка старица се вторачи в госта.

– Колкото до вас, милорд, очаквам да ви видя в кабинета си утре в осем, при първия удар на часовника. Разбрахте ли?

– Ще се постарая да вместя тази среща в дневното си разписание – отвърна напрегнато Торн. – Казвал ли ви е някой, че сте истински Макиавели, ваше височество?

Херцогинята приглади шала си.

– Повече пъти, отколкото можете да предположите, млади човече. –

За момент погледът ѝ се фокусира някъде в далечината. – Уилям Пит ми каза веднъж, че ако се бях родила мъж, ходът на европейската история може би щеше да бъде по-различен. – Засмя се тихичко. – Колкото до Макиавели, продължавам да го препрочитам по веднъж всяка година, за да се поддържам във форма.

Девлин беше впечатлен.

– Естествено на италиански, в оригинал, нали?

Лейди Деламиър повдигна едната си изписана вежда.

– Но разбира се. Не правят ли всички така? – След това направи рязко движение. – А сега си вървете. Двете с внучката ми имаме работа.

След това лаконично нареждане тя се обърна към Индия.

Торнуд си тръгна. Чувстваше се като непохватно пиле, което господарят бе подритнал, за да не му се пречка на пътя. Докато стигне главния вход, срещна четирима изгарящи от любопитство лакеи, готвачката, която замръзна на място при вида му, и безмълвния иконом. Зад гърба си чу скърцането на плетената кошница, която издърпваха нагоре.

Девлин не беше сигурен, дали лудият беше той или всички обитатели на този дом.

Зората едва се бе пукнала над мрачните брегове на Темза, когато дванайсет мъже със сериозен вид се събраха в дома на героя от Ватерло. Дори сега, месеци след битката, херцог Уелингтън все още беше командващият генерал и новопристигналите в дневната му стая очевидно го признаваха за такъв.

Високият офицер с орлов нос започна без предисловия.

– Всички сте наясно с неустановеното положение в Европа. Дори сега мнозина желаят техният император – Уелингтън произнесе с презрение последната дума – да възвърне предишната си слава. Нашата задача, джентълмени, е да се погрижим това да не се случи. – Острият му поглед се местеше от едно лице към друго. – Сигурно си спомняте, че през нощта на петнайсети септември 1792 година френската съкровищница бе обрана. В продължение на няколко вечери бандата крадци сновяла напред-назад по покривите на къщите и когато кражбата най-после бе открита, „Гард-Мьобл Насионал“ на площад „Конкорд“ бе почти празна. От осемте хиляди диаманта не бе останал нито един. Досега са върнати едва хиляда и петстотин. Говори се, че скъпоценните камъни са откъснати по заповед на самия Наполеон. Част от тях той уредил да бъдат „открити“, за да може да ги използва законно за обществени нужди. Имаме основание да подозираме, че останалите диаманти се намират в личните ковчезета на Наполеон. На няколко пъти е виждано как те биват натоварвани в обкован с желязо сандък, който го придружаваше неотлъчно навсякъде – заедно с любимия му одеколон – изсумтя президентелно генералът. – Въпреки нашите издирвания, този сандък така и не бе намерен, нито преди, нито след Ватерло. Това представлява сериозна заплаха, тъй като Наполеон има поддръжници дори тук, в Англия. Подозираме, че диамантите са пренесени на нашите брегове, за да бъдат използвани за получаване на политическа подкрепа за освобождаването на Наполеон от Света Елена. Дори лорд Холанд спомена, че не одобрява начина, по който се отнасят към Наполеон. На всичкото отгоре напоследък се разправят врели-некипели, че английският губернатор на острова направил опит да отрови корсиканеца. Това, разбира се, е пълен абсурд, но така или иначе общественото мнение вече е разколебано. Ако тази умна кампания продължи още известно време, поддръжниците на Наполеон може би ще успеят да изтъргуват свободата му. А кои са тези хора?

Това е една тайна група, която нарича себе си „Аврора“ или „Зората“. Несъмнено те свързват освобождаването на своя генерал с изгряването на нова ера. Онези от нас, които се биха при Ватерло, знаят, че това няма да бъде зора, а суров кървавочервен залез. Тези хора обаче са умни и ловки и финансово подкрепени с диамантите може и да постигнат целта си.

Последният коментар предизвика възгласи на негодувание.

– Господа, ние не трябва да позволим да се случи подобно нещо – продължи херцогът. – И няма да позволим. Този тиранин вече погуби прекалено много хора. Скъпоценните камъни трябва да бъдат открити. Междувременно никой, който не се намира в момента в тази стая, не трябва да разбере за задачата ни, абсолютно никой. И без това вече изтървахме някои детайли. – Уелингтън се приближи до голямата маса в края на помещението и разгъна картата, върху която се виждаха три дълги стрелки. – Това са районите, където има най-голяма вероятност да бъдат пренесени диамантите. – Погледна към един от мъжете. – Торингтън, ти поемаш този район. Докладвай ми веднага, щом научиш нещо. Но за Бога, действай дискретно и не давай на никого повод да заподозре какво търсиш. В противен случай ще бъдеш затрупан със стотина фалшиви доклада за изгубените френски бижута. – Генералът се приближи до другия край на картата и продължи оживено. – Уилмот, ти отговаряш за тази област. И – изключителна дискретност, отново напомням. Деламиър? – обърна се той към притихналия човек в далечния край на масата.

Високият широкоплещест офицер застина в очакване. Уелингтън посочи към третата стрелка.

– Ти вземаш този район в Норфолк. Би трябвало да ти бъде по-лесно в близост до твоите земи. Не подценявай никоя улика, дори ако това означава да се срещаш с особено неприятни типове. Всъщност най-вероятно е именно такива да имат някакви новини за проклетите скъпоценни камъни.

Иън Деламиър кимна. Сънливостта бе изчезнала от погледа му.

Херцогът сгъна картата и удари силно по масата с нея.

– Сега всичко зависи от нас, господа. Трябва да открием тези диаманти или ще се изправим пред нов хаос и кръвопролития. Моля се да ги избегнем. Уведомявайте ме за напредъка в издирванията си.

Генералът се обърна към прозореца, с гръб към стаята, докато посетителите започнаха да излизат безшумно един след друг. Той не се обърна дори след като остана сам; очите му бяха приковани в улицата.

Тогава една врата на отсрещната стена се отвори. Влезе мъж със сив шинел и с вдигната качулка. Той не каза нищо, но леките му стъпки накараха Уелингтън да се обърне. И да присвие очи.

– Кой, по дяволите, сте вие? Какво пра... – Внезапно устните му се разтегнаха, готови да се усмихнат. – Трябваше да се досетя. Но тази качулка е ужасна, Торн. – Отстъпи крачка назад. – Това си ти, нали?

При тези думи посетителят свали качулката и съблече шинела. Лицето му бе ъгловато и бронзово, изпълнено с изключителна сила. То би могло да се превърне в образец за класическо съвършенство, ако не беше белегът на горната челюст и напрегнатите линии на челото.

– Значи си ти, Торн – поклати глава херцогът. – Приятно ти е да рискуваш, нали?

– Разбира се – отвърна човекът с пронизителните сребристи очи и махна черната превръзка, която бе скривала голяма част от лицето му. – Няма да успее да свърша кой знае какво, ако ме виждат често в дома ти.

Уелингтън се засмя мрачно.

– Напълно вярно. Паметта ти, струва ми се, си е отишла.

Наля чаша портвайн и я предложи на госта. Погледите им се срещнаха – те бяха мрачни.

– Какви новини те водят насам?

Девлин Карлайл се намръщи и надигна прекрасната кристална чаша.

– Из доковете се говори за някакви изумителни скъпоценности, които скоро щели да влязат в Англия през Темза. И не какви да е скъпоценности, ваше височество. Те, разбира се, никога няма да бъдат пуснати на публичен търг. Продажбата им ще се извърши тайно и само избрани мъже ще бъдат поканени да наддават.

Генералът се намръщи.

– Искаш да кажеш само онези, които няма да задават въпроси, така ли?

– Точно така.

– Проклетата работа! Това със сигурност са изгубените френски диаманти! – Уелингтън закричи из стаята. – Но къде, Торн? И кога?

– Не мога да кажа. Който и да стои зад това, той определено знае да си държи устата добре затворена. Всеки товар обаче, който влиза или излиза от Лондон през Темза е в моя район и следователно няма как да не чуя за него рано или късно. Поставил си хора на другите вероятни участъци, нали?

Херцогът кимна.

– Това означава ли, че не ти се вярва да влязат през Норфолк или остров Уайт?

– Би било по-трудно да ги придвижват тайно по суша, но не и невъзможно. Интуицията обаче ми казва, че ще дойдат по вода. Спомни си, тази група, наречена „Аврора“, също е притисната от времето. Хората са непостоянни. Ако ги накарат да чакат прекалено дълго, каузата им вече няма да бъде на мода.

– Ако този побъркан събере достатъчно пари, за да въоръжи нова армия, във Франция ще настане пълен хаос. И тогава нищо чудно скоро да се изправим пред нов Ватерло.

Лицето на Торн придоби сурово изражение. Младият мъж привърши портвайна си и постави с рязко движение чашата върху масата.

– Не и ако зависи от мен. Веднъж вече умрях и не възнамерявам да умирам втори път. Собствените ми проблеми ме чакат да се погрижа за тях. Карлайл Хол е напълно изоставен, а... – Преглътна думите си. – Знам колко важно е това за Англия, но не ми се нрави особено перспективата да видя как наследственият ми дом в Норфолк се разпада в очакване на моето благоволение.

– Още две седмици, Торнуд, само за толкова те моля. – Уелингтън погледна своя посетител. – Трябва да се връщам на континента, а след това може да стане прекалено късно за всичките ни умни планове.

– Добре тогава. Две седмици за да успеем или да се провалим. – Графът вдигна чашата си. – Да пием за нашия успех и за объркването на неприятелите ни.

Кристалните съдове издрънчаха и двамата мъже ги пресушиха на един дъх. В този миг погледите им бяха станали сурови; в тях се четеше споменът за барут, кръв и кал, в която шляпаха краката на сто хиляди човека.

Девлин се изкашля пръв.

– Мога ли да изкажа поздравленията си за впечатляващата ви поява на неотдавнашния бал у лейди Джързи?

Генералът повдигна смръщено вежди.

– Какво знаете по този въпрос?

Торн се поклонил ниско, жест, изпълнен с лек намек за подигравка на собствената си особа.

– Не си ли спомняте грубоватата възрастна матрона, седнала до вас в края на вечерта? Говорехте за ферми за развъждане на птици в Съсекс, струва ми се, и за трудностите, свързани със снабдяването на войската с продоволствие при придвижване от място на място.

– Мили Боже, човече, да не искаш да кажеш, че си бил ти?

– А кой друг? Беше страшно забавно. Дори Иън Деламиър не ме позна. – Девлин се ухили широко. – Мисля, че и воалът помогна.

– Започвате да прекалявате, Торн. Ами ако ви бяха разкрили? – Уелингтън поклати глава. – Щяхте да провалите цялата ни работа.

– Да, но не бях разкрит. А тази вечер научих много полезни клюки. Сега вече знам кой търси изключителни скъпоценности... и кой питае повече от топли чувства към французите.

– Открихте всичко това само за една нощ? Ще ми се да знам нещо повече за вашите методи.

– Няма нищо по-просто. Просто слушах, ваше височество. Смайващ е фактът колко много са готови да споделят хората с една стара жена, която мислят за полуглуха и порядъчно склерозирала.

– И все така отказвате да ми кажете къде сте отседнали сега, след като Херингтън се премести у вас.

Погледът на младия мъж потъмня.

– Не бихте искали да разберете, ваше височество. Нека просто приемем, че аз не... не съм това, което изглеждам.

Генералът подсмъркна полувъзхитено, полунедоволно.

– Вие винаги сте следвали вашия собствен път по вашия начин. И, доколкото си спомням, по този начин имахте най-добри резултати в Испания. Също така сте дяволски добър в дегизирането.

Усмивката на Карлайл се изпари.

– Нямах друг избор.

Взря се в прашния шинел, потънал в спомени за нерадостното си детство, за майка си, която не го обичаше и за неумолимия си баща. От малък се бе научил да крие чувствата и истинските си надежди от света. С годините играта бе станала негова втора природа, докато наблюдаваше как неразумният му баща-разсипник оставя имението да се разпада. Цялата финансова стабилност на семейството се осигуряваше от Торн и неговото планиране, макар другите да нямаха представа за това. В продължение на години бе играл своята роля, като се представяше за мързелив и безгрижен младеж, завладян от всички модерни пороци. И винаги бе имал успех в този маскарад.

До деня, в който срещна една жена със златисточервеникави коси и пронизателни очи. Само за минути Индия Деламиър бе успяла да види през привидното му отегчение.

– Ами лейди Деламиър? Тя понесе зле новината за вашата смърт, страхувам се. Но няма смисъл да се виждате с нея преди края на нашата

задача, Торн. В противен случай тя скоро ще разпознае Херингтън от истинския Торнуд. – Уелингтън присви очи. – Разбирате това, нали?

Девлин повдигна рамене.

– Лейди Деламиър скоро ще ме преболедува. Разполага с безкрайни ресурси, като се има предвид тълпата от нейни обожатели.

– Тя ще се омъжва, знаете ли?

Херцогът изговаряше думите небрежно, но погледът му не изпускаше лицето на неговия офицер.

Торнуд стисна ръце.

– Лонгборо?

– Така казват всички. На мен обаче тя не ми прилича на влюбена жена.

– Какво значение има любовта тук? Това е сродяване между два знатни рода – отвърна хладно младият мъж. – Да, това в крайна сметка е едно от нещата, които ние, англичаните, правим най-добре. – Повдигна рамене. – Желая всичко най-добро и на двамата им. Той е един користен опортюнист, а тя се е поразглезила от всички онези мъже, които танцуват по свирката ѝ. Сигурно ще си подхождат прекрасно – изръмжа графът.

Уелингтън понечи да каже нещо, но посетителят му посегна към шинела си.

– Трябва да тръгвам. Моята малка банда ще изгуби търпение.

– Дръжте ме в течение. Бъдете предпазлив, но не и бавен, Торнуд. Не ни остава много време. Две седмици.

– За две седмици са рухвали цели царства и са се печелели състояния – отвърна Девлин.

„И сърца са се разбивали безвъзвратно“ – помисли с горчивина той, докато се промъкваше през тесния коридор, който го изведе навън.

* * *

Когато на следващата сутрин Торн се появи на главния вход на дома на херцогиня Кранфорд, той не се изненада, че в погледа на невъзмутимия иконом не откри и намек на това, че го е разпознал.

– Желаете да се видите с нейно височество херцогинята ли? За кого да предам?

– Торнуд – отвърна лаконично младият мъж.

– Закъснявате, милорд – беше леденият отговор.

„Закъснявам ли? Нима целият свят знае дневното ми разписание“ – помисли раздразнено Дев.

– Ако минете отсам, ще отида да проверя дали херцогинята е тук за посетители. Прекалено късно е за нормални визити, разбира се.

Това му бе дяволски ясно и на него самия. След бурните снощни събития той така и не бе успял да заспи. После, още с пукването на зората, бе отскочил у Уелингтънови. В резултат на всичко това не беше в настроение да търпи киселата физиономия на Бийч. Карлайл обаче преглътна напирания в гърлото му отговор и последва иконома към залетия от слънцето салон. Оглеждаше с възхищение екзотичните растения и прекрасните орхидеи, които бяха едно от главните хобита на херцогиня Кранфорд, когато чу стъпки зад гърба си.

– Херцогинята не е разположена. Не е у дома за посетители – заяви ледено Бийч.

– Но тя...

Не довърши мисълта си. Естествено нямаше никакъв смисъл да спори с прислугата. Прекалено добре беше възпитан, за да направи такова нещо.

Какви игрички играеше старата свадливка? Когато излезе обратно на улицата, Девлин си даде дума, че непременно ще открие замислите ѝ.

– Това не ми харесва, Индия. Изобщо не ми харесва.

Херцогиня Кранфорд, с кокетно поставено върху главата дантелено боне, което подчертаваше крехките черти на лицето ѝ, се взираше в отдалечаващия се силует на граф Торнуд.

– Казах му да бъде тук в осем часа и той дойде. – Замислено погледна отново към улицата, която вече беше пълна с народ през това необичайно топло септемврийско утро. – Ще му бъде обаче от полза да се научи да бъде малко по-смирен, особено след като все още не съм получила никакви отговори от теб, момиче. Снощи се отгърва, защото заспиваше права от умора. – Впери в своята внучка проникателните си сини очи, които бяха паникьосвали не един английски държавник. – Този път няма да имаш такъв късмет.

Индия се усмихна топло на малкото динамо с вида на своята баба пред себе си.

– Просто исках да се прибера у дома, бабо. О, лорд Торнуд беше приемливо мил, а децата бяха наистина чудесни, но нищо не може да се сравни с това да си бъда вкъщи с теб.

Херцогинята присви очи.

– Случило ли се е нещо, за което трябва да знам, момиче? Ако е така, ще стисна този човек за шията и ще го домъкна тук, за да се погрижа да...

– Не, нищо, бабо – побърза да каже младата жена.

Тя също бе прекарала безсънна нощ, измъчвана от спомена за ласките на Девлин и от разтърсващите емоции, които очевидно я обземаха всеки път, когато беше край него. Не, най-добре за нея бе да няма повече вземане-даване с Девлин Карлайл. Трябваше само да уреди развода им. В крайна сметка той ѝ бе дал да разбере съвсем ясно какви бяха чувствата му към нея.

Индия обаче все още не бе готова да сподели това не само с херцогинята, ами дори и с любимия си брат Иън. Първо имаше нужда от време, за да зарасне раната ѝ.

И за да се научи как да забрави, ако такова нещо изобщо бе възможно.

– Изглеждаш ми прекалено хрисима, момиче. – Лейди Кранфорд се взираше разбиращо във внучка си, която бе започнала да бяга, преди да

се е научила да ходи както трябва. Именно херцогинята бе вдигнала първата кукла на Индия, след като тя я бе хвърлила ядосано, задето не й отговаряше. По-късно пак херцогинята бе бърсала сълзите на момиченцето след първото му падане от високия дъб в имението на Девънамови в Норфолк. Тази внезапна кротост не беше характерна за внучката й. – Е, няма ли да чуя някакво обяснение?

– Наистина, бабо, този път не улучи. – Младата жена погледна лейди Кранфорд и махна безгрижно. – Каквото и да е имало помежду ни, то е останало в миналото. Не е било нищо повече от глупаво увлечение, сега вече си давам сметка. Лорд Торнуд не изпитва абсолютно никакъв интерес към мен. В известен смисъл се радвам, че той се завърна, защото така разбрах колко съм грешала. А сега единствената ми грижа е как да наваксам изгубеното време. – Присви замислено очи. Взря се във върховете на яркожълтите си атлазени пантофки. – Мисля да започна с посещение на сбирката на Обществото за летене с балон този следобед. Двама френски представители ще ни запознаят с начина, по който най-добре кошът може да се закрепил за въжетата.

Херцогинята промърмори нещо неразбираемо.

– А утре – продължи внучката й, – ще отида на вечерните празненства във Воксхол.

– И дума да не става – заяви твърдо лейди Кранфорд. – Там си дават среща всички главорези, нехранимайковци и крадци в Лондон. Това не е място за една уважавана дама и аз няма да ти позволя да отидеш там.

Този довод очевидно не смути ни най-малко младата жена.

– Така ли? Колко интересно, бабо. Струва ми се, че наистина ще се забавлявам много.

– Май не ме слушаш, Индия. След като майка ти и баща ти са отново на другия край на света на поредното си увеселително пътуване, за тебе отговарям аз. А аз възнамерявам да се погрижа на всяка цена за твоята безопасност. Това, момичето ми, означава, че няма да има никакво посещение във Воксхол.

Индия присви устни и постави ръце на снежнобялата бродерия на широкия колан, който отбелязваше високата талия на утринната й рокля.

– Не е нужно да бъдеш старомодна, бабо. Естествено ще взема Иън с мен. Не може да не се съгласиш, че той е повече от подходящ за мой придружител.

Херцогинята очевидно все още не беше напълно убедена, но

предпочиташе да види внучка си в компанията на нейния брат. Знаеше прекрасно, че ако ѝ забрани да отиде там, вироглавото момиче щеше да се измъкне и пак да направи своето при първа възможност.

Старицата въздъхна.

– Добре тогава. Можеш да отидеш с брат си, в това няма нищо необикновено.

– Ще го помоля още днес – скочи на крака Индия.

– Нищо подобно, моето момиче. Връщаш се в леглото си.

– Но, бабо...

– Достатъчно! Лекарят каза, че имаш нужда от още няколко дни почивка.

– В такъв случай той е кисел стар глупак. Аз съм съвсем добре!

– В леглото! Веднага!

– О, добре тогава. Но само, докато отида във Воксхол.

– Само ако тази рана зарасне както трябва. Колкото и да си силна и здрава, не трябва непрекъснато да я разкъсваш. – Херцогинята се намръщи. – Не мога да си представя на каква дейност си се отдала снощи, та да падне превръзката.

Младата жена погледна встрани, за да скрие избилата по бузите си червенина. Луна също се изправи и близна ръката ѝ.

– Нищо особено важно, уверявам те. – Думите ѝ прозвучаха приглушено, тъй като се бе навела да поглади козината на вълчицата. – Беше просто един... експеримент.

Баба ѝ присви очи.

– И твоят експеримент доведе ли до очаквания резултат?

– Страхувам се, че доведе – отвърна тихо Индия. – Затова пък сега вече знам какво да очаквам. А така ще имам възможност за в бъдеще да внимавам и да не позволя това да се случи отново.

* * *

Срещата на отбраните членове на Обществото за летене с балон бе отложена с един ден заради пристъп от подагра на основателя му. На следващата сутрин Индия, отегчена и неспособна да си намери място, се връщаше от четвъртото си тайно посещение в библиотеката на херцогинята, когато чу ударите на големия меден чук по главната входна врата. Някакъв инстинкт я накара да се мушне в дневната, докато Бийч се запъти към входа.

Отвън чакаше Девлин Карлайл.

– С какво мога да ви помогна? – попита икономът.

– Граф Торнуд желае да се види с нейно височество, херцогиня Кранфорд – последва отсеченият отговор. – Надявам се, че се е оправила от своето... неразположение.

– Ако влезете, ще отида да проверя дали нейно височество приема.

Младата жена знаеше, че не трябва да го прави. Това бе престъпно, невъзпитано и крайно осъдително.

И въпреки това го направи.

Щом домоуправителят поведе новодошлия нагоре по стълбите, където щеше да го приеме баба й, тя се отправи към килера, който водеше към високата сводеста оранжерия. В единия ъгъл, зад саксията с великолепен розов храст, гипсът бе паднал. Ако доближеше ухото си до това място, можеше да чуе всяка дума между Торн и неговата домакиня, които се намираха в съседната стая.

Точно това и стори.

* * *

– Няма смисъл да ме гледаш така унило, момче. Тъй като не получих истински отговори от моята внучка, възнамерявам да ги получа от теб. – Лейди Кранфорд погледна смръщено към саксията с папрати и отрязва десетина клонки. – Давай, слушам те.

Торн се облегна на стъклената стена и изгледа спокойно възрастната жена.

– Отговори ли? За какви отговори става дума?

– Млади нахалници такива! Като че ли не знаеш прекрасно. Отговори за това, какво стана помежду ви през последните три дни, разбира се! И вероятно и преди това, макар да нямам представа кога, тъй като Индия пристигна съвсем наскоро в Лондон.

Девлин взе някаква невидима прашинка от прекрасно ушитата си куртка в кралско син цвят.

– Струва ми се, че е най-добре да попитате за това внучката си.

– Питам я вече, дявол да го вземе, но тя не ми каза нищо. Точно за това сега питам теб.

Младият мъж повдигна рамене.

– Между нас няма нищо. След Ватерло аз изгубих паметта си. Дали някога ще си спомня, е въпрос, на който изглежда не е способно да отговори нито едно от медицинските величия.

Херцогинята вдигна поглед от кошницата с тор до сандъчето с цъфнали ягоди.

– Това трябва да е дяволски неприятно.

Торн се усмихна неохотно на соления език на своята домакиня.

– Точно така мисля и аз, ваше височество.

– Но все още не си отговорил на въпроса ми. Какво стана помежду ви, докато Индия беше на „Белгрейв Скуеър“? Това момиче вече не може да си намери място, като шило в торба е. И не ми разправяй, че е заради раната, защото я познавам добре. Тя е възмутително здрава. Винаги е била здрава.

– Може би – започна предпазливо Девлин, – това има някаква връзка с нещо, което ми каза вашата внучка. Изглежда двамата сме станали доста... близки в Брюксел.

– Близки ли? Какво означава това? Бил ли си влюбен в нея?

– По всичко изглежда. За нещастие аз самият не си спомням, така че не мога нито да го потвърдя, нито да го отрека. Няма какво повече да добавя, ваше височество. На всички останали въпроси трябва да отговори вашата внучка. – Едно мускулче на челюстите му трепна. – Разбира се, каквато и връзка да сме имали преди, сега трябва да ѝ се сложи край.

– Нима? – Лейди Кранфорд остави градинарската си лопатка и погледна госта си. – И защо трябва да се направи това?

– Струва ми се, че е очевидно. Аз не съм вече същия човек, когото е познавала. Мисля, че всяка по-нататъшна асоциация само ще ѝ причинява мъка.

– И вероятно, защото точно сега си ангажиран с друга работа, нали? Младият мъж вдигна рязко глава.

– Какво?

– Скъпо момче, на главата си имам две абсолютно здрави очи. Баща ти, макар да беше негодник, често изпълняваше дипломатически мисии за короната и аз имам своите причини да подозирам, че ти си въввлечен в същата работа.

– Кой ви каза...

– Първо, вчера те видях да разговаряш доста задълбочено със секретаря на Уелингтън пред Кралската академия. Освен това, същият този изключително официален секретар на херцога тази седмица вече три пъти се е отбивал в дома ти.

– Накарала сте да следят къщата ми?

– Разбира се. – Възрастната жена не се смути ни най-малко. – В крайна сметка Индия е единствената ми внучка. А сега вече ще ми кажеш ли какво точно става?

Торн настръхна.

– Въпросите ви са нежелателни, ваше височество. Бих могъл да ги

нарека дори опасни.

Очите на лейди Кранфорд светнаха.

– Наистина ли? Това заплаха ли е, арогантни ми младежо?

– Не съвсем. – Девлин прокара предпазливо пръст по листенцата на едно ягодово цветче. – По-скоро съвет да бъдете по-внимателна.

– Глупости – възпротиви се херцогинята. – Живяла съм вече прекалено много години, за да започна тепърва да ставам предпазлива. Освен това няма да допусна нещо да тревожи семейството ми. Разбра ли ме?

– Разбирам прекрасно, ваше височество. Но може ли да ви дам в допълнение един съвет? Има неща, които вие не можете да разберете – задължения и отговорност, които нямам право да обсъждам. Няма да добавям нищо повече. Но вярвам, че ще прозрете дълбокия смисъл в моите думи и ще се погрижите останалите членове на вашия дом да се държат в съответствие с тях.

Лицето на възрастната жена бавно се разтегна в усмивка.

– Дълг и отговорност, а? Съвсем не съм очаквала да чуя такива слова от един Карлайл. Баща ти естествено беше пълен глупак до навършване на четирийсетгодишна възраст. Едва тогава най-после започна да проявява известен здрав разум. За нещастие се ожени за особа, очевидно твърдо решена да пропилее цялото му състояние още през първата година от брачния им живот.

Раменете на Торн се стегнаха, а после устните му неохотно се разтегнаха в усмивка.

– Тя почти успя да го направи – рече криво той. – Сред другите й проекти беше и строежът на менажерия. Поръча да докарат двеста пауна и пет тона мрамор от Италия, за да построи дворец в гръцки стил с изглед към реката. – Поклати глава. – Въпреки това единственото, което си спомням, са конюшни без коне и салони без картини.

„И дом без смях“ – довърши наум той.

Проницателните стари очи не го изпусаха.

– А ти по-различен ли ще бъдеш?

– Можете да бъдете сигурна в това – отвърна мрачно младият мъж.

След миг херцогинята кимна.

– Много добре. В такъв случай бих ти дала един съвет. Внучката ми ще ходи да гледа фойерверките във Воксхол в компанията на брат си. Ще бъде с костюм на овчарка, с маска от син атлас. Това е дяволско място. Ако се озове в опасност, тя сигурно ще се зарадва от още една приятелска ръка, която да ѝ бъде в помощ.

Торнуд повдигна вежди.

- Да не би да влизате в ролята на сватовница, ваше височество?
- Лицето на лейди Кранфорд бе непроницаемо.
- Оставям на теб да решиш, скъпо момче.

* * *

След като баба й и Торнуд излязоха от голямата сводеста оранжерея, Индия изпъзля от скривалището си. В този момент по лицето й повя хладен ветрец. Тъй като прозорците и вратите на помещението винаги се затваряха грижливо, за да не пострадат любимите орхидеи на херцогинята, студеният полъх изненада младата жена.

Намръщена, тя тръгна по един дълъг стъклен коридор, който водеше към задната част на къщата; там най-после откри източника на течението. Два от задните прозорци, обикновено внимателно заключвани, бяха зейнали. Щом се приближи до тях, надникна навън, към комините. В този момент й се стори, че нещо помръдна надолу по покрива, в сянката на един комин.

Индия замръзна и заоглежда по-внимателно повърхността на покривите; движението обаче не се повтори. Най-сетне успя да убеди себе си, че всичко е било плод единствено на въображението й. Но когато се обърна, за да се върне, забеляза върху пода безупречен отпечатък от обувка с пясък по краищата. Същият пясък се бе посипал и на други места, в това число и върху парапета на прозореца.

Мускулите на ръцете й се стегнаха. Значи не беше достатъчно, че Торнуд бе измъкнал плановете й от херцогинята! Нима беше изпратил също така и човек да я шпионира в дома на баба й?

Крехкото стъбълце на виолетката в дланта й се счупи под неволния натиск на напрегнатите й пръсти. Нямахше да позволи да бъде следена от Девлин Карлайл. Нямахше да позволи да се бърка в живота й. Не и след като й бе дал да разбере пределно ясно какви бяха чувствата му към нея.

Погледът й потъмня, придоби дяволито изражение. Торн очакваше да я види във Воксхол, облечена като овчарка, нали така? Е, тя пък щеше да се погрижи да му осигури една-две изненадки.

* * *

Трескавата дейност през следващите няколко часа накара Индия да забрави за отпечатъка и за отворения прозорец. Костюмът й за празненството все още не беше завършен и шивачката бързаше да пришие златен ширит към ниското деколте и прозрачните издути ръкави.

Прекрасната рокля бе от най-фина коприна и щеше да предизвика истински скандал, ако се облечеше без нищо друго.

Тази тънка материя била последният вик на модата, уверяваше я модистката, а никой не можеше да измисли по-стилна дреха с по-голям вкус от властната Мадам Гре.

Докато се оглеждаше пред голямото огледало, Индия внезапно помисли какво би казал Дев, ако я видеше в тази рокля с вдигната коса, която се спуска като водопад от къдрици, и лице, предизвикателно прикрито с червена атлазена маска. Той, разбира се, очакваше тя да бъде със синя маска и да бъде облечена като овчарка.

За този костюм вече не можеше да става и дума. Индия нямаше намерение да улесни намесата на Торн. Не, тя щеше да бъде Нефертити, властната царица на Египет. Усмихна се, загледана в прозрачната рокля в бяло и златно, която обгръщаше безупречно стройното ѝ тяло. Екзотичният вид се подсилваше от едното голо рамо.

Шивачката се отпусна върху стола с въздишка.

– Мадмоазел е прекрасна. Тази вечер в краката ви ще паднат много мъже. Наистина това колие е бляскава идея.

Младата жена прокара пръст по пищния чоукър с мъниста лапис и златни амулети с египетски йероглифи на тях. Колието ѝ бе подарено от един жесток бедуински принц, който се бе надявал да я направи седемнайсетата си съпруга. Това предложение не се стори особено забавно на баща ѝ, херцога, тъй като по това време Индия бе едва на дванайсет години. В интерес на дипломатията обаче бяха разменени подаръци и коне. Това бе сложило за известно време край на разприте и през същата нощ бяха напуснали лагера на бедуините като големи приятели.

Лейди Деламиър докосна тежките мъниста лапис, като се усмихваше замислено. Принцът ѝ бе казал, че тя ще стане жена над жените и никой мъж няма да може да ѝ устои. Запита се дали думите му бяха верни. И ако бяха верни дали желаше да плени Девлин, или с тези приготовления просто искаше да му плати за мъката, която ѝ бе причинил.

Нито един от тези въпроси не допринесе за спокойствието ѝ.

Раздразнено пристегна корсажа на роклята, която имаше смущаващото свойство непрестанно да се смъква по-ниско, отколкото ѝ харесваше. Прекрасно бе да си модерна, но тя бе привикнала към семплия провинциален живот и разходките в старите ризи на брат си. Фактът, че гърдите ѝ бяха разголени до такава степен, я караше да се чувства неудобно.

– Наистина сте олицетворение на съвършенство, миледи – увери я

модистката. – Ще подлудите от възхищение господата.

Индия обаче желаше да подлуди само един от тях. Сега обаче нямаше да мисли за това.

Върна роклята на шивачката, за да направи последните промени. В този момент на вратата се почука. Сега, след като вторникът бе минал, Бийч говореше отново. Младата жена се усмихна на невъзмутимия слуга, който работеше в тази къща от години и надзираваше живота на поколения Деламиър с желязна ръка.

– Страхувам се, че лорд Торнуд смята всички ни за побъркани – рече тя. – Странно, никога не бях мислила за нас, че сме ексцентрични.

Икономът погледна неодобрително.

– Страхувам се, че графът едва ли е в състояние да прави преценки за членовете на вашето семейство, миледи.

Индия залепи пъргаво целувка върху слабата буза на домоуправителя. Той се изчерви леко и после се изкашля.

– Извинявам се, че ви притеснявам, миледи, но три деца долу искат да говорят с вас. Както разбрах били повереници на Торнуд.

Младата жена се засмя от сърце.

– Тук, и тримата? Какви калпазани. Но са постъпили чудесно. Разбира се, че ще ги приема. Бийч, би ли бил така добър да помолиш мисис Харисън да донесе от ореховата си торта? Ще свърши прекрасна работа, тъй като те изглежда са гладни непрекъснато.

Икономът кимна. Днес това нямаше да бъде проблем, тъй като готвачката също бе възобновила нормалния си ритъм на работа. Тогава старият слуга се изкашля.

– Да, Бийч? – попита младата жена.

– Страхувам се, че има един проблем, миледи. Сигурно си спомняте, че днес е сряда.

– Гръм и мълнии! – възкликна спокойно Индия със съзнанието, че езикът ѝ нямаше да изненада домоуправителя. – Това значи, че в кухнята няма да се пали огън в памет на кончината на сестрата на готвачката.

– Точно така.

Очите на лейди Деламиър проблеснаха; така ставаше всеки път, когато се налагаше да прибягне до съобразителността си.

– Тогава ще трябва да запалим старата готварска печка в оранжерията и аз лично ще направя чай.

Старият слуга очевидно бе скандализиран.

– Но, миледи, това не е прието.

– Глупости, Бийч, никога не съм си падала по церемониите. Моля

те, погрижи се да я пренесат в далечното крило.

– Добре. Но аз ще остана до вас, за да бъда сигурен, че няма да подпалите цялата къща.

– Ужасен тиранин си, знаеш ли това, Бийч?

В отговор домоуправителят само подсмъркна.

– Впрочем, забеляза ли, че два от прозорците в оранжерията са отворени? Някой работил ли е в килера тази сутрин?

– Аз поне не знам. Ще попитам лакеите, миледи. Ще разбере скоро, ако някой от тях не си върши както трябва задълженията.

– Сигурна съм, че никой не е направил умишлено това – побърза да каже Индия. В тези времена човек трудно си намираше работа. Последното ѝ желание бе някой от прислугата да бъде уволнен; точно това щеше да направи Бийч, ако откриеше пропуски в работата на домашните прислужници. – Може би баба е искала да подиша чист въздух и е забравила да затвори прозорците. Ще я попитам. Ти не се грижи за това, Бийч.

След като верният иконом излезе, младата жена забеляза нещо да се белее под единия край на шкафа. Наведе се и видя къс хартия, затиснато под единия му крак.

Цялото ѝ тяло настръхна, когато прочете написаното:

СТОЙ ДАЛЕЧИ ОТ ВОКСХОЛ
ИЛ' ШЪ СЪЖАЛЯВАШ

Предател в собствения ѝ дом? Или някой се бе промъкнал през отворените прозорци на оранжерията?

Лейди Деламиър пъкна бележката в чекмеджето и се намръщи.

Едно поне бе сигурно – щеше да отиде във Воксхол. И щеше да се забавлява прекрасно!

Три нетърпеливи личица я очакваха в жълтия салон. Андрю оглеждаше едно прекрасно копие на испански галеон. В това време Мариан се взираше в съвършения корал, донесен от бащата на Индия. Алексис бе седнала в големия фотьойл до прозореца и махаше щастливо крака, докато разглеждаше красивите гравюри по стените. Както обикновено, в едната ръка стискаше старата си кукла.

Веднага щом младата жена се появи, момиченцето скочи възбудено на крака.

– Тя е тук. Казах ти, че ще ни приеме, Андрю!

– Разбира се, че ще ви приема – отвърна лейди Деламиър и се наведе към детето, което я прегърна топло с не особено чистите си ръце.

Индия вдигна със смях Алексис и я постави в скута си, след като се настани на елегантното канапене с позлатени дървени части. Момиченцето се намръщи при вида на дърворезбованите в египетски стил крачета на дивана във формата на грифони.

– Значи мебелите не ти харесват, така ли? Уверявам те, това сега е последната мода във Франция.

– Така ли? – попита детето, неубедено. – Животните ме гледат така свирепо, че стомахът ми започва да се свива.

– Глупости – намеси се рязко брат й. – Алексис, постъпваш крайно невъзпитано, като критикуваш мебелите на лейди Девънам.

– Не исках да изглежда така – промълви момиченцето и устните му затрепериха. Плъзна ръка в дланта на своята приятелка. – Просто ме изненадаха малко. Предполагам обаче, че след време човек свиква с тях. Както с красивия ти вълк. Луна се наричаше, нали?

Чул името си, звярът се приближи с вирнати уши.

– Да, това е моята красива Луна. Тя изглежда не се чувства добре тук, но не можех да понеса да я оставя в Норфолк.

Андрю се намести предпазливо на дългия диван, покрит с леопардова кожа. До него лежаха две богато орнаментирани възглавници във формата на грифони; заразглежда ги с изписано по лицето съмнение.

– Явно всички от твоето семейство са големи колекционери. Колко сте щастливи, че сте пътували на толкова много места.

– И аз мисля така. С братята ми вечно пътувахме ту тук, ту там, за да помагаме на баща ни да търси едно или друго съкровище. Баща ни

винаги научаваше пръв, ако някой храм бъдеше занемарен. Ако колекцията стари книги на някой манастир трябваше да бъде разпродадена, той неизменно успяваше да се появи пръв на сцената. Да, животът ни е доста интересен.

Алексис се намръщи.

– Но на теб не ти харесваше.

Смайващо, но детето имаше право. Индия поглади гладката козина на Луна, размишлявайки върху свободния живот, който бе водила със своето семейство. Но винаги бе имала усещането, че нещо ѝ липсва. А сега, когато се бе върнала и бе ограничена от строгите правила на лондонското общество, се чувстваше не в свои води; струваше ѝ се, че другите само чакаха следващия пример за ексцентричността на семейство Деламиър.

– Не съвсем точно, дяволче. – Младата жена разроши косите на момиченцето и реши да смени темата, тъй като събеседничката ѝ бе необикновено проникателна за възрастта си. Погледна към дървената кукла, която Алексис стискаше под мишница. – Все още не си ми казала името на твоята приятелка.

– Колко невъзпитано от моя страна. Това е Жозефин, императрица на Франция – заяви тържествено тя. – Жозефин, поклони се на лейди Деламиър. Ти изгуби войната и затова трябва да бъдеш смирена, когато се представяш.

Докато говореше, Алексис приведе куклата в нисък поклон.

Индия се опита да прикрие усмивката си. За пореден път я поразих странната смесица от жизнерадост и зрелост, които излъчваха тези три деца. Това несъмнено бе следствие от факта, че още съвсем малки бяха изгубили родителите си и след това бяха преживели суматохата през първите седмици след Ватерло.

– Много елегантно го направихте, Ваше Величество. Бихте ли желали да прием заедно чай в оранжерията?

Очите на Алексис се разшириха.

– Жозефин със сигурност би желала. А ако е позволено, и ние с брат ми и сестра ми бихме се присъединили.

Андрю погледна несигурно към своята домакиня.

– Не бихме искали да ви притесняваме. Просто не сме ви виждали откакто си тръгнахте.

– Защо си отиде? – попита сестра му. – Дори не дойде да кажеш „довиждане“. Графът се ядоса много.

– Беше време да си вървя – усмихна се младата жена и отново

разроши дългите златни коси на момиченцето. – А посещението ви изобщо не ме притеснява, уверявам ви. Тази сутрин се чувствах страшно унила и съм щастлива, че сега си имам компания. Хайде, идвайте и тримата. Преди да прием чай, ще огледаме дръвчетата на моята баба. А когато и тя се качи горе, непременно ѝ кажете колко сте възхитени от нейните орхидеи. Ще спечелите благоволенieto ѝ завинаги, помнете ми думата.

Тримата кимнаха заговорнически.

Картината, която се оформи десетина минути по-късно в оранжерията, бе способна да накара всяка лондонска матрона да зяпне. Трите деца се бяха разположили до своята гостенка върху рядък стар персийски килим, който Бийч бе разстлал между редиците рози и цъфнали портокалови дръвчета. На безопасно разстояние едно чайниче къкреше доволно върху чугунен мангал. Тъй като наоколо не се виждаше никаква светска матрона, четиримата си прекарваха чудесно.

– Вдовицата Марчмънт дойде отново. – Мариан се намръщи и деликатно пхна в устата си последната трошичка орехова торта. – Не прави нищо друго, освен да гледа като теле графа.

– И на мен тя не ми харесва – намеси се сестра ѝ. – Отнася се към нас така, сякаш сме диви зверове, чието място е зад решетките в някоя менажерия.

Индия забеляза, че този път Андрю не я смъмри, както правеше обикновено.

– Андрю? Много си замислен.

Момчето се поколеба за момент. Беше изял три парчета баница с кайма и четири резена орехова торта и очевидно едва сега започваше да се понасища. Младата жена реши да поговори с Торн за храненето на неговите повереници. Подозираше, че неговата готвачка купуваше от най-скъпото месо и правеше така, че всичкото да отиде за прислугата, докато децата почти гладуваха. Освен това щеше да каже на мисис Харисън да направи някои по-хранителни блюда, които в същото време да доставят удоволствие на малките ѝ гости.

Момчето се изкашля.

– Тя май няма да остави на мира графа със своите посещения. А в наше присъствие като че ли настръхва.

Тъй като Андрю не си падаше по критиките, само тези две изречения казваха много.

Алексис изсумтя презрително.

– Мислеше по-различно, когато тя нареди на Чилтън да убие твоята

мишка. Тогава каза, че искаш да изгори в ада и рече да не е посямля да вдига ръка срещу твоето животинче.

– Е, страшно се ядосах. Не мога да си обясня защо тя си мисли, че има право да се меси в нашите работи. – Набърчи притеснено чело. – Разбира се, напълно е възможно в скоро време тя да има всички права, ако кампанията ѝ се увенчае с успех.

Трите деца замълчаха мрачно.

– Да не искаш да кажеш, че лейди Марчмънт е завъртяла главата на вашия настойник?

– Така изглежда – отвърна печално момчето. – А тя, струва ми се, е много опитна светска жена. Графът често потъва в мълчание. Мисля, че е заради Ватерло. Всичко това го прави много...

– Уязвим? – опита да му помогне Индия.

– Точно така. Именно заради това решихме да дойдем при теб. Ти като че ли го... разбираш дори тогава, когато той сам не успява да се разбере. А и той те слуша.

„Надали“ – помисли си лейди Деламиър. Изправи се, поразена от отвратителната идея за евентуален брак между Торн и Хелена Марчмънт. Тази жена бе известна с лекото си поведение. Говореше се, че поделяла леглото си с половината нехранимайковци от Лондон преди възрастният ѝ съпруг да бе имал късмета да умре при злополука по време на лов. Не ѝ се вярваше, че Хелена и Девлин ще си подхождат. Децата от подобна връзка със сигурност щяха да страдат.

Всъщност, какво я засягаше всичко това?

– Страхувам се, че вашият настойник ще трябва да взема сам решенията си.

Пръстчетата на Алексис стиснаха до побеляване куклата.

– Но ти му подхождаш много повече. Той се смее, когато ти си там, а погледът му става далечен и нежен. Дори когато стои в кабинета си държи своята шапка.

Ето значи къде било сламеното ѝ боне. След завръщането си, Индия така и не бе успяла да го открие. Но защо му беше то на Торн?

– Сигурна съм, че това не означава нищо, Алексис. Не трябва да правиш кой знае какви изводи от един единствен жест.

– Алексис е права – намеси се внезапно брат ѝ. – Лорд Торнуд държи шапката на една кука до бюрото си. Видях я там, когато отидох при него вчера. Той предложи да ме изпрати в Итън, но аз отговорих, че ще тръгна, когато Мариан и Алексис пораснат още малко. Щом излязох от кабинета, се сетих да му кажа още нещо. Когато се върнах, той беше

взел шапката и я притискаше към лицето си, сякаш искаше да я помирише.

Младата жена усети тръпки.

– Сигурно се лъжеш.

Андрю я погледна право в очите, но разумно не каза нищо.

– Е, аз мисля, че той е глупак – обади се Мариан. – Лейди Марчмънт изглежда ужасно без руж и червило. Не е като теб – заяви без колебание тя. – Ти ще бъдеш красива без никакви мазила или пудри.

Лейди Деламиър почувства, че гърлото ѝ се стегна от силни емоции; трите личица пред нея я гледаха с възрастност. Животът им беше толкова несигурен, а сега единственият човек, който можеше да ги защити, щеше да им бъде отнет, ако лейди Марчмънт постигнеше целта си.

– Добре – заяви с внезапна решимост тя. – Какво искате от мен?

– Ами помислихме, че може да опитаме да изплашим вдовицата – отвърна Андрю. – Нищо опасно, разбира се. Просто ще пуснем навън моите мишлета.

Мариан се изкиска.

– А аз пък имам един мъртъв бръмбар-рогач, който ще поставя в чантичката ѝ. Той изглежда досущ като жив, уверявам ви.

Индия прехапа устни, за да не се размее при мисълта как властната лейди Марчмънт бърка в дамската си чантичка и измъква оттам мъртвия бръмбар.

– А какво ще бъде моето участие във всичко това, палавници такива?

– Надяхахме се да отвлечаш вниманието на графа, докато ние правим нашите приготовления – обясни Андрю.

Младата жена се поколеба за момент. Компанията на Торн не я блазнеше особено. Вярно, че вече бе съставила плана на собственото си отмъщение. Изпитваше обаче неудобство, задето замесваше и децата в него.

– Ще опитам – започна неуверено тя. – Вашият настойник обаче надали ще бъде особено привлечен от перспективата да прекара известно време в моята компания.

Алексис отвори уста да протестира, но брат ѝ я пресече.

– Много сте добра, миледи. От вас не искаме нищо друго.

Тримата изглеждаха наистина много мрачни и разтревожени. Ужасът от перспективата лейди Марчмънт да стане тяхна мащеха лишаваше разговора от цялата сладост на невинните им приказки.

Тогава домакинята плесна с ръце.

– Аз обаче имам точно това, което трябва, за да ви развеселя. Виждали ли сте досега излитане с балон?

– Излитане с балон?

Към нея се завъртяха три чифта любопитни погледи.

– Днес в Хампстед Хит, веднага след срещата на Обществото за рационално изследване на естествените феномени. Искате ли да присъствате?

Трите деца скочиха с радостни викове.

– Приемам това за съгласие – отвърна през смях младата жена. – И ще бъде щастлива да ви придружа. Но ще трябва да кажете на настойника си къде отивате. Не трябва да го лъжем.

– Ще му изпратя бележница – заяви веднага Андрю. – Но това е без значение. Той няма да се върне цял ден, може би дори и през нощта. Това му се случва често. Доста е странно, но повечето големи изглежда действат така. – Момчето се изчерви. – О, извинете ме, миледи. Не исках да кажа, че вие...

– Няма нищо, Андрю. Понякога съм съгласна с теб.

Индия се намръщи, припомнила си загадъчния коментар на Дев по време на разговора му с херцогиня Кранфорд. Беше споменал нещо за дълг и отговорност. Възможно ли бе в действителност да ставаше нещо повече от онова, което тя предполагаше? Биха ли продължили да искат още от него, след като той едва не бе изгубил живота си при Ватерло?

За момент я заля гняв. Това щеше да бъде типично за Дев. Чувството му за чест винаги бе носило елемент на безразсъдство.

– Добре – обяви оживено тя. – След като напишете бележката до вашия настойник, можем да тръгваме. – Погледна часовничето си и кимна. – Все още разполагаме с четирийсет и пет минути до началото на излитането. Това ще бъде важен ден за научните изследвания. Опитът несъмнено ще окаже немалко положително отражение върху мозъците ни.

В гласа ѝ обаче се долавяше закачлива нотка.

* * *

– Къде са отишли?

Гувернантката стоеше неспокойно пред граф Торнуд и кършеше нервно ръце. Беше петата поред, която той наемаше за своите повереници.

– В Хампстед Хит – повтори едва чуто тя.

– Хампстед Хит? Защо точно там, за Бога?

– Струва ми се, милорд... – Жената си пое още веднъж въздух, за да събере кураж. – Т.е., стигам до извода, че са отишли да гледат излитане с балони. Господарят Андрю изпрати съобщение по един от лакеите на семейство Девънам.

Девлин изруга под носа си. Трябваше да очаква подобно нещо. Всичко това носеше типичните белези на някоя от лудориите на Индия. Нямахше да се учуди, ако следващата ѝ идея е да ги качи на кораб, за да вземат интервю от Наполеон на остров Света Елена.

Закрачи ядосано напред-назад, скръстил ръце зад гърба си. Андрю поне трябваше да прояви малко повечко разум. Беше му казал, че носи отговорност за двете си сестри. Щеше да го накаже както подобава за това неподчинение.

– Добре, мис Линтън. Това е всичко. С тази работа ще се заема лично. – Намръщи се, когато Чилтън почука на вратата на кабинета. – Да, какво има?

– Някаква слугиня със съобщение, милорд. Тя е от... – Икономът се изкашля, като кой знай как успя дори само с този единствен звук да покаже неодобрението си. – Изпратена е от лейди Марчмънт.

– О, много добре, покани я вътре. Въобще можеш да поканиш тук цял Лондон!

* * *

Лейди Марчмънт стоеше пред голямото огледало на тоалетката си и прекарваше галъвно длани по прозрачната рокля, която камериерката ѝ бе донесла току-що.

– Нали се погрижи той лично да получи съобщението ми?

Прислужницата кимна неспокойно.

– Да, миледи. Предадох му всичко, което ми наредихте. Че тази нощ ще бъдете във Воксхол и ще го чакате при Голямата алея точно в полунощ.

– Превъзходно – прошепна графинята. Завъртя се, доволна от тежкото полюшване на налетите си гърди, които се виждаха ясно под прозрачната коприна. Зелените ѝ очи се присвиха. – А другото послание да-де ли му, както ти поръчах? Онова, за децата?

– Да, миледи. Казах му, че са отишли с лейди Девънам да гледат полета с балон в Хампстед Хит.

– Чудесно – измърка триумфално господарката ѝ. – Нека сега да видим как мис Деламиър ще продължи да го мотае с хитрините си.

Камериерката се изкашля зад гърба ѝ.

– Да? – попита нетърпеливо графинята. – Какво има пък сега?

– Графът ми се стори някак по-различен, миледи. Като че ли нервен. Непрекъснато поглеждаше към съседната стая. Сякаш там бе скрил нещо, което не искаше да види.

– Глупости – изпърхтя вдовицата. – Само си въобразяваш. А сега иди да ми донесеш шоколадовата напитка. Още преди трийсет минути казах на готвачката да я донесе. Ще уволня тази жена, ако в бъдеще продължава да ми се мотае така. Същото се отнася и за теб – озъби се в заключение лейди Марчмънт.

– Да, миледи. Веднага, миледи.

Прислужницата се поклони припряно и хукна към вратата. Прекалено често бе понасяла нервните пристъпи на своята господарка, за да рискува да стане обект на още една атака. Прекрасно знаеше, че когато графинята изпадне в подобно състояние, можеше да направи всичко.

Абсолютно всичко.

* * *

– О, Андрю, какво страхотно приключение!

Алексис плесна щастливо с ръце, докато каретата ги отнасяше към тяхната цел заедно със стотици други файтони към мястото, откъдето скоро щеше да започне шоуто.

Но Индия вече се вълнуваше от съвсем други мисли, относно идеята ѝ да доведе тук децата. Наоколо гъмжеше от всевъзможни каруци, фургони, двуколки и зрители от кол и въже. Джебчии с проникателни погледи се блъскаха в дами със съмнителни добродетели, пияни лордове и шумни селяни.

Младата жена оглеждаше тревожно безделниците и зяпачите с вълчи погледи.

– Днес не е най-подходящият ден за наблюдение на излитането. Може би е по-добре да си тръгваме. Времето не е много сигурно, а пред нас има толкова много карети, че няма да виждаме нищо.

И трите деца възкликнаха като едно в знак на протест.

– Има пътека. – Андрю посочи към мястото, оставено току-що от изтеглилата се селска каруца. – Със сигурност можем да се доберем до него.

Лейди Деламиър въздъхна. На момчето явно страшно му се искаше да види този полет. Само едно чудовище можеше да му откаже подобно протичко удоволствие.

– Добре тогава. Но не трябва да излизате от файтона. Ще накарам

кочияша да го завърти така, че да можете да наблюдавате през прозореца.

– Гледайте! – извика възбудено Андрю веднага щом спряха. Над дърветата към небето се издигна яркооцветен балдахин от коприна. – Надуват балона. Моментът е много опасен.

– Защо? – заинтересува се Алексис, като се завъртя на мястото си.

– Защото използваният газ е изключително леснозапалим.

– Леснозапа... какво означава това?

– Това, дяволче, означава, че цялото съоръжение може да избухне всеки момент.

Момиченцето се плъзна по-близо до брат си.

– Ще сдържам дъха си.

На Индия ѝ мина същата мисъл през главата. Всъщност бе излъгала Торн за опита си с този род неща; дотук всичко бе все още само една мечта. А сега, при вида на нарастващия балон, кръвта във вените ѝ започна да се вълнува. Така копнееше да се издигне безмълвно, напълно освободена, над хълмовете и препятствията.

В този момент чу името си, произнесено от някаква особа в бродирана с рози ярка пурпурна жилетка.

– Мънк, ти ли си това?

– Същият. Не сме очаквали да те видим тук.

Зад виконта, като държеше със завидно умение юздите на двуколката в ръце, седеше мъж, чиито екзотични скули и мързелива усмивка ѝ се сториха много познати.

– Какво правиш тук, Конър Маккинън? – усмихна се тя на загадъчния приятел на по-големия си брат Люк. – Помнеше приключението, при което те бяха освободили Люк и съпругата му от негодника, който искаше да види брат ѝ мъртъв. – Само не ми казвай, че летенето с балон те интересува.

– Мен – не, миледи. Аз бих избрал тесте карти, а ако ме питат – по-добре да вали по цял ден, за да не е възможно да си играят с тези измишльотини. Тук съм, за да държа под око Мънктън.

Спътникът му в пурпурната жилетка започна да пръска слюнка наоколо си.

– Как ли не! Трябваше да те насиля да... – Изсумтя възмутено, когато смарагдовозелените очи на Конър светнаха развеселено. – Негодник. Прекара прекалено много време в морето, там ти е проблемът, Маккинън. – Виконтът огледа почернелия от народ склон. Предполагам, че не си виждала Торн? – попита небрежно той.

Усмивката на Индия се изпари.

– Не... днес.

– Странно. Не го виждам никъде. Ако питате мен, държи се дяволски странно, откакто се е върнал. – Хвърли поглед към децата, притиснали се към стъклото на каретата. – Знаеш ли, това не е най-подходящото място за водене на цяла група деца. Тук има какви ли не хора. Но това няма значение. При нас с Маккинън ще бъдете в безопасност.

В този момент край тях спряха селска каруца и карета, пълни с шумни млади господа. Младата жена въздъхна.

– Тъй като очевидно вече няма как да си тръгнем, с радост ще приема помощта ви.

Внезапно тълпата закрещя. Балонът достигна пълните си размери и заплува над дърветата. Дъхът на Индия секна при вида на полюляващата се ярка коприна. Затова и не забеляза веднага как Андрю излезе от файтона. Когато го видя, вече беше прекалено късно, тъй като виковете ѝ бяха заглушени от рева на зрителите.

Наметна пелерината си и повика рязко лорд Мънктън.

– Трябва да вървя. Не изпускай от очи момичетата!

– Не може да вървиш никъде! Това не е място за разходки на една дама.

Но младата жена вече бе изчезнала, погълната от развълнуваното множество.

Поставил длан над очите си, за да ги предпази от лъчите на следобедното слънце, Торнуд оглеждаше хилядите човешки същества, струпани по полегатите хълмове насреща му. Усещаше как раздразнението му се превръща в тревога. За трети път от пристигането си опитваше да се отърве от някаква жена, разкрила почти целите си гърди. После хвърляше шепа монети на две окъсани хлапета, които го следваха по целия път нагоре по хълма.

Какво й беше станало на Индия, та да доведе децата на подобно място? Стискаше несъзнателно юздите, като караше дорестия си кон да танцува. По земята като че не бе останал и един свободен сантиметър; всичко бе заето от коли, пълни с възбудени зрители. Дев поведе животното към върха на възвишението и в този момент пред него се изпречи ужасяваща гледка. Малкият Андрю, с побеляло от страх лице, бе претметнал едната си ръка върху стената на коша. Онова, което опитваше да каже, бе заглушено от рева на тълпата. Никой не бе забелязал, че ръката му се бе оплела във въжетата на балона.

В този момент вниманието на младия мъж бе привлечено от един човек, който опитваше да пребърка джоба му. Сръчно стисна мръсната му китка и я изви.

– Предлагам да отидете да практикувате някъде другаде професията си.

Крадецът се намръщи, но все пак побърза да се отдалечи.

Когато Торн погледна отново към коша, той вече се полюляваше, готов да се отдели всеки момент от земята. А на страничната му преграда, оголила единия си строен глезен, висеше жена. Дългите й червеникави коси се спускаха диво покрай въжетата.

Без да вярва на очите си, Девлин видя как неговата съпруга, с щастлива усмивка на лицето, се издигна над стотиците приветстващи я зрители.

Индия успя някак си да се усмихне, макар в действителност да се бе вкопчила ужасено в крехката стена на коша.

Андрю поне беше в безопасност. Беше съумяла да го издърпа и освободи от въжетата буквално секунда преди балонът да полети.

Затова пък сега тя беше негова пленница.

Как, по дяволите, се беше омотала така? Притиснато от тълпата,

момчето се бе препънало и залитнало напред и при това движение едната му китка се бе заплела във въжетата. Младата жена се бе хвърлила отчаяно към него и в крайна сметка бе успяла да го освободи, но междувременно коланът ѝ се закачи и на нея не ѝ остана нищо друго, освен да избере между две не особено приятни перспективи.

Или трябваше да позволи на балона да се издигне с широкия ѝ колан, в резултат на което тя щеше да се озове гола пред цялото това море от зяпачи, или да се вмъкне в коша и да се впусне в непланираното летеене с балон в компанията на изумения въздухоплавател.

Спря се на последното. След като ужасът ѝ понамаля и тя привикна с полюляването на малкия кош, сцената започна да ѝ се струва необикновено красива. Човешките фигури под нея се отдалечаваха и ставаха все по-малки и по-малки, докато най-накрая се превърнаха в дребни мравки върху зеления хълм. Единственият звук бе свиренето на вятъра и това я караше да се чувства като птица.

– Винаги ли е така? – попита пилота на балона тя.

– Ако човек има късмет – отвърна той. – Днешното изкачване беше доста добро. – Загрубялото му лице се разтегна в усмивка. – Но вие не трябваше да скачате така в балона, мис. Много опасно беше.

– Страхувам се, че нямах друг избор. Едно момче се заплете във въжетата. Когато се спуснах да го освободя, моят колан на свой ред се закачи в тях.

Очите на мъжа се разшириха.

– На косъм сте се измъкнали, и дума да не става. – Изкашля се. – В такъв случай, струва ми се, сте постъпили правилно. И дяволски смело, моля за извинение. – Протегна ръка. – Радвам се, че сте с мен на борда. Аз съм Смитсън.

Индия се ръкува, след това вдигна поглед към яркоцветената коприна и здравите въжета, които свързваха коша с балона.

– Знам някои неща за самия процес, мистър Смитсън, но не и за въжетата. За какво точно служат те?

– Ами, работата е следната, млада госпожице – започна човекът, очевидно щастлив да покаже знанията си пред някого. – Ако погледнете оттук, ще видите едно въже, което свързва нашия кош с върха на балона. Ако го опъна съвсем леко, той ще образува дупка в горната част на балона, което означава, че ще изпуснем въздуха му. Но внимание, това трябва да се направи според правилата. Ами да, спомням си миналата година в Йоркшир излетях с един приятел, който обърка всичко. И едва не си изгуби ръката, честно ви казвам.

Очите на Индия се разшириха, докато слушаше разказите за ужасяващите приключения на Смитсън. Междувременно долу на земята един ездач ги следваше, като разцепваше тълпата пред себе си.

* * *

– Дръпнете въжето! По-силно, миледи. А, туй то.

Петнайсет минути по-късно Смитсън нямаше свободен миг, докато контролираше положението ту чрез въздушните клапани, ту чрез торбичките с пясък, взети за баласт.

Вече бяха оставили зад гърба си хълмовете на Хампстед Хит и се носеха във величествено мълчание над сламените покриви на някакво селце. Въздухоплавателят бе решил, че е време да се приземяват, но един от клапаните се бе запънал, а без да изпуснат топъл въздух, нямаше да могат да се приземят в безопасност. На всичкото отгоре една от торбичките с пясък се бе отвързала и бе полетяла към земята. Всяка следваща загуба на баласт правеше невъзможно контролираното слизание.

Младата жена потръпна. На тази височина определено бе по-хладно, отколкото на земята; искаше ѝ се пелерината ѝ да бе тук. Но студът беше най-малкият ѝ проблем в момента. Смитсън се опитваше да държи под око терена, като същевременно манипулираше с въжето за изпускане на въздух от върха на балона. Тогава Индия внезапно забеляза, че една от торбичките с пясък се накланя на една страна и се удря във въжетата. Тя бързо се надвеси от коша и за много бързо я внесе вътре.

– Добра работа, мис – рече напрегнато въздухоплавателят. – Мисля, че най-после освободих това въже. Дръжте се здраво. Ще опитам да приземя балона.

За момент продължиха да се реят безпроблемно в безмълвното море от вятър, а в следващия миг горещият въздух започна да излиза със свистене от горната част на балона. Кошът затрепери под краката на лейди Деламиър и тогава внезапно земята се спусна към нея.

– Дърветата, мистър Смитсън!

– Да, миледи, виждам ги. С малко късмет ще успеем да...

Мъжът сподави една псувня, когато балонът се докосна до короните на няколко бряста, но почти веднага се освободи от тях. Намираха се над някаква нива. Удариха се, подскочиха леко и отново се удариха в земята. Вятърът отнесе коприната, която заприлича на див водопад.

Индия си отдъхнаха с огромно облекчение.

– Наистина мисля, че това е най-вълнуващото ми преживяване,

мистър Смитсън. Вероятно и най-опасното.

Човекът кимна, очите му блеснаха весело.

– А аз пък мисля, че вие сте най-добрата помощничка, която някога съм имал, мис. Всъщност всеки път, когато ви се прииска да полетите малко, просто ми се обадете. – Огледа пустото поле и потърка врата си. – И може да бъдете сигурна, че ще си поговоря с моя мързелив чирак, когато се появи. Него трябва да виним, че торбичките с пясък не бяха закрепени добре и едва не убиха и двама ни. Надявам се само, че ни е следвал достатъчно близо с фургона и че няма да ни се наложи да прекараме нощта насред това поле.

В този момент отдолу изскочи някакъв ездач, прелетя по тясната пътека, прескочи в галоп един плет и запрепуска из обраслата с детелина поляна.

Очите на младата жена се разшириха. Не можеше да бъде. Това определено бе възможно най-лошият край за този и без това пълен с достатъчно неудачи ден.

Граф Торнуд скочи от коня си и се запъти ядосано към въздухоплателите. Наведе се, повдигна вбесен Индия от коша и я постави грубо на земята.

– Торн, аз...

– Не, не искам да чувам и дума. Не желая да чувам безумните ти обяснения. – Едно мускулче на здраво стиснатите му челюсти потрепна. – Не повярвах на ушите си, когато лейди Марчмънт ме уведоми, че си тръгнала с децата да гледаш излитането на балона.

– Колко мило от страна на вдовицата да те държи в течение на събитията – отвърна ледено лейди Деламиър. – Питам се само откъде е така добре информирана за действията ми.

– Случайно те е видяла, като излизаш с децата – заяви безстрастно Дев. – Братът на нейния кочияш работи в конюшните от другата страна на улицата и той случайно споменал къде отивате.

– Колко удобно – присви очи младата жена. – Предполагам, че тя също така случайно после пък е споменала пред теб.

– Изпрати ми бележка, тъй като с право предполагала, че ще искам да знам в какви опасни начинания ще бъдат въввлечени моите повереници.

– Андрю ти изпрати бележка.

– Но аз не съм я получавал.

– Децата бяха в безопасност. Като се изключи...

– Безопасност ли? Със собствените си очи видях какво се случи,

така че няма защо да ми ги разправяш тия, чу ли?

Очите на Карлайл блестяха, цялото му тяло беше напрегнато.

– Но аз не очаквах, че...

– Точно там е въпросът. Ти никога не мислиш предварително за нищо. В главата ти просто влиза някаква идея и ти скачаш като зле обучен кон. Или може би – продължи ядосано младият мъж, – като дивия вълк, който настояваш да държиш в къщата си, като претендираш, че е домашно куче.

– Не намесвай Луна в това.

Торнуд се изсмя хладно.

– Луна. Напълно подходящо име. И двете сте лунатички, поразени от лунната лудост, ако питаш мен.

– Простете, сър, но дамата не е виновна.

Смитсън се взираше в новопристигналия; не му допадаше тона, с който говореше на неговата компаньонка, току-що доказала себе си като доста полезна при този полет; той за малко не се бе оказал фатален.

– Ще ви бъда благодарен, ако си държите езика зад зъбите, добри ми човече. Това е въпрос между лейди Девънам и мен.

– Колко си груб – изсъска младата жена и стисна юмруци. – Може би винаги си бил такъв, но аз просто не съм го забелязвала преди. Всичките ти мисли са посветени единствено на теб, на онова, което те прави щастлив, което те прави уверен. Даваш ли си сметка как се чувстват тези деца, затворени в една мрачна къща, с неприятни гувернантки, които не дават и пукнат грош за щастието и доброто им самочувствие?

Очите на Девлин проблеснаха.

– Платих добре, за да осигуря някой да се грижи за тях.

– Платил бил! Да, наистина си платил. Но с пари не може да се купи обич. Парите не могат да купят времето, отделено им от единствения човек, на когото вярват. Нима си такъв глупак, че не можеш да го разбереш?

– Струва ми се, че тези въпроси е най-добре да бъдат обсъждани насаме – отсече Торнуд. – Освен това може би ще благоволиш да ми обясниш как, за Бога, успя да създадеш такава бъркотия.

Индия отстъпи крачка; лицето ѝ бе бледо като платно, а сините ѝ очи светеха от гняв.

– Да обясня ли? Не мисля да правя такава неща, милорд. Струва ми се безсмислено да прахосвам повече думите си пред вас!

Мрачно усмихнат, младият мъж започна да навива ръкавите на мускулестите си ръце.

– Няма значение. Ще разполагаме с достатъчно време да поговорим, докато те отведе до каретата ти.

Този път лицето на лейди Деламиър поруменя.

– Да не си посмял.

Отстъпи още една крачка назад, цялата настръхнала.

В следващия миг силните ръце на Дев бяха върху раменете ѝ.

– Няма да стоя и да гледам колко лошо се отнасяте с дамата, чувате ли ме? Пуснете я на часа.

Смитсън можеше да говори със същия успех на някоя мраморна статуя. Пръстите на Карлайл стиснаха още по-силно раменете на Индия, тъй като беше забелязал гнева, изписан върху лицето ѝ, неотстъпчивостта, която се излъчваше от позата ѝ, червенината по бузите ѝ. Косите ѝ се бяха разпилели като див червен водопад върху раменете. Внезапно Торнуд си припомни каква гледка бе представлявала, докато висеше върху коша. Малката глупачка можеше да падне и сега да лежи някъде със счупен врат.

Меката ѝ топла гръд се притискаше във вътрешната страна на лакътя му; усещаше и извивката на бедрата ѝ под тънката ѝ муселинена рокля. Тялото му настръхна от залелите го като порой гняв и желание. Мили Боже, как успяваше тази жена да го изкарва от равновесие отново и отново?

По време на връзката им в Брюксел бе останал с впечатлението, че тя е очарователна личност с авантюристичен дух, радостна и умна, но сега виждаше, че в действителност е много повече от това.

Индия Деламиър бе жена, която никога нямаше да бъде пречупена нито от него, нито от който и да е друг мъж. А вродената ѝ дързост предизвикваше отговор от собствената му неспокойна натура, любителка на риска; нещо, което Девлин мислеше, че е погребал отдавна под студената фасада, издигната през дългите месеци на войната.

Сега обаче бе достатъчно едно докосване на нежните ѝ устни, един поглед към закръглените ѝ форми и той бе почти готов да забрави и дълг, и чест, и родина.

Опита се да я намрази заради това. Положи доста усилия, за да запали в душата си ярост. Торнуд обаче бе изключително почтен човек и подобна стратегия определено не беше за него.

Не, истинският му гняв бе насочен срещу него самия, защото не бе осъзнал коя е действителната опасност, докато все още можеше да се измъкне от нея. При създаването се положение повече не можеше да не обръща внимание на чувствата си. Когато Индия не бе до него, той

непрекъснато се улавяше, че мечтае за нея, за нейните честност и жизненост, че брои минутите до следващата им среща. Бе изоставил задълженията си, а мозъкът му работеше механично. Накратко, държеше се като някой младок, поразен от любовта по време на първия си сезон в Лондон.

Разбира се, бе слушал какви ли не невероятни истории за семейство Деламиър. За тях говореха шепнешком и със страхопочитание. Богатството им бе неизмеримо, а примерите за тяхната ексцентричност – безброй. Не след дълго Дев бе доловил завистта в студените истории, които се въртяха из висшето общество. Най-големият син Деламиър бе изчезнал и се бе появил чак след пет години без никакво обяснение. Херцогът и неговата съпруга не бяха по-добри; те отделяха много повече време да ровят из руините на далечни страни, отколкото за възпитанието на непокорните си деца.

А Индия?

Беше чувал за дивата наследница и за тълпите ухажори, пленени от червенокосата ѝ хубост. Не беше повярвал на историите. В началото. Сега обаче започваше да се замисля дали все пак не бяха верни. Независимо какви бяха чувствата му обаче, той имаше задължения към тримата си повереници, които и без това вече бяха изпитали толкова много мъка.

Изражението му бе сурово, когато праметна младата жена през рамо и тръгна към коня си.

– Пусни ме веднага, Девлин Карлайл!

По гърба му се посипаха юмручни удари, но това не го спря. Мрачно усмихнат постави своята любима върху седлото и я последва върху него.

* * *

Индия не произнесе нито дума по обратния им път към Хампстед Хит. Всяка крачка на коня я караше да облегне неволно гръб в твърдата гръд на Торн. Всеки скок водеше до това, че мускулестите му бедра се притискаха интимно в нейните. Опитваше да не му обръща внимание, повтаряше си, че сърцето ѝ бе равнодушно и празно, а той е само един непознат.

Нищо не помагаше.

Никога вече нямаше да го почувства чужд, колкото и да се старееше. Брюксел не беше измислица. Войната не беше фантазия. Независимо дали ѝ харесваше или не, тяхната любов се бе родила на фона на

всичкия тогавашен хаос. И бе разцъфнала отново в мрака на една карета на една притихнала лондонска улица. А сега Индия се страхуваше, че никога няма да успее да се отърве от мечтата си, въпреки, че в резултат двамата само щяха да станат още по-нещастни.

Докато край тях прелитаха тъмните стволоче на дърветата, а разпръснатите тук-там къщурки прераснаха в малки селца и най-накрая – в града, който се гушеше край хълмовете, младата жена чувстваше как в гърлото ѝ се събира гореща болка. Тя затвори очи с непреодолимото усещане, че е изгубила нещо много скъпо; никога досега не бе изпитвала подобна горчивина. Веднъж вече бе изгубила този мъж и бе тъгувала в продължение на месеци за него с чувството, че и нейният живот бе приключил. След това го бе намерила отново, само за да го изгуби за втори път заради факта, че паметта му бе отнета.

Сега ѝ се струваше, че ще ѝ бъде отнет за трети път и вече окончателно. Той не бе човекът, когото познаваше от Брюксел, умен, великодушен, с неспокоен ум. От него нямаше и следа. Сега той бе студент, безкомпромисен и неприветлив, всичко твърде далеч от мъжа, когото бе обичала някога.

Индия бе достатъчно честна, за да признае пред себе си, че двамата нямаше да си подхождат. В рода ѝ поколения наред се бяха раждали дръзки любители на приключенията, които се бяха радвали на опасна независимост още откакто първият Деламиър бе спечелил своята титла заедно с бе присмлял на заповедите на Уилям Завоевателя и се бе измъкнал от най-горещата точка на битката при Хейстингс. След това бе организиран нападение откъм тила, в основата си акт на неподчинение, който щял да му коства главата, ако в крайна сметка с далновидността си не бе спечелил боя. В резултат нейният прародител бе награден с титлата граф Девънам. През следващите столетия графската титла бе повишена в херцогска, спечелена от не по-малко безразсъден и печеливш ход в битката при Азенкур.

Не, младата жена знаеше, че никога няма да бъде щастлива с един толкова различен човек. Той трябваше окончателно да остане в миналото. Трябваше да го изкорени завинаги от мислите си.

Лицето ѝ не издаваше никакви емоции, когато Девлин опъна юздите. Без да каже дума той я предаде на виконт Мънктън. Децата ги наблюдаваха притеснени. Индия заговори лаконично и направи не особено успешен опит да се усмихне, докато Мънк местеше замислен поглед ту към единия, ту към другия.

И тогава, с шумолене на атлас и носеща се край нея пресираща

миризма на розов парфюм, на сцената се появи лейди Марчмънт, изключително елегантна в наметалото и с украсеното си с пера боне.

– Ето къде сте били, милорд. – Но докато говореше, графинята наблюдаваше своята съперница. Очите ѝ се изпълниха с лукавство под полупуспуанатите ресници. – Опасявах се, че сте изчезнал в дирене на някакво приключение и сте забравил напълно за мен и малките си повереници.

Торнуд ѝ се поклони едва-едва и след това отиде да предаде коня си на грижите на един от конярите.

– Моята карета е ей там долу. За мен ще бъде огромно удоволствие да ви изпратя до Лондон заедно с тези прекрасни деца. – На лицето ѝ се появи неискрена усмивка, докато все така не сваляше поглед от Индия. – Разбира се вие също сте включена в поканата ми, миледи. – Успя да хвърли подчертано убийствен поглед към прашната рокля на младата жена и към къдриците, разпилени в безпорядък върху раменете ѝ. – Несъмнено ще искате да си почините след несгодите на току-що преживяното приключение – промърмори тя.

Индия вирна брадичка. Деламиъровската гордост закипя из вените ѝ.

– Не бих си позволила да ви притеснявам, лейди Марчмънт. Особено след като знам, че двамата с графа имате да обсъждате толкова неща. Ще се прибера с моя файтон.

– По-добре да отида с нея – обади се притеснено Конър Маккинън. – Струва ми се доста неспокойна, а аз вече знам добре какво става, когато Люк изпаднеше в подобно настроение, уверявам ви.

– Кой, по дяволите, сте вие?

Карлайл изглежда ядосано екзотичния непознат, седнал до Мънктън.

– Един приятел. – Очите на Маккинън светнаха. – Приятел, на който няма да му бъде приятно, ако дамата пострада. Съветвам ви да не забравяте това, Торнуд.

– Да пострада ли? Тя самата върши чудеса по този въпрос – възкликна напрегнато Девлин.

Мънктън поклати глава. В това време Торнуд хвана за ръка своите повереници и тръгна към каретата на лейди Марчмънт.

– Какво, за Бога, успяха да направят пък сега тези двамата?

На лицето на Маккинън бавно се появи усмивка.

– Бих казал, че са успели да се влюбят, Мънктън. Само че според тях това не би трябвало да включва единствено фойерверки и камбанен звън. – Погледна замислено след Индия, която се изкачваше наежена

нагоре по хълма. – Той ще има да види покрай нея, това поне е сигурно. Междувременно по-добре да я държа под око. Люк ще ме одере жив, ако с неговата сестричка се случи нещо.

Приятелят му прокара ръка през косите си, веднъж забравил да се притеснява да не развали модната си прическа, която бе създал с толкова усилия тази сутрин.

– Това няма да свърши добре, помни ми думите. И двамата са изключително твърдоглави. – Поклати глава, като наблюдаваше как Торнуд настани и последното от децата, а след това последва лейди Марчмънт в каретата. – Ще трябва да поговоря с Пен по този въпрос. Може би има с какво да помогнем.

* * *

Индия не плака по обратния път към Лондон. Сълзите пареха очите ѝ, а в гърлото ѝ бе заседнала гореща топка, но тя гневно се бореше с тях. Този човек не заслужаваше да пролива нито една сълза за него, повтаряше си ядосано тя.

Беше дошъл краят на младежките ѝ въздишки по Девлин Карлайл. Сега вече го виждаше точно такъв, какъвто беше – егоист, студеносърдечен и арогантен.

Трябваше да навакса месеците, прекарани в тъга, даде си дума младата жена, докато лондонските улици бягаха покрай прозорците.

И щеше да започне още тази нощ във Вокхол.

– Не, не така. Ако накъдриш косите ѝ още малко, ще заприличаш на клоун.

Херцогиня Кранфорд стоеше пред отрупаната с тоалетни принадлежности масичка и даваше нареждания на измъчената камериерка, която се стараяше да изпълни потока от противоречиви искания.

Индия пасивно наблюдаваше суматохата. Струваше ѝ се, че всичко това не се отнасяше за нея самата, че наблюдава как обличат, гримират, украсяват, фризируют и обсъждат някаква непозната. Преглътна една въздишка и приглади красивата деликатна бродерия на бялата си долна риза, която разхлаждаше кожата ѝ.

Въпреки, че за нея нямаше да има значение, дори ако бе от груб неизбелен лен.

– Много добре, Хокинс, така става – заяви решително лейди херцогинята. – Добре, че момичето има гъста коса, иначе щеше да изглежда така, сякаш носи някаква разделена на фитили перука.

Главната камериерка промърмори нещо под носа си, но отдавна бе привикнала с капризите на своята господарка и вече не се обиждаше. Ако трябва да се каже истината, и двете по-възрастни жени се чувстваха неудобно, притеснени от странния разсеян вид на Индия, с който се бе върнала този следобед от проклетото излитане на балона. Там се бе случило нещо, Хокинс бе убедена в това, но така и не успя да научи от кочияша нищо повече, освен, че граф Торнуд също присъствал на събитието.

„Торнуд – мислеше си камериерката. – Най-послед се появи мъж, който можеше да държи здраво юздите на мис Индия. Тя обаче ще трябва да положи някакви усилия, за да го задържи, а точно сега ми се струва доста унила.“

В същия миг Хокинс се усмихна почти незабележимо. В съзнанието ѝ започна да се оформя скандална идея. Да, сигурно щеше да свърши работа. След това мъжът нямаше да може да погледне с безразличие към Индия. Огледа елегантната муселинена долна риза на младата си господарка. Когато вдигна очи, срещна съсредоточения поглед на лейди Кранфорд. Двете си кимнаха една на друга безмълвно, озарени от една и съща мисъл.

Херцогинята почука по пода с любимия си бастун със сребърна

дръжка.

– Така. Ставай, момичето ми, съблечи тази риза.

Младата жена се откъсна от мислите си и погледна разсеяно към баба си.

– Да я съблека ли? Но аз току-що я облякох.

– Въпреки това ще трябва да я съблечеш. И недей да ми се инатиш, мис. Остават само два часа до тръгването ти за Воксхол.

– За два часа – отвърна механично Индия, бих могла да спася живота на двайсет човека, да раздам хляб и чай на двеста и да снабдя с чисто бельо цял полк.

Херцогинята зацъка с език.

– Всичко това беше много добре, скъпа, но Ватерло свърши. Сега си в Лондон. Лондон в разгара на сезона. – Погледът на старата жена потъмня. – Ето какво ще ти кажа, Индия Деламиър. Всяка нощ сред младите дами тук се разгаря една по-сериозна и опасна битка за намирането на подходящ съпруг.

– Този въпрос не ме интересува, бабо. Мисля, че никога няма да се омъжа. С Луна ще се върнем в Норфолк и там ще се отдам на безсрамна ексцентричност, изолирана от всичките си бивши познати.

Баба й изсумтя.

– Не и докато аз съм тук – отсеке тя. Хвана внучката си за раменете и я накара да се изправи. – Побързай, момиче, махай тази риза.

* * *

Двайсет минути по-късно Индия се оглеждаше изумено в голямото огледало. Стройното ѝ тяло бе обвито във възможно най-тънък копринен креп и единственият слой плат прилепваше към пищните ѝ извивки като втора кожа. Корсажът бе с ниско четвъртито деколте, направено така, че да подчертава формата на гърдите ѝ. При всяко движение материята разкриваше свенливо и веднага скриваше отново по-тъмния оттенък на зърната ѝ.

Скандализирана, младата жена се обърна към херцогинята.

– Но, бабо, не мога да се появя с подобна дреха. Тя е безкрайно...

– Очарователна – довърши царствено вместо нея лейди Кранфорд. – Истинска сензация – добави тя, много доволна от дръжката си идея.

Тези меки тъкани действително бяха последен вик на модата и вече се употребяваха от най-чевръстите светски дами. Естествено те не подхождаха за една млада шестнайсетгодишна госпожица по време на първия ѝ сезон в Лондон. Индия обаче беше нещо съвсем друго. Тя бе от

такъв сой, с такова самообладание и възпитание, че можеше да носи всякаква рокля. А точно тази беше такава, че не можеше да не привлече вниманието на граф Торнуд.

Завъртя китка. Внучка ѝ се обърна послушно; меката коприна се развя край тялото ѝ.

– Но, бабо, имам чувството, че не нося нищо.

„Горе-долу така и изглежда“ – помисли херцогинята.

– Естествено, че ще имаш такова чувство, глупаче. След като си се разхождала толкова дълго в мъжко облекло, разбира се, че ще ти се струва странно да се облечеш отново в женски дрехи. След час-два отново ще се почувстваш нормално.

Индия опипа фината тъкан, очевидно не съвсем убедена.

– Освен това – добави баба ѝ, – мокрят роклите си, така че да не оставят абсолютно нищо за въображението.

Съзнанието на младата жена бе обсебено от болката по загубата на любимия човек; въпреки това тя повдигна шокирано вежди.

– Абсолютно нищо?

– Честна дума.

Хокинс, която стоеше до нея, кимна убедено.

– Има такива, които правят дори нещо повече, миледи. Чух от братовчедка си Елизабет, която служи в дома на лейди Тилингам, че дъщеря ѝ си слагала златна боя на ноктите на краката. И сякаш това не е предостатъчно... – Камериерката повиши възмутено глас. – Ами да, ужасното създание нацапвало със същата златна боя по най-неморален начин и други части на тялото си.

Погледът на прислужницата попадна върху ниското деколте на Индия. Бузите на младата жена пламнаха.

– Сигурно се шегуваш.

Хокинс поклати глава.

– Чух го устата на братовчедка си.

Лейди Кранфорд изсумтя.

– Едно мога да ви кажа. Ще бъде нужно доста повече от малко златна боя върху мършавите гърди на Амилия Тилингам, за да получи предложение за женитба от някой почтен мъж. Тази жена е невероятно опърничава. На всичкото отгоре чух, че била пристрастена към хазарта. – Вдигна глава и огледа замислено внучка си. – Питам се дали да не добавим мъничко...

– Бабо – заяви решително Индия и кръстоса ръце пред гърдите си, сякаш за да се защити. – Не може да говориш сериозно!

Изминаха две-три секунди, преди херцогинята да вдигне рамене и да махне безгрижно с ръка.

– Може би не. Въпреки, че по мое време, момичето ми, ставах такова неща, та косите ти щяха да настръхнат от тях.

Хокинс кимна заговорнически. През трийсетте години, в които бе работила като домашна прислужница, тя също бе видяла неща, от които очите на младата ѝ господарка щяха да се разширят.

На Индия обаче не ѝ беше писано да чуе тези поверително предавани от ухо на ухо разкази, тъй като в този момент на вратата се почука леко и в стаята ѝ влезе Иън. Пълната парадна униформа подчертаваше високата му стройна фигура, широките рамене изпълваха елегантната куртка.

– Готова ли си за тръгване?

– Така мисля. Но ти със сигурност ще ме засенчиш, Иън.

В първия миг по красивото лице на брат ѝ сякаш се появи руменина, но след това младият мъж сви добродушно рамене.

– Не мисля така, скъпа. – После присви очи. – За Бога, да не би да сте мокрили тази рокля? Екстравагантното си е екстравагантно, но не знам дали при това положение ще бъде по силите ми да отбивам атаките на обожателите.

Херцогинята изсумтя презрително.

– Не, не е мокрила нищо. Жалко, тъй като ако не направи някакво усилие да бъде забелязана, ще завърши дните си като стара мома.

Очите на внучката ѝ блеснаха предизвикателно.

– И какво от това, бабо? Нямам нужда да се омъжвам заради парите. Материалното ми състояние е завидно, благодарение щедрото завещание на леля Орелия. Ако предпочитам да остана ексцентрична стара мома, такава и ще си остана.

За момент изглеждаше, че двете ще се впуснат в спор, който впрочем назряваше отдавна. Иън обаче се засмя, вдигна шала от норичка коприна и го метна върху раменете на сестра си.

– Няма време за спорове – заяви твърдо той. – Ще има страшно много народ, тъй като сега, след като принцът обяви че ще присъства, се очаква всеки, който е някой, да се появи във Воксхол тази нощ.

Индия кимна и хвърли за последен път поглед към високото огледало. „Приемливо“ – реши тя. Онова, което не забелязваше, бе че всъщност изглеждаше много по-добре от „приемливо“. Косите ѝ блестяха на светлината на свещите, а кожата ѝ отразяваше златистото им сияние. Когато се усмихнеше, лицето ѝ светваше от оживление, което щеше да

накара всеки все още несклерозирал мъж да затаи възхитено дъх.

Младата жена обаче не забеляза нищо подобно.

След като слязоха по стълбите, Иън се обърна към невъзмутимия Бийч, за да вземе ръкавиците си. В този момент иззад една от гръцките статуи се отдели някаква дребна фигурка и обви мръсните си ръчички около кръста на лейди Деламиър.

– Но какво е това? – сведе тя поглед към разтревоженото лице на Алексис.

Долната устна на малката посетителка трепереше, но в очите ѝ светеше решителност.

– Трябваше да дойда. Графът беше толкова ядосан след случилото се днес; сигурна съм, че ти е казал някои много лоши неща. Но ти не беше виновна. След като се върнахме от разходката с противната графиня, тримата с Андрию и Мариан се събрахме да обсъдим случилото се. Опитвахме да му кажем, но той отказа да говори. А после онази ужасна жена го дръпна в библиотеката и те прекараха много дълго време на затворени врати. – Момиченцето се намръщи. – Какво мислиш, че са правила? Мариан каза, че вероятно са пили шампанско и правила глупости. Андрию ми каза, че скоро ще науча нещо повече за тези неща. – Алексис вдигна поглед към Иън. – Това някаква голяма тайна ли е, как мислиш?

Младият мъж с мъка удържа усмивката си.

– Нищо чак толкова сериозно, предполагам. Но брат ти вероятно е прав. Докато не изминат още няколко години не е необходимо да се тревожиш заради глупавото поведение на възрастните.

– Както виждам, възрастните се държат повече като деца, отколкото ние. Вижте само графа – уточни момиченцето. – Веднъж е щастлив, направо най-добрият човек на земята, миг по-късно е хладен и сдържан. В началото мислех, че това се дължи на рамото му. То му причинява болка, знаете ли? И върху него има белег, който не обича да показва. Но аз не мисля, че причината да се мръщи не е в рамото. Нали не мислиш, че го хваща някоя страшна болест? – попита разтревожено детето.

„Само хронична арогантност“ – помисли мрачно Индия.

– Не, сигурна съм, че се притесняваш за нищо, Алексис. Мисля, че твоят настойник просто е притеснен от многобройните си отговорности. Както знаеш той отсъства дълго от Лондон. Представи си само колко работа му се е натрупала в това време.

Момиченцето набърчи нос, докато размишляваше върху подобна възможност.

– Предполагам, че си права. Иска ми се само тази противна стара

вдовица да не виси непрекъснато въщи. Не я искам за майка – заяви решително то. – Тя ще ни заключи в някой килер до края на живота ни – довърши с трагичен тон Алексис.

Иън се засмя и разроши копринените коси на малката чаровница.

– Съмнявам се, че твоят настойник ще позволи да се случи подобно нещо. Според мен той ви обича прекалено силно, за да го направи.

– И аз мислех така – поклати глава детето. – Сега обаче не съм толкова сигурна. Като че ли вече е способен само да ходи напред-назад или ядосан, или студен като буца лед. Чух готвачката да казва, че ставало така, защото бил самотен и имал нужда от някой, с когото да споделя леглото си. – Алексис се вгледа недоумяващо в лицето на младия мъж. – Но защо? Мислиш ли, че е защото краката му са студени?

Запитаният се изкашля.

– Тъжъ, струва ми се, че причината действително може да е тази. – Пое галантно ръката на малката и я поведе навън. – Но се страхувам, че твоето отсъствие ще притесни останалите. Не би искала да накараш другите да се тревожат, нали?

– Разбира се, че не. Просто исках да обясня на лейди Деламиър колко съжалявахме всички.

Индия докосна с нежност бузата на детето.

– Много се радвам да го чуя, но не трябваше да идваш сама. Лондон няма нищо общо с провинциалното спокойствие край Брюксел.

Очите на момиченцето се разшириха.

– Така ли мислиш? На мен пък ми се струва много скучен. Тук няма и наполовина толкова много сиви хора, колкото имаше там в близост до бойното поле.

– Сиви хора ли?

Алексис кимна сериозно.

– Не се ли сещаш, онези, които излизат от тялото след неговата смърт. Виждала съм много такива до падналите войници след Ватерло. О, като цяло те са безопасни, чувстват се почти толкова безпомощни, колкото и ние. Опитвах се да им покажа, че вече нямат тела и трябва да намерят пътя към дома, но те като че ли не искаха да ме чуят. В крайна сметка аз съм само едно дете.

Сякаш някакви студени пръсти сграбчиха сърцето на младата жена. Възможно ли беше това дете, надраснало възрастта си, да има подобна странна дарба?

Иън се запъти към каретата, като ги остави сами. Индия го изчака да се отдалечи достатъчно, за да не може да ги чуе, после се обърна

отново към Алексис и попита тихо:

– Все още ли виждаш тези хора, Алексис... тези сиви хора?

Момиченцето я изгледа тревожно.

– Надявам се, че няма да ме издадеш. Андрю и Мариан казват, че ги има само в моето въображение, затова вече не говоря за това.

– Тайната ти е в сигурни ръце, скъпа.

– В такъв случай ще ти кажа. Все още ги виждам понякога, но не толкова често. Тук в Лондон има толкова дечица. В Брюксел бяха обикновено мъже. Войници, нали разбираш. Но тук са предимно деца и те са само кожа и кости. Мислиш ли, че не са имали достатъчно за ядене?

Младата жена бе склонна да вярва, че това бе възможната причина. Опитваше да се сети за нещо разумно, което да каже на своята гостенка, но вероятно тя бе по-разумна от нея самата.

– С право си загрижена, но може би ще бъде по-добре да не мислиш толкова много за това. Казала ли си на твоя настойник?

– На графа ли? Не, напоследък той е прекалено зает. Не искам да го тревожа. – Втренчи поглед в Индия. – Каза да ти предам да не плачеш – заяви неочаквано детето.

– Той ли? За графа ли говориш?

– Не, разбира се, че не. Имах предвид момченцето. Понякога го виждам край теб – изпълнено със светлина, не като другите. И винаги изглежда щастливо. Косата му е къса – красиви тъмнокестеняви къдрици. Очите му са точно като твоите, миледи. Каза да ти предам, че така е трябвало да се случи. Че моментът не е бил подходящ.

Лейди Деламиър пребледня като платно. Обгърна с ръце гърди, сякаш опитваше да се предпази от физически удар.

Всъщност точно това и правеше.

Никой не знаеше за тайните ѝ страдания, никой, освен това момиченце с пронизателен поглед, което очевидно бе проникнало да самата ѝ душа.

– Не знаеш за какво говориш – отвърна дрезгаво младата жена. – Това е някакъв жесток номер.

Очите на Алексис се изпълниха със сълзи и Индия си даде сметка, че това не беше трик. Погледна към брат си, който стоеше нетърпеливо до каретата.

– Ще я заведа у тях, Иън. Трябва... да остана за малко насаме.

Младият мъж се намръщи.

– Идвам с теб.

– Не! – Индия го стисна импулсивно за ръката. – Само двете с

Алексис. Моля те, Иън!

След миг брат й поклати глава.

– Добре, макар това никак да не ми харесва. Ще те изпратя с каретата в компанията на Браун, лакея. Аз ще бъда там след петнайсет минути.

Лейди Деламиър разбра, че не можеше да очаква повече от покровителствено настроение си брат.

– Надявам се, че не си ми ядосана – прошепна Алексис.

– Не, не съм ядосана. – Индия стискаше здраво пръстите на момиченцето. – Изобщо не съм ядосана.

* * *

– Как се случи това?

Каретата подскачаше към „Белгрейв Скуеър“. Алексис играеше немурно с волана на роклята си, без да усеща, че рамото й непрекъснато се забиваше в рамото на Индия.

– Не знам точно. Около мен винаги е имало хора, хора, които никой друг не може да види. Мисля, че започнах да виждам сивите след битката край Брюксел.

Дори сега младата жена потрепера, като чу колко спокойно спътничката й изговаря подобни слова.

– А момченцето, за което спомена? – Пое въздух, за да стабилизира гласа си. – Разкажи ми за него, Алексис.

– Ами, то беше много сладко. Има толкова мили очи, дълбоки и бездънни. Като езерото в Швейцария, на което ме заведоха веднъж моите родители.

Детето прехапа за момент устна. Индия полагаше усилия, за да запази спокоен гласа си.

– А... виждаш ли го сега?

Усети как спътничката й обърна глава и огледа тъмната карета. След момент въздъхна:

– Сега не. Случва се и така. Никога не знам кога ще дойдат. Може би то не иска да те безпокои, миледи. А ти изглеждаш толкова красива в тази рокля... като приказна принцеса. Сигурна съм, че не е искало да провали вечерта ти.

Младата жена стисна силно пръстите на Алексис, после се облегна бавно назад; сърцето й щеше да се пръсне.

Разбира се, че беше вярно. Бе изгубила бебето на Девлин след Ватерло. Беше съсипана от смъртта на Дев, а загубата на детето я бе

потопила още по-дълбоко в скръбта. Беше останала в Белгия още няколко дълги месеца, докато се почувства готова да застане пред своето семейство и да скрие истината.

След това Индия не бе споменала пред никого за мъката си. Да говори за нея означаваше да отвори прекалено много рани. Беше решила да погребее колкото се може по-дълбоко всички тези тъжни спомени.

И ето, че сега това преждевременно развито момиченце с мъдри сребристи очи прозираше дълбоко в нея и виждаше неща, които никой никога не бе съзирал.

„Каза да ти предам, че моментът не е бил подходящ.“

Индия си повтаряше тези думи и, макар да се чувстваше глупаво, те ѝ носеха утеха.

– Съжалявам, ако съм те наскърбила с нещо, лейди Деламиър. Не исках да ти причинявам мъка. Разбира се никой никога не ми вярва, когато говоря за нещата, които виждам. Особено за мъжа с белега, който идва понякога нощем.

Младата жена се намръщи.

– Наистина ли си го виждала?

– Няма да лъжа! Понякога го виждам да се крие в стаята ми. В очите му има нещо студено, сякаш е достатъчно да те погледне, за да те превърне в парче лед.

Детето потръпна.

– Помисли внимателно, Алексис. Наистина ли си видяла този човек или той е като... като сивите, онези, които виждаш, но не можеш да докоснеш?

Момиченцето помълча за момент.

– Никога не съм го докосвала, ако имаш предвид това. Но го виждам, толкова сигурно, колкото виждам и теб сега до мен в мрака. – Главят на Алексис секна. – Така сигурно, както виждам, че плачеш.

Пръстите ѝ погалиха мократа буза на нейната спътница.

– Благодаря ти, че ми каза, Алексис. Не се чувствай виновна. Аз... радвам се, че разбрах. Но искам да не казваш на никой друг за това. Това ще бъде нашата тайна, твоя и моя. Ще можеш ли да го направиш?

– Разбира се. Непрестанно пазя тайни от Андрю. На него не му харесва да крия резени кекс от вечеря, но аз ги слагам в престилката си и ги нося горе в детската стая. Пъхам ги зад книгите.

Внезапно Алексис отново се бе превърнала в нормално шестгодишно дете, в тъжно и самотно момиченце, загрижено от необходимостта да крие сладките от брат си.

Индия я притисна здраво в прегръдките си.

– Обещавам да поговоря с вашия настойник. Ще се погрижа да отидете в Амфитеатъра на Астли и в сладкарница „Гюнтер“ за сладолед. Мислиш ли, че това ще ти хареса?

– О, да. Но ние не искаме да ти създаваме грижи, особено пък сега, след като графът се държи така сякаш... сякаш има в главата си бирена пяна вместо мозък.

– Алексис!

– Добре де, ама това е истината. Чух готвачката да го казва. Освен това той е влюбен до уши в теб. Винаги, когато си в стаята, на лицето му се появява едно особено изражение. Все едно че е упоен, както казва Андрю. Но го прикрива, когато погледнеш към него.

Младата жена въздъхна. Очевидно детето фантазираше с надеждата си намери майка.

– Нека не се притесняваме за това, скъпа. А, виж, пристигнали сме.

Каретата спря със скърцане. Иън отвори вратата и подаде Алексис на чакащия лакей.

– Стой тук – нареди на сестра си той. – Ще заведа Алексис вътре и ще я предам на Торнуд.

Младата жена се отпусна върху седалката и остави брат си да придружи детето до очакващия ги при входа иконом.

Докато седеше, някакъв странен импулс я накара да се вгледа в мрака с надеждата да зърне едни тъмни сивосини очи и кестеняви къдрици.

– Тук ли си? – попита тихо тя. – Малкото ми изгубено момченце, наистина ли си тук?

Докато говореше, вятърът духна в клоните на липите в малкия парк от другата страна на площадчето. Бе готова да се закълне, че за момент звукът беше досущ като приглушения смях на малко и много щастливо дете.

Вокхол блестеше като излязъл от някоя вълшебна приказка, осветен от хиляди полюляващи се фенери. Индия и брат ѝ се промъкваха между тълпите в празнично настроение, дошли да се забавляват. В десет имаше концерт, а в полунощ започваха фойерверките. От този момент нататък зрителите обикновено ставаха доста буйни.

В градините на удоволствията в южната част на Лондон имаше тесни алеи сред закътани горички; те осигуряваха усамотение за срещи от по-незаконен тип. Иън обаче умишлено насочваше сестра си към по-осветените алеи сред смеещите се хора, където в студения въздух се носеха звуците на валс.

В един ъгъл, под подредените във форма на звезди фенери, пред тълпа ентузиазирани слушатели стоеше висок мъж с черна атлазена маска на лицето.

– Боже – промърмори Иън, – ето ти херцог Уелингтън, заобиколен от обожатели. Нека да минем от другата страна.

Усмехнат, Индия се остави да я поведе нататък. При всяка стъпка чакълената настилка хрускаше под подметките на атлазените ѝ пантофи.

– Запазих места в една беседка малко по-нататък по хълма – обясни младият мъж. – Оттам ще имаме прекрасна гледка към представлението и фойерверките.

В този момент буйна групичка от младоци, очевидно пияни, минаха със смях покрай тях, като се спъваха и залитаха. Иън издърпа сестра си от пътя им.

– Както виждаш това не е място за сама жена – рече мрачно той, особено пък Тъмната алея.

– Никога не съм чувала за нея, но звучи прекрасно и тайнствено.

– В това място няма нищо прекрасно; дяволски опасно е. Ако една жена отиде там, със сигурност ще намери онова, което останалите ще предположат, че е отишла да търси там.

Индия изсумтя възмутено.

– Ще ми се да видя как ще се почувства някой от онези пияни хулигани, ако само ме докосне. – Очите ѝ блеснаха зад златната маска, която ѝ бе дала херцогинята и чийто цвят беше в пълен синхрон с ръбовете на широкия ѝ колан. – Помниш ли онзи случай в Египет, Иън? Когато

трябваше да задържим цял лагер с номади, решени да вземат всичките ни коне?

Брат й се засмя тихо.

– Как бих могъл да го забравя някога, мъжкаранке? Ти открадна коня на техния водач и избяга, а по следите ти се втурнаха немалко от тях. Едва тогава откриха, че аз съм спянал всичките коне, като съм им вързал краката.

Младият мъж се засмя отново. В това време се появиха две жени, хванати за ръце, облечени с рокли дори още по-прозрачни от тоалета на Индия. По-високата, с лице скрито под дебел слой руж и изкуствена бенка, се ухили съблазнително на брат й.

– За Бога, Иън, не ми казвай, че тези двете са...

– Подозренията ти са верни, Индия. – Той се изкашля. – И мисля, че наистина е време да се раздвижим. Запазил съм маса.

Край тях минаха двама пияни войника и забързаха към двете дами. Щом забелязаха парадната униформа на Иън, те козируваха енергично. Той поклати глава със смях. Във Воксхол, естествено, бяха позволени, дори може би се очакваха, всякакви неофициалности. Всъщност това бе една от характерните за това място черти, които привличаха така масово хората, тъй като тук принцът и просякът можеха да се разхождат заедно. Фантастичните фенери сякаш предразполагаха посетителите да забравят за официалностите и добродетелите. Тук човек можеше да бъде видян и в същото време да остане невидим, тъй като, независимо дали носеше или не носеше маска, случилото се в мрака нямаше да бъде коментирано на другия ден.

В този момент младата жена чу нисък смях, който се носеше откъм една от беседките, богато украсени с дърворезба, където двама влюбени очевидно си бяха направили среща. За миг я прониза тъга при спомена за яростта върху лицето на Девлин, когато си бе тръгнал на Хампстед Хит. Прогони тази мисъл, ядосана на Торн задето нарушаваше отново душевния й мир.

Оркестърът бе разположен на едно от централните места в градината и музикантите вече бяха започнали да настройват инструментите си.

– Какво ще кажеш да се поразходим още малко наоколо и после да заемем местата си в нашата беседка?

– Чудесно – съгласи се лейди Деламиър.

В този момент обаче забеляза нещо, което я смути силно. Три фигурки пълзяха между редиците маси зад сцената с оркестъра. Присви очи, когато зърна светлорусите коси на най-дребната от тях.

Това, разбира се бе невъзможно. Нямаше как да...

Фигурата застана под един от танцуващите фенери и на неговата светлина Индия видя две големи сиви очи и едно много бледо лице.

Лицето на Алексис.

– О, не! – възкликна тя, като се обърна към брат си. – Това са трите деца. Какво, за Бога, правят тук?

Младият мъж смръщи чело.

– Не могат да останат тук, това е сигурно. – Огледа терена зад оркестъра. – Онези трите там ли?

– Страхувам се, че са точно те.

В следващия миг най-високата от сенките се обърна и в нея Индия разпозна Андрю, с почти влачеща се по земята пелерина с качулка. Тя махна припряно с ръка и си отдъхна с облекчение, когато момчето махна в отговор.

– Торн е тук, знаеш ли – рече напрегнато Иън. – Видях го край изкуствената пещера. Беше с лейди Марчмънт.

Сърцето на сестра му спря да бие за момент. Ако видеше децата, той несъмнено щеше да ги накаже сурово, а на нея тази мисъл ѝ бе непоносима.

– Побързай, Иън, за по-бързо можем да минем през Тъмната алея. Все ще намерим някоя празна самотна малка пещера, за да ги разпитаме на спокойствие какво правят тук.

Младият мъж, който винаги си бе падал по рискованите начинания, огледа тъмния гъсталак. След малко кимна.

– Вляво от дъба, струва ми се. Ела, скъпа.

Верни на думата си, след по-малко от пет минути вече се бяха събрали край един осветен от фенерите бълбукащ фонтан, а Алексис се бе притиснала към своята приятелка.

– Казахме ѝ, че това е само една глупава история, но тя не искаше да слуша.

Изражението на Андрю бе много сериозно. Беше изпълнен с любопитство, но обстановката наоколо му беше непозната и сега съжаляваше, че изобщо бе отстъпил пред молбите на сестра си.

– Но защо дойдохте тук? Това място не е безопасно.

– Аз ги накарах – обясни с треперещ глас Алексис. – Трябваше да дойдем да те предупредим. Ти си в много голяма опасност, лейди Деламиър. Аз видях отново оня човек, с белега. Той последва каретата ти, когато си тръгна от „Белгрейв Скуеър“.

– Какъв е този човек, Алексис?

– Той е лош. Понякога го виждам край леглото си. Желая злото на всички и тази вечер е тук.

Индия и брат ѝ се спогледаха набързо.

– Сигурна ли си, че беше истински, Алексис? Не като другите, за които говорихме?

Момиченцето поклати рязко глава.

– Не, не е един от тях. Този е истински. Знам това. – Ръчичките ѝ стиснаха дланите на младата жена. – Трябва да ми повярваш.

– Шт! – рече успокояващо лейди Деламиър и поглади косите на малката. – Разбира се, че ти вярвам и мисля, че и тримата сте много, много смели, щом сте дошли чак тук да ме предупредите. Ще бъда много внимателна, а Иън ще ме предпази. А сега, след като вече знам, трябва да се връщате, преди вашият настойник да е разбрал, че сте се измъкнали от къщи.

В същия момент зад високата дървена ограда около малката изкуствена пещера, се понесе смях.

Това бе смехът на лейди Марчмънт.

Алексис залепи длан на устните си.

– О, той е тук! Той е тук с нея. – Момиченцето погледна разтревожено брат си. – Толкова ще се ядоса, ако разбере, че не сме го послушали.

Момчето очевидно беше силно смутено.

– Най-вероятно ще ни остави на хляб и вода до края на живота ни.

– Още една причина да не ви намира тук – заяви припряно Индия.

– За щастие вече знам какво да направим.

Иън се бе приближил към задната стена на пещеричката и държеше отворена някаква малка врата, скрита зад плета.

– Как, за Бога, разбра за нея, Иън?

Младият мъж присви устни.

– Винаги е по-добре човек да има път за бягство, независимо къде се намира – отвърна бодро той. – А сега вие тримата побързайте. Каретата ми чака недалеч оттук. Ще ви заведа до нея и ще кажа на кочияша да ви закара у вас. – После погледна към сестра си. – Страхувам се, че това означава да те оставя сама за няколко минути. Струва ми се обаче, че зърнах някъде насам Пендлуърт. Ще го потърся и ще го изпратя при теб.

– Не се тревожи за мен. Мога да поставя който и да е пиан негодник на мястото му – отговори твърдо Индия. – Ти се погрижи за децата.

– Но мъжът с белега. – Алексис потръпна. – Той е тук! Трябва да

бъдеш много внимателна.

Младата жена потупа детето по главичката.

– Ще бъда, скъпа.

Бръкна в чантичката си и извади от нея красиво изработен пистолет със сребърна и златна декорация.

Лейди Деламиър се усмихна, когато Андрю извири възхитено.

– Не мислите, че ще дойда неподготвена на подобно място, нали? Та кой в крайна сметка ще защити големия ми широкоплещест брат от всички жени, които биха опитали да го откъмнат.

* * *

В другия край на сцената за оркестъра Девлин Карлайл наблюдаваше тълпите, дошли да се позабавляват. Лицето му бе скрито под маска от черен атлаз.

– Но аз мога да се закълна, че чух гласовете на децата. Те бяха тук само преди миг.

Хелена Марчмънт зацъка с език и приближи дори още повече пицното си тяло към него.

– Верността е онова, което харесвам най-много във вас, милорд. Но децата няма да се осмелят да дойдат посред нощ на такова място. И ако продължаваш да си въобразяваш, че ги виждаш, ще се почувствам страшно пренебрегната – измърка тя, като нацупи уста.

След малко Торнуд вдигна рамене и се обърна отново към своята спътница.

– Струва ми се, че имаш право. Те не биха се осмелили да престъпят нарежданията ми, особено след като обясних на Андрю какво наказание ги чака след подобно на днешното излизане без позволение от къщи. Е, къде отиваме сега?

Очите на вдовицата светнаха.

– Какво ще кажеш за Тъмната алея? – Започна да си играе с извивката на ухото му. – Би било толкова възбуждащо да се озова там насаме с теб.

Докато младият мъж размишляваше, отнякъде се чу звън на часовник, възвестяващ изминаването на половин час. Оставаше му да чака още толкова до полунощ. Тогава щеше да проследи жертвата си до някой отдалечен край в това място на удоволствията. Дотогава имаше нужда от извинение за своето присъствие и не виждаше нищо по-подходящо от присъствието на жена като Хелена Марчмънт.

– Чудесно, миледи – отвърна той. – Тогава да вървим към Тъмната

алея.

* * *

– Какво правиш тук толкова рано? Трябваше да се срещнем в полунощ.

Висока фигура в морскосиньо домино чакаше пред високия павилион почти в края на Тъмната алея. Скрит в мрака до него стоеше още един човек.

– Става нещо странно – заяви напрегнато неговият събеседник. – Поставили са стража на всички врати. Бих казал, че кой знае как вестта се е разнесла.

– Глупости. Както обикновено само си въобразяваш несъществуващи проблеми. – Мъжът понижи глас. – А сега ми покажи онзи диамант.

Двете фигури се приведоха по-близо една към друга. Чу се шумолене на плат и тогава светлината се отрази в скъпоценен камък с дебелината на два човешки пръста.

– За Бога, това е той. – Мъжът в морскосиньото домино се приведе още по-близо; гласът му бе пресипнал от вълнение. – Направили сте го. Как успяхте да ги измъкнете от Франция?

– Това е моя работа. Твоята работа е да се погрижиш те да попаднат при когото трябва тук, в Англия.

Човекът с доминото се взираше в безценния розов диамант и в пламчетата, които проблясваха от красивите му фасетки.

– Аврора. Камъкът, без който императорът никога няма да бъде видян. – Погледна събеседника си. – Къде го намери?

– Подробностите не те засягат – отвърна лаконично той. – На Ватерло беше истински хаос, а в такъв момент много неща минават незабелязани. Когато стана ясно, че няма да победим, някои от нас се сетиха да вземат нужните предпазни мерки. А сега възнамеряваме да се погрижим за реставрацията на нашия император. Във вашата страна доста хора проявяват симпатия, в това число дори дъщерята на принца-регент.

– Така е. Лично съм я виждал. Тя е възмутена от начина, по който се отнасят към човека, доскоро държал под своя ботуш цяла Европа. Да, с помощта на нужните стимули може да я убедим да ни помогне. И този диамант ще ни помогне да намерим въпросните стимули. – Погали скъпоценния камък внимателно, почти нежно. – Къде са останалите скъпоценности?

– В един кораб, пуснал котва в Темза.

– Къде в Темза?

– Точно местонахождение ще си остане моя тайна дотогава, докато не изпълниш своята част от сделката. – Мъжът, който стоеше в сянката, се намръщи. – А какво ще кажеш за Торнуд? Говори се, че държал под око всички пристанища заради диамантите.

– Торнуд е глупак. Ако застане на пътя ми, просто ще го убия, както направих с онази глупава английска двойка в Брюксел. Искан ми се само да бях се отървал и от децата.

Докато говореше, човекът с доминото се обърна леко. Лунната светлина падаше през потрепващите листа на дъба и за момент освети белега на устата му. Той бе изключително висок, с широки рамене и тежко, мускулесто тяло. Когато говореше гласът му правеше впечатление с пълната липса на емоции в него.

– Ами децата? Видяха ли те последния път?

– Невъзможно. Бях се скрил много добре, а и в момента си имаха по-голяма грижа – току-що бяха открили окървавените си майка и баща. Не, няма да могат да ме разпознаят. А докато Торнуд открие следите ми, нашият император вече ще се е върнал там, където му е мястото, т.е. на трона, начело на цяла Европа. – Мъжът се усмихна, протегна ръка и взе една чаша, пълна до ръба с шампанско. – В такъв случай – да прием за великия човек. Дано победите му отново да огласят Европа.

Диамантът светна в другата му ръка.

– За императора – поде неговият събеседник.

Едва бяха чукнали чашите си, когато в близкия храсталак се чу диво шумолене. Някаква космата форма се спусна оттам. С вдигната опашка животното прекоси масата, събори бутилката с шампанско и грабна безценния розов диамант, на който се възхищаваха двамата мъже.

И изчезна.

* * *

Индия се наслаждаваше на гледката на танцуващите по върховете на дърветата фенери, когато на входа на тихия павилион, заобиколен от висока ограда, се появи слуга в ливрея.

– За вас, миледи – рече той, като постави поднос върху масичката пред нея. – Шампанско. Изпраща го мъжът в униформата.

Значи Иън все пак не беше забравил, че тя го чакаше тук. Младата жена се усмихна и благодари на сервитьора. Лекият сладък аромат на напитката достигна до носа ѝ. Беше внесено контрабандно, разбира се. Тези дни от Франция не можеше да се изнесе хубаво вино по друг

начин; това бе естествен резултат от войната.

От съседния павилион се разнесе нисък смях. Лейди Деламиър отпи от шампанското с усещане за особено безпокойство. Лек вятър погали бузите ѝ. Улови се, че би искала някой да сподели радостта ѝ от красивата вечер.

Това бе последният ѝ спокоен момент.

– Стори ми се, че ви видях насам. А с вас – и онези проклети хлапета. – Лейди Марчмънт, бляскава в яркочервен атлаз, който обгръщаше тялото ѝ като втора кожа, наблюдаваше Индия откъм пролуката в стената. Великолепната рокля беше в контраст с тена на лицето ѝ и го караше да изглежда по-бял, като подчертаваше грижливо нанесеното върху тънките ѝ устни червило. Вдовицата се усмихна студено. – И не мислете да ми се изплъзвате, скъпа. Ако чакате брат си, знайте, че в момента е зает. Принцът регент го заприказва край сцената и не се съмнявам, че няма да го пусне още няколко часа.

Младата жена се намръщи. Значи ето какво бе задържало Иън. Разтегна лице в една напълно неискрена усмивка.

– Деца ли? Не разбирам за какво говорите. О, струва ми се, че забелязах някакви палавници край вратата, но...

– Много добре знаете за кои деца говоря – изсъска натрапницата. – За невъзпитаните повереници на Торнуд. Когато ги видях да се промъкват из градината, реших да ги проследя.

Индия се засмя безгрижно.

– Страхувам се, че очите ви са ви изиграли лоша шега, миледи. Тук при мен няма никакви деца. – Размахна небрежно ръце. – Сама можете да се убедите.

Хелена Марчмънт се огледа подозрително. След това се наведе и надникна под масата. Когато се изправи, лицето ѝ бе изкривено от гняв.

– Не мислете, че ще ме измамите, лейди Деламиър. Вие и цялото ви семейство си мислите, че сте нещо повече от останалите, но се заблуждавате. Някой ден на висшето общество ще му писне от вашата ексцентричност и ще ви поставят на мястото. Аз лично с радост ще стана свидетелка на подобно събитие. А дотогава съм твърдо решена да запазя онава, което е мое, а това, което е мое, е Девлин Карлайл.

На Индия ѝ се стори, че нещо горещо и остро изгори гърлото ѝ.

– Нямах представа, че Девлин е нечие притежание. В крайна сметка той е голям човек с нормален интелект.

– Но вече е зает. Обеща да се ожени за мен щом уреди въпроса с онези невъзпитани деца.

Лейди Деламиър стоеше неподвижно, стиснала в длан студения кристал. Нима това бе истина? Възможно ли бе Дев да е обещал брак на друга жена? Та той бе женен за нея!

Ръцете ѝ затрепериха от гняв.

– Колко интересно. Да не би от мен да се очаква да отправя поздравления?

Вдовицата се изсмя хладно.

– Надали. Но вие ще престанете да се месите. Торнуд ви мрази след случилото се при излитането на балона. Прекалено е горд, за да понася да го правят на глупак. Като изложихте на опасност децата, вие сама забихте последния пирон в собствения си ковчег. – Лейди Марчмънт отметна глава; очите ѝ блеснаха, когато прокара длан по бляскавата си рокля. – Очаквам съобщението да се появи в „Газет“ идната седмица. А дотогава, лейди Деламиър, стойте далеч от лорд Торнуд.

– Така ли трябва да правя? – Индия не помръдваше, смазана от ярост. Нямаше да позволи тази жена, която стоеше много по-ниско от нея по произход и още по-ниско – по възпитание, да ѝ дава заповеди. – Ще видим. А сега, ако сте свършили, сигурно съм свободна – току-що си спомних за една уговорена среща.

Вдовицата разпери пръсти и червените ѝ нокти се забиха в ръката на нейната събеседница.

– Обещайте, че ще стоите по-далеч от него. В противен случай ще бъда принудена да се отнеса доста сурово с вас.

Лейди Деламиър се освободи от хватката на натрапницата и се засмя тихо.

– Трябва да сте доста несигурна относно влиянието си върху този мъж.

– Ни най-малко. Просто предпочитам да се застраховам малко – отвърна троснато вдовицата. – А ако не се подчините, ще се погрижа всички да узнаят за позорното ви поведение по време на излитането на балона днес. Както и за маскарада, който изиграхте като прислужница.

Индия се изсмя хладно.

– Да не мислите, че ме интересува какво мислят за мен представителите на висшето общество?

– Не ви ли интересува? – Студените очи насреща ѝ се присвиха. – Затова пък децата ви интересуват. Клюката ще се отрази зле както върху тях, така и върху Торн. Това вече не би ви било приятно, нали?

Младата жена преглътна яда си при вида на триумфиращия поглед на нейната съперница.

– Ако Девлин разбере, няма да те похвали за стореното.

– Но той просто няма да разбере. Достатъчно съм умна, за да не му позволя да научи къде е източникът на мълвата – отвърна с меден глас вдовицата. – Всичко ще започне като анонимни слухове. Разбира се, когато чуя какво се говори около мен, аз ще се направя на възмутена, че някой може да бъде толкова студеносърдечен, та да критикува три очарователни и невинни деца.

Сега в гласа ѝ се долавяше ясно жестока насмешка.

Едва сега лейди Деламиър си даде сметка колко черна бе душата на тази жена, способна на всякакво зло. Обхвана я безпокойство. В този момент зад гърба си чу някакъв шум.

Графинята отскочи разтревожено назад.

– Сигурно някакъв плъх. Това проклето място е пълно и с плъхове, и с отрепките на лондонското общество. Напълно ми е непонятно защо Девлин настоя да дойдем тук.

Значи Торн бе този, който бе настоял тази вечер да съпроводи лейди Марчмънт до Воксхол. Индия потръпна от гняв. Нима беше сяп, та да не вижда колко е жестока тази жена?

Размислите ѝ бяха прекъснати рязко, тъй като на върха на единия плет се появи нещо черно и след това скочи върху една от близките масички. Масата на Индия се залюля и чашата с шампанско полетя към земята. Миг по-късно някакво тъмно, космато тяло разсече въздуха и се приземи върху сложната, украсена с пера фризура на лейди Марчмънт.

– Махай се от мен! – Вдовицата се завъртя диво, като размахваше ръце във въздуха. – Това е плъх, сигурна съм. Ще умра, знам го. Махнете това ужасно нещо от мен!

Новопристигналият обаче бе само една малка кафява майmunка с червено жакетче с дебели златни ширити и малка шапчица. Дългата опашка на животинчето потрепваше, погледът му бе див; в момента то изглеждаше далеч по-изплашено от Хелена Марчмънт.

– Това е просто една майmunка. Не е нужно да викате толкова.

Графинята обаче не беше на себе си. Тя вървеше заднешком към оградата в отчаяното си желание да се отърве от нежелания си пасажер, който избърбори нещо и скочи върху стената на плета; оттам можеше да наблюдава спокойно какво става наоколо.

– Вече си отиде. Сега вече всичко е наред.

– Съсипа ми прическата! – изпищя Хелена. – А красивата ми рокля е цялата на кални отпечатъци. Ще убия това проклето животно. – Извъртя се и замахна диво с чантичката си. – Ето ти, противно същество

такова. И още, и още.

Докато изпадналата в истерия жена сечеше въздуха, маймунката издаваше някакви съскащи звуци. Графинята се отдръпна, подскочи, алената рокля се развя около нея. Индия сдържа смеха си, като поклати глава при вида на целия този хаос, създаден от едно малко създание.

Маймунката обаче вече не беше върху оградата. Беше скочила на земята и сега лижеше локвичката шампанско, образувана от прекатурената чаша на лейди Деламиър.

– Значи обичаш шампанско, така ли? Май имаш доста скъпоструващи предпочитания, малката ми.

Младата жена се наведе и бавно протегна ръка. Щом бе облечено в такъв костюм, животното явно бе опитомено и изпълняваше някакъв номер, а сега бе избягало от стопанина си. След малко маймунката поклати опашка и тръгна нагоре по ръката ѝ. Обърна се веднъж с безкрайно достойнство, после се настани на рамото ѝ. Започна да си играе с бижутата на шията ѝ, като бръщолевеше тихичко, а след малко се обърна, негърпелива да направи нови открития.

Индия я погали по главичката. Животинчето беше уплашено и страшно недохранено; усещаше ребърцата му под меката козинка. Докато се чудеше какво да прави с него, чакълът зад далечния край на оградата заскърца под нечии стъпки.

В спокойния въздух се понесоха тихи гласове.

– Проклетото животно трябва да е някъде наблизо. Видях го да бяга към тази беседка. Само да го хвана, ще си върна онова, което ми открадна, дори ако за това се наложи да му разпоря стомаха с ножа.

Младата жена се огледа ужасена. Къде можеха да се скрият? Стъпките приближаваха. Те щяха да дойдат всеки момент!

Присви очи по посока на вратичката в задната част на беседката, полускрита от зеленината. Погали маймунката, за да я накара да пази тишина, а след това се запъти към вратата под прикритието на стената.

– Спокойно – рече тихо тя. – Още малко и ще...

– Какво ще направиш?

Някакъв мъж стоеше на входа към беседката, покрит с тъмна маска. До него стоеше друг човек, по-дребен, а лицето му бе скрито под шапка.

Индия пхна животинчето в една цепнатина между камъните в стената, като се молеше буйната зеленина да го скрие. След което вдигна с царствен жест глава.

– На мен ли говорите?

– Чу ме добре. Къде мислеше, че отиваш с маймунката?

– Нямам никаква майmunка. А сега бъдете така любезен да се отдръпнете от пътя ми. Очаквам приятелят ми да ме потърси всеки момент.

Високият с маската не помръдна.

– Аз може би не ти вярвам, красавице. И може би се питам какво опита толкова настойчиво до скриеш край тази ограда.

Направи още една крачка към нея. Младата жена видя как стисна челюсти под маската си.

Светлината от полюшващите се фенери проблесна студено върху пистолета, който измъкна от чантичката си.

– Поведението ви не ми харесва, сър. На пет ще стрелям. Мисля, че на вас пък това няма да ви допадне.

Мъжът изруга и направи несъзнателно крачка назад, като при това движение се блъсна в своя партньор.

– Ти не знаеш как се стреля с това. Не, никъде няма да ходя. Не и преди да съм открил проклетата майmunка.

Лейди Деламиър вдигна пистолета, така че го изравни с гърдите на непознатия.

– Ей сега ще видите колко добре мога да стрелям.

Пресмяташе точно колко по-вдясно ще трябва да стреля, за да забие куршума в каменната стена над рамото на мъжа, когато чу шум зад гърба си. Някаква тъмна фигура скочи без предупреждение от плета и се приземи върху ръката ѝ.

Пистолетът трепна. Индия опита да задържи прицела си, но тежестта на животното я накара да изгуби равновесие и оръжието излетя от пръстите ѝ. Завъртя се, изтрака върху масата и стреля оглушително.

– Ето го проклетото животно!

Двамата мъже се хвърлиха напред.

Майmunката се вкопчи така силно във врата на младата жена, че почти не ѝ даваше възможност да вижда.

– Сега ще видим какво имате да кажете, мис.

Човекът с тъмното домино бавно заобиколи масата. Очите му блесяха зад цепките на маската.

Младата жена видя своя шанс и се възползва от него. Трескаво вдигна стола пред себе си и го запокити в краката на своя нападател. Щом той се строполи, като псуваше бясно, тя откъсна треперещото телце от себе си и се спусна към тясната пролука в стената.

Чу, че двамата се спуснаха след нея. В този момент пътя ѝ бе препречен от преобърнатата маса.

„По дяволите, какво да правя сега?“

– Ще съжалявате горчиво за това. На мъжа, с когото дойдох да се срещна тук, вашето поведение няма да му се понрави, уверявам ви. Най-вероятно ще извади сабята си и ще ви разсече от гърлото до бедрата.

Двамата негодници продължаваха да се приближават. Индия заобиколи отчаяно масата, само на сантиметри пред тях; знаеше, че щяха да я настигнат всеки момент. Тъмните алеи вляво и вдясно водеха обратно към сърцето на градините на удоволствията.

Върху застланата с чакъл пътека падна дълга сянка. Миг по-късно се появи висока фигура, със закрито с черна маска лице.

Лейди Деламиър се хвърли към непознатия и се впусна в гръмогласни приветствия.

– Ето те и теб, любов моя! Точно казвах на тези ужасни мъже да ме оставят на мира. Сега ще трябва да ги разкараш, както ги предупредих, че ще сториш.

Младата жена говореше трескаво, твърдо решена да не даде възможност за никакъв протест на злочестия човек, на когото бе налетяла. Разбира се знаеше, че маскарадът ѝ не трябва да свърши дотук. Надигна се на пръсти, праметна ръце през врата на непознатия и придърпа главата му, като се приготви да го дари с достатъчно убедителна страстна целувка.

Сърцето ѝ биеше до пръсване. Усети, че се притиска към мускулето мъжко тяло. Обви пръсти около вълнената материя на раменете му с неясното усещане, че забравя нещо. Но сега нямаше време за размисли.

Придърпа го още по-близко и впи стройното си тяло в неговото.

– Целуни ме – прошепна дрезгаво тя. – Моля те.

– С огромно удоволствие. Но си мисля, че вече ме приветства достатъчно горещо – последва мрачният и леко насмешлив отговор.

Индия изведнъж разбра какво я бе смутило. Сега вече всичко бе станало ясно. Това бе същото, което очевидно винаги я бе смущавало.

Девлин Карлайл.

Сребристите очи на Торн блестяха със смесица от желание и веселие. Защо не бе имал късмет да се влюби в нормална, покорна жена? За предпочитане такава, на която е познато значението на думата „не“.

Миг по-късно вече бе забравил въпроса си. Препускането на сърцето му помете всякакви рационални размисли.

Тъй като жената в обятията му беше едновременно невинна и прелъстителка. Беше лятна жегла и есенно спокойствие. Беше твърдоглава, непостоянна, невнимателна и забележителна. Самоубийствената ѝ лудо-рия при пускането на балона бе доказала всичко това.

А Девлин Карлайл знаеше, че не може да ѝ устои.

Като през мъгла дочу скърцането на чакъла под нечи стъпки.

– Тъъ, простете. Нямахме представа, че мястото е заето.

Две фигури се плъзнаха покрай младия мъж и се насочиха към бекска. Извиниха се припряно и се отдалечиха. Бурята в кръвта му обаче бе прекалено необузdana, за да му позволи да се отдръпне, както би следвало. Не можеше да го направи, при положение, че пръстите на Индия бяха сплетени с косите му, а тялото ѝ, гъвкаво като калина през пролетта – притиснато в неговото. Прегърна я силно, като се опиваше от излъчващата се от нея топлина. В този момент поне цялото ѝ същество бе отворено за него. Меките ѝ устни го мамеха, като целуваха брадичката му, бузата и извивката край окото.

Разтърси го тръпка. Нощта бе толкова мамеща... тя самата също бе толкова мамеща. Почувства богатия аромат на шампанско в устата ѝ и се запита колко ли чаши бе изпила от него.

– Ще си отивам по-често, скъпа моя, ако обещаеш да ме посрещаш всеки път така.

Усети как тялото ѝ настръхна, чу, че дъхът ѝ секна за миг. Отдръпна се и стисна длани в юмруци.

– Не си въобразявай и за момент, че това означава нещо, Девлин Карлайл. Просто ти бе първият подходящ, който се изпречи на пътя, когато трябваше да се измъкна от онези негодници.

– Така ли?

Светлината на фенера играеше по фината като паяжина коприна, обвила с любов великолеплното ѝ тяло. „Красотата ѝ е толкова голяма, че чак ми причинява болка“ – помисли си с горчивина Торн. Безмълвно

плъзна пръсти по пищната извивка на бедрата ѝ и я привлече отново към себе си.

– Престани!

Не ѝ обърна никакво внимание. Усмихна се и започна да си играе с възхитителните червеникави къдрици, които обграждаха шията ѝ и се виеха върху гърдите ѝ. Хвана едно кичурче – беше топло и гладко като атлаз. Стисна го и я придърпа още по-близко.

– Пусни ме, Девлин! Откажи се от тези осъдителни игрички. Няма да позволя това, чуваш ли?

Усмивката му ставаше все по-широка, милиметър по милиметър. Пламъкът в очите му прерасна в необуздан глад. Тя обаче не помръдваше. Силата, която се излъчваше от погледа му, командата в него, не ѝ позволяваха. Младата жена чакаше напрегнато, вгледана в пулсиращата на врата му вена.

– Девлин, това е опасно. Лоша идея от наша страна е дори да помислим за...

Дланите му обхванаха кръста ѝ и я привлякоха към него, като преодоляха последните сантиметри, които ги деляха. Торн отстъпи назад. Искаше да намери студената каменна пейка, която бе забелязал от едната страна на беседката. Вместо гранита обаче се натъкна на нещо малко и космато, което изпищя и се спусна нанякъде, прикрито от мрака. При това обаче Девлин изгуби равновесие и падна по гръб върху покритата със зеленина земя, като ругаеше ядосано.

Нещо остро се заби в гърба му.

– Какво, по дяволите, е това?

– Пистолетът ми, струва ми се.

Пистолетът ѝ ли? О, разбира се, как не се бе сетил за това?

– Предполагам, че си давала уроци по стрелба с пистолет някъде тук.

– Защиствах се, естествено. Тогава видях маймунката.

– Маймунка ли? – Младият мъж се изправи до седнало положение и премигна. – Не ми ги разправяй.

Лейди Деламиър се намръщи.

– Девлин Карлайл, да не би да си пил? Говориш несвързано.

– Аз ли говоря несвързано? Не аз съм този, който разправя за маймунки и пистолети, скъпа моя.

Индия го изгледа продължително.

– Май, че трябваше да оставя онези двамата да ме пипнат, както заплашвах, че ще сторят.

При тези думи любимият ѝ скочи на крака.

– Защо не ми каза досега? Ще ги убия. Ще се погрижа и двамата да увиснат на дъба срещу сцената.

Спусна се покрай прекатурената маса, но глезенът му се заплете в един от един стол от ковано желязо. Торнуд падна напред и удари главата си в гранитната пейка.

– Девлин, добре ли си?

– Чудесно! Честно казано за мен е истинско удоволствие да бъда нападнат от някаква подивяла маймуна, да си изкълча глезена и за капак да получа жестока травма на главата, и всичко това под дулото на проклетия ти пистолет.

Младата жена се добра до дългата каменна скамейка и се отпусна тежко върху нея. Миг по-късно започна да се смее.

– Не виждам кое е толкова смешно – озъби се Торн, като триеше подутото си чело.

– Страхотна... страхотна гледка си, проснат в цял ръст в тревата. Първо пистолета, после маймунката, сега пък това. О, моля те да ме извиниш, но това наистина преля чашата. А онова ужасно създание счупи чашата с шампанско. Внимавай да не седнеш на някое парче стъкло, чу ли? – Гласът звучеше задавено от смях. – Ето още едно парче стъкло. – Наведе се още повече и се намръщи. – Много е голямо. Всъщност е по-голямо дори от първото.

Гласът ѝ секна внезапно.

– Какво има пък сега? Вече очаквам да ми кажеш, че в храстите край нас има тигър.

Тъй като не последва отговор, Торнуд се придвижи предпазливо към своята любима. Онова, което видя, го накара да зяпне на свой ред. В протегнатата длан на Индия лежеше несравним скъпоценен камък, а стотиците му фасетки проблясваха на светлината на фенерите като бледите лъчи на зората.

– Колко... колко е красив – рече едва чуто младата жена. – Но как, за Бога, се е озовал тук?

Девлин не откъсваше очи от розовия камък.

– Може би от онези мъже?

Лейди Деламиър поклати глава.

– Съмнявам се, че са останали тук достатъчно дълго. Е, вярно, че беше тъмно, а и тогава съзнанието ми бе заето с друго.

– Като например да ги простреляш право в сърцето – обади се мрачно Девлин, който оглеждаше невярващо диаманта. – Мили Боже,

това нещо трябва да е поне шейсет карата. – Гласът му прозвуча по-сурово. – И е розово. Розов диамант. Чувал съм само за един такъв. Но той не може да е...

– Какво не може да е? – смръщи чело Индия. В това време любимият ѝ свали маската си. – Девлин, какво се готвеше да кажеш?

През главата му минаваха хиляди мрачни мисли. Възможно ли бе корабът с диамантите вече да бе пристигнал и тази нощ да си бяха разменили първите скъпоценности? Надали имаше друго по-подходящо място от Воксхол, където, без да правят впечатление и да предизвикват въпроси, можеха да се срещат най-различни хора, бедни и богати, англичани и чужденци. А сред тях винаги, тихо и умно, се промъкваха някои от най-големите престъпници от лондонските улици. Да, Воксхол беше прекрасно избрано място за размяна на бижута. Можеше само да се чуди, че не се бе сетил по-рано.

– Девлин? Кажи какво означава това.

Не можеше да го направи, разбира се. Междуременно мозъкът му работеше отчаяно, опитвайки да проумее какво означаваше това откритие.

– Какво? А, нищо. А сега, ако нямаш нищо против, бих искам да огледам по-добре този скъпоценен камък.

И протегна длан.

Но беше прекалено късно. Диамантът бе изчезнал. Младият мъж се намръщи.

– Какво правиш?

– Прибрах го на сигурно място.

– В такъв случай просто бръкни в чантичката си и го извади.

Индия присви пълните си устни.

– Но аз не го сложих в чантичката си – рече сладко тя.

Торн присви очи. Не виждаше място, където би могла да скрие такъв голям камък, при положение, че роклята ѝ прозираше. Нито едно местенце.

Освен ако...

Погледът му се впи в налятата гръд, която заплашваше да се разпилее от корсажа. За Бога, не беше възможно да има наглостта да пусне бижутото в корсажа си!

– Индия?

– Да, Девлин? – последва сладкият, подобен на мъркане, отговор.

– Ще го намеря, да знаеш. Това е само въпрос на време. Не се надявай да го скриеш от мен.

– Можеш да го намериш, но кой знае защо си мисля, че няма да се осмелиш да го потърсиш. Виждаш ли, Дев, ти се страхуваш от собствените си емоции. Страх те от онова, което виждаш, като ме погледнеш и онова, което чувстваш, като ме докоснеш. Точно затова съм готова да се обзаложа, че диамантът ще си остане там, където го скрих.

Едно мускулче на челюстта му потрепна. Тази жена го вбесяваше, направо го изкарваше от кожата му! Определено беше истински Макиавели, също като баба си! А фактът, че бе напълно права в изводите си, увеличи още повече яда му.

Да, той се страхуваше от това, което чувстваше в момента. Едно докосване бе достатъчно, за да изгуби самоконтрол, а знаеше, че не може да прави подобен риск. Не и тук, на това тихо и изпълнено със сенки и лунна светлина място, създадено единствено за влюбени и за онези, които имаха щастието да осъществят мечтите си.

А това бе нещо, което Карлайл бе изгубил отдавна, в една кална нива в Белгия.

Гласът му прозвуча предупредително.

– Дявол да го вземе, Индия, дай ми диаманта.

– Потърсете го сам, милорд.

Значи го мислеше за страхливец, така ли? Изруга наум и я дръпна да се изправи. По червеникавите ѝ коси играеха светлинки, от които роклята ѝ променяше цвета си, прилична на приказни криле. Стори му се лека, крехка, почти като приказно създание и тя самата. Гърлото му се сви, когато долови беглия аромат на виолетки, който се носеше от нея.

– Не ме карай да правя това, Индия. Ще причини болка и на двамата ни.

– Наистина ли мислиш така? – Отметна глава, очите ѝ блеснаха. – Не съм съгласна изобщо, поне що се отнася до мен. Мисля, че ще се забавлявам безкрайно.

– Опитвам се да те предпазя! Защо правиш всичко толкова трудно?

– Може би защото... не желая да бъда предпазвана.

Девлин сграбчи раменете ѝ.

– Трябва да взема този камък, Индия. Той е много важен... повече, отколкото можеш да предположиш.

– Защо, Дев? Какво му е толкова специално на този диамант?

Торн задуши напирашото на езика му проклятие; и без това вече бе разкрил прекалено много.

– Просто... просто няма да ми бъде приятно подобен голям камък

да се изгуби.

– Не ти вярвам. Има нещо, което не ми казваш. Много неща, подозирам.

Погледът на младия мъж стана суров.

– Единственото, което не ти казвам е онова, което знаем и двамата. Ние не си подхождаме и никога няма да си подхождаме. Защо не приемеш този факт? – Дланите му се плъзнаха по голите ѝ ръце и обхванаха кръста ѝ. Стисна челюсти, когато докосна несъзнателно едната ѝ гърда, действията му бяха в пълна противоположност с току-що казаното. – Ако това е игра, ще съжаляваш много, че си я играла.

– Никаква игра не е, Дев. Разбира се, ако знаех какво правиш всъщност тук и защо този диамант те интересува толкова, може би щях да бъда по-предразположена да ти помогна.

Очите на Карлайл блеснаха, когато я привлече към себе си и прокара дългите си пръсти по прозрачната коприна.

– Искам това бижу.

Усети, как зърната ѝ настръхнаха под прохладната материя. В гърлото му заседна стенание.

„Това, което правиш, е опасно, глупако. Прекалено е нежна, прекалено изкусителна. Прекалено близко до всичко, което някога си искал от живота.“

– Индия?

Никакъв отговор. Само мекота и топлина. Само опасност.

При най-слабата съпротива от нейна страна щеше да я пусне, но такава не последва. Тялото ѝ бе олицетворение на гъвкавостта и отдаването и тя го знаеше прекрасно. Именно тази твърдоглава арогантност и фактът, че го познаваше по-добре, отколкото се познаваше дори той самият, го караха да реагира по този начин. Постава длани върху млечнобялата ѝ кожа. Там не откри диаманти, а богатства, които го измъчваха далеч по-силно; кадифеното им съвършенство надминаваше разгорещените му фантазии, с които се бе върнал от Европа.

Усети трепета ѝ.

– Достатъчно ли ти е? – попита дрезгаво той. – Само кажи и ще спра, Индия.

В отговор обаче тя само се изсмя мрачно.

– Не знаеш ли, че ние от рода Деламиър, никога не спираме? Това не е в природата ни. Всеки намек за опозиция ни действа като червено знаменце.

Ресниците засенчваха сивосините ѝ очи. Гърбът ѝ бавно се изви

назад. И постепенно притисна дори още по-близо тяло към опипващите я пръсти.

Само това така прелъстително движение бе достатъчно, за да го лиши и от последната капчица самоконтрол. В главата му се редуваха шеметно всевъзможни фантазии, допълнително подсилени от съзнанието, че се намираха на това тихо и тъмно място, сякаш създадено специално за осъществяване контакта на плът с плът. Можеше всеки момент да бъде негова, да я обладае върху постелката от меки листа, да се слее с нея в сляпа страст. Девлин имаше достатъчно опит с жените и разбираше какво означават учестеният ѝ пулс, дрезгавият глас и неравното ѝ дишане.

Проклет да бъде, ако отстъпеше отново пред порива си! Брюксел бе едно; тогава целият град бе обхванат от лудост. Тогава имаше оправдание за своето безумие, но сега...

Сега нямаше извинение за желанието си да я има, макар да знаеше, че болката щеше да го разкъса на хиляди парченца, заради копнежа да чуе резкия ѝ внезапен смях, да почувства как устните ѝ се плъзгат бавно по всеки сантиметър от гладното му за нея тяло.

Наведе поглед и се намръщи при вида на набъбналото зърно между пръстите си.

– По дяволите, Индия, казах ти да...

От другата страна на оградата се чуха стъпки.

– Но аз съм сигурна, че го видях насам само преди малко.

Нямаше как да не разпознаят острия глас на Хелена Марчмънт.

– Може да сте се объркала. Тук е много тъмно, миледи – отговори Иън Деламиър.

Както бе възнамерявал Иън, думите му достигнаха до Индия. Тя направи опит да се откопчи, но Девлин не я пускаше, затиснал гърба ѝ към дървената ограда зад беседката.

– Както виждате, тук няма никой. – В тона на младия мъж се долавяше лека насмешка. – Може би ще желаете да ви съпроводя до масите със закуски и напитки?

– Надали ще бъде необходимо – озъби се графинята. – А аз ще го намеря, можете да разчитате на това.

И чакълът заскърца под пантофките ѝ. Отдалечаващият се смях на Иън извести тръгването му.

На лейди Деламиър ѝ се струваше, че мълчанието я притиска. Тогава дочу гласа на своя любим, подобен на полъх на пролетния вятър в зелена ливада.

– Желая те, Индия! Господ да ми е на помощ, желая те!

Пръстите му я стискаха.

Целувка? Така го правеше, че никога не ѝ омръзваше. Тялото му я натисна отново към оградата, гръбнакът ѝ се изви като лък под ръцете му, бедрата ѝ се разтвориха под напора на неговата страст. Не опитваше да се съпротивлява – знаеше, че желанието бе по-силно от волята ѝ. Вместо това се впи в него; собственият ѝ самоконтрол бе разклатен не по-малко от неговия. Беше убедена, че никога нямаше да ѝ причини нещо лошо. Гневът, който се излъчваше от мощното му тяло, бе предназначен само към него самия, задето не бе съумял да пречупи желанието си.

А в този момент единствената мисъл на Индия бе насочена към това как да увеличи още повече същото това желание.

Младата жена изви шия. Докосна с езика си устните му и в отговор пръстите му веднага я стиснаха по-здраво. Плътта им се срещаше, бореше се, съединяваше се, докато започна да ѝ се струва, че ще умре от горещината, обхванала тялото ѝ. Желаше го и бе прекалено честна, за да го отрича. Напрежението във всяко негово мускулче говореше красноречиво, че и той изпитваше същото. С присъщия за жените инстинкт Индия усещаше, че не само изгубената памет го караше да страни от нея.

Може би някоя нова и опасна мисия, която бе повикан да изпълни?

Погледът ѝ потъмня; бе решила да използва най-доброто си оръжие, за да си отговори на този въпрос. Отметна назад глава и му предложи извивката на шията си.

– Индия, недей. Опитвам се да спра. Заради двама ни.

– Не. – Пръстите ѝ погалиха устата му. – Не още.

„Никога.“

Той я стисна и зацелува яростно голата кожа, която му бе предложила. Поколеба се само за миг пред млечнобялата ѝ гърд; секунда по-късно устните му се затвориха около фината копринена бариера. Всички звуци наоколо бяха заглушени от бесните удари на сърцата им и дивото препускане на кръвта във вените.

Младата жена не даваше и пет пари за тайните мисии и сложните задължения, които можеха да изложат на опасност живота на нейния любим. Единственото, което я интересуваше, бе допирът на плъзгащите се по тялото ѝ длани. Единственото ѝ желание бе да се убеди, че той помни онова, което бяха преживели заедно и да разбере дали могат да изпитат отново подобна радост.

Девлин очевидно я искаше.

Очевидно имаше нужда от нея. Повече от очевидно той бе почтен също като двамата ѝ братя и твърдоглав като стария петел, който тероризираше всички живи същества в имението им в Норфолк.

Усмихна се мрачно, със съзнанието, че начинанието ѝ вървеше към своя успешен край. Усети пръстите му да се пхат под раменете на роклята ѝ и да се промъкват надолу.

Коприната потрепера и откри достъпа към голата ѝ кожа. Най-после щеше да получи чакания отговор. Помежду им нямаше да има повече лъжи.

В този момент дъхът ѝ секна. Негодникът бе открил диаманта, скрит дълбоко под едната ѝ мишница. Дяволите да го вземат този човек!

– Девлин, спри! – изрече дрезгаво тя.

Но той не я послуша. Разтвори устни, търсейки устата ѝ. Езиците им се сляха. Младата жена усещаше тялото му подобно на опъната от желание струна, а сърцето му биеше диво, в унисон с нейното собствено.

Тогава пръстите му се затвориха около диаманта; той беше негов.

В същия миг другата му длан обхвана жадната ѝ за ласки оголена гърд.

Индия замря на място, тялото ѝ трепереше, цялото ѝ същество потръпваше в безумен порив от гняв, желание и объркване. Как успяваше този мъж винаги да разпали в нея подобен ураган от емоции? С всеки друг представител на неговия пол тя оставаше хладна, спокойна и безпристрастна.

Устните му си играеха с чувствителната ѝ кожа. Девлин се засмя тихичко.

– Като че ли открих моето съкровище – прошепна той. – А сега мисля, че е време да го огледам по-подробно.

Още едно подръпване и коприната се отдели от потръпващата плът на своята притежателка.

– Красива си. – Пръстите му се движеха в кръг около съвършената, подобна на корал, ареола. – Бях забравил...

Преглътна ругатнята, която напираше да излезе от гърлото му.

Индия се олюля, вплепа длани в косите му, когато устата му се сля отново с нейната.

Рай... и болезнено мъчение.

Спомените я заляха.

– Трябва да са тук! – Чакълената настилка заскърца под нечий

стъпки. – Сигурна съм, че запомних завоя.

– Ти не помниш дори къде си оставила куклата си.

Този глас, който се носеше откъм другата страна на дървената ограда, можеше да принадлежи само на Андрию.

Лейди Деламиър настръхна. Децата! Не можеше да позволи Девлин да открие, че бяха тук!

Но вече беше късно. Мускулите на тялото му се стегнаха и очите му бавно се изпълниха с гняв.

– Поредното ти дело, а?

– Не, аз...

– В такъв случай са нарушили нарежданията ми по собствена воля. Скоро ще си получат заслуженото, бъди сигурна.

Младата жена го хвана отчаяно за ръката.

– Не трябва да им се сърдиш. Дойдоха, защото Алексис била убедена, че съм в опасност. Видяла онзи човек, същия, когото сънувала.

Торн смръщи още по-силно чело.

– Тя има доста кошмари след Ватерло. Всички ги имаме – добави той. – Но не мога да позволя да се излагат на опасност по такъв начин.

Отдръпна се от Индия, отнесен от мислите си; в този момент отпусна пръсти и изтърва диаманта.

– Изглежда ме надхитри отново, но сега вече знам къде криеш съкровищата си. – Бузите на лейди Деламиър пламнаха от скрития в думите му подсмисъл. – Можеш да бъдеш сигурна, че ще си спомня... и ще се върна да си го взема.

А след това изчезна в гъсталака.

Младата жена стоеше бездиханна, докато ударите на сърцето ѝ постепенно нормализираха ритъма си. Гласовете зад оградата започнаха да се отдалечават. Девлин все още не беше ги намерил, но онова, което каза, беше вярно. Тук децата бяха в голяма опасност.

Точно се обърна към вратичката в задната част на беседката, когато тя се отвори с трясък. Андрию влезе вдървено вътре, последван от Мариан.

И двамата бяха пребледнели.

– Какво правите? – попита лейди Деламиър. – Трябваше да се върнете с Иън в каретата. Вашият настойник ще дойде всеки момент да ви търси. Знаете какво ще каже, като ви открие.

Но децата не казаха нищо; лицата им бяха като вцепенени. Миг по-късно Индия разбра коя е причината. Алексис се промъкна през вратичката, стиснала здраво белите си длани пред гърдите.

Зад нея, все така покрит с тъмната маска, стоеше човекът, впуснал се в ядно преследване на избягалата майmunка.

Само че сега едната му ръка стискаше врата на момиченцето.

А другата допираше пистолет до сърцето ѝ.

20

Нещо преряза младата жена, когато се взря в ужасеното личице на детето.

– Пусни я.

– Не още, миледи. – Мъжът блъсна Алексис в беседката и затвори с ритник вратата след себе си. – Не и преди да получи диаманта, който криете.

Лейди Деламиър мислеше трескаво. Светлината беше слаба. Не беше невъзможно, ако успееше да се приближи достатъчно близо...

– Имате предвид глупаво парче стъкло, което намерих върху трева-та ли?

Гласът ѝ прозвуча убедително наивно.

– Не е стъкло, а истински диамант. Но вие знаете това дяволски добре!

– Диамант ли? Не може да бъде.

– Къде е той?

– Боже мой, ами беше тук само преди минутка. – Започна да се оглежда, като мигаше усилено. – Не казвайте само, че е бил ваш? Реших, че някоя жена с... тъъ, не особено добри нрави, го е изтървала от огърлицата си.

– Как ли не – изръмжа мъжът. – Кой пък се смее сега? – Блъсна Алексис пред себе си. – Ако искате тя да остане жива, ще трябва да ми го дадете начаса.

С ъгълчето на окоето си Индия забеляза някаква сянка, която се появи на върха на оградата. Малка червена шапчица със златен пискюл се преметна във въздуха.

Младата жена присви очи. Още две стъпки и маймунката щеше да бъде над главата на негодника, реши тя. С привидно безгрижие бръкна в корсажа си; знаеше, че погледът на непознатия щеше да остане прикован в нея, вместо в непрекъснато приближаващото се животно.

– Разбира се, ако е ваш ще трябва да ви го върна.

За да спечели време се направи, че все още търси, макар пръстите ѝ вече да бяха обхванали скъпоценния камък.

– Добре сте го скрили, както виждам – рече похитителят на Алексис. – С радост бих го потърсил сам, затова точно това и ще направя. – Изсмя се грубо. – Но не съм толкова глупав, че да пусна това дете. Не и

преди да съм получил диаманта си.

– Напълно разбираемо. – Индия се приближи още малко. Усещаше погледа му върху прозрачната коприна, която се опъваше и мърдаше под пръстите ѝ. Междуременно Андрю и Мариан вече бяха видели маймунката и чакаха знак от своята приятелка. Когато животинчето стигна точно зад гърба на непознатия, лейди Деламиър се изсмя високо. – Колко съм глупава. Чак сега се сетих, че преместих бижутото в чантичката си за по-сигурно. Как можах да забравя? – Вдигна малката атлазена торбичка, окачена на кръста ѝ. – Позволявате ли?

– Давай – изръмжа мъжът.

Младата жена направи цяло представление от отварянето на чантичката и тършуването на дъното ѝ.

– А, ето го, цял-целеничък. – Протегна ръка със стисната длан. – Това ли търсехте?

Натрапникът с маската блъсна Алексис пред себе си, присвил алчно очи. Когато момиченцето бе почти на една ръка разстояние от нея, Индия отскочи встрани, направи се, че се спъва в масата, прекатурена в средата на оградената площ.

– Какво, по дяволите, мислиш, че правиш?

Нещо върху земята блесна ярко, осветено от фенерите на дърветата. Привлечена от блясъка, маймунката се хвърли върху най-близкото възможно място, което в случая бе главата на негодника. Обхвана я с косматите си ръце, като закри очите му.

Точно този момент бе очаквала лейди Деламиър. Изблъска пистолета на мъжа на земята и блъсна момиченцето обратно към стената на беседката, като го прикриваше със собственото си тяло. Похитителят на детето ругаеше като подивял и се опитваше да изтръска от себе си неканения натрапник. Младата жена знаеше, че разполага с брони секунди. Обви треперещото телце на Алексис с ръце и се насочи към главния вход, като подбра и другите деца пред себе си.

– Няма да ми избягаш отново, дявол да го вземе! Ще си взема диаманта или животът ти няма да струва и пукната пара.

– О, ще си го вземете, нали? – чу се ненадейно мъжки глас от мрака.

Торн изпроводи своята любима и изплашените си повереници малко по-нататък, след което се запъти към техния нападател, който най-последно бе успял да се отърве от маймунката. Непознатият изруга, когато видя, че този път съперникът му беше друг мъж, а не беззащитна жена и три безпомощни деца.

Страхът го прикова на място, но след минутка присви коварно очи.

– Ще си го взема, а вие вървете по дяволите. Той си е мой и вие не можете да ми го отнемете.

Наведе се и вдигна пистолета от земята.

Но беше забравил за маймунката. Познала своя мъчител, тя очевидно бе решила да разчисти старите си сметки с него. Хвърли се с остър писък от оградата и впи зъби в ръката му. Болезненият вик на маскирания огласи нощта. Той блъсна животното, което полетя във въздуха, а след това се сви до оградата.

– Проклето да е дяволското изчадие! Проклети да сте всичките.

Щом видя, че Торн върви към него, изруга и търти да бяга натам, откъдето бе дошъл.

Дев се обърна намръщен.

– Алексис, ранена ли си? Да не би този грубиян да...

Момиченцето се хвърли в обятията му.

– Не, всичко е наред чичо Торн. Благодарение на лейди Деламиър. Тя постъпи толкова умно, като хвърли огледалцето си на земята, така че да го види маймунката. – Гласът ѝ секна и тя зарови лице в гърдите на Карлайл. – Онзи ужасен човек можеше да я застреля. Както и мен...

– Шшш, Нарцисче. Всичките се държахте много смело. А сега вече сте в безопасност. – Младият мъж вдигна глава и погледна над къдриците на своята повереница. Огледа лицето на Индия и кимна бавно. – Да, лейди Деламиър е изключително умна, съгласен съм с теб. – Имаше нещо безкрайно нежно в дрезгавия му глас, нещо, което накара кръвта на любимата му да забушува в мрака. – Всички бяхте много умни. Би трябвало да съм ви много ядосан, задето сте дошли на такова място. – Изчака, намръщен, малко, а след това поклати глава. – Но виждам, че кой знае поради каква причина, не съм ви ядосан. Истината е, че съм прекалено радостен заради щастливия завършек. – Ръката му стисна треперещото рамо на Алексис. Затвори очи и я целуна по косите. – Слава Богу – прошепна той.

Индия усети парене в гърлото като си помисли, че се бяха отървали на косям. И тогава се сети за маймунката.

– О, Боже, надявам се, че нашият приятел не е пострадал. – Последвана от Мариан и Андрю, тя се завтече към беседката и откри малкото създание, което опитваше тромаво да се изправи. Вдигна го внимателно и го погали по главичката. – Ето един смелчага. Въпреки, че именно той стана причина за всичките ни проблеми.

Животинчето изви опашка, избъбра тихо нещо и положи глава

върху рамото на младата жена.

– Тече му кръв. – Мариан се взираше в червеното петно върху ръкава си. – Горкичкото. Ще го взема, ако нямате нищо против. Ще му превържа крака. Много съм добра в за тези неща. Веднъж дори заших ръката на Андрию.

Брат й трепна при този спомен, но заяви лоялно:

– И свърши добра работа, така каза и лекарят.

Мариан пое внимателно маймунката от Индия.

– Тя току-що спаси живота ми – заяви сериозно Алексис. – Заедно с лейди Деламиър. Вчера тя спаси живота на Андрию, а сега и моя.

– Дължим й страшно много, Алексис. – Торнуд се изправи бавно. Пое ръката на своята любима и я вдигна към устните си. Децата го наблюдаваха като омагьосани. – Дори един от тези дългове не може да бъде платен. А пък заедно... – Очите му блеснаха подозрително. – Имат голяма нужда от по-добри обноски, трите ми хлапета – рече дрезгаво той. – Но ако им се беше случило нещо...

Стисна челюсти, очевидно изгубил способността да говори.

– Чичо Торн? – обади се тихо Алексис.

Девлин се изкашля.

– Какво, Нарцисче?

– Лейди Деламиър си изтърва чантичката. Защо не й я вземеш?

Младият мъж бавно се наведе към атлазената торбичка. Подаде я безмълвно на притежателката й.

– Тя си изтърва също и шала – обади се Мариан с надеждата тя също да помогне с нещо.

Той също бе върнат в мълчание.

– Няма ли да е по-добре да й благодарим?

Думите бяха на Алексис, която наблюдаваше с любопитство своя настойник.

– Така ми се струва. Задължен съм ви толкова много, че не бих могъл да ви се отплатя, миледи. Децата са напълно прави.

Фенерите над тях се полюляваха и върху оградата се образуваха светлосенки с причудливи форми. Отнякъде се чу щастлив женски смях и нощният въздух се изпълни с аромата на рози и прясно окосена трева.

– Но, чичо Торн, не трябва ли да я целунеш?

Ръцете на Алексис потрепваха от напрегнато очакване.

– Какво ще кажете, лейди Деламиър? – Погледът на Девлин бе непоницаем. – Да ви целуна ли?

– Надали е необходимо. – Индия усети, че бузите й пламват. – Т.е.,

приемам благодарността ви, милорд. Наистина няма нужда от...

Дъхът ѝ секна, когато Карлайл взе ръката ѝ и за втори път я вдигна до устните си. Но този път целувката му попадна в нежния център на дланта ѝ, а устните му се притиснаха към нея бавно, убедително, като напомняха за жегата, за сенки и за полузабравени мечти. Това бе предупреждение... и обещание.

– Не мисли, че всичко между нас е приключено, Принцесо – прошепна дрезгаво той, така че децата да не го чуят. – Ти успя да скриеш онзи диамант, но аз пак ще успея да ти измъкна съкровищата, предупреждавам те.

Когато най-после вдигна очи, Алексис поклати нетърпеливо глава насреща му.

– Но, чичо Торн, не трябва ли...

– Знаем, че е тук. Не би и помислил да си тръгне без мен.

Нямаше съмнение, това бе пронизителният глас на Хелена Марчмънт.

Погледът на Карлайл изгаряше лицето на Индия.

– Бързо! – прошепна той. Подбра децата пред себе си и се запъти към предната част на заграденото пространство, там, откъдето се бе появил Иън. – Тя е в безопасност. И благодарение на нея – и тримата палавници.

Младият мъж погледна въпросително сестра си.

Лейди Деламиър обаче не го забеляза. Цялото ѝ внимание бе насочено към гърба на Торнуд, в който се визираше замислено.

* * *

Стори ѝ се, че обратният път към дома на Девънамови, продължи цяла вечност.

Индия наблюдаваше напрегнато преминаващите като през мъгла улици, като стискаше пулсиращия си глезен; беше го ударила в масата. Усещаше непрестанно великолепия диамант, поставен в корсажа на роклята ѝ.

– Но аз не разбирам какво е търсел този човек? – погледна сестра си Иън и смръщи чело.

Младата жена вдигна рамене. Грижливо бе избягвала да спомене за ролята, която бе изиграл скъпоценният камък в тазвечерните събития. Инстинктът ѝ подсказваше, че брат ѝ щеше да ѝ забрани да направи онова, което вече бе решила да стори – да изследва загадката на този диамант и причината за тайнственото поведение на Торн, след като го бе

видял.

– Къде би трябвало да отида, за да си купя диамант, Иън?

Въпросът ѝ бе прозвучал внезапно и пресече тирадата му за непокорните жени, които отказвали да послушат братята си и стреляли с pistolет на публични места.

– Диамант ли? Защо, за Бога, ти е диамант? Баба има цяло съкровище от бижута, както знаеш добре и сама. И беше казала, че ще ги остави всичките на теб, ако проявиш поне малък интерес към тях. Какъвто никога не си имала. – Сивите му очи се присвиха подозрително. – Каква дяволия си замислила пък сега, непослушно момиче?

– Никаква дяволия, тъпчо такъв. – Погледът на младата жена бе замислен. – Просто изведнъж ми се прищя да си купя диамант. Някакъв изключителен диамант. Кой се занимава с такива неща?

– Като че ли аз пък някога съм се занимавал с покупка на бижута! Питай къде да намериш pistolети за дуелиране или расови коне и ще мога да ти отговоря. Но диаманти?

Иън повдигна рамене.

– Няма значение. Това бе просто една незначителна мисъл.

Лорд Деламиър изгледа подозрително сестра си.

– Не се опитвай да ме залъгваш. И преди съм виждал тази физиономия на лицето ти, палавнице, и тя винаги е означавала само едно – неприятности.

Изражението на Индия бе способно да разтопи сърцето дори на най-заклетия мизантроп.

– Аз да създавам неприятности? В голямо заблуждение си, скъпи братко.

* * *

– Закъсня.

Хелена Марчмънт присви обилно червисаните си устни, като се взираше в мрака на своя будоар.

– Ти ли си!? Нямах представа, че ще дойдеш тази вечер. – В гласа ѝ прозвуча напрежение. – Кога пристигна?

Мъжът, седнал във фотьойла пред замиращия огън, се усмихна лениво.

– Достатъчно късно, за да се чудя какво те е задържало досега, скъпа.

– Но аз те очаквах най-рано утре. Каза, че ня...

Зад графинята прозвуча нисък смях и на вратата се появи човек.

– Скъпа ми, великолепна, Хелена, надявам се да компенсираш дългото ми чакане тази вечер. След знойното пътуване в каретата желанието ми е почти болезнено. – Намръщи се внезапно, забелязал потъналата в сянка фигура във фотьойла. – Кой сте...

Лейди Марчмънт се завъртя на пети и го отблъсна към вратата.

– В крайна сметка си промених намерението, Ричард. Върви си. Не съм в настроение за...

Мъжът във фотьойла се изправи мързеливо; погледът му беше тъмен и безизразен.

– Скъпа ми Хелена, би било грубо да отпратиш госта си сега. Покани го да влезе, чуваш ли. Аз ще му приготвя едно шери.

Младата жена се закова на място, допряла едната си длан до гърлото, като местеше смутено очи ту към единия, ту към другия.

– Виждал съм ви някъде. – Страстният събеседник на графинята се вторачи шокирано в човека пред огъня. – Но какво правите тук? Бих се заклеял, че вие...

Светлината от огъня проблесна върху лъскавото сребърно дуло на протегнатия напред пистолет.

– Колко жалко, че ме познахте. За тази грешка ще платите... с живота си.

Спусъкът щракна. От дулото му излезе облаче дим.

Поразеният ухажор на Хелена се хвана за мястото, на което в гърдите му се бе появила дупка. Между пръстите му бликна кръв.

– Но вие... Хелена каза, че сте й... че сте й брат...

Политна напред със стон. Едрото му мускулесто тяло потрепна в конвулсия, а след това замря неподвижно върху скъпия обюсонски килим.

Графинята въздъхна.

– Имаш склонност да усложняваш простите неща. Какво, за Бога, ще правя сега с него?

– Бог няма почти нищо общо с тази работа. – Човекът край огъня махна лениво с ръка. – Оставям подробностите на теб, както обикновено, скъпа моя.

– Ти си най-чудовищният брат – озъби се младата жена. – Първо пристигаш без предупреждение, после пък ми създаваш подобна... подобна неприятност. Мислиш единствено за себе си!

– Разбира се, скъпа. Именно това ни кара да си приличаме толкова много. – Изви подигравателно тънките си устни. – Но аз в крайна сметка не съм ти брат, нали, Хелена? Аз съм ти само доведен брат. Колко

удобно, какво ще кажеш?

Облегна се назад, като долепи рамене в полицата над камината. Светлината от гаснещия огън разкри ясно издутината на неговото желание.

Лейди Марчмънт го съзерцаваше като омагьосана. Прокара деликатно език около устните си. Събеседникът ѝ се усмихна, като поглъщаше с поглед пищните извивки, които се виждаха прекрасно под роклята от прозрачна коприна. Ръцете му хванаха вратовръзката, разхлабиха възела ѝ.

– Ела – нареди лаконично той.

Хелена се намръщи.

– А не искаш ли да разбереш за Торн? За случилото се във Воксхол?

Мъжът се усмихна смразяващо. Вратовръзката политна на пода.

– По-късно. Много по-късно.

На другата сутрин Индия се събуди с леки сенки под очите. Златните слънчеви лъчи се промушваха между завесите. Не беше спала добре; спокойствието ѝ бе нарушено от поредица мрачни сънища. Случилото се във Воксхол я бе разтърсило и изпълнило с тревога за съдбата на Торнуд и тримата му повереници. А после се сети за диаманта.

Дръпна птичето гнездо, разположено на полица на един слънчев прозорец почти до леглото ѝ. Бръкна дълбоко в мъха, с който бе застлано, и откри онова, което търсеше.

Изключително красив, яркорозов диамант. На утринната светлина в дланта ѝ премигнаха и блещукаха ослепително десетки великолепни червени фасетки. Чий беше този изключително красив и очевидно – вероятно рядък камък? И как бе попаднал у маймунката във Воксхол?

Младата жена въртеше бавно диаманта и наблюдаваше играта на светлинките върху дланта си. Подобно бижу несъмнено имаше дълга история зад гърба си, но как можеше да я научи?

На вратата се почука леко. Влезе личната ѝ камериерка, присвила устни.

– Един човек долу иска да ви види, мис. Казва, че бил приятел на брат ви Люк.

И присви устни дори още повече.

– Скъпа Хокинс, ти никога не одобряваш когото и да било, щом е над дванайсет и под осемдесетгодишна възраст.

– Нищо подобно. Не одобрявам само мъжете, които са под вашето ниво. – Нацупи се. – А това означава всеки мъж над дванайсет и под осемдесет години. Освен това онзи долу ми изглежда малко странен. Очите му са някак си особени... или може би самият той е особен. Нещо в поведението му... мълчаливо и самоуверено.

– Конър Маккинън! – Описанието подходеше единствено на него. Индия отметна завивките и скочи от леглото. – Престани поне веднъж да се тревожиш за мен и ми помогни да се облека, Хокинс.

* * *

В това време Конър Маккинън се мотаеше из слънчевия салон. Широките му рамене изпълваха безупречно скроения жакет, ботушите му за езда светеха като огледало, а косата му, въпреки, че бе по-дълга,

отколкото го изискваше модата, омекотяваше дългите, сурово изсечени линии на лицето му. Конър Маккинън беше действително приятел на Люк, но малко жени биха устояли на желанието да им бъде нещо повече от приятел. За щастие Индия, която бе виждала колко много жени разбиваха сърцето си само с един поглед, оставаше имунизирана за неговия чар.

Открехнала вратата, подобна на видение в светложълт муселин с тъмен морскосин колан, които подчертаваха светлите ѝ очи, Индия стоеше, потупвайки лекичко с върха на обувката си и оглеждаше екзотичния си посетител.

– Дошъл си да ме провериш, така ли?

Мъжът край прозореца се обърна бавно, с усмивка на лицето.

– Прекалено съм зает, за да ти бъда пазач, палавнице. Иначе ще се наложи по цял ден да се мъкна от единия край на Лондон до другия и да налагам твоите ухажори. С много дебела сопа.

Младата жена се изсмя.

– Мързел ли те налегна на стари години, Маккинън?

– На стари години ли? – Повдигна небрежно едната си тъмна вежда. – Ще се погрижа да ми платите за тези думи, лейди Деламиър. – Прекоси стаята с безмълвната грация, от която на Индия винаги ѝ бе секвал дъхът, и се наведе над дланта ѝ, леко усмихнат. – Имам ли нужда от извинение, че съм дошъл да видя любимата сестра на любимия си приятел?

– Аз съм единствената сестра на Люк. И подозирам, че Люк е единственият ти приятел.

Конър се хвана за сърцето.

– Наранявате ме, госпожице. Смъртно ме наранявате.

И се отпусна, като се давеше, върху най-близкия стол. Младата жена също седна, като се смееше.

– Ти си пълна откачалка, Конър. Не разбирам какво вижда брат ми в теб.

Но, разбира се, знаеше. Конър бе спасил живота на брат ѝ в изпълнения с опасности Близък Изток, където Люк бе пленен от пирати. Няколко години по-късно, когато Люк отново бе попаднал в опасност, Маккинън пак му се бе притекъл на помощ. При спомена за тези времена усмивката на лейди Деламиър бавно изчезна. Брат ѝ бе поверил живота си в ръцете на този човек. Тя знаеше, че също можеше да му вярва.

Сплете ръце пред кръста си.

– Какво знаеш за диамантите, Кон?

– Диамантите ли? – Гостът присви очи. – В Индия ги наричаха „частица от вечността“. През Средновековието са вярвали, че те могат да лекуват всичко – от брадавици до безплодие. Образуват се дълбоко в недрата на земята, където е много горещо, и са едни от най-ценените предмети за търговия в човешката история. – Присви устни. – Какво друго искаш да знаеш, освен това?

– Факти. Подробности.

– Само едно е от значение – Те са красиви, ценни... и много опасни.

– Опасни ли?

– Не винаги са това, което изглеждат. Безценното съкровище на един може да бъде фалшиво копие у друг.

– Какво ще кажеш за този? – Младата жена разтвори бавно длан. Светлината затанцува по розовите фасетки. – Това фалшификат ли е?

Конър пое прекрасния камък, заразглежда го напрегнато. Въртя го на различни страни, после бавно го върна.

– Е? – попита едва чуто Индия. – Истински ли е или не?

– Истински е. И е безупречен... поне толкова, колкото може изобщо да бъде един диамант. Никакви облачета, никакви перца, никакви възелчета.

– Какво?

– Миниатюрни пукнатини или инклузии², които биха намалили стойността на един камък – обясни Маккинън. – Няма също никакви дракотини или вдлъбнатини. Истинската му стойност обаче идва от този невероятен цвят. Експертите наричат подобни камъни фантазия. Слабият жълт оттенък се смята за дефект, но подобен забележителен нюанс прави този диамант безценен. Виждал съм само два други подобни на този – диаманта „Конде“, част от колекцията на Людовик XIII, и „Санси“.

– Къде научи толкова много за скъпоценните камъни? – попита позрително Индия.

– В Бразилия. Там работих известно време в една мина. – Погледът му, насочен към прозореца, се замъгли, сякаш понесен от не особено приятни спомени. – По принцип, скъпа ми Индия, когато светът се намира в хаос и хората не вярват на своите правителства, такива съкровища увеличават стойността си. Именно заради това си поставих задача да понауча това-онова, та да мога да различавам ценните диаманти от по-

2. Чуждо тяло – твърдо, течено или газообразно – затворено в кристал – Б.пр.

скромните им събрата.

Лейди Деламиър бе готова да се закълне, че Конър знаеше още доста неща по този въпрос, но вече познаваше достатъчно мълчаливия приятел на брат си, за да е наясно, че той щеше да ѝ разкрие единствено онова, което избере сам.

– А какво ще кажеш за този диамант? Той от Бразилия ли е?

– Вероятно – не. По-скоро от Индия. Най-известните диаманти са оттам: „Кохинор“, „Диамантът на надеждата“, „Санси“ и, разбира се, „Конде“.

– Къде би трябвало да отида, Конър, ако искам да продам... или да купя подобна скъпоценност?

– На улица „Монтегю“. Най-вероятно в бижутерията „Ръндел“, но „привилегиата“ да пазаруваш в този „магазин за избраници“ ще ти струва доста солено. Защо?

– Просто питам.

Младият мъж присви очи.

– Чух какво е станало снощи във Воксхол. Не предполагам, че случилото се има нещо общо с този диамант, нали?

Изражението на неговата домакиня беше олицетворение на невинността.

– Какво те наведе на подобна идея?

Маккинън поклати глава.

– Ти би излъгала дори самия крал, нали?

– Само ако е крайно необходимо – отвърна тихо Индия. – Значи „Ръндел“, казваш, но може и друг бижутериен магазин. Благодаря ти, Конър.

Силните му пръсти стиснаха китката ѝ.

– Стой далеч от това, Индия. – Погледът му бе много мрачен. – Хората, които притежават подобни скъпоценности често не живеят достатъчно дълго, за да им се порадват. Всичките тези огньовете и блясък могат да разпалят ужасна алчност.

– Да не искаш да кажеш, че камъкът е прокълнат?

– Нищо подобно не казвам. Онова, което твърдя е, че човешкият мозък може да бъде прокълнат – прокълнат с алчност. Камък с подобен цвят и блясък може да влуди едно по-нестабилно съзнание. – Взря се за момент в лицето на лейди Деламиър, а след това въздъхна. – Тъй като виждам, че си твърдо решена да научиш нещо повече за камъка, ще дойда с теб. Какво ще кажеш за два часа?

Индия понечи да протестира, но в този момент се сети, че Конър

можеше да бъде не само очарователен, а и непреклонен.

– Чудесно, два часът ще свърши прекрасна работа.

Когато приятелят на брат ѝ се тръгна няколко минути по-късно, той бе напълно спокоен.

Конър, естествено, не можеше да знае, че младата жена възнамеряваше да излезе поне един час преди неговата поява в два следобед. А за да бъде съвсем сигурна, че ще го обърка напълно, когато пристигне, Индия изпрати бележчица на Торнуд, за да го помоли да дойде в същия час. Докато двамата привършиха със споровете и си изясниха положението, тя вече щеше да бъде на безопасно разстояние от тях.

* * *

Един от часовниците удари един часа. В същия момент някакъв елегантен младеж в модни кожени бричове и безупречно ушит жакет заслиза по стълбите на дома на семейство Девънам. Шалчето на врата му бе увито великолепно по начина, известен като „математически“, а в лъснатите му ботуши човек можеше да се огледа без проблем. Походката му наистина беше бавна и леко женствена, но този дефект беше несъществен за във всяко друго отношения прекрасната му външност.

Разбира се „момчето“ изобщо не беше момче, а Индия Деламиър с бричове, които отдавна бе отмъкнала от гардероба на брат си. Най-трудното от всичко бе да се справи с косата. Беше я навила нагоре и завързала здраво, а след това бе покрила всичко с цилиндър с по-широка периферия, килнат екстравагантно на една страна.

Първата ѝ цел, магазина на Ръндел, се намираще на една от най-хубавите търговски улици в Лондон. Младата жена бе наистина впечатлена, когато пристъпи в богато застланата със скъпи и прескъпи килими зала, в която бяха изложени бижутата. От облицованите с кадифе кутии блестяха скъпоценности с всевъзможни цветове и размери, а облечени в елегантни тоалети дами разговаряха приглушено и обсъждаха покупки, които струваха повече от заплатата, която заработваха за цял един живот огромната част от обитателите на столицата. Индия стисна скъпоценния камък, скрит във вътрешния джоб на бродираната ѝ жилетка.

– Мога ли да ви помогна, сър?

Някакъв мъж в строго черно сако я наблюдаваше от бюрото си от розово дърво край вратата.

„Трябва да направя така, че да запомнят оставеното от мен име“ – помисли си лейди Деламиър.

– Може би – отвърна безгрижно тя. – Чух, че в „Ръндел“ имало

приемливи бижута.

Усмивката на човека придоби по-сурови очертания.

– Нашите бижута са много повече от приемливи, уверявам ви. – Огледа тънката ѝ снага и очевидно я постави в категорията на онези младежи, чийто интерес към модата е далеч по-голям от здравия им разум. – Търсите ли нещо специално?

– О, нямам намерение да купувам. Искам да продам. Разбира се само човек с изключително голям опит ще може да оцени съкровището, което предлагам.

– Така ли? Но всеки, който дойде да продава мисли, че държи съкровище в ръцете си – заяви кисело мъжът зад бюрото.

Индия взе окачения на връв около врата ѝ монокъл и заоглежда толкова дълго през него служителя, че той почервеня от гняв. Едва тогава се отпусна небрежно върху изкусно бродираната възглавница на близкия стол.

– Това, което продавам, е диамант. Необикновен, при това – продължи да обяснява лениво тя. – От тези, които, доколкото знам, вие наричате „фантазия“.

Забеляза как очите на мъжа светнаха при тази дума, която не можеше да не разпали въображението и алчността на един бижутер.

– Фантазия ли? – попита уж непринудено той.

– Цветен, не знаете ли? В този случай – яркорозов. Дяволски съвършен, както ми казаха. И безупречен.

По това време зениците на човека вече се бяха разширили забележимо, а дланите му не можеха да си намерят място върху бюрото от розово дърво. Младата жена забеляза, че върху челото му бяха избили капчици пот. Значи Конър имаше право.

– Предполагам, че не носите в себе си въпросния камък?

– Разбира се, че го нося. Безсмислено е да идвам тук без него, не мислите ли?

Индия бръкна в джоба на жилетката си и извади диаманта. Когато го постави върху плота пред себе си, чу как въздухът излезе със свистене от гърдите на бижутера.

Той вдигна с безкрайна нежност бижутото в парче черно кадифе. Ръцете му започнаха да треперят.

– Може ли да го огледам?

– Разбира се. – Измина повече от минута. – Е? – попита след известно очакване тя.

– Доста необичаен. И цветът е задоволителен.

– Задоволителен? – Лейди Деламиър се изсмя хладно. – Този цвят прави камъка почти безценен и вие го знаете много добре.

– Необичаен е, признавам. – Очите му се свиха. – Откъде се сложихте с него?

Индия повдигна отново монокъла си и го изгледа с убийствено високомерие.

– Не мисля, че това е ваша работа, добри ми човече.

– Разбира се, разбира се – побърза да се съгласи мъжът. – Просто в нашия бизнес човек никога не може да бъде достатъчно предпазлив...

– Да не би да намекувате, че диамантът е откраднат? Що за безсрамие! – Младата жена скочи на крака и грабна бижутото. – Нахалник! Явно ще трябва да отнесе стоката другаде.

Само за секунда бижутерът вече беше заобиколил бюрото и препречил изхода.

– Недейте да прибързвате, сър. Ако съм ви обидил, със сигурност не съм го направил умишлено. Защо не дойдете да поговорим в кабинета ми? Имам много хубав портвайн, който пазя за специални случаи. Може би ще пийнете една чаша?

Индия изгледа отвисоко мъжа.

– Не днес. Трябва да видя един кон в Татърсол. Може би ще се върна утре или идната седмица. – Бръкна в джоба си и измъкна визитна картичка. – Ако чуете за някой, който се интересува от подобен диамант, може би ще си струва за вас да се свържете с човека от визитната картичка.

Бижутерът се вгледа в написаното.

– Лейди Деламиър?

– Моята братовчедка – обясни небрежно младата жена. – Не мога да я оставя да се занимава с подобни покупко-продажби. Все пак е само една жена.

Мъжът кимна.

– Разбира се, че не може да оставите на нея тази работа. Не трябва да се има доверие на никоя жена, когато става дума за толкова важни неща. Ще видя какво можем да направим за нея.

Когато Индия излезе от магазина, бижутерът беше пред нервна криза.

Точно както беше планирала Индия.

* * *

Вторият магазин, за който бе споменал Торн, бе съвсем различен от

„Ръндел“. Смачкан между дюкян на свещар и кръчма, той се бе сгушил на една тясна уличка в най-оживената част на „Пикадили“. Три шумни момчета търкаляха обръчи по калдъръмената настилка точно пред магазина, някакъв жилест мъж бършеше с парцал прозорци, с наслоена отгоре им многогодишна мръсотия.

Индия се поколеба за момент. Онова, което правеше, беше опасно, но само така можеше да получи най-бързо информация. Тъй като нямаше как да открие собственика на диаманта, щеше да се погрижи той да я намери. Едва тогава можеше да започне разгадаването на тайнствения интерес на Торн към забележителния камък.

Изпъна рамене и влезе в магазина; премигна, докато привикне с полумрака в него.

От тъмнината изплува плешивеещ мъж с посивяло лице.

– Точно затварях за днес – заяви с кавгаджийски тон той. – Но, щом вече сте влезли, кажете по каква работа сте дошли.

Индия прибягна до най-високомерното си поведение.

– Моята работа, добри ми човече, със сигурност е и твоя. Освен ако табелата отвън не е поставена грешно и вие не се занимавате с диаманти, бижута и скъпоценни метали.

Човекът въздъхна.

– Чашата с чай и купата с бульон ще трябва да почакат, както виждам. Е, добре, каква работа сте ми донесли?

Лейди Деламиър огледа магазина. Имаше само няколко покрити със стъкла кутии с доста оскъдно съдържание. Няколко диаманта със средни размери блестяха върху протритото кадифе, а разположените до тях огърлици бяха изработени без вкус. Вдигна монокъла си и се взря в най-близкото бижу – гривна с диамант значително по-едър от всички останали в магазина. Спомни си какво ѝ бе казал Конър и реши да опита.

– Осмелявам се да кажа, че няма да работим заедно, ако се опитвате да ме впечатлите с фалшиви дрънкулки като тази гривна например.

Собственикът избърса капчиците пот от оплешивяващата си глава.

– Достатъчно, достатъчно. Виждам, че разбирате от тези неща. Въпросната гривна естествено е просто копие на нещо, което изработих за един клиент.

Индия не повярва и за миг на думите му. Важното в случая бе, че вече беше привлякла интереса на човека и сега възнамеряваше да се възползва от него.

– Значи се разбираме един друг. – Бръкна в джоба си и извади диаманта. – Ето моята работа.

Очите на бижутера се разшириха при вида на големия камък, който блестеше в дланта ѝ.

– Какво чудо – прошепна той и протегна ръка към бижутото.

Младата жена обаче го дръпна към себе си.

– Възнамерявам да продам това, мистър...

– Монтегю, Мортимър Монтегю. За мен ще бъде удоволствие да продам вашия диамант, но ще трябва да го огледам по-подробно.

Индия подаде скъпоценния камък и го последва до една маса, отрупана с парченца кадифе, с длета и пилочки.

– Тук ли шлифовате?

– Някои от нещата – тук, някои – другаде – отвърна неопределено бижутерът.

Взе една лупа и придърпа един от свещниците по-близо. Взря се напрегнато в диаманта, застинал без да диша. Някъде в задната част на магазина се затвори врата, а след това някой повлече сандък по каменния под.

Мъжът изправи бавно гръб и изтърва лупата в скута си.

– Изключително. Струва ми се, че не съм виждал нищо подобно.

Поне откакто...

Не довърши мисълта си.

„По същия начин, както направи и Торн“ – помисли си лейди Деламиър.

– Е? – прекъсна съзерцанията му тя. – Колко ще донесе?

– Кралски откуп – прошепна бижутерът. – Искам да кажа, ако успея да намеря купувач за него.

– Какво значи това? – попита остро младата жена. – Той е великолепен, сам го признахте.

– Така е. Но камък с подобни размери и чистота може да си позволи да купи само човек със значително количество готов капитал. – Обръщаше бавно диаманта, като наблюдаваше играта на светлината по фасетките. – Ако ми го оставите, ще разпитам насам-натам. След два-три дена ще мога да...

Индия се засмя.

– Да ви го оставя? Трябва да ме мислите за последен глупак. Не, камъкът ще си остане у мен. – Пусна една визитна картичка върху черното кадифе. – Ако откриете някой, който се интересува, изпратете съобщение на този адрес. А дотогава, имам да върша други неща насам. Търся един бижутер няколко улици по-нататък – заяви нехайно тя. – Сигурно го познавате.

Тенът на лицето на нейния събеседник стана още по-нездорово сивкав.

– Само не ми казвайте, че възнамерявате да занесете този великолепен камък на братя Париш. Те ще ви одерат кожата, помнете ми думата. На всичкото отгоре не могат да различат диамант от кварц – запротестира той.

Значи щели да я одерат жива, усмихна се на себе си Индия. Магазинът на братя Париш ѝ се струваше идеално място за следващата ѝ спирка. Пъкна бижутото в джоба си и тръгна към вратата.

– Изпратете ми съобщение, ако това ви интересува. Довиждане.

Усети, че бижутерът я проследи с поглед до другия край на улицата. Някъде наблизко църковните камбани възвестиха два часа.

В това време граф Торнуд стоеше край камината в дома на семейство Девънам и се взираше в Конър Маккинън.

– Какво искаш да кажеш с това, че питала за някакъв диамант?

Събеседникът му вдигна рамене и устните му се извиха в небрежна усмивка.

– Това, което казах. Лейди Деламиър се интересуваше от някакъв специален камък. Трябваше да се срещнем в два часа, за да я придружа до няколко бижутерски магазина.

– Защо, за Бога, не помоли мен? – промърмори Девлин. – И защо ми каза да дойда тук, след като е знаела, че вече ще е излязла? Този проклет камък, разбира се, е свързан по един или друг начин с „Аврора“.

Конър замръзна на място.

– „Аврора“ ли? Защо би се интересувала Индия Деламиър от любимия диамант на Наполеон?

Карлайл присви очи.

– Познаваш ли този камък?

– Всеки, който има поне някакъв интерес към бижутата, е чувал за този невероятен розов камък. Задно със „Санси“ и с „Конде“, той се слави като един от трите най-редки розови диаманта на света. „Аврора“ беше любимецът на Наполеон; на него той приписваше всяка своя победа. Онова, което бих искал да разбера, е как е попаднал в Индия, тъй като надали е съществувало по-прокълнато бижу от него.

– Не ми е позволено да обсъждам този въпрос – заяви сковано Дев. – Освен това, каква е връзката ви с Инд... с лейди Деламиър?

– Аз съм един от най-близките приятели на Люк Деламиър. Поради тази причина се интересувам от щастieto на сестра му.

– О, така ли? Е, добре, и аз се интересувам от същото. – Очите на младия мъж блеснаха. – И мога да я направя истински щастлива и сам.

Усмивката в погледа на Маккинън показваше, че ситуацията го забавляваше безмерно.

– Тя е рядка жена, но предлагам да я вземете здраво в ръце, Торнуд. Онзи, който е изгубил въпросния диамант, ще гледа да си го върне на всяка цена.

– Какво знаете за „Аврора“? – попита мрачно Карлайл.

– Ако трите камъка попаднат в ръцете на един колекционер, те ще станат безценни в буквалния смисъл на думата. А това със сигурност е достатъчно да вдигнеш цяла армия и да промениш съдбата на цяла Европа. – Конър присви очи. – Доколкото знам един от притежателите на „Аврора“ е прерязал лично гърлата на двама от собствените си братя, за да се добере до него. Мога само да се чудя как диамантът е стигнал до Наполеон.

– Изглежда знаете твърде много – измърмори Торнуд.

Маккинън вдигна рамене.

– Чувам доста неща. Подобна информация ми е полезна в работата.

– И каква работа точно е това, мистър Маккинън?

– Злато, бижута, коприна и подправки. Понякога дори се занимавам и с английската вълна. Корабите ми обикалят по-голямата част от света и чрез техните капитани събирам информация от всякакъв вид.

– Като например?

Младият мъж се усмихна почти незабележимо.

– Като например слуха, че личната съкровищница на Наполеон в момента се внася незаконно в Англия като откуп за неговата свобода.

Карлайл се намръщи на широкоплещестия мъж, станал известен с източните си бойни техники.

– Струва ми се, че действително знаете прекалено много, мистър Маккинън. И към кого бихте проявили лоялност, ако трябва да избирате между Наполеон и интересите на Англия?

Беше невъзможно да прочете каквото и да било по лицето на своя събеседник.

– Моята лоялност... е доста сложна. Сигурно за това има вина и кръвта ми. Една част от предците ми са шотландци, друга – французи. Но, преди да облечете доспехите, Торнуд, нека да отбележа, че най-голямата ми вяроност е към моите приятели и херцог Люк Деламиър е най-старият от тях. Може да разчитате на моята помощ в тази афера не поради патриотичен патос, а защото съм готов да направя всичко, за да

защитя Индия. – Присви устни за миг. – А вероятно и защото Наполеон винаги, ама винаги се е отразявал много зле за бизнеса.

– Той се отрази зле на още много неща – отвърна глухо Девлин. Чул ли сте къде точно в Англия ще бъдат вкарани тези бижута?

– Още не. Имах късмет, че не научих дори и това. Тези хора спазват суров кодекс и всяка грешка се заплаща с моментална смърт. Ето защо няма да оставя сестрата на Люк да се забърква, Торнуд. Мъжете, предприели нещо подобно, трябва да са отчаяни.

– Мислите ли, че не знам това? – Карлайл се обърна и започна да крачи гневно из стаята. – Но аз трябва да открия защо този проклет диамант се озова във Воксхол и как попадна в Индия. – Погледна към Конър. – Мога да си изгубя главата, задето ви казвам тези неща, знаете ли? Уелингтън беше повече от ясен по този въпрос. Мога ли да ви се доверя?

– Понякога. – Усмивката беше загатната на лицето му. – Особено, когато са засегнати роднини или приятели. – Вгледа се за миг в своя събеседник. – Влюбен сте до ушите в нея, нали?

Торн прокара пръсти в косата си и се намръщи.

– Би трябвало да го отрека. Тази жена преобърна живота ми с главата надолу от мига, в който я видях. Тя е буйна, невъзможна, може да сбеси и светец. И въпреки това...

– И въпреки това не можете да живеете без нея – довърши тихо вместо него Маккинън.

Карлайл въздъхна.

– Не мога да мисля за задълженията си. Половината от времето не мога да мисля изобщо, а когато успея, главата ми е изпълнена с Индия, а не с мисията, която съм се заклел да изпълня.

Конър се усмихна.

– Патетичен случай, няма две мнения по въпроса.

– Понякога мисля, че щеше да бъде по-добре, ако никога не се бяхме срещали. Тогава се сещам за всичко, което щях да съм пропуснал – смеха, лудите приключения. – Девлин се засмя несигурно. – Както вжdate, истински патетичен случай. – Поклати глава. – Но защо се интересува от бижута тя?

– Несъмнено възнамерява да използва този диамант като примамка. Тъй като не може да открие вашите врагове, тя възнамерява да ги прилже след себе си.

– А от мен се очаква да я предпазвам, дяволите да го вземат! Как успява винаги да бъде едно рамо пред мен?

– Тя е Деламиър, приятелю. Те живеят според по-различни правила. – Очите на младия мъж блеснаха при спомена за някои от миналите подвизи на Люк. – Няма никакъв смисъл да се спори с един Деламиър. От тях стават най-добрите приятели... и най-лошите врагове. Но Индия е в изключително сериозна опасност. Всички лондонски главорези ще хукнат подире ѝ като открият, че притежава „Аврора“. И нито един бижутер не би и помислил да се заеме с него, тъй като той се идентифицира прекалено лесно.

– И аз си мислех нещо подобно – додаде мрачно Карлайл. – Казахте, че трябвало да се срещнете тук в два часа, нали? Бих дал царски откуп, за да разбере къде е отишла.

– Аз бих могъл да бъда от полза – заяви небрежно Конър. – Ако ми разкажете за вашата мисия.

– Имам изрична заповед да действам извънредно секретно. И без това вече станаха достатъчно издънки. – Девлин изруга. – По дяволите заповедите! Къде мислите, че е отишла?

Маккинън се засмя тихо, сграбчи събеседника си за раменете и посочи към вратата.

– Доколкото познавам Индия Деламиър, може да се е отправила с балон към Тибетските планини. Но ми се струва, че все още можем да я открием някъде по-близо. Добре, че поне е взела коняря със себе си.

– Това не ме успокоява кой знае колко. – Торн погледна към градината зад къщата на Девънамови. – Несъмнено Индия върти бедния човек около пръста си, както прави и с всички останали.

Конър се вгледа за момент в него.

– С нея няма да имате и миг покой, приятелю. Тя непрекъснато ще ви създава главоболия. И ще ви дари с повече радост, отколкото някога сте предполагали, че може да съществува.

Карлайл се усмихна криво. Вече и сам бе започнал да подозира нещо подобно. В този момент граф Торнуд бе готов да даде страшно много, само за да зърне твърдоглавото вбесяващо изражение на невероятно красивото лице на своята любима, вместо да се разкъсва от тревога за нея.

* * *

Слънцето почти се бе скрило зад покривите, когато Индия най-после откри пътя до тясното магазинче с надпис „Братя Париш, бижута и антики“.

Пред входа му се разтакаваха неколцина мъже в компанията на две

жени, които определено не бяха дами. От време на време преминаваше карета с изрисуван фамилен герб, но никоя от тях не спираше пред мръсните витрини на братя Париш. Само на два пъти бе проявено любопитство към магазина, и в двата случая от хора с хитър поглед и изпомачкани дрехи.

Индия погледна несигурно към стария коняр със загрубяло лице, когото бе убедила да я придружи при тази необикновена мисия.

– Е, Фрогет, какво мислиш?

– Мисля, мис Индия, че бричовете на Иън, които сте сложили, изобщо не ви отиват.

– Не за бричовете, Фрогет. За братя Париш.

– Не ми вдъхват доверие. – Старият коняр кръстоса предизвикателно ръце. – И ако мислите, че ще ви оставя да влезете в туй свърталище на крадци, жестоко се заблуждавате.

– Струва ми се, че си прав, Фрогет. Това място съвсем не ми се струва ни почтено. Но не знам друг бижутериен магазин. Какво ще правя, ако...

В този момент зад тях се чува тежки стъпки на тичащ човек. Обърнаха се и видяха собственика на „Монтегю“, здраво задъхан.

– Милорд... толкова се радвам, че... че ви открих навреме... – Бижутерът спря край младата жена, за да си поеме дъх. Лицето му бе добило болезнено сивкав цвят след положените усилия. – Реших, че е мой дълг да ви предупредя за братя Париш. На тях изобщо не може да им се има доверие, да знаете. С две думи, зърнат ли само вашия диамант, не ви чака нищо добро.

Поклати глава изразително и прокара показалец върху гърлото си.

– Туй вече е капак на всичко – намеси се решително Фрогет. – Ще обмислим пак таз' работа и после ще се приберем вкъщи.

– Но има още една възможност – обади се припряно Монтегю. – Не е нещо особено, но може би ще ви свърши работа. Има един доста необикновен човек, който обаче плаща много добре за качествените стоки. Ще го намерите източно от Лондон, в едно селце на име Ившам, недалеч от Темза. Наричат го Французина, но не знам нищо повече за него. Както впрочем и всички останали. Но той плаща, и то добре. Говори се, че тези дни особено много се интересува от редки диаманти. Но ще трябва да внимавате, защото в онзи участък край реката се подвизават банди разбойници.

Младата жена усети, че я обхваща вълнение. Възможно ли бе този Французин да е човекът, изгубил диаманта? Същият, който нападна

Алексис във Воксхол?

– Много благодаря, че ми казахте – отвърна решително тя. – А сега, Фрогет, трябва да...

– Що за търговец е този Французин? – заинтересува се конярят. – Никога не съм чувал за banker, който работи в някакво село на брега на Темза.

Монтегю поклати глава.

– Французина не е banker. Нито пък бижутер. Говори се, че е бил много неща, нали разбирате, и не е особено безопасно да се пита за миналото му. Но той няма да ви стори нищо лошо, освен ако не се опитате да го измамите, а аз съм сигурен, че джентълмен като вас никога не би замислил подобно нещо.

Колкото повече го слушаше Индия, толкова повече се убеждаваше, че именно това бе ключът, който търсеше. Бръкна в джоба си и подхвърли половин крона на своя информатор за помощта му.

– Скъпи ми Монтегю – проговори лениво тя, – уверявам ви, че не може да става и дума за измама от моя страна. Всъщност, намеренията ми са толкова почтени, колкото е вярно че съм Едуард Феърчайлд, братовчед на лейди Деламиър.

Фрогет се задави във внезапен пристъп на кашлица.

– Не е много далеч от Лондон – отвърна Монтегю, като учтиво не обърна внимание на коняря, който все още не можеше да дойде на себе си. Прибра монетата и се поклони. – Все пак искам да ви предупредя нещо. Не говорете пред никого по каква работа отивате. Някои хора не изпитват скрупули относно начина, по който са се сдобили с подобно съкровище. А сега трябва да се връщам в магазина си. Бульонът ми е изстинал окончателно.

И той се затича обратно. Фрогет го проследи с поглед.

– Тя не слуша никого. Не очаквам да послуша и теб – промърмори под носа си той.

– Не забравяй за ревматизма си, Фрогет – обади се разсеяно Индия.

Когато го стисна за ръката и го помъкна обратно към къщи, вече правеше планове за предстоящото си пътуване до селцето на име Ившам.

* * *

Два часа по-късно младата жена седеше върху гърба на белия си скопен кон и оглеждаше проснатия в краката си Лондон.

– Прекрасна нощ за езда. Какво ще кажеш, Фрогет?

– Прекрасна нощ някой негодяй да ти пререже гърлото – отвърна унило възрастният човек. – Не трябваше да ви оставям да ме уговорите, та да вършим подобна лудост.

– Глупости. Най-после ще излезем малко от този град и ще подишаме отново чист въздух. – Индия поглади врата на коня и изправи глава. – Това ми напомня един случай в Калкута, когато с Иън най-после успяхме да избягаме от ужасната гувернантка, с която ни бе насадила мама. С помощта на нашия коняр, от местното население, яздихме като луди в продължение на часове. Беше страшно забавно... докато не ни спря банда главорези. Един от негодниците пожела да окачи Иън с главата надолу, за да види за колкото време ще приключат с него лешоядите. Останалите искаха да направят нещо, което звучеше дори още по-страшно. Тъй като индийският ни беше доста ограничен, така и не разбрахме точно какво имаха предвид. – Лейди Деламиър повдигна бодро рамене. – Тогава откриха, че съм жена, и станаха още по-ужасни. Разперих ръце, започнах да се въртя и да се поклащам, като издавах странни напевни звуци. Те, разбира се, не искаха да имат нищо общо с луда, тъй като бяха много суеверни.

– Имали сте късмет, иначе как едно момиче с жълто около устата като вас би могло да ги заблуди.

– Не ставай мрачен, Фрогет. Знаеш, че от това ревматизмът ти само се влошава. Както казах, в крайна сметка всичко завърши добре. Най-накрая платиха на Иън да ме отведе от лагера им; бяха убедени, че съм обсебена от ракшите и ще да им докарам нещастия.

– И са били напълно прави, тъй като досега не съм срещал друг човек с по-голяма склонност към неприятностите. – Конярят изсумтя недоволно. – Какво, за Бога, е ракша?

– Зъл дух. Виждаш ли, открих един пакет с фойерверки, който татко ми бе донесъл от Макао. Хвърлих го в огъня, когато целият лагер бе заспал и изпоплаших конете. Иън се възползва от случая, за да им иска все повече и повече пари, само и само да ме отведе от тях. Забавляваше се неимоверно. – Усмихна се замечтано. – В крайна сметка предложиха царска сума и добавиха две прекрасни ками. Бяха от великолепна стомана.

– Тази вечер ще срещнем смъртта си и без езическо оръжие. Добрата, обикновена английска стомана ще се справи не по-зле с проблема – предрече мрачно Фрогет.

– Защо? В ръкавите си имам пистолети, а в ботуша – кама. Изобщо не се притеснявам. – Индия приглади стария жакет на брат си. – Ние сме

просто коняр и неговият помощник, тръгнаха да търсят расови коне в Норич.

– Кой е конярят и кой – помощникът, туй искам да знам?

– Аз съм помощникът, разбира се – отвърна надменно младата жена. – Какво опасно може да има в това?

– Цял ден няма да ми стигне, за да изброя всичко възможно – промърмори възрастният човек.

Изражението му не стана по-щастливо с напредването им по пътя. След като оставиха града зад гърба си, те се озоваха сред самотно поле, където опасността можеше да се крие зад всяко дърво или храст. На всеки завой на Фрогет му се привиждаха разбойници, легнали в засада на пътя.

– Признай, че това си е истинско приятно приключение – рече лейди Деламиър, след като спря големия си бял кон и извади буца сирене, огъната в пергаментова хартия.

Отчупи парче и го подаде на спътника си.

– О, добре е, вярно. Колко хора са откривали опасността през някоя прекрасна нощ, без изобщо да подозират за нея. И не ми се мисли какво ще стане, когато баба ви и братята ви научат за това, мис Индия. Ще имам късмет, ако не ме уволнят, задето се съгласих да участвам в тази лудост.

– Глупости – отвърна младата жена и отхапа замислено от своята половина от сиренето. – Тебе никой няма да те обвини, скъпи Фрогет. Моите братя ме познават достатъчно добре, за да предположат, че някой друг би планирал тазвечерното ни мероприятие. – Огледа хоризонта на изток, където нощното небе лежеше като кадифе върху по-тъмния черен цвят на хълмовете. – Освен това, „Червеният лъв“ е точно зад онова възвишение, стига да не бъркам. Ще си починем там няколко часа, преди да продължим към Съфък.

– Аз обаче все още мисля, че идеята е глупава. Районът бъка от разбойници и главорези.

– Именно заради това нося два заредени пистолета.

– Кой знае дали въпросният Французин не е един от тях.

– В такъв случай нямаше да купува скъпоценни камъни, нали? – Лейди Деламиър се вгледа в луната, която бе изплувала току-що на хоризонта. – Просто щеше да преобърне някоя карета и да вземе каквото пожелае от нея, както правеше Люк. Не, интуицията ми подсказва, че Французина е точно човекът, когото търсим.

Конярят изсумтя.

– Господ да ми е на помощ, щом се уповаваме на вашата интуиция.

Индия се засмя и поведе великолепия си кон към поточето, което бълбукаше в подножието на хълма. Животното изцвили и се наведе да пие.

– Само още няколко мили, Фрогет. А после те чака удобно легло, а Ханибал – торба овес...

Внезапно конят вдигна глава. Отстъпи назад, като цвилеше и затанцува уплашено.

От гъсталака насреща изплуваха десетина сенки. Потайният начин, по който се промъкваша, напомни на младата жена за една ветровита нощ и шайка ядосани бандити.

Един мъж пристъпи пред останалите.

– Я да видим сега кой е пред нас – заяви студено той и вдигна пистолета си. – Може би късметът ни щъ проработи.

22

– Спри където си, гад такава! – Фрогет извади пистолета от джоба си и застана пред лейди Деламиър. – Освен ако не искаш между грозните ти очички да зейне дупка.

Мигновено към коняря се насочиха още десетина пистолета.

– Оставете оръжията си, всички до един! – намеси се Индия. – Сигурен съм, че можем да обсъдим това по-цивилизовано.

– Когато поникнат налъмите – прошепна Фрогет.

Предводителят на бандата посочи към младата жена.

– Слез от тоз' кон, паленце. Или старият шь умре.

Лейди Деламиър плъзна в ръка маншета на ризата си и успокоена от допира с пистолета отвърна:

– Не виждам причина за заплахи. С приятеля ми не ви мислим злото.

– Тъй ли? – Мъжът отметна глава и се заля от смях. – Тез' двамата не ни мислели злото, чухте ли туй, момчета? – Този път смехът беше хоров; животното на Индия затанцува още по-неспокойно. – А сега слез от коня и ни го доведи.

– Не мисля, че бихте искали да направя подобно нещо.

– Нима? И защо тъй?

Младата жена повдигна рамене.

– Ще видите.

Негодникът присви очи.

– Говориш доста прилично за конярче. Откъде си?

– Струва ми се, че това не е ваша работа.

На лунната светлина проблесна револвер.

– Може и да стане моя работа, паленце. Кажи си името.

– Джеремая – отвърна студено тя.

– Голямо име за едно толкоз дребно и мършаво създание – заяви замислено мъжът. – И конят е голям за такъв кът' теб. Слизай, момче, слушай к'во ти казвам.

– Щом настоявате.

Индия се плъзна по гърба на животното и отстъпи крачка назад; изражението ѝ бе непроницаемо.

– Ще пояздиш ли големия звяр, а, Уил? – провикна се някой от окъсаната гълпа.

– Що не? – изръмжа в отговор запитаният.

Приблужи се до скопения жребец и го потупа по мускулестия врат. Тъй като той не реагира, човекът доби кураж и пхна крак в стремето.

Отново никаква реакция.

Още миг и натрапникът бе върху седлото, усмихнат триумфално.

Усмивката му обаче не трая и пет секунди. Конят изцвили гръмко и като се изправи на задните си крака, захвърли злочестия си ездач с главата напред в някакви бодливи храсти. Нещастникът се приземи, съпроводен от бурния смях на своите другари.

Храстите се размърдаха и от тях се появи така нареченият Уил, като куцукаше мъчително.

– Ей сега шъ тъ науча тебе – закани се той и измъкна камшик от протрития си жакет. – Няма да опитваш повече подобни трикове с мен, гадинка такваз.

– Няма да се получи, послушайте ме – намеси се студено Индия. – Обучен е да носи само мен и никой друг не може да го язди.

– Значи скоро шъ го науча да съ държи по-възпитано.

Един от зяпачите постави ръка на рамото му, за да го задържи.

– Изглежда доста скъп кон, Уил Колтън. Защо да не го закараме на Французина?

Отгук оттам се чу несигурно мърморене.

– Той съ интересува от всичко, което й рядко. От тоз кон шъ си докараме една, ако не и две гвинеи.

Мърморенето се усили.

– О? И как, ако смея да запитам, смятате да закарате добитъка до кораба на Французина? – заинтересува се Уил.

– Шъ накараме младока да го язди, след като й толкоз наперен.

Водачът се усмихна студено, убеден, че планът е напълно разумен.

– Да, прав си. Нека Французина да научи тез' тримцата на по-добро държание. – Изсмя се хладно и насочи пистолета към лейди Деламиър. – Чу к'во каза моят човек. Качвай съ на коня, момче.

– Никъде няма да ходим – озъби се Фрогет. – Тъй че можете спокойно да вървите по дяволите!

Погледът на предводителя се ожесточи.

– Кавга ли търсиш, старче? Ако е тъй, имаш я.

Младата жена седна върху седлото и насочи едрия жребец между двамата мъже. Блазнеше я мисълта да пусне един куршум в главата на нахалника, но и най-малкото погрешно движение означаваше, че останалите щяха да надупчат като решето и нея, и коняря. Много по-добре

бе да изчака, докато се пръснат по един по пътя. Тогава вече щяха да имат шанса да им се изплъзнат.

– Кой е този французин, за когото говорите?

Уил Колтън се усмихна студено.

– Не й здравословно да задаваш много въпросчета от тоз' род, момко. Освен туй съвсем скоро сам шъ съ запознаеш с него. Тогаз сам шъ можеш да го запиташ всичко, к'вот' тъ интересува – подметна саркастично той.

Замахна рязко и само след миг Индия бе заобиколена от ездачи.

А в началото на ридичката яздеше Фрогет, а Колтън бе опрял пистолета си в гърба му.

* * *

Яздиха докато луната изчезна и небето на изток стана тъмно виолетово, примесено с яркочервено. След като в продължение на няколко часа се движиха в галоп на изток, Колтън ги поведе на юг, към реката. До този момент не бяха сторили нищо лошо на младата жена, ако се изключе многобройните заплахи. Никой от разбойниците не бе достатъчно смел да се приближи до Ханибал, така че се задоволяваха да предупреждават Индия да не изостава, ако не иска да застрелят стареца.

Никой не проявяваше любопитство за това, откъде идваха. Тъй като самите те бяха престъпници, очевидно бяха решили, че двамата бяха откраднали прекрасното животно от конюшната, в която бяха служили досега.

В подножието на поредното възвишение, Уил Колтън нареди да спрат за почивка. Под тях Темза се виеше на изток, подобна на неспокойна лента сред многобройни кръпки, представляващи ферми и селца.

– Пристигнахме ли вече? – заинтересува се лейди Деламиър.

– Трябва да стигнем ей там.

– Защо тогава спираме?

– Затвори си устата, малкия. Не е здравословно да се задават толкоз въпроси – пресече я мъжът зад нея. – Туй, че конят ти й хубав не ми пречи да пусна едно куршумче в нахалната ти тиква.

Краят на тирадата му бе погълнат от надигация се спор. Половина банда искаше да останат там, където бяха в момента, докато другата настояваше да продължат напред, за да се явят на срещата си с пирата и контрабандиста, който плащаше най-добре за качествена стока и информация... и чийто гняв бе ужасяващ, ако го подведяха.

Все още спореха, когато мъжът до Индия пристъпи напред и

изрѣмжа:

– Досега съ чудех защо добитъкът ми съ струваше познат! – Изглежда студено младата жена. – Видях го веднѣж на пазара Нюмаркет, когат' съ занимавах с джебчийство. – Приближи още повече коня си. – Дяволски добър жребец. Виж тук, Уил. Тоз' кон й на херцог Девънам – завърши тържествуващо речта си той.

– Херцогът, дет' живеј в Норфолк ли? – Уил се доближи на свой ред. – Проклет да съм, ако тез' двамцата не са имали дързостта да откраднат коня под носа му. – Намръщи се. – Но съм чувал разни истории за туй животно. Разправяха, че само дъщерята на херцога можела да го язди. Баща й го купил в Египет, където си го избрала сама, тъй поне казват.

Лейди Деламиър стоеше с изправен гръбнак, когато десетина чифта очи се насочиха изучаващо към нея.

„Дявол да го вземе, какво ще правя сега? Не мога да избягам, тъй като един пистолет не помръдва студения си едноок поглед от Фрогет.“

Тя се приближи крачка към коняря, като криеше страха си.

– Аз се грижех за коня. Не можех да го правя, ако не го яздох, нали? – попита надменно тя. Но тъй като другите очакваха от нея признаци на страх, тя се изсмя нервно. – Няма да ни върнете, нали? Сигурно вече са дали награда за нас. И то тлъстичка, доколкото познавам проклетия херцог. А как само удря с онзи езически камшик, който донесе от Индия.

Номерът й обаче не мина.

Водачът се изсмя мрачно.

– Награда, как не. Ами да, наградата да ни увият примка около вратовете. Не, няма да изпробваме гостоприемството на херцога, особено когат' вече сме почти у Французина. Чух, чи напоследък съ интересувал от всичко – бижута, злато, коприна. Можи би едно хубаво конче също шъ му дойде добре дошло.

– Ами ако пратят хора да търсят животното? – обади се един от бандата. – Синът на херцога е страшно сръчен с пистолета.

– Първо ще трябва да ни открият – отвърна студено Уил. – Откъде шъ знаят къде да търсят? Ни ми съ вярва тез' двамцата да са им оставили съобщение, кат' знам, чи съ промъкваха посред нощите с най-скъпия кон на херцога.

– О, те ще ви намерят – заяви буйно Индия. – И като го направят, онзи войник, синът на херцога, ще ви разцепи на две от врата до колената. Страшно държи на онова, което е негово.

Последва истински хаос от разтревожени гласове, но

предводителят ги накара да замълчат, като изруга рязко.

– Млъкнете, банда глупаци таквиз! Хлапетото само съ опитва да ни сплаши. Четири часа не сме спрели да съ движим и не сме видели никой да ни следва. В безопасност сме, казвам ви. А Французина шъ плати хубава сумичка за туй животното. Кой е с мен?

Гласовете отново се надигнаха в шумен дисонанс.

Младата жена забеляза как Фрогет й даде знак с глава да се отскубне и да го остави, но отказа и да мисли за подобно нещо. Щяха да го застрелят в мига, в който тя си плюеше на петите. Нямаше друг избор, освен да остане. А и нали беше тръгнала именно с надеждата да се срещне с този загадъчен пират.

Мрачно попипа ножа в ботуша си. Нека само се опиташе да я пипне дори само с един пръст!

* * *

Целта им беше един двумачтов кораб, наречен „Циганката“, който се поклащаше върху Темза, пуснал котва близо до границата на Съфък. Край съседния кей се бяха струпали десетина лодки различни калибри. На брега група хора се веселяха и танцуваха на светлината на огньовете.

На Индия всичко това никак не й допаднаше. Но никой нямаше да пусне нито нея, нито Фрогет без бой.

Мъжът, който яздеше до нея, за да я пази, се изсмя студено.

– Май започна да съ потиш, а?

– Ще ми бъде нужно нещо повечко от някакъв си надумкан с вино чужденец, за да се уплаша!

– Да, да, колкото аз съм краля на Англия. Шъ видим дали шъ бъдеш пак толкоз умен, кат' съ изправиш пред Французина. Имал противоестествени вкусове, така казват.

В началото на кея пианите мъже и жени затанцуваха около Колтън, който скочи от коня си и се запъти към кораба. Пътя му препречи висок мъж с увита в мръсна превръзка ръка.

– Къде мислиш, чи отиваш бе?

– Да видя Французина.

– По чия покана?

– Негова, разбира съ?

– К'во ши му показваш?

– Тоз' кон например.

Високият с превръзката огледа Индия и скопения й жребец.

– Добре. Аз ши му го заведа.

– Не става – побърза да се възпротиви Уил. – Конят не дава никой да го възседне, освен туй момче. А къдет' отива хлапакът, там отивам и аз.

Човекът се намръщи, но, макар и неохотно, направи път.

Колтън блъсна коняря пред себе си.

– Побързай, момко – провикна се към Индия той.

Тя се плъзна от седлото и поведе предпазливо животното по прискотана; юздата бе опъната до крайност в дланта ѝ. В този момент някакъв мъж прелетя над мостика и се приземи на кея, последван от кутия със златни монети и бижута, които се затъркаляха шумно.

– Нищо друго, освен евтин цинк и мед – провикна се някакъв глас откъм палубата. – А тези така наречени диаманти са само планински кристал! Опитай отново подобно нещо и ще те лиша от предната половина на главата, mon ami³.

Мъжът събра стоката и побърза да изчезне, като проклинаше.

– Виждаш ли? – промълви унило Уил. – Няма смисъл да се опитваш да пробутваш фалшива стока на Французина. Затуй пък, когат' е доволен, плаща добре. – Пристъпи по-близо до Фрогет, вече скрил пистолета в джоба си. – Патлакът ми ѝ тук, старче, и все още мога да пусна едно куршумче в главата ти, дет' не чини и пет пари, така че се дръж както трябва. Трябва да продадем коня; никакви номера.

Конярят се намръщи, но кимна.

Над мостика се понесе женски смях. Очевидно в „Циганката“ се водеше някакъв спор. Той явно се въртеше около въпроса дали жартиерите на една жена трябва да бъдат червени или розови.

Индия преглътна мъчително. Да, всичко това определено не ѝ харесваше. Предчувствието ѝ се засили дори още повече, когато на мостика се появи едрогърда жена; яркочервената ѝ атлазена рокля едвам удържаше пищните ѝ форми. Именно тя се хилеше така гръмогласно.

– Още идат да видят Французина. Казах, чи шъ бѣди бурна нощ, нали така?

Потърка алчно ръце, когато Колтън блъсна Фрогет пред себе си нагоре по дървената летва. Лейди Деламиър остана последна, като говореше успокоително на големия кон, който ставаше все по-нервен с увеличаване на активността и на гръмките гласове.

– Няма нужда от коне – провикна се грубиянски някой. – Изпрати ги обратно.

3. Приятелю (фр.) – Б.пр.

– Но, ваша светлост, още не сте видели к'во съм ви довел.

– Не й нужно да го виждам – отвърна със силен акцент същият глас. – Нагледах се за тази нощ. А сега да ви няма.

Пръстите на младата жена стиснаха гривата на Ханибал. Знаеше какво щеше да последва сега. Ако конят се окажеше без стойност, бандата щеше да направи каквото си пожелае с него... както и с двамата му придружители.

Това й оставяше само една възможност.

Метна се върху седлото. Ханибал се вдигна на задните си крака и затанцува под нея, но тя го удържа, поведе го към мостика и го накара да се изкачи на палубата.

– Мили Боже всемогъщи! Момчето вкара коня право в „Циганката“! – Запалилите факли осветяваха излъскания под на кораба и излегналите се върху навитите въжета и преобърнатите варели моряци. – Ама не така – изръмжа един от тях. – Не може да качвате животно на борда. Туй значи дяволски лош късмет!

– Колко искаш за коня? – попита груб глас.

Мъжете край Индия притихнаха.

– Конят не е за продажба – отвърна невъзмутимо тя.

Настана пълна тишина.

– Нима? Щом не е за продажба, защо тогава си го докарал, mon gars⁴?

Всички погледи се насочиха към високата фигура, облегната на предната мачта. Широките й рамене бяха покрити с дебел вълнен пуловер; лицето й беше в сянка.

– Не съм го докарал аз. Онези грубияни ни спряха насред пътя и опитаха да откраднат коня.

– Туй й лъжа – опита да протестира Колтън. – Наех момъка да язди коня, а хитротто змийче после направи опит да го открадне от мен.

– Започваш да ме интригуваш, момче.

Върху палубата падаше дълга сянка и разсичаше Индия и подскачащото животно. Нещо в тази тъмна ивица я накара да потрепери. Лейди Деламиър се намръщи и опита да различи чертите на мъжа край мачтата.

Черна коса, завързана отзад на опашка – нещо напълно демоден. Черна превръзка на едното око. Смугла кожа, полускрита от мръсотия и гъста брада. Прикова като омагьосана очи върху златната халка, която

4. Момче (фр.) – Б.пр.

се поклащаше на ухото му.

Младата жена преглътна мъчително.

– Чий точно е конят, когото имам честта да гледам в момента?

Гласът му беше звучен, със силен акцент и приковаваше вниманието.

– Аз съм... Джеремая.

– Джеремая кой?

– Ъъ, Фрогет, Ваша светлост – прибави тя. – Но, както казах, конят не е за продаване. Тези негодници опитаха да го откраднат от мен.

Уил Колтън веднага си проправи с рамо път през тълпата.

– Туй й лъжа, ваша светлост. Крадливият хлапак просто яздеше по моя поръчка животното от Лондон. И му платих добре за таз' работа, освен туй.

– Той е този, който лъже! – възпротиви се Лейди Деламиър.

След минута вече се бе разгорял разгорещен спор. Неговият край сложи пистолетен изстрел, който огласи „Циганката“.

– Достатъчно – изръмжа капитанът. – Лесно ще разберем дали конят е откраднат. Слез от него, момче.

Индия се плъзна от седлото, но не изпусна от пръстите си гривата на животното.

– Сега се отдалечи от него.

Колтън отстъпи назад, като се намръщи.

– Вие, сър, повикайте коня.

След моментно колебание Уил вдигна мръсната си ръка.

– Тук, ъъ, приятелче. Ела при мен, ела като добро момче.

Големият кон вдигна глава и изцвили, без да помръдне.

– А сега ти, момче.

– Ела, скъпи – повика го тихо Индия. – Сладкият ми той. – Скопеният жребец затанцува по палубата и тръгна след нея, като я побутваше лекичко. – Хо – извика тя, но животното продължи да върви, като я тикаше към човека край мачтата. – Престани, лошо създание такова!

Но конят очевидно имаше нещо наум. Миг по-късно младата жена бе притисната към високата, сериозна фигура.

Дъхът й секна. В корема си усети твърд изпъкнал мускул. Бузите й пламнаха от ниския смях на пирата. Опита да отстъпи, но откри, че ръцете му са я обхванали здраво през кръста.

– Vouyons⁵, нощта започна да става интересна.

5. Виж ти (фр.) – Б.пр.

Главата ѝ бе извита назад. Фенерът се издигна над нея.

Капитанът изруга тихо, приглушено.

– Пъркинс?

– Да, капитане?

– Отведи коня и го разтрий добре – нареди сурово Французина.

– Няма да си тръгна! Не и без парите ми! – изрева Колтън. – Моите хора няма да пуснат животното.

Пиратът махна с ръка, сякаш да отпъди муха.

– Отведи и този човек, Пъркинс.

На палубата се разгоря битка. Индия се възползва от настъпилия хаос, качи се върху Ханибал, решила да прикрива Фрогет, докато се измъкне от кораба.

Такава възможност обаче така и не ѝ се отдаде.

Силни ръце я обхванаха през кръста. Някой я вдигна от коня и я преметна върху мускулестото си рамо.

– Пусни ме... пиратска отрепка такава!

Протестите ѝ бяха посрещнати с басово подсмиване.

– Той няма да ви свърши никаква работа! Само аз мога да яздя Ханибал. Ще те хвърли в цял ръст в мига, в който го докоснеш по гърба.

– О, не, аз успявам да се разбера с животните... и с хората.

Нещо в този студен, звучен глас накара кръвта на младата жена да потече по-бързо. Започна да се бори яростно; в това време силните ръце на Французина се плъзнаха по гърба ѝ и обгърнаха хълбоците ѝ.

Внезапно дългите му пръсти спряха да се движат. Последва псувня.

„Мили Боже, не може да е разбрал! Не и след такъв кратък контакт!“

Някъде в мрака се чу острият кръсък на чайка. Пред луната плуваха парцаливи облаци.

На лейди Деламиър всичко това ѝ намирисваше много лошо.

Но не можеше да позволи на този мръсен пират да забележи страха ѝ.

– Пусни ме! Няма да видиш добро от него, казвам ти.

Сега вече всички присъстващи на палубата бяха замлъкнали и наблюдаваха как техният капитан се бори с нахакания новопристигнал.

– Престани да се съпротивляваш – изсъска Французинът.

– Как не!

Похитителят ѝ понижи глас.

– Искаш ли да разкрия коя си пред всичките си хора? И то веднага, скъпа?

Гласът му прозвуча медено.

„Той знае. Мили Боже, разкрил ме е!“ – едва не изписка младата жена. Какво щеше да прави сега?

В този момент палубата се залюля. Някой я блъсна и я помъкна като чувал с овес.

– Пази коня, Пъркинс. Никой да не го докосва, докато не изясня фактите около него. Несъмнено няколко удара с моя колан ще накарат момчето да изплюе камъчето.

– Само се опитай – изсъска Индия, докато риташе като побесняла.

– О, може да разчиташ на това. Точно това възнамерявам да правя с теб, скъпа, да те бия. Или може би е по-добре да кажа „лейди Деламиър“? – изсъска в отговор дрезгавият му глас.

23

– Проклет крадец! Скапан мошеник!

Гневните крясъци на младата жена отекваха по палубата. Яростта ѝ обаче беше само начин на самозащита. Пиратът знаеше както нейния пол, така и самоличността ѝ. Какво щеше да направи сега с нея?

Изправена пред проблем, Индия направи онова, което винаги бе правила откакто можеше да ходи. Последва примера на двамата си обични и изключително непокорни братя.

Вдигна юмруци и се приготви за бой.

– Стой далеч от мен!

Французина затвори вратата на кабината и спусна резето.

– Не се приближавай! В противен случай ще съжаляваш, предупреждавам те!

Високият се обърна бавно и подпря гръб на вратата, кръстосал ръце пред широката си гръд. Единствената свещ премигваше върху орнаментирания, обкован с месинг скрин, така че брадатото му лице оставаше в сянка.

Лейди Деламиър усети, че я залива нова вълна на паника.

– Конят не е за теб.

Никакъв отговор.

– Никога няма да успееш да го яздиш.

Отново никакъв отговор.

– Значи не искаш да слушаш разумните съвети. – Издърпа пистолета от маншета си. – В такъв случай това ще трябва да те убеди. – Насочи сребърното дуло. – Стой надалеч. Ще те застрелям, ако ме докоснеш – заяви буйно тя.

– Така ли, ама наистина? – осведоми се тихо Французина.

И пристъпи крачка към нея.

Индия стисна още по-здраво оръжието. Прицели се внимателно и изпрати един куршум в стената точно над рамото на натрапника.

– Предлагам да внимаваш къде насочваш това нещо.

– Насочвам го към теб!

Пиратът тръгна мълчаливо към нея; около него танцуваха сенки.

Младата жена изстреля втори куршум. Той откърти треска от стената и посипа със стърготини ръката на високия.

В отговор той продължи да се приближава.

– Нямах ли уши? Следващият куршум ще мине през сърцето ти!
Той се усмихна слабо.

– Но вече не са ти останали куршуми, малката.

„Има право“ – осъзна лейди Деламиър, но вече беше прекалено късно. Захвърли пистолета и измъкна ножа от ботуша си.

– В такъв случай ще опиташ вкуса на стоманата.

– Такъв плам у една жена... и при това – англичанка.

– О, значи съм смешна, така ли? Е, след минутка вече няма да мислиш така, гад такава.

– О! А аз мислех, че постъпвам крайно кавалерски.

Индия се намръщи и се прицели с ножа, но Французина го изби с един удар.

– Нямам намерение да те докосна, малка глупачке.

– Ха! Предполагам, че онези мъже горе тренират да живеят в манастир.

– Хората ми са добри. Нито те, нито аз, ще ви причиним нещо лошо.

Младата жена го изгледа подозрително.

– Така ли? И защо?

– Първо, защото обичам жените ми да приличат на жени. И освен това, защото да вкараш партньорката си насила в леглото не е особено забавно.

Лейди Деламиър преглътна мъчително.

– В такъв случай какво възнамерявате да правите с мен?

– Нямам представа. – Вдигна философски рамене, отвори една вратичка на бюрото и извади оттам бутилка и две чаши. – Бренди?

Индия кръстоса ръце и го изгледа предизвикателно.

– Виждам чудесно и през номерата ти, змия такава. Не можа да ме уплашиш, така че сега ще опиташ да ме отровиш!

– Отрова значи. – Французинът напълни двете чаши и после пресуши едната. – Така ли?

Лейди Деламиър прехапа устна.

– Значи искаш да ме напиеш. И от това нищо няма да излезе.

Капитанът вдигна отново рамене, взе чашата, предназначена за нея и я пресуши.

– А сега ми кажи какво правеше с тези негодяхи?

– Не бях сама, а с моя коняр.

– Това променя всичко, разбира се. Тогава нека те попитам какво правиш, облечена в мъжки дрехи, яхнала кон, който струва сумата,

каквато което и да е от моите момчета припечелва за целия си живот.

– Това не е твоя работа – отвърна остро лейди Деламиър. – Няма да ти давам отчет. Дори ако ме подложиш на мъчения.

Изречението му стана сурово.

– Има мъчения, малката. – Гласът му се понижи, нисък и мамещ. – И мъчения.

Долови напрежението в тялото му. Дори още по-силно усети силата на неговата воля, с която подчиняваше банда престъпници. Преглътна с усилие.

– И какво точно трябва да значи това?

– Какво избираш ти самата, мила моя?

Индия стисна юмруци.

– Заплашваш ме.

– Просто съобщавам един от най-очевидните факти. – Е, с това не можеш да ме уплашиш. Няма да се оставя да бъде тероризирана.

Извади втория пистолет от другия си ботуш и се прицели.

Французина повдигна едната си вежда.

– Не те ли плаша? Колко интересно.

Вдигна ръце към ризата си. Разкопча първото копче.

– Какво правиш?

– Давам ти възможност да изпълниш английските си заплахи.

– Даваш ми... – Лейди Деламиър преглътна отново. – ... възможност?

– Разбира се, англичанке. Човек никога не трябва да прави заплахи, които не желае да изпълни. – В тона му усети предупреждение. Той се приближи още малко; вече беше само на сантиметри от дулото, но лицето му все така тънеше в полумрак. – Хайде, сега имаш тази възможност. Застреляй ме.

– Д-да... да те з-застрелям ли?

– Забрави ли как? Просто се прицели и натисни с пръст спусъчето.

– Знам как да стрелям!

– Добре, застреляй ме.

Младата жена го гледаше безмълвно.

– А! В такъв случай не липсата на умения задържа пръста ти, така ли? – попита невинно той.

Невинният му тон увеличи още повече гнева й.

– Нищо не ми задържа пръста! Просто... просто се прицелвам.

– Но разбира се. На такова разстояние аз представлявам доста трудна мишена, вярно.

Индия промърмори нещо неясно. Трябваше само да натисне спусъка на пистолета, който баща ѝ бе подарил още в Египет.

Но не можеше да го направи. Пръстът ѝ не помръдваше. Не можеше да застреля един обезоръжен човек, който не се съпротивляваше. Цялото ѝ същество не го позволяваше.

– Не? – Повдигна с типичен галски жест рамене. – Да не би нервите да са... как го казвахте... в криза?

– Нямам никаква нервна криза! Просто... ами, неспортсменски е да застреляш някой, който не е въоръжен.

– А, сега пък заговори за спорт. Вие англичаните прекалено много се вълнувате от него. Лично на мен това ми е неразбираемо.

– Ей сега ще ти покажа точно как възнамерявам да...

Французина я удари светкавично по китката и вторият ѝ пистолет падна с дрънчене на пода.

– Нека това бъде първият ти урок на борда на „Джипси“. Никога не дръж пистолет, ако не си готова да стреляш с него. А ти, скъпа моя, макар и да си много смела, не си готова да убиеш човек. Смятай се благословена, че никога не ти се е налагало. – Гласът на пирата звучеше мрачно. Той се наведе и прибра оръжието в джоба си. – А сега, да започнем отначало. Ти си Деламиър, нали?

– Няма да ти кажа. Нито името, нито която и да било друга дума.

– Така ли? – Пълните му устни придобиха сурово изражение. – Може би не е и нужно – добави студено той на своя английски със силен акцент. – И преди съм виждал този арогантен нос и тези студени очи. Всички от този род ги имате.

Индия се опита да скрие шока си. Мили Боже, той не блъфираше, той наистина знаеше. Сега вече нямаше да може да се измъкне. Той щеше да поиска огромна сума за откуп. Може би дори щеше да поиска не само пари.

Не можеше да позволи да се случи това.

Вдигна брадичка.

– Значи сте забелязал приликата. Това е проклятието на моя живот, тъй като аз не съм Деламиър, не и по начина, който е от значение. Те просто ми дадоха причина да ги мразя всичките.

– Мисля, че не разбирам.

– Аз съм една от незаконните издънки на херцога, дявол го взел! Майка ми е една от прислужниците в дома!

Французина се обърна и напълни отново чашите. На младата жена ѝ се стори, че го чу да кашля.

– Издънка значи? Имаш предвид незаконно дете?

– Точно така. – Започваше да се вживява все повече в тази измислица. – В продължение на години се отнасяха с презрение и подигравки към мен. Всички знаят, че съм родена незаконно. Мразя ги до един!

– Сега вече става по-ясно. И ти, разбира се, открадна онзи красавец за отмъщение.

– Не съм го откраднала – възпротиви се Индия. – Т.е., не съм го откраднала направо. Първо работих там няколко години.

– Години? А аз тъкмо си мислех колко млада изглеждаш.

– Е, на мен ми се сториха като години – отвърна твърдо лейди Деламиър. – И в известен смисъл конят е мой, заради връзката, която съществува помежду ни. Освен дъщерята на херцога само аз мога да го яздя. Така че, все едно че е мой.

– Осмелявам се да кажа, че съдията няма да го види в съвсем същата светлина – заяви сухо нейният похитител.

– Какво знае за съдиите и съдилищата обесник като теб?

– Само това, че ми създават неприятности. – Французина направи рязък, пропъждащ жест с ръка. – Но ти ме постави пред дилема. Не мога да те пусна да си вървиш безвъзмездно. Екипажът ми очаква това, разбираш ли, тъй като аз съм изключително кръвожаден. – Вгледа се замислено в нея. – Трябва да поддържам репутацията си.

– Не очаквай предложения от мен – заяви начумерено Индия. – Ще трябва да изобретиш ужасните си мъчения без моя помощ.

– Ужасни мъчения? Да, струва ми се, че удари сляпото. О, май беше къоравото? Вашият английски език е толкова гаден.

– Не толкова гаден, колкото си ти, подлецо! – озъби се лейди Деламиър. – Пусни ме да си вървя и след това и двамата ще се почувстваме много по-добре, уверявам те.

За миг на лицето му се появи нещо.

– Уви, не мога да ти направя тази услуга, мила моя. Заради хората ми, нали разбираш. Ще станат доста неприятни, ако изгубят подобен улов.

– Дано ги отнесе дяволът тези твои хора!

– Аз самият си помислих същото. Изненадващо е, че мислите ни са едни и същи. Сигурна ли си, че никога досега не сме се срещали?

– Да не ми да намекваш, че мисля като някой главорез и крадец? Ще ти откъсна езика заради тези думи!

– Но ти нямаш нито пистолет, нито нож. Време е да научиш урока за това, да не сипеш закани, които не можеш да изпълниш.

Индия вдигна една от празните чаши.

– Не, сега ти ще понаучиш нещо за заплахите, Французино!

– О? Да не възнамеряваш да ме удавиш в собственото ми вино? – попита нехайно пиратът.

– Не, възнамерявам да си тръгна. Незабавно.

Едната черна вежда пред нея се изви.

– И как ще го направиш?

– Ти ще ми отвориш вратата.

Капитанът се изсмя тихо.

– Тук грешиш.

– Нима? – Лейди Деламиър удари чашата в ръба на скрина и я счу-пи. Насочи острите стъкла към своя неприятел и започна да го изтиква заднишком към вратата. – Не ме е страх да ти прережа врата, предупреждавам те. – Сега гърбът му вече бе опрял в стената, а оръжието на неговата нападателка – току до гърдите му. – Е?

– Много съм любопитен да видя как ще ми прережеш гърлото – отвърна хладно мъжът, сякаш ставаше дума за предимствата на нов моряшки възел.

– Дяволите да го вземат, не те лъжа. Ще го направя, кълна се.

– Аз съм на твое разположение, англичанке.

Индия промърмори нещо под носа си, затвори очи и атакува. В същия миг усети ръката му върху китката си. Чу, как съперникът ѝ изпусна бързо въздуха от гърдите си, когато издърпа стъклото от пръстите ѝ.

Отвори очи и зина. Върху ризата му имаше около пет сантиметров разрез и сега оттам капеше кръв.

– Виж само какво ме накара да сторя! Защо трябваше да мърдаш?

– Хиляди извинения – отвърна сухо пиратът. – Но това е просто една драскотина.

– Драскотина? Кървиш като заклано прасе!

– Ба, веднъж трябваше да се справя с десет северноафрикански кораба, които налитаха като силен тропически вятър. Трябваше да се бия едновременно с двайсет човека, без да имам каквото и да е оръжие, докато накрая цялото ми тяло плувна в кръв.

– На брега на Северна Африка ли? – попита лейди Деламиър, заинтригувана против волята си. – Веднъж с баща ми минахме оттам, когато търсехме изгубения град Дидо от „Енеидата“. Картаген, както знаеш – добави тя и после се намръщи. – Вероятно не знаеш. По пътя в продължение на три дни ни преследва пиратски кораб.

– В такъв случай имаш късмет, че все още си жива – отвърна

мрачно Французина.

– В крайна сметка се оказа, че е английска фрегата, изпратена да ни защитава. Запознах се с капитана в Кадис и той си въобрази...

Младата жена спря да говори внезапно и се изчерви.

Пиратът постави длан под брадичката ѝ и я накара да вдигне лице, като оглеждаше алените ѝ бузи.

– Да, малката? Какво си въобрази той?

Гласът му бе опасно мек.

– Той... имаше слабост към мен. Беше много глупаво от негова страна, тъй като тогава бях само на тринайсет години.

– И какво стана с този груб капитан и с глупавата му слабост?

– О, той не беше груб. Беше много красив, всъщност, а обноските му бяха изключително елегантни. Семейството му също бе уважавано. От Бъркшир, струва ми се.

– Да, да – прекъсна я студено Французина, – но какво стана с твоето преследване?

– О, нямаше никакво преследване. Баща ми му каза, че не мога да се омъжа преди да стана поне на трийсет години, тъй като му бях много необходима за неговите изследвания. Макар и да съжаляваше, капитанът се оттегли. Разбрах, че вече имал пет сина.

Пръстите на пирата пуснаха брадичката ѝ.

– Ако питаш мен, тази слабост ми се струва от доста незначителен характер. Ако изпитва истински чувства, един мъж никога не би бил отпратен така лесно. Можел е да те отнесе на кораба си, да те отвлече и после да постигне своето. След което щеше да бъдеш негова завинаги.

– В живота не става така – рече напрегнато младата жена. В гласа ѝ прозвуча лека тъга. – Само в поезията и в книгите. Не, животът е... – Въздъхна и сведе поглед към гърдите му. – Много по-различен.

– Така ли, мила моя? – Тонът му стана по-груб. – Мисля, че грешиш.

Мазолестият връх на показалеца му се плъзна по бузата ѝ, а после прекоси внимателно извивката на устата ѝ.

– К-какво... какво правиш?

– Чудя се.

– Какво се чудиш?

– Защо се е отказал толкова лесно твоят капитан. Аз нямаше да те дам. Дори ако ме обстрелваше цяла флота английски фрегати.

– Т-така ли? – Индия се мъчеше да види изражението му, но това бе почти невъзможно на слабата светлина на единствената свещ. – Какво

щеше да направиш?

– Нещо много опасно, струва ми се. – Палецът му погали средата на устните ѝ и тя почувства странното желание да ги разтвори за него. Разбира се не обърна внимание на подобно желание. – Първо щях да я докосна. – Прибра кичур коса от лицето ѝ. – И тук, струва ми се.

Наведе глава.

Лейди Деламиър се олюля за момент, после настръхна. Какво правеше? Нима приемаше авансите на този негодник, на този речен пират?

– Стой далеч от мен, змия такава! Омръзнаха ми номерата ти!

Но, кой знае как, се озова плътно притисната в гърдите на своя похитител.

– О-освен това – заекна тя, – ти кървиш!

– Може и така да е – отвърна грубо той и след това прошепна: – На места, които не можеш да видиш. – Погледна надолу и изсумтя презрително. – Това тук не е нищо.

Докато говореше, през разсечената му риза продължаваше да капе кръв.

– Приятно ти е да ме измъчваш. Много низка постъпка от твоя страна. – Гласът ѝ прозвуча напрегнато. – Проклети да сте и ти, и всички мъже!

Ядосана на унижителната си моментна слабост, тя се изви рязко, освободи се от обятията му и грабна последните чаши. Удари ги в стената, където издрънчаха със задоволителен трясък. Тогава забеляза ножа си, който вече бе близо до нея, на ръба на леглото, където го бе захвърлил Французина.

Лейди Деламиър се спусна към него и в устрема си се спъна и падна върху изпочупените стъкла. Болката проряза бедрото ѝ. Стисна очи, опитвайки да задържи сълзите.

– Свирепа – рече капитанът, но думата прозвуча като ласка. – Каква си дива, също като косите си. Изобщо не ми приличаш на англичанка, в крайна сметка.

– Англичанка съм. И не съм дива. О, само се махни.

Пиратът присви очи, когато видя, че притиска бедрото си.

– Нарани ли се? – Бързо е вдигна и я понесе към леглото. – Наистина си точно толкова дива, колкото и онзи кон, за който твърдиш, че не бил твой.

– Не съм дива.

Но този път протестът ѝ прозвуча по-слабо, тъй като трябваше да се бори със сълзите си.

– И дива, и безразсъдна. – Французина отдръпна треперещите ѝ пръсти и свали старите бричове. Видя, че стъклото бе забито дълбоко в кожата ѝ. – По дяволите. – Внимателно измъкна нащърбеното стъкло и го захвърли върху скрина. След като тършува известно време в някакво чекмедже, се върна с парче чист памучен плат, напоено с бренди. – Може да те заболи.

– Как пък не – измърмори Индия; лицето ѝ бе пламнало от смущение.

Но твърдите пръсти се плъзнаха безмилостно по голата ѝ кожа и нещо в това докосване накара сърцето ѝ да затанцува като опиянено.

– Достатъчно! – изграчи тя. – Ще... ще се оправя.

Проницателните очи я оглеждаха известно време, очевидно впечатлени от изтощението, изписано върху лицето ѝ.

– А сега поспи, Моя Индия.

Сега пък нещо в галещия му глас накара кръвта ѝ да кипне.

– Нямах право да използваш името ми, змия такава.

– Така ли? Мисля, че имам това право... както и всяко друго, което избира. – Засмя се мрачно и се поклони подигравателно. – А сега ще те оставя да поразмислиш върху онова, на което те научих тази нощ. – Тръгна, но спря на вратата. – Спи спокойно, мила моя.

Вдигна резето и излезе навън. То се затвори след него и я заключи сама в кабината.

– Пусни ме! – изкрещя младата жена, като се спусна към изхода.

– Може би утре. А дотогава престани с тези крясъци или ще се върна, за да вкарам още малко мозък в главата ти, момче. А на сутринта ще платиш за всички ирландски кристали, който изпочупи.

Този път във вратата се удари едно от чекмеджетата.

– Не, дори ако беше самия Барбароса!

* * *

Крачеше напред-назад из стаята.

Проклинаше.

Удряше ядосано по вратата.

След малко се облегна на една от стените и бръкна дълбоко в джоба си. Разтвори длан; в нея гореше подобен на зората розов пламък. Поне все още имаше диаманта си.

Индия погледна към заключената врата и се намръщи. Беше дошла специално заради Французина, но нещо не ѝ даваше да спомене за безценния камък. „Не още“ – реши най-сетне тя. В крайна сметка той

можеше да се окаже единственият ѝ шанс да се измъкне от този главорез.

След като прибра диаманта и фуча още петнайсетина минути, лейди Деламиър реши да запази енергията си за завръщането на този пират, който я изкарваше от кожата ѝ. Подуши подозрително одеялото, метна върху тясната койка и откри с облекчение, че е изненадващо чисто.

Отпусна се на леглото, като изпусна с гневно съскане въздуха от гърдите си. Часовете, прекарани в напрежение, най-после си казаха думата. Младата жена затвори очи и почти веднага потъна в мрак и сънища.

Сънят започна както винаги, с барабанен бой и викове, и маршируващи крака. Внезапно Индия се озова отново там, в Брюксел, задръстен с коли и фургони, и войници, бързащи да се присъединят към частите си.

Тя бягаше из тълпата, търсеше високо стройно тяло с широки рамене и с предизвикателна нехайна усмивка. Лицата обаче винаги бяха на други и тя така и не го откри.

Надалеч бумтеше артилерията и ужасените селяни бягаха. Първите ранени скитаха из улиците. В уморените им погледи виждаше преживявания от тях кошмар: кръв, омраза и страх, и кал, много кал.

Индия се мятеше, като се опитваше да прогони спомените.

През цялото време си повтаряше, че всичко ще бъде добре, ако не спре да търси. Щеше да го открие, само ако го бе дирила достатъчно дълго...

* * *

Французина стоеше с фенер в ръка и наблюдаваше как красивата му пленница шепне неуморно и се извива в съня си. Очите му бяха приковани в тънките ѝ пръсти, които се вкопчваха в сенките и призраците, които той не можеше да види.

Стисна зъби, когато младата жена отметна одеялото и извика. Едната ѝ гърда се очерта под меката батистена риза, която бе облякла.

Пиратът изруга наум, пришпорен от желание, жаден да я затисне под тялото си и да проникне в нея.

Стисна юмруци, за да не се поддаде на желанието си. Усещаше носещото се от Индия ухание, нежно и едва доловимо, на виолетки и бергамотова есенция. Слабините му бяха натезали, кръвта течеше гореща и гъста във вените му, докато съзерцаваше тъмното петно на едното ѝ зърно, смачкано под бялата батиста.

Толкова близко. Дяволски близко.

Можеше да ѝ достави удоволствие, докато спеше. Когато се събудеше, щеше да е възбудена и готова да го приеме; щеше да шепне като молитва името му.

Внезапно си даде сметка колко много желаше страстните ѝ викове да изпълнят ушите му, докато се слива с нея.

В този миг капитанът на „Диганката“ изруга, завъртя се на пети и остави фенера. С треперещи пръсти напълни една чаша с бренди и го пресуши на един дъх.

По гърлото му потече огън, изгарящ и буен.

Но не и наполовина толкова буен както огъня, който гореше в слабините му.

Наблюдаваше как дланта на Индия стисна измачкания чаршаф. Не помръдна, сякаш се бе парализирал.

Или може би, защото се боеше.

24

...Индия бягаше, а вдясно и вляво от нея бушуваха пламъци. Подвикваха гласове, високо, рязко и подигравателно, но тя не спираше. Защото той бе там, някъде в мрака, някъде в нощта. И тя трябваше да го намери.

Извика името му, но отговор не получи. Беше сама, както винаги, пленена от мрака и сънищата.

И тогава се чу глас. Една-единствена дума.

Това беше нейното име, прошепнато ниско и дрезгаво, както бе звучало винаги в неговата уста. Младата жена потръпна, усетила, че сенките я обгръщат още по-плътно. И тогава се появи той, изплувал от мечтите ѝ, с пламнали от желание очи, с напрегнато от страст тяло.

Нямаше време за страхове или протести. Прекалено силно го искаше, за да им обръща внимание. Притисна се плътно в него и вкуси огъня на плътта му. Искаше ѝ се още. Искаше да почувства неговия мирис по своята кожа, а дъхът му да стане така неравен и учестен, както нейния.

– Моля те! – прошепна тя, без сама да знае какво точно иска.

Той обаче знаеше.

– Добре, любов моя.

Последва шумолене на коприна и роклята ѝ се плъзна сантиметър по сантиметър надолу по трескавата ѝ плът.

Не достатъчно бързо. Дръпна я, за да се освободи от нея и притихна, когато го усети с цялото си тяло.

Все едно най-после се бе прибрала у дома. Все едно си бе поела диво въздух, след като бе плувала прекалено дълго под водата. Все едно бе прескочила на един път заливчето край Суолоу Хил.

Най-после бе открила Девлин. Висок и силен, и смеещ се. Светлите му очи горяха, подобни на самия рай. Кой знае как го бе намерила отново.

Дъхът ѝ секна. Изгаряше от неописуемо желание да го докосне навсякъде, да боготвори тялото, което така и не бе имала време да опознае. Засмя се, опиянена от радост, и се притисна в него; пръстите ѝ си играеха с махагоненочерните косъмчета на гърдите му.

Но тогава по тях, по бронзовата им кожа протече тънка струйка кръв. Последва нисък смях и на светлината на единствения фенер просветна златна халка.

Индия се изправи с вик, все още замаяна от съня.

– Не, не той. Това беше само сън.

Сън. Но защо имаше усещането, че беше много повече.

Притисна завивките към гърдите си; сякаш искаше да прогони ужаса и да разсее забранените си мисли.

* * *

– И така, Пъркинс, каква работа ни чака днес?

Капитанът на „Циганката“ се бе качил на фордека, а вятърът роеше косите му. Беше вперил поглед в неспокойните води на реката, които течаха на изток към морето. Днес същото безпокойство светеше и в очите на Французина.

Застанал върху навито на руло въже, неговият помощник почеса загрубялата си от вятъра буза и се намръщи.

– Някой трябва да съ види с вас заради някакви си диаманти. Кълнял съ, че били приказни. Един друг, който твърди, че знаел таен проход под Кулата с кралските бижута. Срещу съответното заплащане, разбира съ. Предложение да купят онзи бял кон. – Морякът присви устни. – И три предложения за купуване на момчето, което го яздеше.

– Да купят ли? Пъркинс, учудвах ме.

– Аз също съ смаях, капитане. Моля да мъ извините.

– И кой бяха тези, въъ, купувачи?

– О, обичайната речна утайка, както и някакъв човек от някакъв бордей в Уайтчапъл.

Французина се засмя горчиво.

– Сега вече със сигурност се превърнахме в гнездо на порока. И колко предложиха за момчето?

– Най-високата цена ли? Двеста лири за коня и двайсет – за момчето. За работата в бордея, искам да кажа. – Пъркинс присви очи. – Като че ли мислите да продавате момъка.

– А не мисля ли? Аз съм човек с грозна слава, Пъркинс.

Помощникът подсмъркна.

– Днес си в лошо настроение, Пъркинс.

– Не в толкова лошо, колкото би трябвало. Откога вземаме пленници на борда на „Циганката“? Особено пък момчета, които не са момчета?

Капитанът повдигна едната си вежда и се почеса замислено по гъстата черна брада.

– Накъде биеш с този въпрос, питам се?

– Какво правим с жена в кораба? Това достатъчно ясно ли е?

– По-тихо! – рече припряно младият мъж и се огледа, за да се увери, че са сами.

– Е, уморих се да чувам „предпазливо“ за това и „търпение“ за онава. Аз спотаявам нещата тук, докато вие ходите до Лондон и един Господ знае още къде. И за какво, питам аз? Вече намерихте три комплекта диаманти и още два – със смарагди. Но те не са това, което търсите, нали? Какво тогава търсим тук, да съ поклащаме на тази котва, когато можем да пренасяме контрабандно през Ламанша първокласно бургундско или коне от Голуей Бей.

Изражението на Французина стана сурово.

– Никакви въпроси, приятелю. Споразумяхме се в началото на пътуването и това все още трябва да остане в сила.

– О, аз не питам, капитане. Вие ще ми кажете, когато му дойде времето. Но аз не мога да бъда търпелив вечно. Не мога да наруша правилото „никакви жени на борда“. От това ще последват само неприятности, помнете ми думата.

– Неприятности. Е в този случай точно така ще стане, това е повече от сигурно. – Пиратът вдигна ножа, който бе взел от Индия, и се взря в наточеното му острие. Но тя ще остане още малко, приятелю. Независимо дали ще донесе нещастие или късмет.

Пъркинс потърка с пръста на крака си едно мръсно петно върху пода.

– И какво да кажа на онези, които ви чакат?

– Не на смарагдите. Не на Кралските бижута в кулата. И не на първите две предложения да купят наперения ми червенокос младеж. Който ще си остане момче – обърна се предупредително към Пъркинс той.

– Да, капитане. Това е вашата игра. А какво ще правим с последния от негодниците? Онзи от бордея?

Погледът на пирата стана безмилостен.

– Кажи на нашия приятел от Уайтчапъл, че ако отново се покаже в тази част на реката, ще обръсна мръсните му уши от не по-малко мръсната глава. С онзи с диамантите ще се видя след десет минути.

Помощникът му се подсмихна.

– Други заповеди?

– Само още една. Вратата на моята кабина остава заключена, каквото и да стане. Разбра ли?

– Да. Но ще си имаме неприятности – заяви мрачно жилавият моряк. – Ще видите. Това е толкова сигурно, колкото че духа вятър от

изток и привечер се спуска мъгла.

* * *

Един час по-късно Индия лежеше в очакване на капитана, притиснала към гърдите си последното чекмедже от скрина.

Когато от другата страна дръпнаха резето, тя се прицели натам, откъдето трябваше да се покаже главата на пирата.

И едва се удържа, когато на входа се появи Фрогет.

– К'вото и да правите сега, мис... – Старецът се изкашля. – Тъ, Джеремая.

Някой го блъсна в кабината и резето падна зад него.

– Опитах да избягам! Направиха ли ти нещо, Фрогет?

Конярят огледа разхвърляните върху скрина географски карти, изпучупените стъкла по пода и разхвърляното легло.

– Не, отнесоха се доста добре към мен. Както и към белия ви кон. Но к'во, мътните го взели, е станало тук? Да не би Французина...

– Не – отвърна припряно младата жена. – Не, че не е искал. И не, че няма да опита отново – добави унило тя. – Арогантната змия знае, че съм жена, Фрогет. И, кой знае откъде, знае и че съм Деламиър. Трябва да избягаме.

– А к'во стана с великия ви план да получите информация от Французина? Казах ви к'во ще стане, нали? Дяволии и детинщини и в резултат сме затворници наред проклетата река, без никой дори да знае, къде сме отишли.

Индия въздъхна.

– Беше прав, Фрогет, признавам.

– Този Французин е хитър, за туй спор няма. Вижда всичко, макар да се прави, че не вижда. И през цялото време колкото щеш лоши хора влизат и излизат. – Погледна към лейди Деламиър, която потъркваше болезненото си бедро. – К'во е туй?

– Нищо. Нараних се, като паднах върху парче стъкло.

– Не знам кой е по-опасен – вий или тоз' пират – промърмори старецът.

– Престани с тези мрачни приказки и ми помогни да измислим как да се измъкнем оттук.

– Май ще трябва да използвате камъка, който криете.

– И аз си мислех същото. Жалко, че ще го пропилеем така.

– Още по-жалко ще бъде, ако не го пропилеем – заяви мрачно конярят. – Не ми се ще да остана тук, докато изгния. Или дори още по-лошо.

Младата жена въздъхна.

– Струва ми се, че си прав. Но той не трябва да разбере, че диамантът е тук, иначе никога няма да ни пусне. Ще му кажа, че е скрит на брега. Ще трябва да ме изпрати да го потърся, а аз ще настоя да дойдеш и ти. После ще избягаме.

Старият коняр погледна към небето.

– Господ да ни е на помощ, ако това е планът ви.

– Имаш ли предвид нещо по-добро?

Фрогет се намръщи.

– Както виждам – не. Така че ще трябва да се задоволим с този. – Индия се приближи до вратата и почука силно. – Ей вие там! Доведете капитана и то по-скоро!

* * *

– Става въпрос за момчето, капитане. – Пъркинс се приближи до Французина, който тъкмо слизаше по въжетата на предната мачта. – Момчето, което не е момче – допълни шепнешком той.

– Какво иска пък сега? Може би вана и топла храна? Или представяне в царския двор?

– Иска вас.

Пиратът се подсмихна.

– Човек може само да желае подобно нещо, Пъркинс.

Младият мъж извика някаква заповед към един от членовете на екипажа и трепна, след като скочи на палубата.

– Отново сте си наранил рамото.

– Дреболия. – Французина погледна намръщено своя помощник. – Какво иска моят пленник от мен?

– Не ми каза. Но може би първо шъ е по-добре да съ видите с един човек на име Фрейзиър, който таман пристигна от Лондон. Рече, че го изпратил някакъв бижутер от „Братя Париш“ и че носел важна информация. Свързано с диаманти – додаде морякът.

– Покани го на кораба.

* * *

Разговорът се водеше между две навити на руло въжета и купчина разкъсани платна. Французина нямаше доверие на своя посетител, мургав мъж, който като че ли се интересуваше повече от „Циганката“, отколкото от дискусиата.

– Споменал сте за някакви диаманти.

Лондончанинът измъкна от ботуша си нож и започна да си играе със сребърната му кания.

– Чух, че търсите хубави камъни. Много специални.

– Възможно е.

– Тogaва аз имам онова, което търсите. Диаманти, каквито никога досега не сте виждали.

Французина присви очи.

– Кога мога да ги видя?

Вдигане на рамене.

– Може би утре. Може би идната седмица. Въпросът е доста... деликатен.

– По дяволите деликатността. Имате ли скъпоценности за продажба или нямате?

– Няма защо да се ядосвате. Нали съм дошъл тук? Ще ви уведоим, когато са готови да бъдат показани. Но заплащането е в злато в момента на продажбата. – Погледът му стана суров. – И никакви въпроси, ясно ли е?

– Ще се уверите, че плащам по-добре от който и да е друг. И не ме интересува много кой е бил последният собственик на камъните.

– В такъв случай ще бъде истинско удоволствие да въртим бизнес с вас. – Фрейзиър се изправи и прибра ножа в ботуша си. – Ще ви съобщя, когато дойде време да се срещнем.

– Аз съм зает човек. Откъде ще разбера кога да ви очаквам?

Посетителят се усмихна.

– Няма да разберете. Между другото, изглежда, че държите здраво юздите на вашия екипаж, капитане.

Французинът се намръщи; той също бе чул приглушените викове от другия край на палубата. Погледна натам и видя, че половината му хора се бяха струпали край стълбата, водеща до неговата кабина.

– Или може би имате проблем с някой от човешкия си товар? – Лондончанинът присви очи. – Може би това е слабоватият юноша с червеникави коси, яхнал най-хубавият кон, който е виждан някога по тези бедни места?

– Какво имате предвид?

– Какво имам предвид ли? Че неотдавна са видели в Лондон млад джентълмен, отговарящ на това описание, който опитвал да продаде най-прекрасния розов диамант на света. Любопитно, не мислите ли?

Пиратът се облегна на перилото на палубата.

– Именно любопитството убило котката от вашата английска приказка, n'est-ce pas⁶? По-добре не я забравяйте.

Тъй като виковете се засилиха, Фрейзиър се приготви да си тръгва.

– Само не се забърквайте със съдията заради убийство – присви устни той. – Или противоестествени деяния.

Намръщен, Французина изпрати с поглед своя посетител, който прекоси наперено палубата. Нещо в този човек го дразнеше, но ако предложението му беше истинско, то можеше да се окаже от изключителна важност. Трябваше да планира внимателно действията си.

Но първо трябваше да се справи с една викаща, непослушна англичанка.

Щом видяха, че капитанът им се приближава до своята кабина, хората му побързаха да се разпръснат.

– Какво става тук, дявол да го вземе? – изръмжа той.

– Момчето, капитане – отвърна услужливо някой. – Шъ му дръпнете още един бой, нали?

Пиратът се намръщи още по-заплашително.

– Гледай си твоята работа!

– Да, капитане.

Пред самата каюта виковете бяха оглушителни. Французина отвори вратата.

– Престани да крещиш!

– Крайно време беше да се появиш!

Младият мъж не й обърна внимание. Погледна към коняря и посочи към изхода.

– Вън.

– Ама, само чуйте какво...

– Не поставяй на изпитание търпението ми, старче – озъби се Французина.

– Върви, Фрогет. Аз не се страхувам от тази змия.

Възрастният човек погледна двамата ухилени моряци, които чакаха да отведат.

– Сигурен ли си, тъ, Джеремай?

Конярят излезе. Капитанът изчака, за да заключи вратата и пристъпи към своята пленница.

– Назад.

Индия измъкна едно чекмедже от скрина.

6. Нали (фр.) – Б.пр.

– Не вярвам, че ще го направиш, та ми⁷.

В същия миг се приведе; чекмеджето прелетя над рамото му и се блъсна в стената. Най-хубавият му рог с барут и четирийсетте железни куршума за пистолет се разпиляха по пода.

Младата жена се хлъзна на металните топчета и политна обратно към леглото.

– Н-не се п-приближавай. Иначе ще се развикам отново. А после ще ти счупя врата.

Пиратът беше точно зад нея. Пръстите му се плъзнаха нежно по врата ѝ.

– Наранила си собствения си врат, малка глупачке.

– Нищо ми няма – отвърна напрегнато лейди Деламиър.

Грубите му пръсти действаха като мехлем на наранената ѝ кожа. А после устните му погалиха ухото ѝ.

Пленницата преглътна, почувствала по краката ѝ да се надига топла вълна и малко по малко да се придвижва все по-нагоре и по-нагоре. Гърлото ѝ пресъхна. Опита да се освободи от него.

– Не прави повече това.

Младият мъж се взря в пулсиращата вена на шията ѝ и я погали с цяла длан.

– Защото те е страх от мен ли?

– Не – излъга Индия. – Просто... просто не ми е приятно някой да ме мачка, пъхнал език между устните ми, докато... ъъ... студените му пръсти бърникат навсякъде.

– Кой е правил така?

Гласът прозвуча ядосано и рязко като изстрел.

– Порядъчно много, струва ми се. – Повдигна рамене. – Не мога да си спомня.

– Позволявала си на тези избесили с подобни на копита ръце да вършат подобни неща?

– Просто бях любопитна. Искях да науча някои неща за живота – отвърна раздражено младата жена. – Какво те интересува това?

– Какво си искала да научиш?

– Как би се почувствала... т.е., дали бих познала, ако... – Не довърши мисълта си, неспособна да я изрази с думи. – О, ти си само един пират. Как би могъл да разреши?

– Може и да мога – отвърна с кадифен глас той. – Може и да успея

7. Мила моя (фр.) – Б.пр.

да отговоря на твоите въпроси. – Дланите му се плъзнаха в косите ѝ. – Искаш да знаеш, дали някой мъж може да те накара да изпиташ страст, нали? И дали ти можеш да предизвикаш същото у него.

– Глупости – отсече рязко лейди Деламиър. Но въпреки това не помръдна. Горещата вълна бе стигнала до коленете ѝ и по всичко личеше, че ще продължи нагоре. – Просто, с тези вечни пътувания, тъй като баща ми непрестанно тичаше подир някое съкровище или ново откритие, така и няхах възможността да... т.е., никога не успях да разбера дали...

– Дали си желана, така ли? Дали видът на устните ти може да накара краката на един мъж да омекнат от желание? Дали докосването на прекрасната ти гръд няма да възпламени слабините му?

– Не! Никога не съм казвала...

Но вече бяха стигнали прекалено далеч. Пръстите му бяха вплетени в косите ѝ, а тя се бе притиснала към напрегнатото му тяло.

– Да ти отговоря ли сега, *ma belle*⁸? Да ти кажа ли, че можеш да намериш отговора на твоите въпроси тук, в моето тяло? – промълви дрезгаво Французина.

Хиляди въпроси преследваха Индия, въпроси, които не бе успяла да проучи с Девлин преди да тръгне за Ватерло. Имаше още нещо, което я измъчваше дори повече от тези въпроси. Младата жена настръхна.

– Пусни ме.

– Нали искаше отговори?

– Не от теб.

– Ти ме желаеш. Кръвта ти вече реагира на допира ми.

– Не!

– Можеш да получиш веднага отговорите си. Целуни ме и ги прочети на устните ми.

Лейди Деламиър не можеше да помръдне, хипнотизирана от пламенния му поглед, от дрезгавия му глас, изпълнен със страст. Тя изпитваше желание, горещо и сладко.

Към един непознат. Към един пират.

Към някакъв негодяй от най-долен тип.

А тя...

Тя го желаше, желаше да почувства устните му върху устата си, дланите му върху голата си кожа.

Опита да се отдръпне, но Французина се изсмя мрачно и я притисна

8. Красавице (фр.) – Б.пр.

още по-силно към себе си. Светлината на свещта се отрази в златната халка на ухото му. Замахна ядосано, с трепереща ръка.

Но пръстите ѝ срещнаха само гореща плът.

– Не! – възкликна тя, докато желанието препускаше в кръвта ѝ. – Не с теб!

Смехът му отекваше в ушите ѝ. Мазолестите му длани се плъзгаха по хълбоците ѝ. Двамата се сляха, твърдото с горещото, мъжа с жената, както се бе дарявала любовта откакто свят светува.

Пръстите му масажираха напрегнатите мускули на гръбнака ѝ, после преминаха към ребрата. Индия потръпна неволно; стегнатите ѝ мускули се превръщаха в желе под умелите действия на пирата. Колко ли жени бе имал, за да добие подобни умения?

– А онези дръвници с ръце като копита? Тях спря ли ги? Викаше ли от удоволствие за тях, когато те докосваха така?

Ръката му се плъзна още по-ниско, към долната част на корема ѝ.

– Не – произнесе задъхано лейди Деламиър.

– Не разбирам. „Не“, че не си ги спирала, или „не“, че не си викала от удоволствие с твоите английски любовници?

– Нито едното, нито другото, свиня такава. Долен, жалък, презрян, противен козел.

Тих смях подразни кожата ѝ; топлият въздух премина през косата ѝ.

– Колко се радвам да го чуя, скъпа. Защото те трябва да бъдат само за мен, *comprends-tu*⁹? Само ние двамата.

– Ти си луд! Когато баща ми и братята ми открият какво си направил, ще те убият. Но първо ще те вържат и ще ти одерат кожата, така, както правят разбойниците в Индия. После ще вземат разпалени въглища и ще...

Натискът на мускулестото му тяло я накара да спре. Младият мъж я притисна към леглото и зацъка тихо с език.

– Езикът ти е като камшик. Сигурно така плашиш мъжете и ги прогонваш, а?

Закачката му я жегна, защото беше вярна. Винаги се налагаше да следи острия си език, да прикрива буйния си темперамент и авантюристична натура. В противен случай предизвикваше непрестанни критики и насмешки, съпроводени с безкрайни, уморителни клюки, които процъфтяваха сред лондонското общество и без които то очевидно не можеше

9. Разбираш ли (фр.) – Б.пр.

да съществува.

– Значи е вярно, enfin¹⁰?

„Да върви по дяволите този човек, нима никога нищо не пропуска?“

– Не, не е вярно, проклет да си, гадняр със змийско сърце!

Индия се съпротивляваше ожесточено, като опитваше да се измъкне изпод силното му тяло, но това бе напълно безсмислено, все едно че опитваше да изгребе Темза със сито. Пиратът се отмести съвсем леко; движенията му бяха изпълнени със сила и грация.

– Мисля, че трябва да решиш. Или съм козел, или имам змийско сърце. Дори неук човек като мене знае, че не мога да бъда и двете.

Младата жена се извиваше диво, но в резултат само се отъркваше в една особено издута негова част, на която повече не можеше да не обръща внимание.

Дъхът ѝ секна.

– Аз обаче отговорих на твоя въпрос. Можеш да го прочетеш в тялото ми, което вече гори, готово за теб. Enfin, ти си жена в пълния смисъл на думата.

Индия удържа гневния си вик и освободи едната си ръка, а после я стовари с трясъка върху брадичката на своя похитител. Той се отдръпна и лейди Деламиър се възползва от момента, за да скочи на крака.

– Много си красива – прошепна капитанът.

Но този път в гласа му долови надвиснала опасност.

Тя проследи погледа му и се изчерви, когато разбра, че ризата ѝ се бе разкопчала в резултат на разгорещената борба и през отвора ѝ се виждаше млечнобялата извивка на едната ѝ гърда и дръзко щръкналото ѝ розово връхче.

– А ако съдя по вида на този прекрасен цвят, твоята кръв също ври и кипи.

Младата жена изруга вбесено, загърна се в ризата и заотстъпва заднишком към вратата.

– От гняв. От отвращение. Нищо повече, кълна се в честта си.

На студената сива светлина на зората очите му изглеждаха бездънно тъмни като пътя към Ватерло, като гюлетата, наредени върху каруците, които пъплеха към фронта. Гласът му прозвуча по-сурово.

– Чест? Ето една странна за женските уста дума. Ти имаш ли чест, моя anglaise¹¹? Спазваш ли дадения обет?

10. В крайна сметка (фр.) – Б.пр.

11. Англичанко (фр.) – Б.пр.

– Винаги!

– А! – Пръстите му потрепнаха леко. – А когато дадеш брачния си обет на мъжа, с когото ще се свържеш един ден, ще го удържиш ли с чест?

Единственото му око я гледаше подигравателно.

Бракът беше онова, което й трябваше. И майка й, и баба й го повтаряха непрестанно. Да, и така щеше да остави Девлин Карлайл в миналото, където му беше мястото.

– Да – отвърна глухо тя. – Ще го удържа.

Защо я обзе такъв хлад, когато произнесе тези думи?

– А това, това скрепена от честта връзка ли е?

– Разбира се. Защо ме зяпаш така?

– Защото няма да откриеш радост в обятията на някой благоприличен английски лорд. В теб има прекалено много плам, прекалено много желание. Той никога няма да те накара да викаш от страст. Ако се омъжиш за такъв човек, скоро ще му сложиш рога.

– Никога. Когато се ожения, ще бъде без любов. Ще бъде предана и почтена, и, о, най-послушната и вярна на дълга съпруга!

Французина се изсмя грубо.

– Но един мъж не иска дълг и послушание в леглото.

– Нямах ли капка благоприличие?

Той я изгледа замислено, после поклати глава.

– Не, мисля, че нямам. Изгубих го, когато напуснах родината си и опитах да науча вашите студени, груби английски порядки. – В гласа му имаше горчивина. После вдигна рамене – типично галски, философски жест. – Благоприличието няма да напълни стомаха ми. Нито ще стопли леглото ми. Не като теб, скъпа. Не, няма да говорим повече за благоприличие. Може би дори няма да говорим и за honneur¹². Ще говорим само за страст и заслепеност. За *coup de foudre*¹³, тъй като именно това почувствах, когато те видях за първи път, необузdana и великолепна на големия бял кон, който си откраднала.

– Не съм откраднала...

Пиратът се засмя мрачно.

– Да, забравих. Просто си взела онова, което е твое, от конюшната на херцога.

– Не можеш да ме държиш тук! И няма да бъде това, което искаш

12. Чест (фр.) – Б.пр.

13. Внезапно влюбване (фр.) – Б.пр.

от мен. Никога! Дори ти да си последният жив представител на мъжкия род на земята.

– *Par Dieu*¹⁴, какъв език. Но скоро ще го усетя по малко по-различен начин, ще почувствам кадифената му гладкост.

– Никога! И ако не отвориш веднага тази врата...

– Капитане! Отвори!

По дървената ѝ повърхност заудряха силни ръце. В същото време по палубата затропаха ботуши.

Французина се намръщи, прекоси каютата и отвори със замах вратата.

– Е?

Помощникът му стоеше пред него, намръщен.

– Онази сган по-надолу по реката, капитане. Решили, че е време да те прогонят веднъж завинаги от своята територия. Сигурно съ петдесет и всички съ въоръжени.

Пиратът изруга. Пое сабята, която държеше Пъркинс и профуча навън.

– Не забрави ли нещо, капитане?

– Какво?

– Момчето. Момчето, което не е момче – добави по-тихо той.

Французина се обърна. Но вече бе късно. Индия Деламиър излетя през вратата, блъсна помощника и го повали встрани, после заизкачва бежешком стъпалата към шумната палуба на „Циганката“.

14. За Бога (фр.) – Б.пр.

Палубата беше скрита от дима, образуван от изстрелите на оръдията на вражеския кораб. Французина най-после успя да различи през пушека и хаоса на биещите се тела стройната фигура на своята пленница, която се бе отправила към щирборда. Насред пътя ѝ направиха засада, но тя се извъртя, ритна нападателя си в слабините и изби пистолета от ръката му. После го хвърли на своя спътник и двамата се отправиха към едната страна на платнохода. Когато други двама от речните пирати опитаха да я спрат, тя размаха пистолета си и ги накара да се оттеглят.

Капитанът видя, обхванат от ужас, как други четирима започнаха да я обграждат бавно. Сега вече имаше само един начин да стигне навреме до нея.

Сграбчи едно въже, спусна се по него във въздуха и стъпи на палубата. Междувременно повали двама псуващи моряци и изби с ритник оръжието на трети.

Но пристигна късно. Неговата пленница вече се бе качила върху перилото на „Циганката“ и махаше нервно на своя спътник, който беше все още на палубата.

– Скачай, Фрогет! Скачай веднага!

И полетя надолу към разпенените вълни.

Когато Французина достигна парапета, тя се виждаше като дребна фигурка.

Приятелят ѝ стоеше пребледнял.

– Нямахте как да тръгна, не мога да плувам. – Погледна умолително към пирата. – Трябва да разберете. Не ѝ причинявайте нищо лошо. Тя е...

Пъркинс грабна ръката му.

– Тихо. – Понижи глас. – Капитанът ще се погрижи за жената.

Младият мъж можеше само да се надява, че ще успее да го направи. Потрепера, попипа рамото си; усещаше болка в ставата. Началото не беше особено обещаващо. Мрачно хвърли пистолета на своя помощник.

– Погрижи се да не съсият кораба, докато ме няма, Пъркинс.

Хвърли се в реката и се спусна след нея.

Дъхът му секна от силата на удара с водата. Когато подаде глава над вълните, капитанът на „Циганката“ видя, че жената имаше двайсетина метра преднина. След малко обаче я настигна, но в последния

момент тя се извъртя и го ритна с всичка сила с десния си крак в рамото.

Прониза го силна болка. Той нагълта вода и потъна за момент. Когато се показа отново, бе стиснал ядосано челюсти. Щеше да я накара да си плати за това.

Разбира се, ако въобще успееше да използва отново ръката си. Струваше му се, че се бе измъкнала от ставата.

Опира рамото си; беше постъпил глупаво, като се преметна над палубата с въжето. „Очевидно вече не съм същия като преди“ – помисли с горчивина Французина. А сега трябваше да хване пленницата. Която при това бе на половината път до брега, докато той самият опитваше да си поеме въздух.

Опита да не мисли за болката и се насочи право към скалистото заливче. Многогодишната практика го бе направила силен плувец, така че в крайна сметка стигна брега доста преди англичанката.

Сега вече щеше да ѝ даде урок. Хвана я, когато ѝ оставаха не повече от три метра. При развихрилата се борба тя го блъсна и той удари рамото си в някаква скала.

Този път болката бе умопомрачаваща. Пиратът затвори очи, пребледнял и потен.

– Ти си ранен!

„На всичкото отгоре се учудва“ – помисли раздразнено той.

– Разбира се, че съм ранен. Днес за втори път едва не ме кастрираш. Надявам се, че се радваш на успеха си.

На лицето ѝ обаче не видя и следа от триумф. Тя потръпваше леко, погледът ѝ бе разтревожен.

Заради него ли?

Странна болка стисна сърцето му.

– Защо избяга?

– За да привлече вниманието ти.

– Какво?

– За да привлече...

– Чух те. – Взря се в потръпващото ѝ изцапано лице, в полепналата по врата ѝ червеникава коса. – Е, сега постигна целта си, малка глупачке, но предлагам да не стоим тук и да спорим, докато измръзнеш до смърт. На всичкото отгоре не можем да се върнем и на кораба. Един поглед към мократа ти риза и целият екипаж ще разбере, че не си мъж.

Индия сведе очи към меката батиста. Тя бе полепнала по гърдите ѝ като втора кожа. Изчерви се, а след като погледна спътника си, се намръщи.

– Файтон ли чакаш? Ако е така, няма да имаш късмет. – Поклати глава и прошепна: – Да вървим.

Французина усещаше погледа ѝ върху себе си, докато го следваше покрай разпръснатите по брега дървета. Сред тях се виждаше стара каменна къща, обвита от диви къпини. Сочните им червени плодове изпъкваха на фона на пищната зеленина. Двамата успяха да разчистят буйната растителност и да отворят входната врата.

– Пазя тази къщичка за всеки случай, ако нещата на „Диганката“ станат прекалено напечени – обясни капитанът. – Ето там има дървета. – Трепна, когато се наведе над огнището. – Аз ще запала огън.

– Не, аз ще го запала.

Лейди Деламиър се взираше намръщена в ръката му. Без да му даде възможност да протестира, събра умело дърветата в огнището, после удари кремъка, който намери на полицата над него. Скоро огънят започна да пука успокояващо и стаята се затопли.

Французина затвори очи и облегна дългото си тяло на купчина чували. Да, учудващо глупаво бе постъпил – да прелети, хванат за въжето, над палубата. Единственото му извинение бе, че се бе уплашил за нея, като я видя заобиколена от четиримата ухилени пирати.

* * *

– Къде си се научила да палиш така добре огън? – попита младият мъж.

– В Египет, в Индия, в Гърция – усмихна се почти незабележимо тя.

– Доста бурен живот си водила, *anglaise*. По-бурен от моя, както изглежда. Но все пак остави останалите дървета. С тях ще се заема аз.

– Защо?

– Защото би трябвало да го направя аз.

– Кой го каза?

– Природата го казва. Обществото го казва. Аз го казвам. – Обърна се леко, стисна в длан рамото си. – Аз съм мъжът, все пак.

Погледът ѝ стана замислен, докато оглеждаше изпъкналите мускули там, където се бе разтворила ризата му.

– Ти си ранен. А и аз може се справям по-добре с паленето на огньовете. – След като постави още една цепеница във вече разгорелия се огън, Индия се обърна и се вгледа в дългото му тяло, отпуснато върху чувалите. – В моето семейство всички си помагаме едни на други. Така живеят семейство Деламиър. – Погледът ѝ потъмня предизвикателно. – И си помагаме еднакво, независимо от пола.

– В такъв случай си... много щастлива. – Французина стисна зъби. – Глупаво би било да споря за нещо, в което не съм и наполовина толкова добър. Но ти сигурно си замръзнала. – Потупа върху чувала до себе си. – Ела да седнеш тук.

Когато младата жена се настани предпазливо до него, той метна някакво старо наметало върху раменете ѝ.

Опасно беше да стои така тук, знаеше го, но не му пукаше. Стаята тънеше в тишина, като се изключи пукането на огъня. Мълчанието и топлината го правеха сънлив. Беше полузаспал, когато ръката ѝ политна към рамото му.

– Какво правиш?

Пръстите ѝ очертаваха контурите на стар белег, който проблясваше на светлината на огъня.

– Гледам. – Гласът ѝ беше дрезгав. – Как се случи това?

Пиратът повдигна рамене.

– Стана... отдавна.

Потърка брадата си, която бе започнала да го сърби от солената вода. Лейди Деламиър го изгледа странно.

– Не искаш ли да говориш за това?

– Не.

Отговорът прозвуча безжизнено. Неумолимо.

– Кога?

Тя се обърна, за да гледа силните очертания на гърдите му, когато той съблече мократа си риза и я простря на дървения сандък пред огъня, за да съхне.

Младият мъж въздъхна.

– По-късно, *anglaise*. Ти също трябва да махнеш тези мокри дрехи.

На лицето ѝ се изписа напрежение.

– Трябва ли? – попита едва чуто тя. – Когато съм сама с теб, с един пират? Абсолютно непознат? Това би ли ти доставило удоволствие, капитане?

– Ако исках да се отнеса варварски с теб, *anglaise*, щях да съм го направил отдавна – отвърна сухо Французина.

– Да, можеше да го направиш. И точно това ме измъчва. – Пръстите на Индия се плъзнаха по твърдите мускули на гърдите му. – Харесва ли ти това?

Капитанът се намръщи.

– Би могло да ми хареса.

– А това?

Сега дразнеше стегнатия му корем. Към слабините му все едно че плъзнаха мравки.

– Не – излъга младият мъж.

– Наистина.

Усмехнатата, лейди Деламиър плъзна длан към тъмните петна на брадата му. И тук отскочи рязко.

Французина се изправи до седнало положение с вик.

– Какво, в името на всичко свещено, беше това?

Но Индия почти не го чуваше. Тялото ѝ беше напрегнато като струна, пръстите ѝ стискаха здраво.

Нещо тъмно и твърдо.

– Това беше, задето ме лъга – заяви задъхано тя и разтвори длан; в нея имаше кичур черни коси. – Загубен, загубен глупак такъв! – извика тя.

На мъжа, чиято изкуствена брада бе започнала да се разлепва от солената вода.

На мъжа, чието рамо все още го болеше, както бе казала Алексис.

На своя съпруг.

– Нима мислеше, че ще скриеш истинската си самоличност от мен, Девлин Карлайл? Помня всеки сантиметър от тялото ти и винаги ще го помня. А сега искам истината. До последната думичка!

* * *

Херцогиня Кранфорд ходеше напред-назад из слънчевата си оранжерия, а Бийч я следваше разтревожен.

– Къде може да е отишло пък сега това невъзможно създание? Отивам при приятелка за една нощ и като се връщам, заварвам цялата къща в пълен хаос. Какво е станало тук, Бийч?

– Тя не се върна снощи, ваше височество, а днес също няма и знак от нея.

Бастунът на възрастната жена удари по пода.

– Ако бяхме в Норфолк, нямаше да се притесня. Там Индия може да си се разхожда, ако иска, свободно като Луна. Но това е Лондон...

Херцогинята започна отново да крачи.

– Ваше височество. – Икономът се изкашля. – Има още нещо, страхувам се.

– Какво е пък то?

Верният слуга бръкна в джоба си и извади кичур тъмночервеникави коси.

– Отрязала си е косата? – Лейди Кранфорд се намръщи. – Какво, за Бога, е намислило това момиче?

Внезапно замръзна. Не, внучката ѝ не би отишла така далеч, та да продължи онзи маскарад с обличането на мъжки дрехи. Отказваше да повярва на подобно нещо. Но в този момент се сети, че Индия се държеше много странно, откакто в столицата се бе появил лорд Торнуд.

Херцогинята присви очи. Между двамата определено летяха искри, а където имаше искри, обикновено имаше и огън.

– Моля да ме извините, ваше височество, но намерих също така и това, пхнато в чекмеджето на мис Индия.

Икономът държеше смачкано парче хартия. Старата жена го разгъна и пребледня.

„СТОЙ ДАЛЕЧИ ОТ ВОКСХОЛ
ИЛ' ШЪ СЪЖАЛЯВАШ“

– Това пък беше полускрито под пердето в стаята ѝ – продължи да обяснява нервно Бийч. – Открих го преди около час.

Съдържанието на втората бележка беше дори още по-лошо. Неравните букви очевидно бяха написани в момент на гняв. „Махай съ от Лондон ил' шъ умреш“ – прочете лейди Кранфорд.

Стисна листчето така силно, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха, и погледна към своя иконом и приятел.

– О, Бийч, в каква опасна история се е забъркала пък сега малката глупачка?

* * *

– Готово.

Мъжът вдигна поглед от огъня, който придаваше меден оттенък на лицето му.

– Товарът на сигурно място ли е?

– Точно както желяхте.

– А местонахождението?

– Точно както посочихте. На място, където... тъъ, товарът... няма да привлича вниманието. – Хелена Марчмънт се намръщи. – Ами Торнуд? Какво ще стане ако...

Събеседникът ѝ се усмихна студено.

– Торн не представлява опасност за нас, при положение, че е изгубил паметта си. А и аз ще се оправя с него дълго преди да се е върнала.

– Но какво ще стане, ако той...

– Забрави за Торн – прекъсна я грубо човекът пред камината. После се обърна. – А сега ела тук.

Вдовицата мачкаше широкия колан на роклята си.

– Но минал е само час откакто...

Той прекоси стаята и вдигна полите ѝ, като не ѝ даде възможност да довърши.

Миг по-късно тъмнината се изпълни със страстния ѝ смях.

26

Мъжът, с останала половин брада на лицето, мъжът, който беше нейният съпруг, остана като вкаменен.

– Как разбра? – попита най-после дрезгаво той.

– Не разбрах... в началото. Добре си изигра проклетия маскарад, но белегът ме учуди. И тогава всичко си дойде на мястото. Много ти подхожда ролята на пират.

– Имам доста голяма практика.

– Но защо, Дев? Защо не ми каза? В каква опасност си въввлечен?

Торн стисна челюсти.

– Струва ми се, че трябва да разбъркаш огъня.

– Не мисли, че ще се отървеш от въпросите ми, Дев! Отвлече мен и коняря. Освен това имам силно подозрение, че индиректно излагаш трите деца на голяма опасност. Искам да знам защо.

Младият мъж наблюдаваше играта на пламъците, потънал в размисли за диаманта, който можеше да промени историята на цяла Европа.

– Заради едно съкровище от диаманти, Индия. По-точно – заради кралски откуп, императорски откуп. Един луд може да възвърне властта си, ако го оставя да се изплъзне между пръстите ми. Отново – добави горчиво той.

– Да не би да говориш за диаманта, който намерих във Воксхол?

– За него и за много други. Заклел съм се да пазя тайна и не трябва да ти казвам дори това, но, колкото и да не ми допада, сега и ти, и децата сте въввлечени в по-голяма или по-малка степен в тази история. Тези камъни са част от личната колекция на Наполеон, но след Ватерло изчезнаха, макар моята задача бе да се погрижа това да не става. Докладите, които получаваме сега, показват, че ще бъдат внесени съвсем скоро в Англия. Аз трябва да ги открия... както и онзи, който стои зад тях.

– Значи Девлин Карлайл се е превърнал в известния главорез, речния пират, известен като Французина. – След кратко мълчание младата жена кимна. – Много умно, Девлин. Поздравявам те.

– Така ли? Повечето жени вече щяха да са одрали кожата от гърба ми, а после щяха да изпаднат в изпълнена с кръсъци истерия. Не си ли ядосана?

– О, дори съм бясна. Вбесена съм, задето си ме лъгал и задето

изложи на опасност тези деца. Но като пират имаше изключителен успех. – Погледът ѝ потъмня. – Изключителен успех.

– Ела при мен, ma mie.

Лейди Деламиър усети, че косъмчетата на тила ѝ настръхват. Сърцето ѝ бавно се изпълни с нежност.

– Не, не мисля, че ще го направя. Не и преди да се убедя, че помежду ни няма нищо друго, освен истина.

– Може би съществуват различни истини, Индия. Може би има истина, която се предава само от сърце до сърце, от тяло до тяло. В противен случай думите могат лесно да бъдат изопачени.

– Имаш отговор за всичко, нали? Няма значение дали си Девлин Карлайл, завърналият се герой от войната, или прочутият пират по река Темза! – Приблужи се до единствения прозорец на колибата и се загледа навън. – Все още се бият – заяви след малко тя, като наблюдаваше фигурките, които тичаха и скачаха по палубата на „Циганката“.

– Ще се бият така до сутринта. Имат нужда от някакви развлечения, бедните, защото животът по реката е много мрачен. Малкото, които останат призори, ще отворят буретата с ром и изведнъж ще се превърнат в най-добри приятели. Така върви животът по реката.

Лейди Деламиър се обърна бавно.

– А какво ще стане с нас, Дев? Можем ли да бъдем най-добри приятели? Оженихме се набързо и слепешката, заплашени от надвисналата сянка на войната. Обикнахме се дори още преди да се опознаем. Бяхме млади, не се познавахме и имяхме да научим толкова неща... но нямахме време да го сторим. А след това ти се появи, изгубил паметта си. – Лицето ѝ замръзна. – Но това също беше лъжа, нали? В действителност помнеше. Това е било просто друга част от маскарада.

– Трябваше да го направя, Индия. Само така можех...

Младата жена се завъртя, стиснала длани.

– Как го правиш? Как успяваш да лъжеш с такава лекота? Как можеш да извърташ истината отново и отново, за да отговаря на нуждите ти?

– Това не са моите нужди, Индия, това са нуждите на Англия. Това е заради теб, заради мен и заради всеки, който загина при Ватерло. Това е за доброто на всяко дете, за да има надежда за един свободен и сносен живот на английска земя.

– Много красиви слова, Девлин. За мен обаче всичко е много по-просто. Единственото, което виждам аз, е мъжът, който ме излъга и ме предаде, макар аз да го обичах толкова много, че...

Индия се обърна, като опитваше да задуши риданията си.

Торн прекоси стаята и я притисна в обятията си. Вплете длани в косите ѝ.

– Ти ми даде сърцето си. Даде ми вярата си. Не заслужавах тези сълковища. – Бавно сведе брадичка, докато накрая я подпря на върха на главата ѝ. – Но нещата бяха различни преди Ватерло, аз също бях друг, Индия. Това не беше лъжа. Аз никога няма да мога да стана отново такъв, какъвто бях. Така, както и ти самата си се променила, след като си видяла ужасите на войната. Именно затова трябва да сторя всичко възможно, за да не дам шанс на Наполеон някога отново да причини подобно нещо.

– Ами ние?

Ръцете му я стиснаха по-силно, а дъхът му излезе във вид на горчива въздишка.

– Обичах те тогава. Трябва да ми повярваш.

– А... сега?

– Сега не съм сигурен, че изобщо мога да обичам когото и да било. Трябва да защита три деца, които разчитат на мен, но до този момент съм оплескал напълно работата, както сама отбеляза. И мисля, че за малкото дни, откакто те познават, и тримата те обикнаха много повече, отколкото ще обикнат някога мен.

– Това не е вярно! Андрю те боготвори, а Мариан чака, затаила дъх, поне една похвала от теб. Ами Алексис? Понякога си мисля, че това момиченце е най-мъдрото човешко същество, което съм срещала – завърши тихо лейди Деламиър.

– Странно, но аз чувствам същото. Все едно че може да гледа през теб и да вижда и най-скритите ти мисли. Но днес едва не се приземих по гръб върху палубата, а и рамото ми не е... не е в най-добрата си форма. Това едва не коства живота и на двама ни. – Въздъхна. – Онова, което искам да кажа, Индия, е, че не можем да се върнем назад. Може би ти никога няма да се върнеш. А може би на мен ми е по-трудно да бъдем приятели, отколкото да бъдем любовници. Но аз го искам. Ревнувам, когато се смееш в компанията на Мънктън или Пендлуърт... и особено на арогантния Конър Маккинън.

Младата жена се обърна бавно; в очите ѝ имаше особен блясък.

– Конър Маккинън ли? Ревнуваш от него?

– Исках да му откъсна пръстите, става по става, когато ти помогна да се качиш в каретата. А когато те видях да вдигаш глава и да му се усмихваш по онзи слънчев начин, който никога не успях да... – Дланите в

косите ѝ се притиснаха още по-силно към главата ѝ и бавно я натиснаха назад. – Искам също така и това. Дяволски алчно е от моя страна, знам, но искам отново всичкия огън и лудост, които преживяхме в Брюксел. – Гласът му притихна. – Искам всичко, дявол да го вземе. Сляпо и страстно. Безгранично страстно. – Изгаряше с поглед стройното ѝ тяло, изписано ясно в мократа батистена риза. Притисна я към тялото си, почувства ударите на сърцето ѝ в гърдите си. – Е?

Мълчание.

– Ще ми отговориш ли някога през този век или възнамеряваш така да си отмъстиш за моето предателство?

– Размишлявам. – Ръката ѝ се насочи към бузата му. Прокара пръст по извивката на ухото му. Когато се притисна още по-силно към него, по тялото му премина тръпка. Индия присви очи. – Как да съм сигурна, че няма да ме излъжеш отново? Защото това е моето условие, Дев. Край на лъжите. Край на премълчаванията. Така живеят Деламиърови. Така живея и аз.

Карлайл я съзерцаваше; сърцето му биеше до пръсване, кръвта му вреше. За момент не можеше да мисли за нищо друго, освен за перспективата да я почувства съвсем гола под себе си.

Вместо това си пое дълбоко въздух и отпусна ръце по гърба ѝ, като се опиваше от дъха ѝ и от допира на тялото ѝ.

Може би в крайна сметка именно това беше усещането от завръщането у дома?

– Ще опитам, стига да зависи от мен. Но в това са замесени и други хора, Индия, и ти ще трябва да приемеш този факт. Тази мисия е от изключително значение. – Внезапно се намръщи. – Като стана дума за измами, ти също има какво да кажеш по този въпрос. Оставила си голяма като тепсия визитна картичка, когато си показвала проклетия диамант из цял Лондон.

– Тъй като ти не благоволяваше да ми кажеш нищо за твоите неприятели, аз реших да ги открия сама. Това бе най-логичното, което можех да направя.

Младият мъж поклати глава, без да откъсва от нея очите си, които се изпълваха с все повече нежност.

– Ти си наистина невъзможна, да знаеш. Твърдоглава, непокорна, чувството на страх ти е непознато. От теб ще излезе много непослушна съпруга. – Придърпа я към себе си и се наслади, когато усети, че тя ментално оемкна в ръцете му. – Но най-лошото е, че тази мисъл започва да ми харесва. Всъщност това дори започва да ми се струва най-

естественото нещо на света. – Въздъхна. – И, тъй като предпочиташ откровеността, по-добре да ти кажа веднага и това.

Дланите ѝ се плъзнаха по белега на челюстта му.

– Може би е време да опитаме да говорим по друг начин, Дев. По начина, за който спомена преди малко. – Ръцете ѝ се придвижиха нагоре към косата му. – Разговора с тела, за който не са нужни слова.

Погледът на Торнуд пламна.

– Не ме изкушавай, Индия. Прекалено много време измина. В продължение на месеци мечтаех само за това. Без значение къде бях или какво вършех, мислех все за теб, обсебен от тези сладки и опияняващи спомени. Някога бяхме любовници и това ни беше достатъчно. Този път ще бъде по-различно. Това ще бъде доверие, абсолютно доверие и равенство, като приятели. – Усмихна се криво. – Въпреки, че точно сега ми се струва невъзможно да успея да удържа ръцете си далеч от теб за повече от пет минути.

– Аз също не мисля да улеснявам нещата за теб – рече тихо лейди Деламиър. – Защото аз също си спомням, Дев. Същите спомени измъчват и мен.

Дланите ѝ погалиха меките косъмчета на гърдите му. Силно я развълнува фактът, че погледът му потъмня незабавно в отговор.

Навън изцвили кон. Миг по-късно се чува човешки стъпки. Някой почука на вратата.

– Торн? Дявол да го вземе, там ли си?

Карлайл изруга под носа си.

– Щях да ти кажа, но...

Приблужи се до вратата и я отвори. Индия се взря зашеметена в новодошлия, който имаше тъмна коса и ъгловата челюст.

Имаше и лицето на нейния съпруг.

Гледаше Девлин Карлайл... или онова, което приличаше на Девлин Карлайл.

Торнуд се засмя мрачно.

– Запознай се с Джеймс Херингтън, любов моя. Това беше другото, което опитвах да ти кажа.

Младата жена местеше поглед от единия към другия; на лицето ѝ бе изписано изумление.

– Но той... т.е., той изглежда също като...

– Това е целта – отвърна сухо Девлин. Сграбчи двойника си за ръката и го дръпна вътре. – Какво правиш тук? Казах ти никога да не идваш в това скривалище, освен в изключително спешен случай.

– Трябваше да дойда. – Херингтън преглътна мъчително. – Става дума за... за Алексис. Отвлякоха я.

27

Торн се олюля, сякаш някаква невидима ръка го бе ударила.

– Какво?

– Другите две деца са в безопасност, но аз изгу... изгубих Алексис.

Точно излязохме от един файтон и тя се сети, че си е забравила проклетата кукла. Хукна след екипажа, преди да разбере какво става, и...

Отвърна встрани поглед и прокара ръка в косите си.

– И никога не излезе от него – довърши сопнато Карлайл. – Това е стар номер, Херингтън. Най-старият, като по учебник. – Закрачи непохватно из стаята, сякаш краката му не можеха да се движат както трябва, после се отпусна върху някакъв чувал, без всъщност да си дава сметка, че е там. – Мили Боже, Алексис. – Покри лице с дланите си. – Алексис, сладката ми Алексис. – След миг стисна юмруци и вдигна отново поглед; този път бе изпълнен с ярост. – Пратиха ли вече съобщение за откуп?

Лейди Деламиър ахна.

– Но, ти разбира се, не можеш да очакваш...

– Напротив, точно това очаквам – отвърна безцеремонно Дев. – След като не успяха да пипнат теб, избраха най-лесния начин. Безпомощно, невинно шестгодишно момиченце.

Скочи на крака и грабна несръчно ризата си; движението показваше колко много го измъчва все още рамото. В това време младата жена взе каната и я изля върху огъня.

– Какво правиш? – попита рязко Карлайл.

– Идвам с теб, естествено.

За момент изглеждаше, че ще започне да спори с нея. Раменете му се опънаха, всяко мускулче бе напрегнато. След това кимна кратко и започка ризата си.

– Няма да лъжа и няма да казвам, че не мога да те използвам. А те ще очакват въпросният диамант да бъде в теб.

Индия бръкна в ботуша си и извади яркорозовият камък.

– Взemi го – рече тя. – Никога не съм го искала, нито съм възнамерявала да го задържа. Разбира се, че ще го вземеш, ако ще помогне по някакъв начин на Алексис.

Девлин стисна студените, твърди фасетки. За миг ръцете им се срещнаха и пръстите му се обвиха около нейните, а диамантът остана

заклучен между дланите им. Бавно пое излъчващата се от телата им горещина и им я върна обратно.

– Благодаря, че ми го предлагаш. Благодаря ти и за това, че си точно такава, каквата си.

Нямаше време да си кажат нещо повече. Въпросите им отново щяха да увиснат във въздуха, а бъдещето им щеше да остане неразрешено. Сега назряваше много по-въжен въпрос.

Съдбата на едно дете зависеше от някакъв луд.

* * *

След като размени набързо няколко думи с Пъркинс, Девлин се появи отново от „Циганката“, последван от Фрогет. Старецът изглеждаше толкова объркан, колкото и щастлив, че се е измъкнал от пиратския кораб.

Намръщи се на господарката си.

– Какво има, Джеремай?

– Няма нужда от повече преструвки, Фрогет. – Торнуд мина покрай него и продължи нататък по пристана към брега. – Знам всичко за безумния маскарад на твоята господарка, както и тя знае за моя. Но сега няма време за обяснения. Отвлечено е дете и се опасявам, че ще трябва да приложим всичките си умения, за да го освободим. – Погледна към Херингтън. – Къде са другите деца?

– Взе ги херцогиня Кранфорд и ги отведе със себе си в имението си в Норфолк. Настояваше, че това ще бъде най-безопасното място за тях, докато бъде намерена Алексис.

– Вероятно има право – заяви мрачно Карлайл. – Очевидно не мога да осигуря безопасността им в Лондон.

– Какво правим сега?

Джеймс беше пребледнял, изражението му беше олицетворение на чувството за вина и мъка.

– Връщам се в Лондон. И после ще чакаме. Докара ли карета? Лейди Деламиър ще има нужда от...

– Лейди Деламиър няма да има нужда за завръщането си от нещо повече от онова, с което пристигна. Ханибал ще ме върне. По този начин ще пристигнем много по-бързо.

След моментно колебание Девлин кимна.

– Както обикновено имаш право. Иска ми се само да беше с нас и на Ватерло.

Но топлината изчезна от погледа му почти толкова бързо, както се

бе появила. Когато доведоха големия бял кон от удобните конюшни в селото, лицето му отново бе затворено и мрачно.

* * *

Обратният път към Лондон бе истински кошмар за Индия. Четиримата ездачи не даваха мира на животните и взеха разстоянието за рекордно време, като спряха само веднъж в една малка гостоприемница току преди Тотнъм. Небето бе осеяно с червени и пурпурни облаци, когато най-последно завиха по оживената главна улица недалеч от „Белгрейв Скуеър“. Макар младата жена да копнееше да се отдаде на размисли върху разкритията си от последните няколко часа, не можеше да отдели съзнанието си от невинното дете, попаднало в такава опасност.

Щом влязоха в двора, Дев скочи от коня си и подаде юздите на чакания коняр. Лейди Деламиър знаеше, че той се моли вече да е получил съобщение от похитителите на Алексис.

Карлайл прекоси почти бежешком градинката и заизкачва задното стълбище на къщата.

– Колкото по-дълго чакаме, толкова по-малко вероятно става да...

Не довърши думите си и стовари юмрук върху вратата. В очите му се четеше нямата болка на ранено животно, болка, каквато Индия не бе виждала досега.

Искаше й се да го докосне и да го утеши, но знаеше, че това не бе по силите й. Единствено завръщането на момиченцето у дома щеше да премахне мъката от погледа му. А ако се провалеха, ако вече беше прекалено късно...

Отказваше да мисли за подобна вероятност.

Мястото, където лежеше, беше тъмно и студено. Някъде над главата й капеше вода, шумно и непрестанно. Не се чуваха никакви гласове, нито стъпки, единствено капещата вода й правеше компания.

И Алексис беше уплашена, ужасно уплашена.

* * *

В шест часа същата вечер всички се струпаха в кабинета на Торн. Чилтън съобщи мрачно, че все още не бяха получили съобщение. Той самият не се бе отделял от вратата, откакто бяха отвлекли детето.

Девлин стисна зъби, когато чу тази новина. Излезе вдървено от стаята, сякаш замаян от убийствен удар. Когато се върна десет минути по-

късно, беше без брада и с други дрехи. В очите му все така се четеше ужас, но сега вече в тях имаше и непоклатима решимост.

– Трябва да изпратя някои съобщения. Тези престъпници скоро ще разберат, че са изгубили играта. – Погледна към Индия. – Междувременно по-добре си почини малко. Ако целта им е да получат диаманта, те може да поискат да присъстваш самата ти, тъй като камъкът е бил видян за последен път в теб.

Лейди Деламиър кимна вцепенено; искаше ѝ се никога да не бе виждала проклетата скъпоценност. Миг по-късно усети ръцете на Торн върху раменете си.

– И не си набивай в главата, че имаш някаква вина, тъй като нямаш. Грешката е моя, единствено моя. Ако не беше заради проклетия диамант, щеше да бъде за нещо друго, тъй като не се съмнявам, че наблюдават дома ми от мига, в който стъпих в Лондон. Ето защо бе толкова важно Херингтън да стои тук, за да ми дава възможност да влизам и излизам, когато пожелае. – Пръстите му погалиха бледата ѝ буза. – Чилтън ще те заведе горе. Не се страхувай, ще те извикам веднага, щом науча нещо.

Индия прибра нежно тъмния кичур, паднал на челото му.

– Толкова си различен. В началото се учудих как е било възможно да бъде заблудена до такава степен, но сега вече знам. Случилото се промени и двама ни, Дев. Ти не се прибра от Ватерло, поне не като същия човек. Но дори да се бе прибрал, аз нямаше да бъде тук да те посрещна, защото и аз вече не съм същата жена. Но се моля да бъдем силни, тъй като тази сила ще трябва да ни помогне по някакъв начин да спасим Алексис.

– Вярвай! – Пръстите му се сплетоха с нейните, стиснаха ги. – Никога, никога не преставай да вярваш в това.

* * *

В девет часа тримата мъже все още кръстосваха Лондон в търсене на човек, видял момиченце, което отговаряше на описанието на Алексис. Индия почиваше на горния етаж, докато Чилтън не се отделяше от главния вход, а двама от конярите пазеха конюшните.

Но от похитителите на Алексис все още нямаше вест.

Херингтън и Фрогет се върнаха, уморени и сериозни. Хапнаха студено месо и много силен чай, които икономът им сервира в мрачно мълчание.

Когато лейди Деламиър слезе на първия етаж, бледността по бузите

й бе понамаляла, но тревогата бе останала. Беше достатъчно да види лицата на мъжете, за да разбере, че не знаеха нищо за детето.

При последния удар на часовника в единайсет часа, главният вход се отвори със замах и вестибюлт се огласи от нечия твърда стъпка. На вратата на библиотеката на Торнуд се появи висока фигура с гърбав нос.

– Какво чувам за някакво отвлечено дете? – попита херцог Уелингтън, като влезе в кабинета. – Това е варварски акт, другояче не може да се нарече! Ще повалим тези вълци на земята, тържествено се заклевам. – Изхлузи с движение на раменете горната си дреха и я хвърли в ръцете на стоящия до него човек. – Ще имам нужда от онези книжа, Стивънс. И от двата комплекта, в това число и картите.

– Разбира се, ваше височество.

Секретарят му незабавно извади дебел свитък документи от кожата си чанта.

– Превъзходно. А сега, Торн, кажи ми какво откри досега.

* * *

Алексис потрепера.

Огледа тъмнината наоколо, като опитваше да не заплаче. В ръцете си стискаше старата кукла, която бе пренесла през половин Европа до Англия след ужасите в Брюксел.

Сега тя бе единственото й другарче, ако се изключат капещата вода и чуващите се от време на време шумове в мрака. В случая тъмнината дори беше добре дошла, тъй като благодарение на нея момиченцето не знаеше, че приглушените звуци се издаваха от плъхове. И така, то чакаше, слабото му телце потреперваше, свито на топка.

Но с минаването на часовете детето започна да открива, че вече не е само. Наоколо му се движеха сенки. Високи, ясни фигури с успокоителни усмивки на лице. Беше ги виждала понякога и преди, тогава, когато заплашваха да я обземат самотата и страхът.

Сега сенките започнаха да се приближават и я наобиколиха; тази изпълнена с решимост армия щеше да я защитава от всякакво зло.

Така поне си мислеше Алексис, унесена и полузаспала, без да изпуска куклата от ръцете си. Тогава усети присъствието на още една фигура, на едно усмихнато момченце с блеснали очи, изпълнени с щастие, което я наблюдаваше.

Алексис разбра, че това е същото дете, което бе видяла край Индия.

Всеки друг би взел това за дело на фантазията, за призрак, породен от болен мозък. За момиченцето обаче образите бяха толкова реални,

колкото и студената земя, върху която лежеше. И те я изпълваха с надежда.

Когато вратата скръцна и се откряна бавно, вече бе готова и дори не трепна. Вече знаеше кой е посетителят.

Той прекоси тъмното помещение с една-единствена свещ в ръка. Лицето му бе същото, което детето бе виждало толкова често в сънищата си, ярка маска с дълъг остър нос и, разбира се, изпъкналият белег на едната буза. Алексис и преди бе виждала подобна маска; носеха я пътуващите улични танцьори в Европа. Но мъжът, който я бе сложил сега, беше убийствено сериозен.

И тогава дъхът ѝ секна. В мрака край него Алексис забеляза леко движение, студените извиващи се форми на хора.

Сивите хора.

Хората, които бяха умрели.

Те се увиваха около гърдите му, пръстите им мушкаха очните му орбити и стискаха гърлото му. Момиченцето разбра, че това бяха убити от него хора; те го бяха наобиколили, в очакване на смъртта му.

Алексис отстъпи ужасена. В този момент студената стая се изпълни от ледения му смях.

– Значи започваш да показваш някакъв страх, а? Това е добре, глупаво момиче. – Гласът му загрубя. – Къде е лейди Деламиър?

Малките ръчички стиснаха по-здраво куклата.

– Не знам. Замина някъде.

– Наистина. – Изсмя се тихо. – Но отговорите ти не са ни нужни. Ти си ни необходима, тъй като ти ще привлечеш насам твоя грижлив настойник и авантюристичната лейди Деламиър. И тогава всичко, което искаме, ще бъде наше.

– Не го прави! – Детето наблюдаваше с широко отворени очи как сивите сенки се извиват и трупат около човека с маската. – Точно в този момент те те очакват. Ако се промениш, ако им говориш мило, може и да си отидат.

Знаеше, че това не е вярно, но чистият ѝ дух се бунтуваше срещу гледката на подобно зло. Трябваше някак си да опита да промени ужасяващата му съдба.

Похитителят ѝ обаче само отметна назад глава и се засмя.

– Мило ли? – изсумтя той. – Да не си губя времето, да си върша работата и да не задавам въпроси ли? – Наведе се пред нея; на светлината на свещта маската му се бе превърнала в ужасна безформена, фантастична форма. – Но аз няма да чакам повече, скъпа моя. Ние почти

спечелихме играта. Единственото, което ни е нужно сега, е диамантът, и твоят приятелка, лейди Деламиър, скоро ще ни го донесе. Благодарение на теб.

Алексис отскочи назад, по-далеч от сивите хора. Броят им се увеличаваше с всяка следваща гневна дума на нейния похитител. Но тя знаеше, че нямаше как да го накара да ѝ повярва.

Не и преди да е станало прекалено късно.

Можеше само да го наблюдава ужасено, притиснала куклата към треперещото си телце; Той затръшна вратата зад гърба си и започна да се отдалечава, съпроводен от затихващия си смях.

* * *

Минаваше полунощ, когато херцог Уелингтън взе палтото си и се приготви да си тръгва. Огледа напрегнатите лица пред себе си и кимна.

– Сега вече сме близо до развързката. Ще открием момиченцето, а чрез него – и останалото от този варварски заговор. Междувременно хората ми са на твоите заповеди, Торнуд. – Обърна се рязко, както бе правил под огъня на оръдията, и посочи към своя секретар. – Моята дясна ръка, Стивънс.

И с тези думи си тръгна.

* * *

Градът утихваше постепенно. Каретите ставаха все по-редки, вече почти не се чуваха стъпки и нощта притихна така, както изобщо можеше да притихне в един неспокоен гигант, какъвто бе Лондон.

Девлин стоеше в кабинета си и наблюдаваше как последните искрици проблясват и умират в камината. Не можеше да спи. Не можеше да прави планове. Единственото, за което можеше да мисли, бе лицето на Алексис, бледо и ужасено някъде в нощта.

Това видение щеше да го влуди. Прокара длани през косите си и настръхна, когато чу някакъв шум край вратата.

Беше Индия; лицето ѝ бе изопнато от напрежение, също както и неговото.

– Не можеш да заспя.

Карлайл посочи стола край огъня.

– И аз. Ела при мен. Шери?

Младата жена кимна след моментен размисъл. Но когато той донесе напитката, тя не я пое, само го съзерцаваше безмълвно.

– Девлин, мислиш ли, че те ще...

– Недей. Няма смисъл да си представяш най-лошото. Знам, защото през последния час аз самият не съм правил нищо друго. – Ръцете му стиснаха полицата над камината, кокалчетата му побеляха, а очите му горяха, когато ги сведе към огъня. – Индия, знам, че нямам право да питам това. Всъщност знам, че съм гадняр, щом дори аз го мисля, но... – Вдигна поглед; изражението му бе измъчено. – Мислиш ли, че бихме могли... т.е., би ли могла...

Очите ѝ блеснаха на светлината на тлеещите въглини.

– Кажй го, Дев. Кажй какво искаш от мен.

Не можеше да му помогне, не и сега, не и след всички сенки, застанали помежду им. Този път всичко трябваше да бъде ясно, без никакви недоизказани въпроси.

– Можеш ли да останеш с мен? Само за тази нощ, Индия? Като моя съпруга и любима? Като единственото прекрасно и стабилно нещо в този проклет свят, единственото, което би могло да ме запази да не полудея до утре?

Можеше.

След секунда беше до него. В болезнено мълчание дланите ѝ се насочиха към раменете му, топлото ѝ тяло се притисна в неговото.

„Нека да няма време – молеше се младият мъж. – Да няма време за размисли или спомени. Да няма време за нищо друго, освен за нейната кожа, нежна като розово листенце.“ Всяко докосване до нея едновременно го възбуждаше и изпълваше с отчаяние.

Ръцете ѝ трепереха.

Боже, неговите – също.

Девлин стисна здраво клепачи; допирът на кожата ѝ стопляше кръвта му така, както брндито не би могло да го направи никога. Може би, ако се опиташе с всички сили, щеше да успее да изчисти за малко съзнанието си от мисълта за Алексис, трепереща от студ и страх някъде в нощта.

Но Торн никога нямаше да забрави това. Ниският му дрезгав вик бе като на ранено животно.

Индия го хвана, невъздържана във великодушието си. Нямаше да го изгуби отново, не и след като го бе чакала толкова дълго. През ужасните месеци след Ватерло тя също бе научила много неща, сред които и как да оцелява.

– Слушай, Девлин! Накарай ме да забравя! Направи така, сякаш не сме се разделяли, сякаш е отново пролет и земята под нас е застлана с

розови листенца.

Погледът му изгаряше лицето ѝ.

– Ти ми вярваш, нали? Винаги си ми вярвала – заяви учудено той. – Дори когато аз сам не си вярвах.

– Това е друга черта на Деламиърови – отвърна тихо младата жена.

Дланите ѝ се плъзнаха по гърдите му и започнаха да разкопчават ризата. Карлайл разбра, че няма връщане назад.

Двамата бяха прекалено нетърпеливи, за да внимават. Индия се отпусна бавно върху пода, като го дърпаше за ризата върху себе си. Тялото му пламтеше, възбудено до крайност, огънят придаваше червеникави отсенки на кожата му. Торнуд се намръщи, обхвана лицето ѝ в дланите си и се вгледа в очите ѝ.

– Индия? Наистина ли искаш това?

Тя кимна и прошепна:

– Моля те, Дев.

Без да изпуска лицето му от поглед, обхвана възбудения му член в ръката си.

– Боже, Индия. Надявам се, че няма да съжаляваш – отвърна пресипнало младият мъж. Плъзна пръста си в нея и започна да го движи, докато тя потръпна. – Кажи, че няма да съжаляваш.

– Аз... о, Дев...

Удоволствието им нарастваше и заплашваше да ги помете.

Страст, желание и болезнено усещане, че най-после си се прибрал у дома.

– Дев, сега. – Тялото му замръзна над нея; приличаше на изработено от кована мед на светлината на огъня. Разтвори краката ѝ едва когато се убеди, че тя също изгаря от желание.

Искаше я.

Имаше нужда от нея.

Но трябваше да бъде напълно сигурен, че тя също го желае.

Сребристите му очи горяха, когато погали меките розови листенца между бедрата ѝ така, както бе мечтал през всичките самотни нощи на раздялата им. Тялото на Индия се изви към него, търсейки близостта му и тя стисна ядосано юмруци.

– Сега, Дев! Веднага или ще...

Торн затвори очи. Притисна я неподвижно към пода и със стон проникна дълбоко в нея. Тя го обгърна като в коприна, наслаждаваше му се, обвиваше го с неизразима наслада. Той усети като през мъгла как дългите ѝ крака се вдигнаха и се увиха около кръста му.

– Още по-близо, Индия! – нареди гърлено той. – Не ме щади! Не щади и двама ни! Не тази нощ, Принцесо. Тази нощ си ми нужна дива и неутолима.

Ноктите ѝ се впиваха в раменете му, докато цялата се люлееше под неговите тласъци, опиянена от страст.

И толкова дива и невъздържана, колкото само би могъл да я желае.

Това не бе нежно, трогателно притежание. Тази нощ всяко докосване бе диво и грубо, всяка целувка – обезумяла от желание. Нямахме мили слова или приглушен шепот, само трескаво плъзгане на кожа в кожа.

Тук, край гаснещия огън, двамата забравиха за нощта. Създадох своя собствена зора, в която мислите за войната, за самотата и за ужасеното лице на едно момиченце изчезнаха поне за няколко минути.

Пръстите на младия мъж се бяха вкопчили в косите ѝ. Видя я как извива гръб и чу дрезгавия ѝ вик от удоволствие. Погледът му пламна триумфално, когато тя потрепера и се изви за втори път под него, сплела пръстите си с неговите.

Самотна сълза блесна върху извивката на рамото ѝ. Възможно бе да е нейна, не бе изключено да е и негова... вероятно бе и на двамата.

Но когато Индия отвори очи, в тях имаше обвинение.

– По дяволите честта ти, Дев. Не искам дълг или въздържаност. Искам да бъдеш с мен. Искам да чувствам как горещото ти семе се излива в мен и да знам, че в мислите ти няма място за никоя друга жена, освен за мен. Ако не можеш да ми дадеш това, просто ще трябва да си намеря друг мъж, който...

Той я прекъсна я с проклетия, като продължаваше да стиска бедрата ѝ и да я държи неподвижно – пленница на дивия бяс, който бе предизвикала в него с думите си.

– Никакъв друг мъж. Нито сега, нито когато и да било.

Една цепеница в огъня изпука и се пръсна на хиляди искри.

Очите на лейди Деламиър светнаха.

– Не, така ли?

– Не, дявол да го вземе.

Торн стисна челюсти и се плъзна наполовина в нея.

Тя се изви.

Той не помръдна.

– Не?

Това беше полушепот, полупредизвикателство.

– Не. – Отговорът му бе по-скоро стенание, тъй като Индия се притисна плътно към него, като го призоваваше да се прибере у дома, към

зората, която можеха да разпалят заедно. – Никога – добави дрезгаво той и проникна още по-дълбоко.

Младата жена потрепера.

– Не ме... щади, Дев! Не ни щади!

Беше неин пленник; също както тогава, на многолюдната брюкселска улица, когато вятърът бе духнал в краката му глупавата ѝ сламена шапка с копринени ягодки. Както в осветената от луната градина, ухаеща на рози.

– Няма.

И точно така и направи. Тласъците му бяха силни, дълбоки, и всеки един от тях я отместваше по малко върху прекрасния килим. Тя го посещаше, отговаряше му, подтикваше го.

Допълваше го.

И извика, когато вълната на удоволствието я заля отново.

Погледът ѝ бе замъглен, а ръцете ѝ – сплетени в косите му, когато той на свой ред достигна кулминацията, само секунди след нея.

Дори тогава пръстите му не я пуснаха и тялото му не се отдръпна. Само отпусна бавно глава, после се завъртя на една страна, без да я изпуска от обятията си.

Много по-късно, когато страхът се завърна, когато мисълта за Алексис не можеше да бъде държана повече настрана, той се надвеси отново над нея и телата им се сляха пак, страстно и диво, водени от сила по-примитивна дори от страха.

Краят на лъжите.

Зората на всичките техни „утре“.

И когато най-после заспаха, тя със сгушена върху гърдите му глава, това бе най-естественото нещо на света.

Но даже тогава усещаха неясните сенки, които се промъкваха край тях.

Бележката за откупа пристигна призори.

Изборът на времето не убягна от вниманието на Девлин, заедно с думите, простички и същевременно – смразяващи. „Хайд Парк, край река Сърпънтайн. Непосредствено преди зазоряване утре. Лейди Деламиър, носи диаманта – ако изобщо искаш да видиш отново някога момиченцето.“

Дев се вираше в изпомачкания лист; вената на слепоочието му пулсираше учестено.

– Утре – повтори дрезгаво той. – Непосредствено преди зазоряване в Хайд Парк.

Изражението му стана сурово.

Индия наблюдаваше как емоциите изчезват от лицето му, как се превръща в безчувствен войник. Едва в този момент си даде сметка колко много се бе променил нейният любим. Беше скрил от нея и тази част от себе си.

– С Иън ще изберем мястото, което ни дава най-големи предимства. Ще изготвим грижливо плана си... надявам се, че ще успеем да го използваме.

– Надяваш се ли? – попита младата жена.

– Ако имат поне малко разум, похитителите на Алексис също ще съставят някакъв план – обясни мрачно Карлайл.

– А Фрогет ще се крие тук, метър и половина по-вдясно, зад група храсти.

Дев, Иън, Конър Маккинън и Фрогет седяха в кухнята зад Индия, вторачени в скицата, която Девлин бе направил на парка. С „X“ бе отбелязано мястото, където тя трябваше да чака похитителите на детето. Ако те решаха да опитат да я замъкнат някъде другаде, беше изключително важно тя да измисли начин да ги задържи на място.

– Разбра ли? Точно тук до дъба. – Торн потупа надебеления „X“. – Всичко зависи от това, да успееш да ги докараш тук. – Погледна към своята любима, в очите му проблеснаха топли пламъчета. Ръката му се докосна до нейната за частица от секундата. А след това той отново се превърна във войник, суров и безчувствен. – Ще имаме нужда от две картети, от одеяла и храна за Алексис. Тя сигурно ще е... разстроена.

Никой не се възпротиви на това определение, макар всички да

знаеха, че то е изключително меко, сравнено с ужаса, който момиченцето щеше да изпита, докато го освободят.

Ако изобщо го освободяха.

* * *

Един час преди разсъмване Индия чакаше край един гигантски дъб в Хайд Парк. По-надолу се виеше Сърпънтайн. Вдясно от нея имаше букет от къпинови храсти. Единственият фенер в клоните на дървото осветяваше бледото лице на младата жена.

Конър и Иън бяха скрити в гъстия листак на дъба, готови да скочат в мига, в който се появи Алексис. Фрогет се бе притаил в гъсталака на метър и половина от нея, а диамантът, яркорозовият източник на всичките им неприятности, лежеше в безопасност в обувката на лейди Деламиър.

Погледът ѝ непрекъснато прескачаше към върха на хълма. Всеки път, когато бе питала за Дев, брат ѝ бе отвръщал шепнешком, че ще дойде по-късно и че не трябва да се тревожи. Погледна смръщено към тъмната сянка на някакво каменисто възвишение. Къде бе Девлин?

През листата се виждаше как първите лъчи на зората осветяват небето на изток. Внезапно зад гърба ѝ се чу шумолене на листа.

– Лейди Деламиър?

Индия се завъртя на пети; сърцето ѝ заби диво.

– Тук съм.

На възвишението се изправи човек; лицето му бе скрито под широкопола шапка.

– Къде е диамантът?

Младата жена опита да преглътне буцата страх, заседнала в гърлото ѝ.

– На сигурно място. Къде е детето?

Мъжът посочи зад гърба си.

– В една карета горе на хълма, където можем да я държим под око. Елате и ще ви я върнем.

Лейди Деламиър поклати глава. Двамата с Дев бяха обмислили грижливо тази възможност. Тя трябваше някак си да успее да убеди този човек да доведе Алексис тук; в противен случай всичките им приготовления щяха да отидат на вятъра.

– Не – отвърна категорично тя. – Тук, на открито. Иначе не мога да бъда сигурна какво ще направите с нея, каквито сте главорези.

Мъжът се приближи още по-близо.

– А аз не мога да бъда сигурен какви приготовления сте направили – изсъска той. – Ако желаете да видите живо детето, миледи, ще направите точно онова, което ви кажа.

Но младата жена вече бе доловила леката неувереност в гласа му. Молеше се нейният тон да прозвучи по-убедително.

– Вие искате диаманта, а аз искам детето. Всички можем да получим какво желаем. Но само тук и сега, докато наоколо няма никой. Колкото по-бързо свършим – добави тя, – толкова по-бързо можете да се измъкнете на свобода.

Мъжът погледна за миг зад гърба си. Индия видя, че направи рязък жест с ръка. След това се обърна и заслиза към нея.

– Добре тогава, но ако си ме измамила по някакъв начин, и двете ще свършите с прерязани гърла – изсъска той.

Единствено с усилие на волята си лейди Деламиър се въздържа да не вдигне поглед към клоните, където бяха скрити Иън и Конър. Коленете й трепереха, но гласът ѝ прозвуча равно.

– Къде е Алексис? Няма да получите нищо от мен, докато не видя детето живо и здраво.

– Ще бъде тук съвсем скоро. Къде е диамантът?

Сега вече той бе близо до дървото. Индия излезе от пътеката, за да пресече пътя му така, че той да се озове точно под мястото, където се спотайваше брат ѝ.

– Ще получиш всичко, което искаш, всичко, което заслужаваш веднага, щом пристигне Алексис.

Вягърът прошумоля в листата; един желяд се откъсна, полетя към земята, по пътя си се удари в един клон и отскочи нагоре. За момент Индия се ужаси, че непознатият ще вдигне поглед, но той само изруга, когато миниатюрният снаряд го чукна по главата.

Тогава се чу сподавен вик и лейди Деламиър видя, че към нея се приближават две фигури. Сърцето ѝ замря, когато разпозна в едната от тях Алексис с увита с парче плат уста.

Мъжът с шапката се приближи още една крачка.

– Вече видя момичето. Сега ми дай диаманта!

Младата жена разбра, че това бе най-опасният момент, момента, в който всички трябваше да действат като един. Внимателно се наведе към земята; всяко движение ѝ се струваше неестествено дълго, тъй като от него зависеше самият живот.

– В бутуша ми е за по-сигурно. Ей сега ще го извадя. Ще ми отнеме само миг.

Предпазливо се отпусна на едно коляно и издърпа мекия кожен ботуш. В всяка следваща стъпка Алексис идваше все по-близо. Вече беше почти време...

Пръстите ѝ обхванаха студения камък. Ако само вторият човек се приближеше достатъчно до Фрогет, скрит точно зад онези храсти...

– По дяволите, какво правиш толкова време!

– Вече съм готова.

Индия се изправи бавно, стиснала диаманта. Мъжът пристъпи още няколко сантиметра към нея с надеждата да види бижутото.

Младата жена разтвори длан.

Първите розови лъчи на зората светнаха над хълма и камъкът в ръката ѝ блесна в цялото си великолепие. Човекът на възвишението блъсна момиченцето напред; в това време неговият съдружник издаде нисък, доволен звук.

– Удоволствие е да се прави бизнес с вас, миледи – заяви подигравателно той. – А сега, ако нямате нищо против, ще взема диаманта и ще ви помоля да дойдете с нас, докато...

Лейди Деламиър чу вика на Алексис, последван от пукота на пистолет. Само след секунда и Иън, и Конър бяха на земята и тичаха след своите цели. В това време Фрогет се бе заел енергично с похитителя на детето и двамата се боричкаха на земята.

Алексис тръгна, препъвайки се, към своята приятелка, когато на хълма се появи трети човек, който се движеше право към момиченцето.

Сърцето на Индия спря да бие за момент. Тя измъкна пистолета от чантичката си и опита да се прицели, но той бе прекалено близо до детето. Не можеше да рискува да стреля. Можеше само да наблюдава ужасена как новопоявилият се се приближава все повече и повече.

И тогава, обвит в облак от листа, Девлин катапултира от далечния край на дъба, където се бе скрил. След секунда големият му камшик профуча във въздуха и се насочи към мъжа зад Алексис. Последва силен плясък и болезнен вик.

Миг по-късно Алексис беше в обятията на младата жена; цялото ѝ телце се тресеше.

– Направиха ли ти нещо лошо, Алексис? Миличката ми, добре ли си?

Момиченцето кимна; лицето му бе обляно в сълзи.

– Държах се смело. Плаках само веднъж. Щеше да се гордееш с мен.

– Аз се гордея с теб. Много, много се гордея – отвърна прегракнало

лейди Деламиър.

– Не забравих и куклата си – додаде Алексис и показа парцаливата фигурка, която я придружаваше навсякъде.

Сега тя бе по-мръсна, а полата ѝ – по-парцалива от всякога, но, подобно на своята собственичка, беше поне цяла.

– Много умно си постъпила, като си я спасила – заяви младата жена и я прегърна още по-силно.

Иън и Конър вече водеха насам своите пленници, докато Девлин усука камшика си около третия и го помъкна не особено нежно надолу по хълма.

– Видя ли чичо Торн? – попита, затаило дъх, момиченцето. – Казах ти, че може да прави страхотни неща с камшика си.

– Имала си право.

Внезапно Индия усети, че детето я дърпа за ръката.

– Имаше още нещо, нещо, което трябваше да запомня. – Долната устна на детето потрепна. – Спомних си го, когато бях сама там в тъмното и нямаше какво друго да правя, освен да мисля. То беше много важно. – Очите ѝ се изпълниха със сълзи. – Сега отново го забравих.

Лейди Деламиър я прегърна силно.

– Не се притеснявай, мъничката ми. Ще си спомниш, когато стане нужда. А сега се отпусни и си мисли колко ще се зарадват да те посрещнат Андрю и Мариан.

– Държам се смело дори тогава, когато видях сивите хора – сподели тихо Алексис. – Бяха навсякъде около човека с маската. Същия с белега, за когото казвах толкова пъти на чичо Торн.

Младата жена се намръщи. Дали това бяха поредните кошмари или виденията на детето бяха истински от самото начало?

– Човекът с белега е бил там с теб?

Момиченцето кимна.

– Съвсем същият. Само че се оказа по-зъл, отколкото си мислех. И тогава сивите хора го наобиколиха, изпълнени с омраза, с надеждата да си отмъстят. Беше у-ужасно. Те го очакват, просто го очакват.

Алексис потръпна и Индия я погали по косата.

– Не говори, скъпа моя. Лошото свърши. Отново си в безопасност.

* * *

По обратния път от парка Алексис беше в центъра на вниманието. Тя седеше между Индия и Торн, плътно увита в топло одеяло и в най-хубавия кожен маншон на херцогинята.

Прекосиха Лондон и се насочиха на изток към Норфолк, към имението на семейство Деламиър, където детето щеше да се срещне с брат си и сестра си. Дев бе решил, че така то имаше най-голям шанс да остави лошите спомени зад гърба си. Бурната веселост на Андрю и Мариан щеше да ѝ помогне да възвърне собствената си жизнерадостност.

Карлайл не разпитваше момиченцето за случилото се. И на това щеше да му дойде времето, когато измъчената физиономия изчезнеше от лицето му и телцето му престанеше да трепери. Засега говореха само за глупави, незначителни неща например как корсетът на принца-регент скърцал винаги, когато той се навеждал да целуне ръката на някоя жена, или за момчешките подвизи на Иън в Итън, откъдето бе отпратен, защото бе скрил една крава в дома на своя учител.

Алексис постепенно се отпускате. Когато край прозорците на каретата започнаха да преминават зелените ливади, очите ѝ се затвориха, тя отпусна глава върху рамото на Индия и заспа. Погледите на младата жена и на Торн се срещнаха; той кимна. Вдигна я на ръце и я държа в скута си до края на пътуването. Лудият блясък в очите му говореше ясно, че нямаше да позволи вече да ѝ се случи нищо лошо.

Детето все още спеше, когато редуващите се хълмове отстъпиха мястото си на блеснала в смарагдовозелен цвят долина. След това пред тях се изправи Суолоу Хил – кулички и комини без никакъв ред и симетрия, сякаш сградата бе израснала безразборно и за един миг от зелените недра на земята. Но от залетите от светлина стени се излъчваше такава красота и виталност, че малко други домове можеха да се сравняват с него.

И докато се взираше в осветените от слънцето стени от розов гранит на имението, Индия реши, че на света нямаше по-прекрасна гледка.

Тя се прибираще у дома.

* * *

На широките стъпала на Суолоу Хил слугите се бяха наредили в две редици в очакване да приветстват пътниците от каретата. Торн носеше на ръце Алексис и от безопасното си местенце тя наблюдаваше със сънено страхопочитание всички тези облечени в ливреи хора. Едва когато навън изскочиха Андрю и Мариан, благоговението бе забравено, изместено от шумни, облени със сълзи прегръдки.

Трите деца все още бърбеха, когато ги въведеха в един великолепен жълт салон в задната част на къщата, с изглед към просторните зелени морави.

– Както виждам, малкото ми дяволче, отново си успяла да се измъкнеш благополучно от надвисналата опасност.

Херцогиня Кранфорд се усмихна на момичето, което кимна щастливо, с полепнали по устата трохи от лимоновата торта. Старата жена се бе погрижила неколцина от лондонските слуги да дойдат в Суолоу Хил. Мислеше, че по този начин Алексис щеше да се чувства по-добре, тъй като прислугата вече се бе влюбила в нея. Така че Бийч, мисис Харисън и Албърт, лакея, я приветстваха усмихнати.

Но детето внезапно разтърси глава.

– О, не, не аз бях умната. Това бяха чичо Торн и другите трима добри мъже. – Дари с кралска усмивка Иън, Фрогет и Конър Маккинън, които сияеха от другия край на канапето. – И, разбира се, лейди Деламиър. Тя беше толкова смела, дори когато онзи ужасен човек ѝ заповяда да го последва до каретата. Чух ги да казват, че смятат да я отведат със себе си, след като им даде диаманта – обясни задъхано момиченцето.

Девлин седеше до нея и поглаждаше нежно косите ѝ.

– Някой от тях беше ли ти познат, Алексис? Гласът му, името, каквото и да е?

Детето поклати глава.

– Видях само единия от тях отблизо, и това бе мъжът с маската. Другите трима се появиха едва в края. Но тогава аз вече бях в каретата със завързани очи.

Телцето ѝ започна да се напруга отново. Карлайл я притисна към себе си.

– Край на въпросите, Нарцисче. Между другото, сигурна ли си, че не искаш още едно парче лимонова торта? Готвачката положи такива усилия, а ти си изяла само четири.

Алексис изхихика.

– Бях толкова гладна, чичо Торн. Те не ми дадоха нищо за ядене, освен едно парче мухлясал хляб. А аз пък го дадох на плъховете, защото разбрах, че са по-гладни дори от мен.

Погледът на младия мъж стана суров. Индия забеляза, как в очите му проблесна ярост.

– Край на плъховете, Нарцисче. – Тъй като клепачите ѝ започваха да се затварят, той я взе в ръцете си. – И на приказките. Ако херцогиня-та не възразява, мисля, че трябва да те сложа да си починеш.

– Разбира се – отвърна лейди Кранфорд. – Бийч ще ви заведе на горния етаж.

Бяха решили момиченцето да спи на кушетката в стаята на Индия,

за да не бъде само, в случай, че се събуди през нощта.

След като занесе съненото дете в спалнята, Дев отиде да му занесе чаша топло мляко. В това време лейди Деламиър покри Алексис с дебел пухен юрган.

– Тук ще ти бъде добре. Джоузефин е с теб, нали?

Момиченцето кимна сънено и протегна парцаливата кукла.

– Жива и здрава, също като мен. – Присви за момент очи. – Видях го отново, знаеш ли. Той идваше да ми помогне, когато ми се плачеше.

– Кой, Алексис?

– Детето – отвърна нетърпеливо момиченцето. – Хубавото момченце с блякави очи и лъскави къдрици. – Загледа се в младата жена, като примигваше сънливо. – И сега пак е тук. Опитва да ми каже нещо. Нещо много важно, струва ми се, но аз съм толкова уморена... и заспивам...

Очите ѝ се затвориха и главата ѝ се отпусна назад, върху ръката на Индия.

Лейди Деламиър не помръдваше, а сърцето ѝ биеше силно до пръсване. Косъмчетата по тила ѝ бяха настръхнали и имаше странното чувство, че някой я наблюдава.

Което беше абсурд, разбира се, тъй като в стаята нямаше друг освен Алексис, която вече спеше.

Но въпреки всички хладни, разумни доводи, които представяше мозъкът ѝ, Индия стоеше като замръзнала. Сплела длани, тя се молеше да усети усмихнатия дух, който момиченцето бе видяло така ясно.

И докато стоеше до сгушеното до нея дете, иззад един облак се показа слънчев лъч и освети средата на леглото. В същия миг някакъв дрозд запя весело върху едно клонче точно пред прозореца на стаята.

Младата жена не успя да спре топлия поток от сълзи, който потече по бузите ѝ.

* * *

– Бабо, може ли да ти задам един въпрос? Един важен въпрос?

Херцогинята вдигна поглед от кошницата, пълна наполовина с рози.

– Разбира се, че може, дете. Да не би все още да се притесняваш заради Алексис?

– Не, това е свързано с мен, бабо. С онова, което чувствах през последните месеци. Трябва да си забелязала.

Старата жена постави внимателно последната роза в кошницата и седна, вперила поглед в лицето на своята внучка.

– Много неща съм забелязала, скъпа моя. Начина, по който не довършваше мисълта си и се заглеждаше в залязващото слънце. Начина, по който се усмихваше, когато някой ти разказваше нещо, но усмивката никога не достигаше до очите ти. Да, много неща забелязах, откакто се върна от Европа. Да не би да си решила най-последно да ми кажеш истината?

– Никога не съм можела да крия особено добре тайни, нали? – Миг по-късно Индия се озова в обятията на херцогинята и положи глава в скута ѝ. – О, бабо. Беше Дев, разбира се, само Дев. Когато се запознахме в Брюксел, беше диво, необуздало и прекрасно. А после... – Преглътна риданията си. – После се оженихме. В изпълнените с хаос дни преди Ватерло не беше трудно да се уреди подобно нещо. Знаем, че трябваше да ти съобща, но нямаше време. Той трябваше скоро да тръгне на война и аз не знаех, дали ще го видя отново някога.

– А след това пък беше прекалено късно, за да ни казваш – обади се тихо лейди Кранфорд. – Защото той беше мъртъв, изчезнал при Ватерло. И вместо да отвориш отново раната, ти просто запази всичко в тайна.

Младата жена кимна; лицето ѝ бе пребледняло като платно.

– Но от това не се получи нищо, нали, скъпа? – Баба ѝ се загледа някъде в далечината, като се бореше със собствените си тъжни спомени. – Болезнените тайни никога не ни напускат. Понякога си мисля, че трябва да бъдат споделени, за да изгубят жилото си. – Възрастната жена въздъхна, после повдигна нагоре лицето на своята внучка, за да вижда очите ѝ. – А сега, след като Торнуд се завърна?

– Не знам, бабо. Понякога го обичам. Но сега той е друг човек. Може да бъде толкова студен и тайнствен. Когато е така дистанциран и резервиран ми се иска да го ударя с всичка сила по главата, но един влюбен човек не би трябвало да се чувства така.

Лейди Кранфорд се засмя.

– Много е здравословно, ако питаш мен. Никога не са ме привличали онези превзети госпожички, които се кълнат, че чезнат от любов. Глупост и половина – заяви бойко тя. – Любовта не означава да си придаваме вид на умиращи лебеди. Любовта означава да се борим, да планираме и да израстваме. Време е и двамата да сте го разбрали – додаде херцогинята.

Младата жена избърса очите си.

– Не знам дали ще можем, бабо. Любовта не е винаги нежна или безпроблемна, както си мислех. Какво не ни е наред?

Баба й я потупа по дланта.

– Абсолютно всичко ви е наред.

– Има обаче още нещо, което така и не успях да се накарам да му кажа. А сега може би е прекалено късно.

Херцогинята я погледна и се усмихна.

– Не мислиш ли, че е по-добре да отидеш и да попиташ съпруга си дали наистина е прекалено късно?

* * *

Торнуд мърмореше ядосано под носа си, като се въртеше из коридорите. Беше изгубил надежда, че ще открие пътя си из тази огромна къща. Собственото му имение, Торнуд Хол, което се намиране на помалко от десет мили северно от Суолоу Хил, бе елегантно, но не и наполовина толкова голямо.

Зад гърба си чу тихо покашляне.

– Ако търсите мис Индия, мисля, че е с нейно височество в розовата градина – заяви невъзмутимо Бийч. – Да ви я доведе ли?

– Струва ми се, че това е твое задължение, Бийч. И, ако не се лъжа, ще трябва да раболепнича доста. Трябва да обясня защо не съм бил напълно честен с нея, разбираш ли.

Очите на иконома светнаха.

– Според мен раболепниченето е нещо, което всички мъже от рода Деламиър се научават да правят още докато са малки, милорд. Нещо в жените Деламиър ги кара да го правят. Сигурен съм, че ще се справите прекрасно.

Но когато Девлин най-после намери пътя до розовата градина, Индия вече си бе отишла.

– Не е тук? Дяволска работа!

Херцогинята го изгледа сериозно.

– Изпусна я само за няколко минути, което май ти е обичайна практика, Торнуд. Индия не е като другите жени. Тя е твърдоглава и независима, но душата ѝ е уязвима, а всъщност това е от значение. И аз няма да позволя отново да ѝ бъде причинена болка, чу ли? Без това вече преживя достатъчно – заяви ожесточено лейди Кранфорд.

Младият мъж стисна юмруци.

– Последното, което съм искал да сторя, е да ѝ причиня болка. Дори сега, ако знаех, че за нея ще бъде по-добре да си тръгва, можете да бъдете сигурна, че щях да го направя. Но се надявам отчаяно, че двамата все още имаме някакъв шанс. – Прокара пръсти през косите си; имаше

объркан вид. – Предполагам, че думите ми нямат никакъв смисъл.

– По-голям, отколкото можеш да предположиш, хаймана с хаймана. И ако бях разбрала по-рано каква сте я свършили двамата, щях да отида до Брюксел и да ви домъкна тук – рече рязко възрастната жена.

– Вие знаете? Значи ви е казала?

Дев изглеждаше шокиран.

– В нашето семейство нямаме почти никакви тайни едни от други, Торнуд. Ако искате да бъдете един от нас, ще трябва да го приемете.

Карлайл поклати глава.

– Как да бъда един от вас, след като ви измавих по такъв начин? Първо накарах вашата внучка да се съгласи на прибързания ни нелегален брак в навечерието на войната, после изчезнах за толкова месеци.

Устните на херцогинята се разтегнаха в едва забележима усмивка.

– Надали има значение какво мисля аз, по-важно е какво мисли Индия. Не е ли по-добре да попиташ нея?

Торн отвори широко очи. Избра букет рози от кошницата на своята събеседница.

– Нямате нищо против, нали? – извика той вече от вратата.

– Върви, върви – отпрати го дрезгаво възрастната жена. – Ще я намериш на тавана, струва ми се. Често ходи там. Казва, че това било мястото ѝ за размисъл.

* * *

Таванът в Суолоу Хил бе подобно на пещера място със стрехи от двете страни, под които нахлуваше норфолското слънце. Индия идваше тук от дете всеки път, когато имаше нужда да избяга от буйните си бра-тя или просто да се отдаде на дивите си, авантюристични мечти.

Отиде на тавана и сега, като се опитваше да се ориентира в противоречивите си емоции. Като на сън мина покрай огромното легло, в което бил спал Чарлз II, покрай безценните гоблени и гигантската дъбова маса, върху която, както шепнеха някои от членовете на нейното семейство, била подписана Магна Харта.

Но днес младата жена не поглеждаше нито наляво, нито надясно. Погледът ѝ беше вперен в големия, обкован с месинг сандък, поставен под таванския прозорец.

Ръцете ѝ трепереха, когато вдигна тежкия му капак. Дробовете ѝ се изпълниха с чистото ухание на лавандула. В него, увита във фина хартия, лежеше спретнато сгъната бяла батиста.

Лейди Деламиър не помръдваше. От очите ѝ се отрони сълза и

падна върху горния плат, великолепен лен, бродиран на ръка, украсен с дантела и панделки. Това бе бебешка роба за кръщение.

Робата, която бе носил мъничкият ѝ син по време на церемонията в Брюксел, седмица преди смъртта си.

Пръстите на Индия трепереха. Тя вдигна уханныя тъкан до лицето си и вдъхна дълбоко аромата ѝ. Спомни си последния път, когато бе видяла детето, на което бе дала името Девлин Райън Карлайл.

Тъмните му къдрици блестяха, а очичките му светеха, докато си играеше с простата дрънкалка, която му бе направил съпругът на нейната хазайка. Смехът му бе изпълвал дните ѝ с радост.

Но трагедията бе връхлетяла без предупреждение. Дали това бе някоя от многобройните болести, нападнали Брюксел след битката, тя така и не бе разбрала. Момченцето загина, отслабваше с часове, телцето му лежеше безсилно и неподвижно.

До самия си край синът ѝ не заплака нито веднъж.

Полудяла от тревога, Индия изпълняваше всички препоръки на лекаря, но баните и билковите чайове не помогнаха. Детето сякаш бе изгубило желанието си за живот. Непосредствено преди зазоряване на петата нощ то като че ли възвърна част от силите си. Премигна, пръстчетата му стиснаха дланта на Индия.

А след това затвори очи и изпусна последния си дъх, докато майка му го притискаше към сърцето си.

Загубата бе съсипала младата жена, която едва се бе възстановила от вестта за смъртта на Дев. Тя не се показва от стаята си в продължение на три седмици. Стоеше неподвижно, вперила поглед в калните ниви и в новия гроб в църковния двор с малки каменни херувими върху надгробния камък.

Тогава ѝ се струваше, че ще умре; дори бе мислила, че ѝ се иска да умре. Но се бе случило нещо странно. Внезапно от изток се бе извила буря и бе отнесла цветята върху пресния гроб на Райън. Вятърът бе донесъл пороен дъжд, който изрови пръст и трева.

Тази буря бе поставила на изпитание разсъдъка на Индия. Тя бе прекосила тичешком двора на църквата, бе се хвърлила на колене и бе опитала да задържи богатата земя, да попречи на водата да разкъса цветята и крехката трева, за които се бе грижила с такава нежност през тези първи пролетни дни.

Но отчаяните ѝ усилия бяха напразни. Природата следваше неумолимия си път. Калта бе изтекла измежду дланите ѝ, тревата бе изкоренена, колкото и да се стараше да ги задържи на мястото им. Докато

седеше така на колене, окаляна до лактите, пребледняла от гняв, бе започнала да плаче за първи път, откакто бе изгубила любимото си красиво детенце.

Никой не ѝ бе попречил. За местните жители тя бе само непознатата англичанка, която прекарваше дните си в църковния двор, така че я оставиха да тъгува на воля.

Когато три часа по-късно най-после се бе изправила на крака, препереща и изтощена, за първи път бе усетила известен покой да запълва огромната празнина, зейнала в сърцето ѝ.

Детето си беше отишло. Вече бе приела този факт.

Съпругът ѝ бе изгубен. Това също бе трябвало да приеме.

И бе разбрала, че няма какво повече да прави тук, че не ѝ остава друго, освен да се върне сред своето семейство, сред онези, които я обичаха. Там, в Норфолк, щеше да опита да си създаде нов живот.

Сега, докато стоеше пред високата капандура в Суолоу Хил и преживяваше отново онези тъжни дни в Европа, проникващите през стъклото слънчеви лъчи се отразяваха в сълзите, покапали върху бебешките дрешки, които съпругът ѝ така и не бе видял, а синът ѝ не бе имал възможността да носи.

Потънала в мислите си, лейди Деламиър не чу леките стъпки зад гърба си, нито съдържания дъх.

Две ръце докоснаха раменете ѝ.

– Индия, какво правиш тук? Баба ти каза... – Гласът на Торн секна, когато чу сподавено ридание. – Индия, плачеш ли?

– Не. – Отдръпна се така, че високият капак да остане помежду им. – П-просто... имам нужда да остана сама.

– Защо? Няма нищо, което да не можеш да ми кажеш. Освен това – додаде дрезгаво младият мъж, – дължа ти някои важни обяснения.

– Може би е доста късно за обяснения, Дев. Може би онова, което преживяхме заедно снощи, всичкия онзи огън и страст, са най-много, на което можем някога да се надяваме. – Върху бледото ѝ лице бе изписана несигурност. – Може би това именно е урокът, който трябваше да научим в Брюксел.

– По дяволите, Индия, не се отвръщай така от мен! – Обхвана я през кръста и я придърпа с лице към себе си. – Онова, което се случи снощи, бе прекрасно, но то е само част от чувствата ми към теб. Обичам твоя дух и твоята невинност. Обичам твоята решителност и твоята почтеност. Обичам дори непокорността ти, макар понякога да ме плаши почти до смърт. – Погали мократа ѝ буза. – Онова, което се опитвам да

кажа, е, че те обичам цялата, обичам всичко, което си, Индия Деламиър. И винаги ще те обичам.

– Така ли? – Гласът ѝ се бе превърнал в треперещ шепот. – Понякога миналото ми се струва толкова далеч, все едно че е било сън. Друг път сякаш всичко е станало вчера, болката все още кърви като току-що отворена рана.

– Какво говориш, Индия? Дявол да го вземе, какво се опитваш да ми кажеш?

Младата жена сведе очи, без да се замисли; те приличаха на кладенци от мъка. Торн проследи погледа ѝ и забеляза блестящите като скъпоценни камъчета сълзи върху белия плат.

На спретнато сгънатите нови бебешки дрешки.

И внезапно стисна до болка пръсти.

– Мили... мили Боже – откъсна се глух стон от гърлото му. – Ти не ми каза. Не знаех... дори не предполагах...

По тялото му премина тръпка; всичките му мускули, стави и сухожилия за момент като че ли се схванаха, а някаква гигантска ръка проникна в гърдите му и изкубна и разкъса всичко в тях.

– Вярно ли е? Имало ли е дете? – попита дрезгаво Торн.

Индия не отговори. Само ръката ѝ продължи да гали финия бял лен.

Девлин я привлече трескаво към себе си. Гласът му прозвуча пресежливо.

– Какво се случи, Индия? Мили Боже, трябва да знам истината.

Лейди Деламиър усети, че нещо топло падна върху рамото ѝ и разбра, че това трябва да бяха сълзите на нейния любим. Разбра също така, че бе дошло време съпругът ѝ да вкуси мъката, която бе носила толкова време в мълчание.

– Беше... красиво момченце, очите му бяха умни като тези на баща му. Беше радостта на моя живот за краткото време, за което го имах. И не съжалявам за нищо, дори за една секунда от времето, което бях с него, чуваш ли? Макар да го... да го изгубих така внезапно.

– Умрял е толкова малък. Аз даже нямах шанса да го видя. – Младият мъж стисна устни. – И те оставих сама в един непознат град. С дете, с моето дете... – Отмести поглед. – Какво чудовище трябва да съм? – Поклати глава. – Защо не почаках? Защо не си наложих да издържа, докато се върна у дома след битката? Моята слепота и невъздържаност доведоха до смъртта на сина ни. Нашия син.

Кокалчетата на пръстите му, които стискаше, побеляха.

– Недей, Дев. Не съжалявам нищо от случилото се в Брюксел – възкликна буйно Индия. – Беше късмет, че се върна при мен. Не се опитвай да поемеш върху твоите рамене тежестта на направения избор.

– Как можеш да ме гледаш, без да изпитваш омраза, когато съм пропуснал толкова много, толкова много? Всичко, което има значение. – Ръката му се плъзна по стройната ѝ талия. – Пропуснах да те видя бремна с моето дете. Пропуснах да видя радостта и щастието, които си излъчвала, когато си наедрявала ден след ден. Пропуснах да видя и едно момченце с умен поглед, което се усмихва, докато ти го държиш в обятията си. И заради какво? – Изсмя се горчиво. – Заради някакви безсмислени понятия за чест и родина, която се интересува повече от златни гвинеи и шумни паради, отколкото от своите герои – изръмжа той.

– Ти имаше своите задължения, а аз – моите. Не можеш да се върнеш и да промениш това.

– Само ако можеш! – Дев сведе поглед към подредените дрешки. Взе една малка ризка; очите му блеснаха. Когато се обърна, слънцето бе превърнало косите на Индия в лъскава червеникава маса, а лъчите му се пречупаха в сълзите на лицето ѝ. При тази гледка дъхът на Карлайл секна. – Искам още един шанс, Индия. Искам теб. Искам това. – Допря ухания лен на бузата си. – Искам дом, изпълнен със смях и деца. Макар да се страхувам, че няма да бъде добър баща. – Усмихна се криво. – Не може да се каже, че съм имал нормално детство. Баща ми беше непоправим комарджия, а майка ми беше... – Изкашля се. – Може би е по-добре да не я назовавам с подходящото име.

– Ти няма да си такъв.

– Няма ли? – засмя се горчиво той. – Ужасно се страхувам, че никога няма съумея да пусна корени някъде. Ами ако открия, че не съм добър баща или съпруг? Ами ако побягна като най-големия страхливец?

– Тогава и аз ще побягна с теб. Не забравяй, че познавам по-голямата част от Туркестан. А и онзи бедуински вожд, който би бил много щастлив да...

– Разбрах какво искаш да кажеш – отвърна мрачно Торн.

– Но аз не искам него. Искам теб.

Младата жена се взираше в очите му, изпълнена с желание, с нужда.

Внезапно двамата се озоваха в някакъв свят, в който имаше само желание.

– Предупредих те, Дев – прозвуча нисък и дрезгав гласът ѝ. – Никога не съм обещавала да направя това по-леко за теб.

Вдигна длани към гърдите му и ги плъзна в отвора на ризата, върху издадените мускули.

– Действай още малко в този дух, скъпа, и аз ще...

Индия се потърка в тялото му.

– И какво ще направиш?

Едно мускулче на челюстта му потрепна, когато видя глада в погледа й.

– Мисля, че ще ви дам всичко, което поискате, миледи.

– А аз искам това.

Лейди Деламиър се надигна на пръсти и прокара език по ухото му.

Ръцете на Дев се вкопчиха в меките й бедра, докато се вслушваше в шепота й.

– Мили Боже, Индия, ще умра в страдания ей тук в краката ти.

– Не можеш да умреш от онова, което предложих – намръщи се тя.

– Поне аз мисля така. Никога не съм опитвала, разбира се, но подозирам, че доста мъже биха били щастливи да ми покажат как да...

Карлайл я притисна към гърдите си; изражението му беше заплашително.

– Не искам да слушам за другите мъже, които са влюбени в теб. Не захвърляй в моето лице собствената ми глупост. За мен ти си единствената от мига, в който те видях на онази кална брюкселска улица.

– А прочутият речен пират?

– Никога не е бил толкова прочут, колкото изглеждаше. И това бе само една роля, една от многото, които съм се научил да играя в скапания си хамелеонски живот. Единствено ти имаш тайнствената способност да проникваш отвъд моята фасада и да откриваш истината за мен.

Младата жена приведе глава и прокара устни по топлата кожа на врата му; трепета, който предизвика, я изпълни с неописуема радост.

– В такъв случай ми го докажи. Искам да усетя как сърцето ти бие до моето. Искам да видя очите ти да ослепяват от желание. И тогава искам да те усетя слят с мен. Докато ме обладаваш.

Девлин простена. Ръцете му трепереха силно, когато я целуна.

Не стигнаха до леглото, където бе спал Чарлз II. Торн я вдигна и я постави да седне върху най-близката стабилна повърхност, която по една случайност се оказа голямата дъбова маса.

Нямаше значение, че върху нея бе подписана Магна Харта. В момента те пишеха своята собствена история, история от по-личен характер, върху полираните дървени дъски.

Оградени от облак черен поплин и прасковен атлаз, те се бореха

със слоеве от нежелани дрехи.

– Дев, не мога... не мога да дишам.

– Нито пък аз, скъпа. – Отметна широкия колан на роклята ѝ, вдигна единия ѝ крак върху кръста си и плъзна нагоре фустите ѝ; погледът му потъмня при вида на млечнобялата ѝ кожа. – Тук ще бъде, та мие. Не мога да чакам. И без това ми се струва, че чакам вече цяла вечност.

– Да, тук. Веднага.

И го направиха тук, начаса. Индия го посрещна на сред път – гореща женска страст с твърдо мъжко желание. Дланите ѝ се вкопчиха в раменете му и тя го привлече по-дълбоко в себе си.

– Doucement¹⁵, красавице! – рече дрезгаво той. – Ако действаме така припряно, ще ти причиня болка.

Но младата жена гореше от всяко негово докосване, гореше от месеците, изпълнени с фантазии и суровата реалност на изминалата нощ. Кръвта на Деламигрови гореше във вените ѝ и не оставяше никакво място за търпение.

– Дай ми бъдеще, Дев. Тук, на тази огряна от слънцето маса, помогни ми да имам друго дете. Той също щеше да иска това от нас, струва ми се.

Дрезгавата ѝ молба прорязва Торн. Ръцете му я стиснаха още по-силно и той проникна още по-дълбоко. Усети как тя го обхваща като във вакуум. Целуваше лицето ѝ, дланите, шията, като опитваше да запази хладнокръвие.

В този момент ръцете ѝ се плъзнаха надолу и го обхванаха и той вече бе напълно в нейна власт.

Затвори очи. Ръцете му трепереха, когато я постави да легне, като се движеше бързо и дълбоко, толкова дълбоко, колкото може да проникне изобщо един мъж.

И двамата бяха изгубени, изгубени за всичко друго, освен за желанието, което се вихреше свободно и неограничавано. Младият мъж шепнеше непрестанно, думи, които боготворяха красотата ѝ и се възхищаваха на дивия ѝ кураж. Обичаше я не само с тялото и сърцето си, но и със своите слова.

И наградата му бе пълното ѝ отдаване.

Усмихна се мрачно, когато почувства, че тя се напрегна под него, изви гръбнак и се вкопчи в раменете му. После дишането ѝ се успокои и той я понесе отново към главозамайващи висини, към вълшебни

15. Бавно, полека (фр.) – Б.пр.

пейзажи.

Индия потръпна, когато се върна отново към спокойното каре от слънчева светлина в спокойната стая в едно спокойно кътче на Норфолк. Отвори очи, унесени и замъглени от желание и присви решително устни.

– А сега е твой ред, немирник такъв. Вече се наситих на чара ти.

Раздвижи се, все така долепена до него, а ръцете ѝ правеха мъчителни, невероятни неща с всичките му мускули.

Торн потрепваше при всяко едно еротично движение.

– Исках да ти покажа колко съм сериозен. Исках да ти покажа колко добре мога да раболепнича.

Очите на лейди Деламиър блеснаха, когато огледа слетите им тела.

– Скъпи ми съпруже, ти наистина раболепничиш прекрасно – измърка тя. – Но разказвала ли съм ти за красивия офицер, който се опита да ме убеди да избягам с него след...

Както се бе надявала, отговорът на нейния любим бе незабавен и бурен. Ръцете му се впиха в меките ѝ бедра и той проникна дълбоко в нея, забравил всякакви задръжки. Сега те бяха просто двама, които искаха да погребат тъжните спомени и да изковат първото от много щастливи „утре“.

Двама, които бяха открили, благодарение на някакво великолепно чудо, че понякога в смъртта можеха да се крият семената на живота.

Две графства по-нататък, в Лондон, херцог Уелингтън вдигна поглед от отрупаното си бюро към своя секретар, който държеше запечатано писмо.

– Това не е поредната заплаха със смърт, надявам се, Стивънс? – През последната седмица вече бяха пристигнали три такива писма, а един разгневен бивш войник дори нападна каретата му. – Скоро трябва да се връщам на Континента.

Този път, след като разгъна фината хартия, лицето на херцога се озари от щастлива усмивка.

– Дяволски добра работа са свършили! Малката е спасена, Стивънс. Трябва да се чукнем за благодарност.

– Разбира се, ваше височество.

Адютантът се обърна. С точните си движения, привлекли в началото погледа на неговия шеф, отвори шишето с бренди и внимателно наля от отлежалата течност в красива кристална чаша.

– Вземи една и за себе си, Стивънс. Това събитие заслужава да бъде чествано. С известен късмет Торнуд ще хване и останалите, и групата, наречена „Аврора“, няма да ни създава повече проблеми.

Чашите звъннаха. Двамата мъже отпиха мълчаливо от брендито. След това, като въздъхна дълбоко, Уелингтън се върна на бюрото си при планината от документи, която сякаш ставаше дори по-висока от обикновено при посещенията му в Лондон.

Стивънс повдигна безмълвно маншета си и разкри странен белег непосредствено над китката. Той не бе неправилен, както става при една случайно получена рана, а равен и оформен, сякаш направен умишлено. Формата му бе проста, права линия под полукръг. Короната от излизащи от горния му край линии би могла да изобразява залязващото на запад слънце.

Или изгряващото.

Призори.

След като върна на място маншета си и го приглади, Стивънс погледна към градината; спомни си каква болка му бе причинил този белег, когато бе изрязан в кожата му преди пет години. Тогава бяха доста помалобройни. Стивънс бе един от първите, получил достъп до избраното обкръжение на Уелингтън и бе използвал умно и внимателно своята

позиция. Никой не бе отгатнал истинските му предпочитания... нито тайната му самоличност като лидер на групата, известна като „Аврора“.

Стисна зъби. Няваше значение, че битката при Ватерло бе завършила с неуспех за тях, те щяха да побеждават тепърва. Цялото му съществуване бе отдадено на тази цел. Скоро Наполеон щеше да слезе по склона на Света Елена и да се качи на кораб за Франция. И тогава неговите поддръжници щяха да се върнат в Париж сред почести, а ходът на европейската история щеше да бъде променен за пореден път.

А той самият щеше да бъде там, за да наблюдава и да се опива от своя триумф.

Стивънс се сети за баща си, грубоват, обеднял по-малък син, на когото се бе подигравало открито цялото село. Единственият му син, Джона Стивънс, също бе аутсайдер, първо в Хампширското село, където бе роден, после в самотните зали на училището; баща му бе икономисвал дълго, за да може да го изпрати да учи. Самотата му се бе увеличила още повече, когато бе влязъл в затворения свят на офицерите от обкръжението на Уелингтън. Скоро неговата експедитивност и организаторски талант бяха забелязани, в резултат на което бе получил достъп до по-секретни материали.

Сега щеше да им покаже на всичките. Този път той щеше да определя! Скоро всички други щяха да изпитат болката, която го бе измъчвала през целия му живот.

– Стивънс, да не забравиш, че писмата трябва да потеглят по предназначение най-късно до един час?

В гласа на генерала долови леко раздражение.

„Опасно“ – помисли ядосано помощникът му. Сега особено трябваше да бъде много предпазлив, за да не предизвиква подозрения.

– Просто гледах към градината в задния двор, ваше височество. Стори ми се, че видях някой да се навърта около вратата. Помолиха ви да се появите публично в Хайд Парк, но това не е препоръчително след всички заплахи, които получихте напоследък.

Уелингтън се изсмя рязко.

– В деня, в който стане прекалено опасно човек да се разхожда в Хайд Парк, победата при Ватерло ще е изгубила смисъла си – заяви буйно той.

Стивънс вдигна рамене.

– Малко предпазливост никога не е излишна.

И с почти незабележима усмивка на лицето се обърна, за да изпълни поставените от генерала задачи.

„Точно така е – помисли си той. – Времената са опасни.“ Никой по-добре от него не знаеше това.

Вдигна сребърното ножче за хартия на Уелингтън, като в същото време мислеше с хладно задоволство за предстоящата му смърт.

30

Девлин и Индия слизаха бавно по стълбите, хванати за ръка. По пътя си срещнаха седмина от прислугата. Всички те бяха достатъчно добре тренирани, за да не покажат изненадата си от това, че ги виждат хванати за ръце, очевидно влюбени и очевадно – разрошени. Младата жена знаеше, че само след пет минути слухът щеше да се разнесе из Суолоу Хил.

Погледна своя любим и се усмихна.

– Знаеш, че ще започнат да говорят за нас. Ще разправят най-възмутителни неща. Имаш ли нещо против?

Торн прибра червеникаво-тъмнокафяв кичур от бузата ѝ.

– Съмнявам се, сладка моя, че биха могли да кажат нещо по-смайващо от това, което си мисля точно сега.

– Сигурен ли си? Не беше особено очарован от клюките след излитането с балона.

– Нека си говорят – отвърна дрезгаво Девлин. – Ако ще целият свят да говори. Струва ми се, че бих искал да фигурирам в някой и друг от мръсните скандали на Деламиърови. Освен това ни чакат доста приготовления, двамата с теб.

Индия прехапа устна.

– Чудя се какво ще кажат децата.

Младият мъж се изсмя сухо.

– Децата ли? Ще бъдат на седмото небе, несъмнено. Те те обикнаха в мига, в който те видяха. – Погледът му потъмня. – Също както и аз.

– Негодник – смъмри го лейди Деламиър.

– Реформиран негодник – поправи я нежно Девлин.

Пръстите им се сплетоха още по-силно.

– А останалите диаманти?

Вече бяха в подножието на стълбището и Карлайл оглеждаше лъскавите мраморни коридори, залети от слънцето, къщата, изпълнена със съкровища, събирани в продължение на пет века от упоритите членове на едно жизнерадостно семейство, чиято история бе важна част от историята на самата Англия.

Усмихна се за момент на самия себе си. Надяваше се, че е достатъчно силен и умен, за да успее да върви в крак с жените на Деламиърови.

– Сега, след като хванахме трима от бандата, скоро ще открием и

останалите. Те не са от онези, които си държат езика зад зъбите. Освен това вече имаме още един ориентир. Разбрахме, че имат особен белег на дясната китка.

– Изгряващо слънце – прошепна замислено младата жена. – Аврора.

– Много си съобразителна, съпруго моя. Имаш вроден нюх за тези неща.

– Трябва да го запомня. Ако не ми запълваш както трябва времето, може да изчезна в изпълнение на една или друга мисия.

Изражението на Торн стана сериозно.

– Няма да направиш подобно нещо, ако ти е мил животът. Край на нощните походи и вземането на интервюта от речни пирати, предупреждавам те.

– Дори ако са много красиви ли? Дори ако си нараняват рамото, както прелитат на палубата, за да опитат да ме спасят от проблеми, които съм си създала сама?

Девлин я изглежда замислено.

– Струва ми се, че можем да уредим нещо, та мие. Ти допадна на екипажа на „Циганката“. Може да успеем да поплаваме с тях надолу по реката. – На устните му заигра усмивка. – Ако условията са приемливи, разбира се.

Индия прокара леко пръст по рамото му.

– О, подозирам, че условията могат да бъдат изключително приемливи.

Бяха почти в края на мраморния коридор, когато от един от салоните в задната част на къщата се дочу зноен смях.

Младият мъж замръзна. Потърси погледа на своята любима.

– Това не може да е...

Но беше точно тя. В същия този момент лейди Хелена Марчмънт седеше до херцогиня Кранфорд и отпиваше деликатно чай от изключително фината си чаша от севърски порцелан.

– Да се връщаме – прошепна Карлайл. – Ако побързаме, изобщо няма да ни види.

Но вече беше късно.

– А, ето ви и вас – каза херцогинята и се изправи царствено. – С лейди Марчмънт точно говорехме за вас. – В проникателните ѝ сини очи пламнаха дяволити искри. – Казах ѝ колко щастливи ни направи съобщението за предстоящата ви женитба.

Лейди Хелена гледаше с непроницаемо изражение двете фигури до

вратата.

– Новината ме изненада доста, но предполагам, че в случая е проговорил войникът в лорд Торнуд. Напълно по военному – набелязваш целта, планираш акцията и се спускаш напред, без да се замислиш.

– Това се оказа доста резултатно за нас в Брюксел – прошепна Дев, като сведе поглед към своята любима и ѝ се усмихна. – Струва ми се, че сега отново проработи успешно.

Графинята се изправи сред облак от дантела и атлазени панделки.

– Не искам да досаждам. Дойдох от Лондон, защото бях загрижена за децата. Донесох подарък за Алексис, ако е възможно да я видя.

След като погледна към Торн, лейди Кранфорд кимна.

– Мисля, че ще я намерите в розовата градина. Играеше на криеница с Иън и другите двама палавници.

Хелена Марчмънт се усмихна на Индия.

– Желая ви много щастие – прошепна тя, преди да се обърне и да отвори френските прозорци.

Тежкият ѝ парфюм увисна във въздуха, където остана дълго след като бе излязла да търси момиченцето.

– Питам се какво е искала?

Лейди Деламиър се взираше замислено в отдалечаващата се фигура на посетителката.

– Искала е да види теб, разбира се – отвърна решително баба ѝ. – И да разбере дали все още има някакъв шанс с Торнуд. – Ъгълчетата на очите ѝ се присвиха. – Надявам се, че не съм отишла прекалено далеч в разгадаването на положението?

– Бяхте убийствено точна, както винаги – отговори сухо младият мъж. – Виждам, че сред членовете на това семейство трябва винаги да бъде изключително внимателен. – Погледна навън към градината. – Предполагам, че няколкоминутният разговор с графинята няма да навреди на Алексис. А след това ще я отведе.

– Не е добре да изнежваш момичето, знаеш ли – обади се твърдо херцогинята. – Вярно, че е преживяла много, но спомените избледняват бързо. Съветът ми е да не се отнасяш към нея по по-различен начин, отколкото към другите двама.

– Струва ми се, че имате право – отговори бавно Дев. – Въпреки това нещо в тази жена ме прави неспокоен.

– Да, Чилтън, какво има? – Възрастната жена вдигна поглед към иконома, който влезе в стаята. – Да не би някоя друга разочарована дама да желае да се види с Торнуд?

Верният слуга поклати глава.

– Това съобщение пристигна току-що от Лондон, ваше височество. Адресирано е до лорд Торнуд. Каретата чака отвън отговора.

След като Карлайл прочете посланието, челото му се набразди от загрижени бръчки.

– Трябва да се връщам – заяви рязко той.

Индия изгуби способността си да се движи.

– Това има ли нещо общо с...?

– Точно така – изръмжа Торн. – И докато тази работа не бъде доведена до край, няма да имаме мира. – Обхвана дланите на своята любима и ги стисна силно. – Ще се върна колкото мога по-скоро. Това не е по мой избор, трябва да разбереш.

Младата жена успя да изобрази нещо като усмивка на лицето си.

– Знам това. В теб ли е... изгубената стока?

– Цяла-целеничка – отвърна Девлин, като усети скрития в ботуша си диамант.

– Ще кажа на готвачката да ти опакова нещо за обяд. Страхувам се, че ще го пропуснеш.

– Но се чувствам напълно доволен, миледи – усмихна се хищно Карлайл.

Индия притисна пръстите му в своите.

– Върни се при мен, Дев. Губих те вече два пъти; не искам да те изгубя отново.

Съпругът ѝ я целуна страстно, с цялата си душа. Когато се отделиха един от друг, и двамата бяха задъхани.

– Никога вече няма да ме изгубиш. Дори и да искаш – заяви дрезгово той.

* * *

Частният секретар на херцог Уелингтън чакаше спокойно в тъмната карета. Беше спретнато облечен; беше много внимателен в това отношение, както впрочем и във всяко друго. По принцип всичките му планове бяха безупречни.

Опипа добре скрития под пелерината си пистолет и се усмихна. Този път в замисъла му нямаше да има никакви пукнатини. След часове херцог Уелингтън щеше да бъде мъртъв, диамантът, известен като „Аврора“ – в неговите ръце, а императорът на Франция можеше да се отправя отново към трона си.

Торнуд отвори вратата на файтона.

– А, Стивънс, ти ли си? Нямахте нужда да идваш лично, наистина нямаште нужда.

– Негово височество искаше аз да ви покажа новите рапорти. Освен това има още няколко неща, които мисля, че той не би желал да споменавам пред вас, но аз реших, че би трябвало да ги знаете.

Младият мъж се настани с лекота в каретата и пусна чантата на срещуположната седалка.

– Какви неща?

– Четирите последни заплахи за живота му, например.

– Не ми е казал нищо по този въпрос.

Адютантът на генерала кимна.

– Никога не казва нищичко на никого. Не би трябвало да продължава така, поне докато тези бунтовници не изгубят интереса си към него. – Извика на кочияша да тръгват. – Донесохте ли диаманта?

Дев се потупа по ботуша.

– Няма да ми се изплъзне отново.

Секретарят се облегна назад и се усмихна.

– Прекрасно. Негово височество ще бъде много щастлив. – Зелените поляни на Суолоу Хил преминаваха стремително покрай прозорците на файтона. – И поздравления за успешната акция по спасяването на вашата повереница. Умно го измислихте.

– Не особено умно – поклати глава Карлайл. – Беше въпрос на секунди дали ще спечелим или ще изгубим. Един дявол знае как, но тези откачалки като че ли знаят предварително всяко наше движение. Въпреки това скоро ще се справим с всичките тях. Тримата, които хванахме, с радост ще разкрият всичко, което знаят.

Стивънс пригладяше грижливо гънките на пелерината си.

– О, нима не сте чули? Има някои лоши новини във връзка с тях. Единият от задържаните скочил от прозореца на къщата, където го държали. Другите двама ги намерили отровени. Изглежда техните сънародници не са пожелали да им дадат възможност да разкрият тайните им.

Погледът на Дев стана суров.

– Значи все пак не сме приключили с тях.

– Страхувам се, че не, лорд Торнуд. – Секретарят извади пистолета изпод пелерината си и го допря в гърдите на своя спътник. – Изобщо не сме приключили.

Миг по-късно се чу изстрел. Каретата обаче продължи да се носи неуморно напред към Лондон и към грижливо планираното убийство, което трябваше да отбележи началото на новата зора.

* * *

– Чу ли това?

Смръщила чело, Индия се вираше навън към зелените хълмове и към балона, който се издигаше и падаше плавно. Червено-синята коприна на голямата сфера бе наполовина пълна с горещ въздух за следобедната разходка, която Торн бе планирал да направи с тримата си повереници. Младата жена наблюдаваше как мистър Смитсън проверява ба-ласта и въжетата.

– Какво да съм чул? – попита брат ѝ, който тъкмо довършваше вто-рото си парче от вкусния кекс с кимион на готвачката.

Лейди Деламиър се намръщи отново.

– Нещо, което приличаше на пистолетен изстрел.

– Любовта се е качила в главата ти – промърмори Иън, като поклати тъжно собствената си глава. – Много жалко, защото тя доскоро беше забележително здравомислеща.

– Не, говоря сериозно, Иън. Чух нещо откъм подножието на хълма. Там, където е каретата на Девлин. – Погледът ѝ не се откъсваше от фай-тона, който се носеше бързо към дърветата на Суолоу Хил. – Надявам се, че Дев си спомня за проблема с моста.

– Той е отбелязан съвсем ясно.

– Знакът може да е изчезнал. Или пък кочияшът – да не го забележи.

– Това трябва да е любов – рече шеговито младият мъж. – Няма и две минути, откакто тръгна Торн, а тя вече си представя какви ли не опасности. – После се намръщи. – Не говориш сериозно, нали? Не мис-лиш наистина, че нещо не е наред?

Сестра му се изправи и закрачи неспокойно из стаята, пооправи рамката на една картина, след това размести незабележимо две китайски порцеланови вази.

– Не знам, Иън. Това може да е само плод на въображението ми. Но нещо не ми дава мира заради звука, който чух.

– Щом това те тревожи, ще тръгна след тях. Това няма да е никакъв проблем.

– Наистина ли ще го направиш, Иън? Знам, че се държа като глупа-ва гъска, но... – Въздъхна. – Нали няма да се сърдиш много?

Лорд Деламиър разроши косите ѝ.

– Ни най-малко, мъжкаранке. Може би сега най-последно ще сметнеш, че съм изплатил дълга си към теб задето някога те блъснах в езерото.

* * *

Лейди Марчмънт си играеше с една яркочервена роза в градината, като опитваше да води разговор, или по-скоро – монолог с Алексис.

– Много ми е приятно да те видя жива и здрава отново, скъпа.

В отговор момиченцето само кимна, стиснала здраво в ръце одърпаната си кукла.

– Тук изглежда си много щастлива.

Още едно кимване.

– Алексис, ще бъде много по-добре, ако ме погледнеш.

Детето вдигна бавно очи.

– Добре – произнесе тихо то.

– Така е по-добре. Предполагам, че не помниш нищо от отвлечането, нали? Например за хората, които те отвлякоха или мястото, където те държаха?

Момиченцето поклати глава. Пръстите ѝ се впиха в куклата. Графинята посегна внезапно към играчката, но детето скочи на крака и се отдръпна.

– Не се докосвай до Джозефин! Нито пък до мен. Страх ме е от теб. Нима не ги виждаш?

– Кого да виждам?

– Сивите хора, разбира се. Те са навсякъде около теб. Така, както бяха и около него!

Хелена Марчмънт тръгна към Алексис; погледът ѝ бе пълен с омраза.

– Сиви хора ли? – изсмя се студено тя. – Какви глупави истории разправяш пък сега, малка хлапачке?

Момиченцето отстъпи крачка назад.

– Не се приближавай. Те искат теб, не мене. И стават все по-ядосани.

И детето потрепера.

– Сигурна съм, че с тези приказки можеш да изплашиш невъзпитаните си брат и сестра, но не и мен. А сега ми дай тази кукла. А след това си тръгвам.

– Защо и-и-искаш Джоузефин?

– Защото ми казаха, че в нея може би се крие нещо много интересно, нещо, което се е изгубило през нощта, в която умряха родителите ти.

Алексис се обърна и побягна.

– Няма да я дам! Ти си една от тях и чичо Торн ще се погрижи за

теб.

– Не мисля така – отвърна грубо графинята. – Много ми е тъжно да го кажа, но чичо ти Торн няма да се погрижи за нищо. Никога вече.

31

Индия се взираше през прозореца към яркия копринен балон, когато откъм розовата градина чу изплашените писъци на Алексис. Миг покъсно детето нахлу през един от френските прозорци; лицето му бе бяло като платно.

– Тя е една от тях! Видях, че я заобикалят от всички страни.

– Кой?

– Сивите хора. – Момиченцето потрепера. – Бяха навсякъде около нея, също както при човека с белега. Нещо ужасно ще се случи, знам.

Алексис се извиваше конвулсивно, завряла лице в полата на своята приятелка.

Херцогинята се намръщи и погледна внучка си.

– Сиви хора ли? За какво говори тя?

– Ще ти обясня по-късно, бабо.

В този момент през френския прозорец се появи още една фигура.

– Лейди Деламиър, трябва да поговоря с вас. Не, обръщам се с гореща молба към вас.

Някаква жена в семпло пътническо наметало стоеше на прага, като кършеше ръце. Зад нея бе застанал Албърт, лакея, който бе дошъл от Лондон.

– Сега може би не е най-подходящият момент – отвърна дипломатично Индия, но въпреки това непознатата влезе в стаята.

– Това е свързано с мис Алексис. Става въпрос за онази ужасна лейди Мърчмънт. Работих при нея шест месеца и всяка секунда бе истинска агония. Тя говори и върши такива ужасни неща, а сега планира нещо още по-ужасно, уверявам ви. Но повече не ме интересува, избягах и се отървах от всички тях. И трябва да ви кажа, тъй като ние с Албърт...

Лицето на младата жена порумена.

Лакеят пристъпи напред, като изпъчи рамене.

– Ние искаме да се оженим, миледи, и това е факт. Казах на Елиза, че няма да имате нищо против нашето желание, тъй като вие не приличате на лейди Марчмънт. Но Елиза иска да сподели нещо и по-добре да го направи сама.

Ръцете на неговата годеница трепереха.

– Аз бях тази, която ви донесе онези заплашителни писма, миледи.

Знаех, че лейди Марчмън замисля нещо лошо за вас и не можах да измисля друг начин да ви предупредя. Тя не ме изпуска за момент от очи, разбирате ли. С Алберт се срещаме само когато тя ме изпратеше за свърша нещо. Но аз го помолих да остави онези писма и той го направи, нали има добро сърце. Той не знаеше какво пише в тях, кълна се.

„Поне тази загадка се разреши“ – помисли Индия. Усмихна се на притеснената посетителка.

– О, съмнявам се, че ще уволним Албърт през следващите двайсет години. Той е прекалено изпълнителен, за да направим подобно нещо. Колкото до вас, Елиза, сигурна съм, че ще намерим място и за вас, или тук, в Суолоу Хил, или в къщата ни в Лондон. Бихте ли желали?

– О, мис, ще го направите ли? Бихте ли го направили, след като ви измамах така?

– Вие опитахте да ме предупредите, Елиза. Как мога да ви се сърдя за това?

Алексис потърка бузите си.

– Работили сте за лейди Марчмънт, така ли? Тя е зла, точно както си мислех, нали?

Младата жена закима усилено.

– Всичко, което казахте за нея, е вярно. Мисля, че сте много умна, щом сте го забелязали. – Погледна към Индия. – Винаги съм искала да работя като гувернантка, миледи. Помислих си, че може би...

В гласа ѝ прозвуча копнеж, но не довърши мисълта си.

Лейди Деламиър се засмя.

– В интерес на истината, познавам трима немирници, които имат нужда от твърда, но любяща ръка.

Младата жена се усмихна на момиченцето и протегна ръка към нея.

– Е, в такъв случай, мис Алексис, защо да не видим с какво можем да помогне на готвачката в кухнята? Мистър Албърт ще ни покаже пътя.

Индия проследи смаяно с поглед детето, което последва охотно новата си приятелка, забравила новата травма от последните часове в желанието си „да помогне“ на готвачката, като опита някои от прекрасните ѝ творения.

– Но къде се забави Иън? – обърна се към баба си младата жена. – Помолих го да отиде да види какво става с Девлин и каретата. Все още не се е върнал, а вече мина четвърт час.

Херцогинята кимна.

– Това не е в стила на брат ти – заяви отмерено тя. – Може би

момиченцето имаше право. Може би наистина има причина да се тревожим...

* * *

Стивънс насочи пистолета си към гърдите на Дев.

– А, сега, Торнуд, надявам се, че ще ми дадеш този диамант.

– Щях да бъда истински глупак, ако го направех. Несъмнено ще ме застреляш веднага, щом го сторя.

Младият мъж говореше с усилие равно, тъй като раната в ръката му, резултат от първия изстрел на секретаря, го болеше много.

– Но аз ще ви застреля така или иначе, лорд Торнуд. Няма да има никаква разлика, както и да постъпите.

Край каретата се чу чаткане на копита. В прозореца на колата се появи лицето на Иън.

– Всичко наред ли е при вас? Индия беше притеснена и ме помоли да...

Пелерината се плъзна по ръката на Стивънс. Очите на лорд Деламиър се разшириха при вида на дулото.

Чу се изстрел и един куршум го одраска бедрото. Силата на изстре-ла го повали на земята и той се търкулна, свит на топка.

– Жалко за брата на Индия – усмихна се ледено адютантът на Уелингтън. – Но ние не желаем да ни се месят, нали, Торнуд?

Дев не отговори. Полагаше усилия да стои с изправен гръбнак, докато кръвта напояваше все по-голяма част от ризата му. Съзнаваше обаче, че сега бе единственият му шанс да се измъкне.

Внезапно се хвърли напред, блъсна спътника си в единия край на файтона и изби пистолета от ръката му. Обърна се, изруга, отвори вратата и се приготви да скочи, макар точно сега да се движеха в галоп.

Този миг колебание го погуби.

– Ще си платиш за това, Торнуд – изръмжа Стивънс.

И ботушът му се стовари върху хълбока на младия мъж.

* * *

Индия се изправи рязко.

– Отивам при тях. Нещо не е наред, бабо, чувствам го.

– Но те имат повече от половин час преднина. Дори с Ханибал никога не би могла да ги догониш.

Погледът на лейди Деламиър попадна върху яркоцветения балон.

Повдигна полата си и под нея се видяха бричовете, които бе сложила още щом бе заподозряла някаква неприятност.

– Но аз ще отида с балона, разбира се.

Херцогиня Кранфорд се намръщи и отиде да повика Конър Маккинън.

– Моята вироглава внучка тръгна след Девлин. Убедена е, че му се е случило нещо, а не мога да кажа, че съм по-малко разтревожена от нея. Ще я намериш в подножието на хълма.

Младият мъж повдигна едната си вежда.

– И как се надява да го догони? – Погледна навън и лицето му се покри с нездрава бледност. – Не с балона, надявам се. – Но щом срещна погледа на възрастната жена, страховете му се потвърдиха. Преглътна с усилие и се насили да се усмихне. – Значи с балона. Защо не? В крайна сметка, не може да е много по-трудно от това да стоиш на заливаната от огромни вълни палуба в развилнялото се море, нали?

Но въпреки това не изглеждаше ни най-малко убеден, когато се спусна след сестрата на своя приятел.

Хенри Смитсън точно правеше последна проверка на въжетата, а Индия стоеше до него, когато пристигна Конър. Той изгледа с недоверие коприненото съоръжение и поклати глава.

– Предпочитам хлъзгавата палуба в бурно море всеки ден – промърмори под носа си той.

– Конър, какво правиш тук?

Индия прикрепяше торбичките с пясък по края на коша.

– Баба ти реши, че мога да разширя опита си, като опитам да полетя с балон.

– Глупости. Дошъл си да ме държиш под око.

– Ако този балон е дори наполовина толкова ненадежден, колкото изглежда, ти си тази, която ще трябва да ме наглеждаш, палавнице.

В това време Смитсън се бе вторачил в събиращите се на север облаци.

– Време е да тръгваме, мис. Тези облаци предвещават промяна на вятъра и не ми се ще той да ни пораздруса хубавичко, докато сме горе, не и над тази долина. Но ще хванем вашата карета, не се притеснявайте. – Погледна към високата фигура на Маккинън. – Ще надхвърлим позволената тежест, ако дойдете с нас. Сигурен ли сте, че все още държите да дойдете?

– След като преживях английските бомбардировки в Северна

Африка, мисля, че ще се справя с един балон. – Младият мъж погледна смръщено към коша. – Как да вляза в това?

Индия прикри усмивката си, побутна го към ръба на коша и го последва. Миг по-късно Смитсън преряза въжетата и балонът започна да се издига над широките ливади. Младата жена се взря към хълмовете на юг.

– Виждам ги!

Една карета пъплеше по лъкатушния път. Произнесе наум благодарствена молитва, че бе изпратила също и Луна, водена от миризмата на ботушите на Девлин. Сега вече виждаше и вълчицата, която бягаше, без да спира далече под тях.

Лейди Деламиър се молеше да не са закъснели.

* * *

– И как стана така, Стивънс, че предаде своята страна? – Торнуд се бе облегал на страничната стена на файтона, като стискаше окървавената си ръка. – Парите ли бяха причината или ламтенето за власт?

– Какво знаеш ти за нуждата от пари или власт? – намръщи се неговият похитител. – Ти, който през целия си живот си имал толкова привилегии?

– Може да останеш изненадан – отвърна тихо Карлайл.

– Така или иначе, това сега е без значение. Когато получи отново този диамант, всичко ще се промени. Вече имаме много силни поддръжници. Дори дъщерята на принца-регент е изпълнена със симпатии към нас. Няколко златни гвинеи в ръцете на онези, които трябва, и си осигуряваме лоялността им.

– Така ли мислиш? Със злато ли купувате верността на онези с белег на китката?

– Много умно, Торнуд, също като маскарада ти с Джеймс Херингтън. Надхитри ни и с размяната на малката в Хайд Парк. Но в крайна сметка всичко това няма значение. Нашата кауза ще триумфира.

Девлин се изсмя хладно.

– Докато императорът е заточен на Света Елена ли?

– Не за дълго – възпротиви се разгорещено Стивънсън. – Вече спечелихме двама министри от кабинета за нашата кауза. Фокс и Уилкокс са напълно на наша страна. Не всички благоговоят към вашия едва ли не канонизиран Уелингтън.

Торн скри изумлението си. Как бяха успели тези побъркани да спечелят подкрепата на такива високи места? Изражението му остана

непроменено, докато наблюдаваше адютанта.

– А какви са плановете ти за Великия човек? Той също ли трябва да бъде жертван за вашата велика и почтена кауза?

– Вече имаше няколко опита за покушение над живота му. „Аврора“ просто ще изпълни онова, което не успяха да направят другите бунтовници. Скоро името ни ще звучи в цяла Англия, а Париж ще отвори вратите си, за да посрещне своите герои.

Торнуд погледна към своя събеседник и осъзна, че гледа един побъркан човек. Никакви аргументи нямаше да променят и на йота мнението му. Единствената му надежда бе да избяга от тази карета. С гълчето на окоото си забеляза сребриста сянка, която тичаше успоредно с файтона.

Луна! Нима Индия бе заподозряла нещо и бе изпратила вълчицата след него?

Нещо се удари с все сила в тавана на колата и накара Стивънс да се наклони напред и да изругае.

Карлайл се усмихна, когато допря пистолета до гърдите му.

– Обграждат ни, Стивънс. Чуваш ли това? – Още една торбичка с пясък се стовари върху каретата. – Каквито и плановете да си имал, с тях е свършено.

– Надали. Очаква те трагичен инцидент с файтона, Торнуд. Разбрах, че някъде насам имало мост. Нещастно стечение на обстоятелствата, като се има предвид, че се сдобри с лейди Деламиър. Но времената сега са такива, изпълнени с опасности – додаде той, като се усмихна ехидно. – Разбира се няма никакъв смисъл да правиш опити да привлечеш с викове вниманието на кочияша. Той е един от нашите и ни е напълно верен. Не очаквай помощ от него.

През прозореца на каретата, високо над върховете на дърветата, младият мъж зърна яркочервена коприна. С голямо усилие сдържа усмивката си при мисълта, че Индия летеше над главата му с големия балон. Сега останалото зависеше от него.

Погледна към своя спътник и сви рамене.

– Очевидно си премислил всички възможности, Стивънс. Трябва да те поздравя. Но все още можем да се споразумеем. Ако ти дам диаманта можеш да разчиташ на мен да си държа устата затворена. Няма нужда от убийства. Ако предположим, че успееш, разбира се.

Неговият похитител се изсмя студено.

– Не успя да ме убедиш дори за секунда, Торнуд. Никога няма да си държиш затворена устата. Ти си човек на честта, макар да предпочиташ

да го криеш от света. А сега ми дай диаманта. Няма смисъл да протакаме повече тази работа.

Девлин изруга и се наведе към ботуша си. Бавно измъкна диаманта, наречен „Аврора“.

Когато Стивънс се приведе напред, с блеснали от алчност очи, неговият пленник запрати скъпоценния камък с всичка сила към отсрещната стена на файтона, а след това се хвърли назад, отвори вратата и скочи на земята.

Но стигна само до половината на пътя. Секретарят на Уелингтън го хвана за краката и го дръпна разярено навътре.

– Няма да ми избягаш точно сега, дявол да го вземе!

Отвън се чу ниско ръмжене. Без предупреждение силна сребриста фигура се метна през отворената врата и се стовари върху гърдите на Стивънс. Вълчицата на Индия изби пистолета от ръцете му и го повали на пода.

– Махни този звяр от мен! Ще ми разкъса гръкляна!

Торн се запита дали бе вероятно да стане подобно нещо. Никога досега не бе виждал Луна толкова ожесточена.

Но нямаше време за размисли. Още една торбичка с пясък се стовари върху файтона. Едрият хищник се обърна и блъсна силно младия мъж по рамото, като го повали към земята.

Дали към неговата смърт?

Миг по-късно той се стовари с главата надолу върху пръстта.

Все още трепереше, а погледът му бе замъглен, когато Стивънс се появи на вратата на каретата. Стреля отчаяно, но куршумът профуча край близкия храст.

В този момент Карлайл присви очи, осъзнал, накъде се бе насочил файтонът. Той летеше към стръмното възвишение, зад което беше реката.

Нямаше време да предупреждава нито Стивънс, нито кочияша. Конете преваляха възвишението, без да могат да видят какво има пред тях. А там пътят водеше към разбития мост.

Времето като че ли спря, когато адютантът изчезна, очевидно, за да търси изгубения диамант.

А след това отново се появи на прозореца.

Дев успя да зърне за секунда ужасеното му лице, преди файтонът да полети към скалистия бряг.

* * *

– Тя е знаела. – Карлайл стоеше на брега на реката, стиснал ранената си ръка, като се взираше към разпилените останки на каретата. – Нямам представа как, но Луна е знаела.

Индия се бе приземила сред свистене на коприна и сега двамата стояха, хванати за ръце и наблюдаваха реката и касапницата. Луна стоеше в краката им в очакване и приемаше доволно всяка милувка на Торнуд по кадифената си козина.

– Тя опита да ме изблъска от файтона. В началото си помислих, че е полудяла и се опитва да ме убие. – Поклати глава. – Но тя е знаела. Спаси ми живота. Както и ти, като я изпрати след мен.

– Много си добра, безценната ми – прошепна лейди Деламиър и вълчицата вдигна поглед към лицето ѝ.

Индия прегърна и двамата.

– Слава Богу, че си жив и здрав, Дев. Нещо в това така внезапно пристигнало съобщение ме изпълни с подозрения.

Торн изруга.

– Стивънс простреля Иън. Той падна от коня си няколко мили поназад. Мислиш ли, че този балон може да ни отнесе...

Последните му думи бяха заглушени от чаткане на копита.

– Не мърдайте! По пътя прибрах Иън и сега възнамерявам да се пририжа и за вас.

Двамата се обърнаха и видяха каретата на херцогиня Кранфорд, която препускаше по хълма. Току пред реката вратата ѝ се отвори с трясък и бабата на Индия слезе с царствен вид, стиснала сребърния бастун в ръка. – Ето ви и вас! Вече се чудех какво ви задържа толкова дълго. – Когато видя останките на разбития файтон, тя поклати глава. – Внучката ми с право се тревожеше за теб, Торнуд. Надявам се знаеш, че дължиш на нея живота си.

– Точно ѝ казвах същото – отвърна младият мъж. – И се канех да я питам как бих могъл да ѝ се отплатя.

– Аз ще ти отговоря вместо нея, млад празноглавецо! Можеш да се ожениш за Индия в параклиса на Суолоу Хил, пред очите на цялото имение, така, както трябваше да го направите още първия път! Тя ще облече античната булчинска рокля на майка си и ще носи букет от най-хубавите ми рози. – Херцогинята удари с бастуна си по земята. – И ако чуя дори най-слаб протест от теб, ще...

Девлин повдигна надменно едната си вежда.

– Ако нямате нищо против, ваше височество, бих искал сам да ѝ направя предложение. – Обърна се към своята любима и обгърна със

здравата си ръка талията ѝ. – Закъснях малко, но те моля да ме приемеш за твой съпруг, любов моя. Този път ще направим всичко както трябва. – Графът се отпусна сковано на едно коляно, без да обръща внимание на болката от раната. – Ще бъда достоен за дявола съпруг и подозирам, че ти няма да ми отстъпиш по нищо в ролята си на съпруга, но мисля, че заедно можем да се справим прекрасно с това. Може би дори ще успеем да озаптим трите деца и да им дадем малко от щастието, от което са били лишени толкова дълго.

Очите на младата жена се напълниха със сълзи. Мислеше си за другото дете, което не бе изпитало това щастие. И докато стояха, огрени от слънцето, ѝ се стори, че усеща до себе си нечие топло, жизнерадостно присъствие.

– Разбира се, че ще се ожена отново за теб, глупчо такъв. Но единствено с желанието да не ти позволя да се върнеш към ужасния си живот на речен пират.

– А какво ще кажеш за теб самата? Доколкото си спомням именно ти прекоси цял Лондон, облечена в мъжки дрехи. По-ясна покана за всеки разбойник и крадец в Уайтчапъл не съм виждал! – Торн се олюля за момент, като се бореше с болката си. – Но наистина ли ще ме приемеш? Този път завинаги? Няма да има повече ходене на война и призоваване за изпълнение на опасни мисии. Единствената мисия, която възнамерявам да приемам в бъдеще, е да сваля Алексис от върха на ябълковото дърво в градината или може би голямата ти сребриста вълчица от ръцете на някой разгневен селянин.

– Отговорът ми е „да“ – отвърна пресипнало Индия. – Както винаги. – Намръщи се. – Дев?

– Толкова се радвам – отвърна неуверено младият мъж. – Толкова много се радвам... да го чуж...

И се строполи в краката ѝ.

В този момент се зададоха Маккинън, чиито колене все още трепереха след полета с балона и Иън, с овързан с парче плат крак, който скочи непохватно от каретата на баба си. Херцогинята ги изгледа неодобрително.

– Нищо ново под слънцето – измърмори тя. – Конър е блед като призрак, а Иън отказва да стои във файтона, въпреки че не може да ходи. А сега и съпругът ти се строполи безжизнен в краката ти, Индия. – Поклати презрително глава. – Мъже! Абсолютно безполезни, когато една жена има най-голяма нужда от тях. Постарай се да запомниш това, момичето ми. – И тогава в очите ѝ се появи особено изражение. –

Разбира се открих, че все пак има някои неща, които правят сравнително добре.

На следващия ден херцогинята настани тримата пациенти в бившата стая на Люк, в три походни легла, разположени в редица край стената. От командната си позиция в един фотьойл до прозореца, тя раздаваше бульон, горчиви билкови отвари и неприятно миришещи лапи, придружени от общи хигиенични съвети. Люк и неговата съпруга, Силвър, бяха пристигнали от Лондон веднага, след като бяха научили новината и наблюдаваха с безкрайно забавление предприетата от баба им машабна кампания. Това поне даваше на Силвър известна свобода, тъй като лейди Кранфорд обикновено я правеше главната си мишена, като ѝ нареждаше да пие бульони за подсилване, да се разхожда в бързо темпо и куп други екзотични предписания, предназначени да се противопоставят на „трудностите на майчинството“, както ги наричаше възрастната жена.

За нея нямаше значение, че съпругата на Люк не само че цъфтеше от здраве, ами и бе силна като вол.

Същата сутрин от Лондон пристигнаха и уважаваните господа Пендлурт и Мънкътън, очевидно облекчени, че намират приятеля си жив и здрав. Те също се насладиха на гледката на тримата яки мъжаги – Иън, Конър и Торнуд, пленници под железния юмрук на дребната крехка старица.

– Струва ми се, че Конър е доста блед, какво ще кажеш, бабо? – Люк бе подпрял рамо на камината и ухилен до уши наблюдаваше приятеля си, прикован към леглото заедно с другите двама. – Опасявам се, че летенето с балон му се е отразило по-зле, отколкото си признава.

– Такива сте мъжете – заяви с назидателен тон херцогинята. – През по-голямата част от времето причинявате само неприятности. – Даде знак на иконома. – Бийч?

– Да, ваше височество?

– Донеси ми онова бурканче от страничната маса, ако обичаш. – Така въоръжена, лейди Кранфорд се насочи към леглото на Маккинън. – Отвори уста и си вземи лекарството като мъж – нареди тя.

На лицето на младия мъж се изписа отвращение, след като погледна към гъстата кафеникава течност в съда.

– Но наистина, ваше височество, вече съм напълно добре. Просто непосредствено след полета ми се зави свят.

– Не искам да слушам обяснения. Беше блед в продължение на часове, а тази пача от телешки крак ще възстанови силите ти. Не се проявявай като страхливец пред толкова свидетели.

Конър отвори намръщено уста и изгълта отвратителния лек.

– Чудесно. – Херцогинята се обърна, за да избере следващата си жертва. – Сега идва твоят ред, Иън. Раната на бедрото ти се поправя много добре, но не се храниш достатъчно.

Нямаше значение, че снажният ѝ внук току-що бе погълнал три резена бекон, половин хляб и две парчета от най-хубавия сливов сладкиш на готвачката.

Младият мъж обаче знаеше, че няма смисъл да спори, когато баба му изпаднаше в подобно грижовно настроение.

– Много добре, бабо – отвърна той, отвори широко уста и преглътна геройски, като премлясна.

Сега бе ред на Девлин.

– Донеси ми ей онова бурканче, Алексис, детето ми. Време е чичо ти Торн да си вземе лекарството.

Момиченцето изпълни пъргаво указанията на лейди Кранфорд, отворило широко очи при гледката на тримата яки мъже, които старата жена мачкаше като мека глина в ръцете си.

Карлайл погледна към бурканчето, готов да се разбунтува. Ръката го болеше много, макар да отказваше да го признае. На всичкото отгоре лицето му бе поруменяло от леката температура.

– Днес повече няма да пия от това нещо. Досега на три пъти ми напъхтахте от него в гърлото.

Очите на Алексис се закръглиха дори още повече.

Но херцогинята само се засмя и удари с бастуна си по пода.

– Ето един куражлия. Това ми харесва, определено ми харесва. Ще бъдеш чудесна партия за моята внучка, Торнуд. Но първо трябва да погълнеш до последната капка това желе, което възвръща силите. А после, ако си послушен, ще ти дам да опиташ от чесновата кашичка, която съм ти приготвила.

Младият мъж набърчи буреносно чело. Но в този момент забеляза умолителния поглед на Индия и, като преглътна острия отговор, който напираше да излезе от устата му, изпи послушно отвратителната смес, докато неговите приятели Пендлуърт и Мънктън се мъчеха да сдържат смеха си.

Този момент избра Алексис, за да постави изподърпаната си кукла на леглото до него.

– Чичо Торн, щях да забравя от всичкото това вълнение. Имам да ти кажа нещо много важно! – Погледна въпросително към лейди Кранфорд. – Може ли, ваша светлост?

– Разбира се, детето ми. Сигурна съм, че чичо ти се нуждае от някакво развлечение. Доста е кисел напоследък – довърши под носа си тя.

Коленете я боляха, ръцете ѝ се бяха вдървили, но се забавляваше повече, отколкото през последните няколко месеца взети заедно.

Момиченцето се обърна отново към своя настойник и подръпна обувките на играчката.

– Всичко стана днес сутринта, когато Джоузефин падна по стълбите – обясни то. – Един от краката ѝ се отдели и открих, че отвътре е куха. – Вълнението ѝ нарасна, когато свали вехтите престилка и рокля и под тях се показа очукано дървено тяло. – И тогава видях, че всичко останало също е кухо. Когато надникнах вътре, открих нещо изумително. – С рязък жест издърпа единия крак на куклата и я разгърси над скута на Девлин. – Виждаш ли сега, чичо Торн?

Върху завивката падна някакво сиво парче плат, последвано от две подобни пакетчета. Младият мъж я погледна и изви едната си вежда.

– За тези мръсни парцалчета ли говориш?

– Не за тях. Разгърни едното от тях!

Сега вече момиченцето танцуваше от възбуда.

Карлайл разтвори едно от парчетата плат. И дъхът му секна.

Върху атлазената му завивка проблясваха десетина скъпоценни камъка.

Няколко от тях бяха поне толкова големи, колкото „Аврора“.

– В началото не разбрах какво е това – обясни задъхано Алексис. – А после всичко започна да ми се прояснява. Най-после си спомних онази нощ в Брюксел. – Очите ѝ се замъглиха за момент, но въпреки това вдигна решително брадичка. – През онази нощ, в която умряха моите родители, баща ми ми даде да скрия нещо в Джоузефин. Изглеждаше много разтревожен, предупреди ме да не казвам на никого и допълни, че животът на всички ни зависеше от това как ще запазя тайната. После ни изпрати с Андрю и Мариан да се скрием в една тайна стая. Но първо ми каза: „Знам, че от тебе ще излезе добър войник.“ И наистина е така – додаде буйно детето. – Никога не съм споменавала нищо пред никого. Досега. – Прехапа за секунда устна. – Разбира се, отдавна бях забравила напълно за случката и сега съжалявам. Но затова пък скъпоценните камъни са отново в безопасност, както желаете баща ми.

Дев се вираше невярващо как от парцалчетата едно по едно се

появяваха отдавна скритите в куклата бижута. Това наистина бе кралски откуп.

Или императорски.

Иън извири продължително.

– Значи ето къде са били скрити през цялото време. Алексис, мисля, че си наистина изключително момиче.

Детето сияеше. Брат ѝ и сестра ѝ се приближиха предпазливо и се вгледаха със страхопочитание в скъпоценностите. Торнуд взе един от камъните и го заразглежда отблизо.

– Ако не се лъжа, това е изгубената колекция на Наполеон. Всяко едно от тези камъчета е не по-малко ценно от розовия диамант, който открихме в здраво стиснатите ръце на Стивънс след катастрофата. – За момент изражението му стана мрачно. – Огледахме останалите неща, които носеше, но те бяха фалшиви. Единствено „Аврора“ бе истински, което и обяснява защо положи толкова усилия да го открие. Без него е нямал никакъв шанс да изиграе някой бижутер, който да купи останалите. Целият му план е бил само един побъркан блъф. А истинските скъпоценности през цялото време били скрити в Джоузефин. Това е бил последният подвиг на баща ти, Алексис, да смени истинските камъни с фалшиви. Ако само знаехме. – Усмихна се на момиченцето. – Той беше изключително смел мъж. – Стисна ръчичката ѝ. – И сега щеше да бъде много горд с теб.

– Той е горд – отвърна тихо детето.

Не „беше“, а „е“.

Индия погледна към Алексис и разбра какво иска да каже. Радваше се, че нейната малка приятелка има такъв дар; той ѝ носеше утеха след всички загуби, които бе претърпяла.

– „Аврора“ е мъртва – заяви със сериозен тон Торнуд. – Слава Богу вече се отървахме от последния от тази банда ненормални.

– Мили Боже, Торн, само не ми казвай, че си преследвал тях след завръщането си в Лондон. – Пендлуърт поклати глава, вперил поглед в съкровището. – Да ни мамиш през цялото време! Повече от прекалено е, когато един човек не споделя с най-добрите си приятели към какво се стреми.

– Но всичко това е на път да се промени – заяви решително херцогинята. – Махни тези скъпоценности, ако обичаш, Бийч. Сега имаме да обсъждаме по-важни неща. – Само с едно изречение лейди Кранфорд обрече на пълна неизвестност многомесечните усилия на английското разузнаване. – Можеш да ги сложиш в чайника от севърски порцелан

върху камината. Беше подарък от майката на покойния ми съпруг и все още не съм виждала по-грозно нещо.

Напълно сериозно Бийч събра безценните бижута, като да бяха от стъкло и ги постави там, където му бе наредено. Междувременно, без да прави паузи, възрастната жена продължи да говори:

– Опитах се да намеря подходяща дата за вашата венчавка, Индия. Предполагам искате това да стане колкото се може по-скоро, макар да сте вече женени.

– Вече какво? – възкликнаха в един глас Иън, Люк и Пендлуърт.

Херцогинята се усмихна от фотъйола си, доволна, че бе предизвикала такава сензация.

– За нещастие ще бъде доста трудно да намерим подходящ ден. Трябва да се подготвят безброй неща, да се осигурят цветя и да се изпратят покани. Ще уведомя и безгрижните ти родители. Те са някъде между Гърция и Кайро, струва ми се, което не ни помага кой знае колко. Ще им бъдат нужни сигурно шест месеца, за да се приберат.

Девлин се намръщи.

– Ако мислите, че ще чакам шест месеца...

Лейди Кранфорд го прекъсна меко.

– Разбира се, това изглежда малко дългичко. Чакай да помисля. – Взе малка, облицована с кожа книга и се загледа, смръщила чело, в една от страниците му. – Вероятно тук. – Но почти веднага поклати глава. – Не, това е вторник и със сигурност ще представлява проблем за Бийч.

Икономът продължаваше да стои като истукан.

– После се пада втората седмица от месеца, което пък ще създаде проблем за мисис Харисън в една пълна с гости къща. Разбира се Албърт и младата му булка ще искат да бъдат тук, само че първо ще прекарат няколко седмици в Йоркшир. Пуснах ги да посетят семейството на младоженката, нали разбирате. А това означава...

Карлайл я наблюдаваше намръщен.

– Шест седмици са напълно възможен срок.

– Ако мислите, че ще чакам седмици, значи сти...

Очите на старицата блеснаха; нетърпението на младия мъж й доставяше удоволствие.

– Не, предполагам, че няма да чакаш. Пет седмици, тогава.

– Ваше височество – изпъшка Торн.

Индия реши, че е време да се намеси. Промъкна се до съпруга си и прошепна на ухото му.

– Не се притеснявай, Дев. Дори това да не се нареди както го

желаем, аз знам една здрава дъбова маса на тавана, която винаги може да ни свърши работа. Ако нетърпението ти стане прекалено голямо, искам да кажа.

Погледът на Карлайл потъмня. Той се размърда, внезапно разгорещен.

– Проблем ли някакъв, Торнуд? – осведоми се херцогинята.

– Ами, във... ръката ми. Да, раната ме боли – излъга графът, впери поглед в своята съпруга, която едвам удържаше смеха си.

– В такъв случай непременно трябва да си вземеш още от пачата от телешки крак. И от прекрасния чай на херцогинята – обади се разтревожено Алексис.

Младият мъж въздъхна.

– Истински Макиавели. Скоро Алексис и Мариан ще заприличат напълно на вас.

Иън и Маккинън се ухилиха, докато Люк и Силвър се наслаждаваха на гледката, която представляваше този нов член на семейството, станал жертва на грижовното настроение на баба им.

– Сега, както казах, бихме могли да избързаме с още няколко дни и да насрочим венчавката за след един месец. – Лейди Кранфорд впери поглед в своя зет. – Това при условие, че дотогава ще се възстановиш напълно физически, Торнуд. Струваш ми се доста блед, а никак няма да бъде добре да не си във форма през първата си брачна нощ.

Люк се изхили.

Иън се изкашля.

Индия почервения като божур.

Граф Торнуд обаче се изсмя безгрижно, впери поглед в своята любима.

– О, надявам се, че ще се справя, ваша светлост.

Очите му пламнаха, докато наблюдаваше тази жена; знаеше, че тя щеше да го поучава, да го дразни, да го вдъхновява и измъчва до края на дните му.

Жената, която обичаше повече от всичко друго на света.

Жената, която, дай Боже, скоро щеше да носи неговото дете.

Иън се засмя, но в този момент откри, че баба му го наблюдаваше замислено.

– А сега, след като се оправихме с невъзможната ти сестра, мисля, че е твой ред, Иън Деламиър. Въпреки, че не мога да разбера как изобщо някоя жена би могла да се интересува от такова огромно, тромаво тяло като твоето. – Намръщи се и се потупа по бледата буза. – Ама

разбира се, как забравих за девойчето на Таунзендови! Безупречен произход, а и кривогледството ѝ не се забелязва кой знае колко.

Младият мъж вдигна стреснато ръце.

– Е, сега пък, бабо...

* * *

Три нощи по-късно Индия и Дев най-после успяха да се изплъзнат от шумния маскарад в Суолоу Хил по повод рождения ден на Мариан. Свещите бяха духнати, а тортата – изядена и сега рожденичката стоеше щастлива сред море от подаръци.

Тогава Торн реши, че вече безопасно може да изведе съпругата си.

– А останалите подаръци, Торн?

– Тя изобщо няма да забележи, че ни няма – успокои я младият мъж. – Освен това искам да ти покажа нещо.

Лейди Деламиър присви устни.

– Новата си колекция от офорти ли, милорд? – попита с меден глас тя.

– Истински ад бе за мен да бъда така близо до теб през последните три дни и да не можем да останем насаме за минутка – изпъшка графът. – Днес едвам се съдържах да не заключа вратата на библиотеката и да не започна да те разсъбличам.

Очите на Индия светнаха.

– Имал си същата идея като мен, както виждам.

Торн я хвана за ръката и я помъкна към конюшните, където ги чакаше оседлан големият му черен кон.

– Но Торн, ръката ти.

– Ръката ми е наред, съпруго моя. Иска ми се само и всичко останало в мен да се чувства така добре.

Младата жена знаеше прекрасно кои свои части имаше предвид той. Тя самата също не можеше да си намери място.

– Но къде ме водиш? Може би обратно в „Диганката“?

– Отхвърля се – промърмори Девлин. – Не, искам да видиш къщата, където ще отгледаме всички тези деца. Карлайл Хол не е като Суолоу Хил – заяви със сериозен тон той. – Покривът се разпада, а всичко останало плаче за женска ръка. – Погледна несигурно към своята любима. – Това определено ще бъде нещо ново за теб. И не знам дали – приятно.

– Великолепна промяна. С един великолепен мъж и три великолепни деца – отвърна твърдо лейди Деламиър и обви ръце около кръста му, за да не падне от седлото. Притисна се силно към него. – Е, какво

чакаме?

Торн преглътна, когато усети натиска на бедрата ѝ.

– Да възвърна поне част от разсъдъка си, струва ми се.

Разтърси глава и поведе животното през полята, осветени от сребристата пълна луна.

Яздеха бавно, всеки изострил сетивата си за близостта на другия. Целуваха се безгрижно, пръстите им използваха всеки повод, за да се докосват и сплитат. Изпълненият им с нежност смях се носеше из спокойния топъл въздух. Най-накрая младият мъж спря коня си на върха на хълма, от който се виждаха триъгълните покриви на Карлайл Хол.

Лунната светлина се отразяваше във високите прозорци и оцветяваше каменните алеи на градината в призрачно бял цвят. Индия виждаше, че казаното от нейния любим бе вярно. Голямата къща имаше голяма нужда от грижи. И тя веднага измисли хиляди проекти, които щяха да им създадат работа за следващите петдесет години, докато отглеждаха една дузина буйни деца.

Въздъхна от щастие и вдигна длан към врата на Девлин; тази идея определено ѝ се бе понравила.

– Как ти се струва... сигурно много зле? След Суолоу Хил изглежда доста малко, знам, но...

– Много ми харесва – отвърна твърдо тя.

– Наистина ли? Въпреки, че покривът пропуска? Но ти дори още не си видяла спалните.

– Спала съм на много по-лоши места, докато пътувах с баща ми, уверявам те. – Младата жена се обърна, плъзна длан по широката гръд на своя съпруг. Едрият кон под тях изцвили тихичко, после се наведе да пощипне от крехката трева. – Къщата ще стане чудесна, любов моя. Надявам се само от време на време да ни посещава един опасен френски пират – заяви с изпълнен с копнеж глас тя.

Погледът на Торн потъмня от желание.

– Той може би е по-близо, отколкото си представяте, миледи.

– Така ли мислиш? – Ръката ѝ се плъзна по-надолу, към коравия му издължен мъжки мускул, който се надигна гладно да я приветства. Очите ѝ блеснаха разгорещено. – Имам ли разрешение да се кача на борда, капитане? – прошепна тя, като го обхвана.

– Мили Боже – изпъшка Девлин с изкривено като от болка лице. Без да каже нищо повече я хвана и я свали от седлото. Там, край една лека с цветя, той се взря в млечнобялата кожа на своята любима, в кестеняочервеникавите къдрици, които се бяха разпилели по раменете ѝ. –

Този пират е опасен човек, знаеш ли. Взема всичко, което пожелае.

Лейди Деламиър прокара език върху устните си.

– Аз също.

Графът затвори очи, опитвайки да се овладее; самообладанието му го напускаше. Когато ги отвори отново, Индия разкопчаваше най-горното копче на ризата му.

– Кой точно е пиратът тук, мадам?

– Да теглим ли жребий? – измърка младата жена.

– Господ да ми е на помощ – промълви Торн, макар да знаеше, че молбите му са напрасни.

– Честно казано мисля, че сме и двамата. – Бялата ленена материя се смъкна и под нея се показаха широките рамене на съпруга ѝ. Прокара устни по потрепващите му мускули. – Тази вечер съм в настроение да върша някои опасни неща, предупреждавам те.

Карлайл промърмори нещо под носа си. Обхвана хълбоците ѝ и я привлече към себе си.

Пръстите на Индия се плъзнаха бавно по горещата пулсираща плът в дланта ѝ. Усмихна се на незабавната му буйна реакция.

– Смайвашо. Всъщност, далеч по-добре, отколкото си спомнях. – Усмихна се на съпруга си. – Почти толкова добре, като онзи прочут речен пират, който някога направи опит да ме прелъсти.

– Почти ли? – Торн измъкна единия атлазен ръкав от рамото ѝ. – Ти ще ме убиеш. Кълна се, ти си по-опасна от който и да било пират, с когото някога ми се е налагало да се бия. – Напипа твърдото розово връхче, което се подаваше измежду бялата дантела на корсажа ѝ. – Със сигурност съм на крачка от смъртта. Но – додаде младият мъж, когато дочу въздишката ѝ, – мисля, че има много по-лоши начини да се умре...

* * *

Следващата седмица премина сред великолепните цветове на ранната есен.

Иън се възстановяваше, Торн мърмореше неспирно, а Алексис като че ли беше едновременно навсякъде, за да се погрижи за нуждите на всички.

Най-после херцогинята обяви, че Торнуд е способен да излезе от леглото си за цял ден и той незабавно помъкна Индия към розовата градина на Суолоу Хил.

Алексис стоеше, доволна от живота, от едната страна на стената от розови храсти и наблюдаваше как Карлайл се наведе и целуна любимата

си.

– Много е красив, нали, Джоузефин? Ти, разбира се, изпусна много, докато чичо Иън се занимаваше с поправката ти. Така, сега да видим какво става. – Детето се намръщи. – Първо, херцогинята. Толкова е мила. Дори ще ми поръча рокля от истинска коприна! Тази на Мариан, естествено, ще бъде още по-хубава от моята, защото е по-голяма, но аз нямам нищо против. Тя ще изглежда прекрасно в розово с тъмните си къдрици. После идва ред на готвачката. Тя обеща да ме научи да правя плодова пита със сини сливи. Тогава вече ще бъда много щастлива. – Момиченцето въздъхна доволно, като пригладжаше косите от копринени конци на играчката. Същевременно не сваляше поглед от Торн и Индия, които се мяркаха през листака насреща ѝ. – Толкова са щастливи заедно. Като че ли всичките ми мечти се осъществиха. – Погледна през рамо, където се спускаше игрив слънчев лъч. – Това е Райън. Мислех, че ще ти е приятно да се запознаеш с него, Джоузефин. – Разтвори широко очи. – И този път е довел още някой със себе си. Нова приятелка. Виждаш ли, това ще бъде неговата сестричка. – Алексис се обърна и се вгледа отново в смеещата се двойка от другата страна на розовите храсти. – Да, те ще бъдат много щастливи. Всички ще бъдем много щастливи – побърза да добави тя. Тръгна към къщата, без да изпуска старата си кукла. – А ако си много послушна, Джоузефин, ще те взема с мен в работилницата на чичо Иън. Знаеш ли, той може да прави жаби и какви ли още не прекрасни неща от дърво...

* * *

В градината, под сянката на беседка, потъмняла от розов цвят, Торнуд придърпа усмихната си съпруга към себе си.

– А сега, скъпа...

– Но, Дев, сигурен ли си, че ръката не те боли? – погледна го тревожно Индия. – Наистина би трябвало да бъдеш по-внимателен.

– Сигурно се дължи на пачата на херцогинята, която възстановява силите – прошепна дрезгаво Карлайл, докато сваляше колана ѝ.

– И, Дев, във връзка с детето. С Райън, искам да кажа. Понякога го чувствам близо до себе си. Струва ми се, че чувам смеха му. Знам, че е глупаво, но...

– Не. – Докосна с пръст устните ѝ. – Не е глупаво. И много се радвам, че го чувстваш, любима моя. Но може би е време да му дарим братче.

Индия разтегна бавно устни в усмивка.

– Или сестричка.

Младият мъж вдигна поглед към небето и завъртя очи.

– В такъв случай Господ да ни е на помощ на нас, бедните, добри мъже.

Но не изглеждаше ни най-малко нещастен, когато съпругата му го привлече до себе. Обсебени един от друг, те не забелязаха полъха на вятъра, който премина през голямата върба, нито шепота на цветята.

Звукът приличаше много на тихия смях на малко дете.

КРАЙ

© 1995 Кристина Скай

Christina Skye
Come the Dawn, 1995

Източник: <http://dubina.dir.bg>
Сканиране, разпознаване и редакция: Сергей Дубина
Редакция и форматиране: maskara, 2008

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9442>]